

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN SANDFORD

THE NEW
YORK TIMES
BESTSELLER

"You won't
want to miss it."
—*Los Angeles Times*

"Captivating."
—*Chicago Sun Times*

EASY PREY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası İthafı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

Bölüm 29
Bölüm 30

"*Easy Prey*'deki dönemeçlerden çıktığınızda, [Sandford'un] bunu nasıl yapabildiğine hayret ediyorsunuz... O, zanaatına hâkim bir yazar." -*Chicago Sun-Times*

KOLAY AV

Hayattayken yüksek profilli bir modeldi. Öldüğünde ise Lucas Davenport'tan harekete geçmesini isteyen bir medya fırtınasının odağı olmuştur. Kendi adamlarından biri onun katil zanlısıdır. Ancak birbiriyle alakasız gibi görünen bir dizi tuhaf cinayet şehri sarsınca, Davenport herkesin hayal ettiğinden daha derin bir bağlantıdan şüphelenir ve bu bağlantı herkesin korktuğundan daha acımasız, zeki bir katile götürür. . . .

"Müthiş bir gerilim ... [Sandford, *Easy Prey* ile yine oyununun zirvesinde."-*New York Post*

"Çılgınca başarılı ... hayranların beklediği tüm unsurları içeriyor: sağlam olay örgüsü, darağacı mizahı ... seks ve sempatik, kendine güvenen Davenport."-*Booklist*

"Grand Guignol'un doruk noktası."-*Kirkus Reviews*

John Sandford'un Av romanları için övgüler

"Acımasızca hızlı ... gerçekten gerilim dolu ... mükemmel." -*Los Angeles Times*

"Sandford zanaatını kontrol eden bir yazar."
-*Chicago Sun-Times*

"Mükemmel . . . zorlayıcı . . . her şey çalışıyor."
-*USA Today*

"Boğazınızı düğümleyen bir heyecan ... müthiş bir yolculuk."

-Houston Chronicle

"Çatırdayan, sayfaları çeviren bir gerilim... harika bir korku eğlencesi."

-New York Daily News

"Nabızları hızlandıran, sayfaları çevirten heyecanıyla sizi uyku vaktinden sonra da ayakta tutmaya yetecek kadar."

-Minneapolis Star Tribune

"Çağdaş kurgunun en ilgi çekici karakterlerinden biri."-*The Detroit News*

"Tüyler ürpertici."-*St. Petersburg Times*

"*Kuzuların Sessizliği* hayranları için biçilmiş kaftan."-*Booklist*

"Hannibal'ın bu tarafındaki en korkunç kötü adamlardan biri."

-Richmond Times-Dispatch

"Buz gibi bir ürperti ... dayanılmaz bir gerilim ... çifte pompalı bir gerilim romanı."-*Kirkus Reviews*

JOHN SANDFORD'UN BAŞLIKLARI

Ölü Nöbeti

Avın Kuralları Gölge Av Avın Gözleri Sessiz Av Kış Avı Gece Avı Akıl Avı Ani Av Gizli Av Belirli Av Kolay Av Seçilmiş Av Ölümlü Av Çıplak Av Gizli Av Kırık Av Görünmez Av

Gece Ekibi

KIDD ROMANLARI

İmparatoriçe Dosyası Aptalın Kaçışı Şeytanın Şifresi Asılan Adamın Şarkısı

KOLAY PkEY

John Sandford

BERKLEY KİTAPLARI, NİT/YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.
tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700,
Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin
Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell,
Victoria 3124, Avustralya

(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni
Delhi-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632,
Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank,
Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal
gücünün ürünüdür ya da

kurgusaldır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla,
olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar
veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde kontrol sahibi değildir
ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

KOLAY AV

Bir Berkley Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Telif hakkı© 2000 John Sandford.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü basılı veya elektronik olarak çoğaltılamaz,
taranamaz veya dağıtılamaz
izin almadan. Lütfen telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına
katılmayın veya teşvik etmeyin

yazarın haklarının ihlali. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group (USA)

Inc. şirketinin bir bölümüdür,

375 Hudson Street, New York, New York 10014. eISBN :

978-0-425-17876-8

BERKLEY®

Berkley Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan

The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.

"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketine ait bir ticari markadır.

<http://us.penguingroup.com>

Stephen ve Colleen Camp için

İLK adam o sabah uyandığında kimseyi öldürmeyi düşünmüyordu. Kafası maviliklerle dolu, beyni kafatasına göre çok büyük ve mesanesi patlamak üzereyken uyandı. Gözleri kapalı yatıyor, yanmış tavuk tüyü gibi tadı olan bir dilin üzerinde nefes alıyordu. Maviler yatak odasının kapısından içeri girdi.

Sert iniyor.

Üç gün boyunca kokainle uçmuş, her şeyi halletmişti. Dün gece aşağı inerken bir şişe Stolichnaya almak için bir içki dükkanında durmuştu. Kanayan beyninde, şişeyi raftan kaldırırkenki görüntüsü ve yüz dolarlık banknotu kırmak istemeyen tezgâhtarla girdiği tartışmanın bir başka görüntüsü vardı.

O zamana kadar kola kafası sürdürülemez hale gelmişti; Stoli ise kötü bir fikirdi. Üç günlük bir uçuştan sonra yumuşak bir iniş olmazdı, ama votka tekerleği yukarı kaldıran göbek inişini tam bir çarpma ve yanmaya dönüştürdü. Şimdi ödeyecekti. Kafatasını açıp içeri boşaltsanız, beyninin pıhtılaşmış bir Campbell fasulye çorbası topağı gibi görüneceğini düşündü.

Gözlerini kırdı, başını kaldırdı ve saate baktı. Yediyi birkaç dakika geçiyordu. Dört saat uyumuştı. Kokainin ve Stoli'nin de yardımı olmamıştı. Eğer on ya da on iki saat daha uyuyabilseydi -yetişmek için on altı saate ihtiyacı vardı- belki de en kötüsünü atlatmış olacaktı. Şimdi sadece sineye çekmek zorundaydı.

Soluna döndü, bulaşık suyu gibi sarışın bir kadın yastığına yüzüstü uzanmıştı. Başının sadece yarısını görebiliyordu; geri kalanı kırmızı polar bir battaniyeye gömülmüştü. Kadın ölü bir kadın gibi kıpırdamadan yatıyordu ama öyle bir şansı yoktu. Gözlerini tekrar kapattı ve dünyada yan odadan, televizyonun kadranındaki dokuz yüz bilmem kaç numaralı blues kanalından gelen blues müziğinden başka hiçbir şey kalmamıştı. Dün gece açık bırakmış olmalıydı. . .

Hareket etmeliyim, diye düşündü. İşmeliyim. Yirmi aspirin almalıyım ve Country Kitchen'a gidip biraz krep ve link sosis almalıyım. . . .

Adam cinayeti düşünerek uyanmadı. Kafasını, mesanesini ve bir yığın krep düşünerek uyan d ı . İşlerin nasıl yürüdüğü komik.

O gece, iki kişiyi öldürdüğünde, biraz şok olmuştu.

YEŞİL GÖZLÜ ALİ'E MAISON, Mississippi Nehri'ndeki pas rengi bir mavnanın içinde duruyordu. Karayip Denizi'ndeki bir resifin üzerindeki köpüklere benzeyen tasarım bir elbiseye sarınmıştı; gözlerinin tam olarak soluk yeşim renginde, dekolteli ve şeffaf, kalçalarını saran, ayak bileklerinde genişleyen, ayak bileğine kadar uzanan bir elbise. İri gözlü, yalınayak, cin gibiydi ve mavnanın iç kısmının mor kasvetinden bir ateş hattı gibi uzanan soluk sarı, ikiye on iki inçlik bir çam tahtasından aşağı doğru kaçıyordu.

Arkasında, kolsuz beyaz bir tişört, kirli bir Sears iş pantolonu ve on santimlik iş botları giymiş iri bir adam asetilen meşalesiyle bir parça ferforjeden kıvılcımlar çıkarıyordu. Siyah kubbe şeklinde bir kaynak kaskı takıyordu ve ağır, gergin bacaklarının etrafından keskin gri bir duman kıvrılıyordu. Boş robotik yüz plakası, kıllı kolları, kirli gömleği, dumanı ve çömelmiş bacaklarıyla birlikte ona bir gargoye gibi grotesk bir çömelme gücü veriyordu.

Saati üç bin dolar olan bir fantezi. Ve tam olarak doğru değil.

"Bu hiç iyi değil. İYİ DEĞİL!"

Amnon Plain, kalın siyah saçları alına dökülen, dar gözlükleri set ışıklarında parlayan, sesi kırık bir cam parçası gibi kesik kesik çıkan flaşların arasından ilerledi: "Alie'e, çizgide donup kalıyorsun. Oradan *uçar* çıkmanı istiyorum. Çizgiye geldiğinizde daha *hızlı* hareket etmenizi istiyorum, daha yavaş değil. Sen

yavaşlıyor. Ve *kızgın* görünmeni istiyorum. Sinirli görün, *huysuz* görün-"

"Sinirliyim, donuyorum," diye tersledi Alie'e. "Portakal büyüklüğünde tüylerim diken diken oldu."

Plain asistanına döndü: "Larry, ısıtıcıyı arka tarafa taşı. Onu biraz kızdırmalısın."

Larry kollarını iki yana açarak, kasten efemine bir pozla, "Dumanları biz alırız," dedi. Larry eşcinsel değildi, sadece ironikti.

"Lanet dumanı biz hallederiz. Tamam mı? Tamam mı? Dumanla biz ilgileniriz."

"Bir şeyler yapmalısın. Gerçekten üşüyorum," dedi Alie'e. Kollarını kendi etrafında kavuşturdu ve etkili olması için titredi. Siyahlar giymiş bir adam, kaşmir spor ceketini soyarak ışıkların arkasından çıktı. Uzun boylu ve zayıftı, omuzlarının üzerinden dökülen kumral saçlarını arkaya doğru salmıştı. Sol kulağında kalın, dövülmüş gümüş bir halka küpe ve alt dudağının altında koyu renkli bir ruh yaması vardı. "Tekrar hazır olana kadar bunu al," dedi Alie'ye. O da paltosuna sarıldı. Onlardan uzaklaşan Plain gözlerini devirdi. "Larry, kaldır şu lanet ısıtıcıyı."

Larry omuz silkti ve propan ısıtıcıyı mavnanın içine doğru götürmeye başladı. Eğer hepsi karbon monoksit zehirlenmesinden ölürse, bu onun suçu olmayacaktı.

Plain tekrar Alie'ye döndü. "Jax, yürüyüşe çık ve ceketini de yanına al."

"Hey--" dedi siyahlı adam ama kimse ona bakmıyor ya da dikkat etmiyordu.

Plain devam etti: "Alie'e, seni kızdırmak istiyorum. Dudaklarınla o şeyi yapma. Dudaklarını böyle dışarı çıkarıyorsun." Plain dudaklarını büzdü. "Bu bir somurtma. Surat asmanı istemiyorum. Böyle yap. . . ." Yüzünü buruşturdu ve Alie'e onu taklit etmeye çalıştı. Bu onun yeteneklerinden biriydi: bir dansçının hareketi taklit edebilmesi gibi ifadeyi taklit edebilme yeteneği.

"Bu daha iyi," dedi Plain Alie'ye. "Ama ağzınızı uzatın, kısın ve *hareket* ederken bu şekilde ayarlayın. Bunu yap

tekrar." Tekrar yaptı, değişiklikleri yaptı. "Bu iyi, ama şimdi biraz ağza ihtiyacın var."

Işıklara ve arkalarında toplanan küçük kalabalığa döndü - bir müşteri temsilcisi, bir kreatif direktör, bir makyaj sanatçısı, bir kuaför, bir couture temsilcisi, ikinci bir fotoğraf asistanı ve Alie'nin anne babası Lynn ve Lil. Plain sandalye temin etmemiştir ve mavnanın içi oturmak isteyeceğiniz bir yer değildi, hele ki el yapımı kot pantolonunuz dört yüz elli dolar tutuyorsa. Makyöze, "Ağzını düzelt." dedi Plain. Ve ikinci asistana: "Jimmy, lanet Polaroid nerede? Polaroid sende mi?"

Jimmy pozlamayı kontrol etmek için kullanılan altıya yedi santimetrelik bir Polaroid renkli baskıyı havalandırıyordu. Baskıya şöyle bir baktı ve "Çıkıyor" dedi.

Arkasındaki kreatif direktör, müşteri temsilcisine "Çok fazla 'siktir' diyor," diye fısıldadı ve müşteri temsilcisi de "Hepsi öyle," diye mırıldandı.

Plain Polaroid'e baktı, başının üstündeki softbox'a baktı. "Şu kutuyu çek. Yaklaşık bir metre sağa, şu tarafa." Jimmy kutuyu hareket ettirdi ve Plain etrafına bakındı. "Herkes hazır mı? Alie'e, repliği unutma. Clark, hazır mısın?"

Kaynakçı dedi ki, "Evet, hazırım. Yeterince kıvılcım çıktı mı?" "Kıvılcımlar iyiydi, kıvılcımlar iyiydi," dedi Plain. "Sadece sen Bu sabah burada çalışan lanet olası bir profesyonel." Tekrar Alie'ye baktı. "Şimdi, sıraya doğru bağırp *çağırma*. "

ALIE'E ağzı düzeltilene kadar sabırla bekledi, alt dudağının sol köşesine biraz renk yaması yapılırken makyajcının kulağının dibinden boş boş baktı; Jax kulağına, "Seni seviyorum. Harika gidiyorsun, harika görünüyorsun." Alie'e onu zar zor duydu. Kendisini tahtada yürürken *görüyordu*, Plain'in zihninden gelen kendi görüntüsünü.

Ağzının işi bittiğinde başlangıç noktasına geri döndü. Jax yoldan çekildi ve Plain "Başla" dediğinde, Alie'e yüz ifadesini düzeltti, sırık gibi, kalça sallayarak tahtadan aşağı inmeye başladı

adım attı ve pozlama çizgisini geçti, yeşil elbisesi kalçalarının etrafında dönüyordu, turuncu-sarı kaynakçı kıvılcımları arka planda yanıp *sönüyordu*. Kameranin arkasında duran Plain flaşları ateşlerken yanan metalin kokusu ve dumanı etrafını sarmıştı.

"Daha iyi," dedi Plain, ona doğru adım atarak. "Biraz daha iyi."

Tahıl mavnasının karnında iki saattir çalışıyorlardı. Mavna bir hediye idi: Yunanistan'a ait Mississippi römorkörü *Treponema*'daki bir pilot onu bir köprü ayağının etrafındaki koruyucu bir dayanağa sürmüştü. Hasarlı mavna St. Paul'deki Anshiser onarım tersanesine götürülmüş, burada kaynakçılar bükülmüş gövde plakalarını kesip yenilerini takmaya hazırlanmışlardı. Plain, fotoğraf çekimi için yer ararken karnı deşilmiş tekneyi fark etti. Mavna sahibi Archer Daniels Midland ile bir anlaşma yaptı: Onarımlar bir hafta ertelenecek ve ADM *Vogue*'u yapacaktı. ADM'nin başındakiler şirketin *Vogue* için endişelenmesi için iyi bir neden bulamadılar ama reklamcı kadınları altlarını ıslatıyordu, bu yüzden tamam dediler ve anlaşma yapıldı.

TV3'ten bir ekip geldiğinde hala yeşil elbise üzerinde çalışıyorlardı ve hepsi bir mola verdi. Alie'e kamera için Jax'le biraz tenini göstererek, uzun, yavaş, yuvarlanan bir dil öpücüğünü yaparak etrafta dolaştı ve kamera ekibi onlardan bir kez silüet olarak iki kez tekrarlamalarını istedi. TV3'ün röportajcısı, beyazlatılmış dişleri ve banyo aynasında mükemmelleştirdiği gülümsemesiyle kare çeneli eski bir sporcu, kameralar kapandıktan sonra, "Durgun bir gün. Sanırım haberlere bununla başlayacağız."

Kimse bunun neden haber olduğunu sormadı: hepsi kameralarla yaşıyordu ve öyle olduğunu varsayıyorlardı.

Fanlı ve fansız dört farklı çekim için İKİ SAAT, her bir çekim için iki rulo yüksek doygunluklu Fujichrome film. Fuji

renkleri ortaya çıkaracaktı. Plain yeşil elbiseden memnun olduğunu belirtti ve yollarına devam ettiler.

Bir sonraki pozda yırtık bir tişört ve bir çift erkek görünümlü kadın külotu vardı. Alie'e ve Jax uzaktaki gövdeye ve küçük bir gölgeye doğru hareket etti ve Alie'e fotoğraf kalabalığına sırtını dönerek yeşil elbisesini çıkardı. Elbisenin altında çıplaktı; başka bir şey çizgiyi bozabilirdi.

Çıplaklığının farkındaydı ama ilk başlarda olduğu gibi bundan utanç duymuyordu. İlk işleri bir grup içinde tek bir model olarak olmuştu ve genellikle hepsi birden değişiyordu; o sadece birkaç kişi arasında çıplak bir kadındı. Yıldızlığa, bireysel ilgiye giden merdivenleri tırmanmaya başladığında, kamusal çıplaklığa bir striptiz dansçısı kadar alışmıştı.

Hatta daha da fazlası. Avrupa'da, Almanlarla çalışmıştı ve moda işinde tamamen çıplaklık alışılmadık bir şey değildi. Kasık kıllarını ilk kez tarayıp kabarttığı zamanı hatırlıyordu. Fırçalayan otuzlu yaşlarında bir adamdı, önünde çömelmiş, onu fırçalarken sigara içmiş ve sonra bir berber makasıyla hızlı bir düzeltme yapmıştı, hepsi de mektupları sıralayan bir postacının duygusal tarafsızlığıyla. Sonra fotoğrafçı gelip bir göz attı, fazladan birkaç makas daha önerdi. Vücudu bir elmadan farksızdı. . .

Mahremiyet mi istiyorsun? Arkanı dön. . . .

ALIE'E MAISON-"AH - LEE-AY May-Sone"- Sharon Olson, Burnt River, Minnesota'da doğmuştu. On yedi yaşına kadar ailesi ve erkek kardeşi Tom'la birlikte Kanada sınırının on dört mil güneyinde, 54 numaralı otoyolun hemen dışında, yumurta mavisi bir evde yaşamıştı. Çok güzel bir bebektir. Bir yaşındayken güzel bebek ödülü kazanmıştı - Cadılar Bayramı'ndan hemen önce doğmuştu ve kostümü annesinin Singer'a yaptığı bir balkabağıydı. Bir yıl sonra Sharon, eyalet çapında bir güzel çocuk ödülü kazanmıştı. O ödülde de siyah ve altın rengi bir takım elbise içinde bir şimşek böceği gibi giyinmişti.

Dans ve uyum dersleri üç yaşındayken, şan dersleri ise dört yaşındayken başladı. Beş yaşındayken, beş yaş ve altı çocuklar için düzenlenen Kuzey Merkez Tap-Fairies yarışmasını kazandı. Bu bir modeldi: Miss Junior North Country, Uluslararası Miss Snow (International Falls ve Fort Frances, Kanada), Miss Border Lakes. Okul günleri boyunca şarkı söyledi ve dans etti. Minnesota Güzeli ve hatta -ailesi Lynn ve Lil bunu hayal etmeye bile cesaret edemiyorlardı- Amerika Güzeli olmak mümkündü. En azından on dört yaşına kadar.

Göğüs genleri cennette dağıtıldığında, Alie'e bunun yerine fazladan bir göz yardımı için sıraya girmişti. Ortaokulda arkadaşları sutyen askılarının boyunlarını kesmesinden şikayet etmeye başladığında bu durum açıkça ortaya çıktı. Alie'e değil. Olson'ların en iyi arkadaşları Ellen ve Bud Benton'ın dediği gibi -Bud söylemişti zaten- "Büyük tamponlar olmadan Miss Minnesota olmaz, bilirsiniz."

Ne olduysa oldu, göğüslerin bir önemi yoktu. On altıncı yaşının yazında Lynn ve Lil onu Minneapolis'teki bir model ajansına götürdüler ve ajans gördüklerini beğendi. Alie'e'nin bıçak gibi elmacık kemikleri ve yeşim yeşili gözleri vardı. Beyaz-sarı saçları, kusursuz teni, narin kürek kemikleri ve bir balya telini doğurmakta zorlanacağı kadar dar kalçalarıyla mükemmel bir paket içinde doğrudan Tanrı'dan geliyorlardı.

Minneapolis ve New York arasında Sharon Olson ortadan kayboldu ve Alie'e Maison altı beden elbisesinin içine girdi. O kadar ünlüydü ki Burnt River'daki en ünlü ikinci kişi Louis Friar adında bir çim bakım servisi operatörüydü. Friar, onuncu sınıftayken bir gece, Alie'e'yi Bergholm Yolu'ndaki Amerikan Lejyonu beyzbol elmasının birinci saha çizgisinin yanındaki kısa çimenlere, bu amaçla yanında getirdiği bir hava yatağının üzerine çiviledi.

Louis bu konuda hiç konuşmadı. Yaşandığını bile doğrulamadı. Olayın anısını arı gibi bir saygıyla saklıyordu. Öte yandan Alie'e herkesle konuşuyordu; bu yüzden Burnt River'daki herkes olayı ve Louis'in kritik anda nasıl "Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım" diye bağırdığını biliyordu, bu yüzden kasabadaki herkes ona Peder diyordu. Friar'ın kendisi de bu lakabın

Sanki Burnt River sakinleri evrensel olarak kelime oyunlarına düşkünmüş gibi soyadından yola çıkmıştı; kimse ona aksini söylememişti.

"Pornoya çok yaklaştıklarını düşünmüyor musun?" Lil, Amnon Plain'in kızlarını setin etrafında itip kakmasını izlerken Lynn'e nefes nefese sordu. "Porno falan istemiyorum." Lil'in pornoya karşı bir ilgisi vardı.

Lynn yatıştırıcı bir tavırla, "Porno çekmeyeceklerini biliyorsun," dedi. Siyah üzerine siyah giymişti, etrafı saran bıçakları vardı.

"Yapmasalar iyi olur. Bu seni bir dakika içinde öldürür." Yeniden odaklandı. "Jax'e bak. Bence ona çok yaklaşıyor."

Jax -soyadı yoktu- Nikon F5'in vizöründen setin etrafına bakıyordu. Henüz çok fazla fotoğraf çekmemiş olmasına rağmen kendini bir fotoğrafçı olarak görüyordu. Ama ne kadar zor olabilirdi ki? Delikten bakarsın, düğmeye basarsın. Alie'e "Bir şey var mı?" dediğinde Jax fotoğraf makinesini yanına bıraktı, başını eğdi ve birlikte mavnanın gövdesine doğru ilerlediler. Jax cebinden plastik bir burun damlası şişesi çıkardı ve ona uzattı. Alie'e şişenin kapağını açtı, ucunu burun deliğine soktu ve şişeyi bir, iki kez sıktı. "Dur, dur," diye mırıldandı Jax. "Çok fazla değil, gözleri öldürür." Alie'ninki kadar yeşil ve büyük gözleriniz varsa, onların büyümesini istemezsiniz.

Amnon Plain, asistanları kamera arkalarını Kodachrome ile doldururken ışıkları hareket ettiriyordu. Alie'e yırtık soluk mavi bir tişört giyecekti ve bu tişört yırtığın içinde sadece bir parça pürüzlü göğüs ucu gösterecekti ve filmin pembeye karşı mavnın inceliğini koruması gerekiyordu. Kodachrome ile arkasındaki meşalenin parlaması Fuji'de olduğu gibi patlamayacaktı ama bu çekimde bu o kadar önemli değildi.

Alie'e başının yanından geçerek, "Merhaba Jael," dediğinde Plain zihnindeki renk dengeleriyle oynuyordu.

Plain döndü. Kız kardeşi mavnanın gövdesindeki yarıktaki ışıkların hemen içinde duruyordu. "Ne istiyorsun?" diye tersledi.

Jael Corbeau -aileleri ayrıldıktan sonra adını annesiyle birlikte değiştirmişti- Plain'in koyu olduğu yerde açık renkti, sarışındı.

Plain'in koyu kumral. Renklerindeki farklılıklara rağmen yüzleri şaşırtıcı derecede birbirine benziyordu; kama şeklinde, sinirli, iri gözlü.

Jael de bir zamanlar modellik yapmıştı; paraya ihtiyacı yoktu, hayatı sıkıcı bulmuş ve hayatına devam etmişti. İkisi birbirine benzese de, yüzlerinde tek bir fark vardı. Jael'in yüzünde üç uzun soluk çizgi vardı: yara izleri. Baştan beri hoş bir kadındı ama yara izleri onu başka bir şey yapmıştı. Çarpıcı. Güzel. Erotik. Egzotik. *Bir şey.*

"Alie'yi görmeye geldim," dedi asık suratla.

"Onu başka bir yerde görün," dedi Plain. "Biz burada çalışmaya çalışıyoruz." "Bana zorluk çıkarma, Plain."

Plain ona doğru yürürken, "Çekil lan üstümden," dedi. Diğer tüm konuşmalar kesildi ve kaynakçı Clark kararsızca ayağa kalkıp maskesini geri itti. Plain'in sesi şiddetle titriyordu.

Alie'e arkasından, "Bu akşam saat dokuzda Silly's'de bir parti var," dedi.

Jael bir adım geri çekilerek kardeşinden uzaklaştı. İçinde korku yoktu ama Plain'in onu fiziksel olarak mavnadan a t a c a ğ ı n d a şüphesi yoktu. O daha iriydi. "Aptallar dokuzda," dedi ve gitti.

PLAIN onun gidişini izledi, gözden kaybolana kadar izledi, Alie'ye döndü, bir nefes aldı, Clark'ın bir sumo güreşçisi gibi arka planda gezindiğini gördü. Couture temsilcisine döndü ve "Anahtar çekiminizi yaptım" dedi.

Modacı Dieter Kopp adında ince yüzlü bir Alman'dı. Kirli sakalı, iki günlük sakalı ve zayıf, solgun bir yüzü vardı; yanakları hafifçe çukurlaşmıştı, sanki bir zamanlar çiçek hastalığı geçirmiş gibiydi. Kot pantolon giymeyen tek kişi oydu. Onun yerine soluk gri bir İtalyan takım elbise, açık yakalı siyah bir elbise gömleği ve altın bir tenis bileziği giymişti.

Kopp St. Paul'de olmak istemedi, Amerika'da olmak istemedi. Viyana'da ya da Berlin'de olmak istiyordu ama buna mahkum edilmişti.

Amerikalı kadınlara önden havalandırmalı, erkek görünümlü yetmiş dolarlık külotlar satıyor.

İyi bir Alman gibi, emirleri yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı; ama şu anda hâlâ mavnadan inen çarpıcı sarışına karşı şiddet uygulama ihtimaliyle titriyordu. Onun yüzünü tanıyordu. Bir zamanlar modellik yapmıştı, bunu biliyordu ama birkaç yıldır modellik yapmıyordu. Şimdi daha iyi görünüyordu; göz kamaştırıcıydı, diye düşündü. . . .

"Ne?" diye sordu. Plain'in ona ne dediğini kaçırmıştı.

"Anahtar atışını buldum. Clark'ı arkaya alıyoruz ve Alie'e'yi tam ortaya koyuyoruz-Alie'e, buraya gel." Plain devam ederken Alie'e tahta boyunca onlara doğru yürüdü: "Onları ayrı ayrı aydınlatacağız ve sonra uzun merceklerle birbirlerine sıkıştıracağız. Clark ufukta beliren lanet bir ay gibi görünecek ve Alie'e de ön planda olacak."

"Yumruk için hâlâ meme ucuna ihtiyacımız var," dedi Alman. "Uzun bir merceklerle onu kaybedebiliriz."

Kırmızı sakallı, kel ve çilli bir adam olan kreatif direktör, "Amerikalılar için her halükarda kaybetmek lazım," dedi.

Plain, "Bunu iki şekilde de yapabiliriz," dedi. "Avrupalılar için tutacağız. Sol tarafa bir burun sokup yakacağız. Alie'e ..." Alie'e bir adım daha yaklaştı ve Plain parmaklarını tişörtündeki yırtıktan içeri sokup göğüs uçlarını ortaya çıkarmak için tişörtü genişletti. "Bunu bantlamamız gerekecek, biraz daha ortaya çıkarmamız gerekecek. Belki biraz daha makyajla dokunabiliriz."

"Çok fazla değil. Çok solgun ve fazlası yapay durur," dedi sanat yönetmeni endişeyle.

"Yapay olsa da olur," dedi Plain. "Pürüzlü meme uçlarından daha seksi ne olabilir ki?"

Kopp, "Almanya'da evet, sanırım," dedi. "Amerika'da . . ."

"Amerika'da da seksi ama ana akım dergiler için çok fazla olur," diyor Plain. "Amerikan çekimi için göğüs ucunu yukarı kaldırıp buzlayacağız, böylece tişörtün içinden görebilirsiniz, vurgulamak için yan tarafa biraz gölgeleme koyacağız, ancak yırtığı yeniden katmanlandıracağız, böylece daha fazla

ve burnunu bırak. Ama yine de onu orada hissedebileceksiniz - tişörtün arkasında zihinsel bir meme gibi olacak."

"Beni buzlayacak mısın?" Alie'e sordu. "Beni buzlayacak mısın? Burası on iki derece."

ALMAN gözlerini kapatmıştı. Bir süre sonra başını salladı. Plain sekiz yıl boyunca Miami'de çalışmış, burada Güzel ve Çirkin temasının varyasyonlarında tuhaf bir şekilde farklı karakterleri yan yana getiren, çökmekte olan, cinsellik yüklü bir moda sanatıyla ün kazanmıştı. Bunu herkes yapabilirdi ve pek çoğu da denedi ama Plain'de farklı bir şey vardı, kimsenin tam olarak anlayamadığı bir şey. Grimm Masalları'ndan fırlamış bir şey. Bu fotoğraf gibi.

Alman bunu zihninde canlandırabiliyordu, şimdi tüm karakterler bu gülünç hulkta toplanmıştı, ışıklar, kaynakçı kokusu, kükreyen propan ısıtıcı ... ama bunu asla düşünemezdi. Minneapolis'e bu yüzden gitmiş ve Plain'e bu kadar çok para ödemişti.

Plain'in vizyonu vardı.

Sabahın geri kalanında çalıştılar: tekrar tekrar yapılan zor işler. Plain'in beyinde bir renk kartı ve bir drama çipi vardı. Ne elde edeceğini biliyordu ve onu zorladı. Tişörtü parçaladı, bir göğsünü tamamen ortaya çıkardı. Clark arka plandan izledi, elinde yanan bir meşale, çimento blokları sosis sevgilisinin yüzü kadının vücudunun görüntüsüyle sabitlenmişti. Lynn ve Lil ışıkların arkasından izliyordu: "Bunun pornoya doğru gittiğini düşünüyorsunuz değil mi? . ?"

İşleri bittiğinde ve Jax soyunma çantalarını toplarken, Plain'in asistanlarından biri Alie'e'yi kiraladığı Lincoln Town Car'a kadar götürdü. Alie'e çantasını ve kokain zulasını aldı, tırnağının altında biraz toz yakaladı ve içine çekti.

"Şu Clark denen adam hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu asistan.

Bu heyecanı daha iyi yaşamak için gözleri kapalı olan Alie'e şimdi tek gözünü açtı, başını eğdi ve düşündü: "Bir pikap için hiç de fena değil."

"Demek istediğim, son sahnede pantolonunun içine kabak tıkmış gibi görünüyordu."

Alie'e solgun, sarhoş gülümsemesini takındı ve "O zaman iyi bir sekans olmuş olmalı" dedi.

DIETER KOPP onu görmüştü; Plain de öyle.

"Kaybedeceğimden korkuyordum." Plain saçlarını gözlerinden geriye doğru tarayarak güldü. "Orada burnumu sallıyordum, ona biraz ışık tutmaya çalışıyordum, kaybolmamasını umuyordum, ne yaptığımı anlamamasını umuyordum."

"Amerikan dergileri için değil, sanmıyorum?" Kopp söyledi. Ama bu bir soruydu.

"Oh, sanırım öyle," dedi Plain. "Bu konuda hiçbir şey söyleyemezdin. Çok belli edemezsin. Ama bilgisayarda küçük bir çalışma, yukarı ya da aşağı alma. Onu içeri alacağız. Ve insanlar fark edecek. "

Kopp başını salladı, ince, sert sırtıışını gösterdi. Başka bir zaman olsa, iç çamaşırı satmak yerine Rusya'ya tank sürüyor olabilirdi. Ama o zaman öyleydi, şimdi ise böyle. İç çamaşırı giyiyordu.

O gece hepsi Silly Hanson'ın evindeki partiye gittiler: Alie'e, Jax, Plain, Kopp, Corbeau, fotoğraf asistanları, Alie'e'nin ailesi, hatta kaynakçı Clark. Alie'e muhteşem görünüyordu. Fotoğraf çekimindeki yeşil elbisesini giymiş, Jael Corbeau ve mirasçı Catherine Kinsley ile takılıyordu; üç kadın Rönesans tablolarındaki üç kader gibi birbirine karışmıştı.

Silly Hanson'ın halka açık odalarına yerleştirilmiş küçük siyah hoparlörlerden tekno-pop sesleri yükseldi ve Alie'nin görüntüleri film görünümlü düz ekran monitörlerde parladı. Kalabalık dans etti, terledi, martini ve Rob Roys içti ve gelip gitti.

Aptalın kendisi sarhoş olup Dieter Kopp ile fiziksel ilişkiye girmiş ve Kopp'un göğüslerinde ve kıkırda başparmak morlukları bırakmıştır. Bir kumarbaz kalabalığın arasında sürüklendi ve kendisini görünce şaşırarak bir polisle karşılaştı.

Ve katil oradaydı. Köşede, izliyordu.

LUCAS DAVENPORT o sabah saat beşte, güneş ağaçların tepesine çıkmadan çok önce kalktı. Bir kâse yulaf ezmesi yedi, bir fincan kahve içti, bir termosla kahvenin kalanını doldurdu ve Hayward'a doğru yola çıktı. Arkadaşı tekneyi yüklemişti. Lucas Tahoe'sunu sokakta bıraktı ve yılın son misk balığı avı için birlikte Round Gölü'ne doğru yola çıktılar.

Hava soğuktu; rüzgar yoktu ama soğuktu. İskelede on beş metrelik çeyrek inçlik bir buz hattını kırmak zorunda kaldılar. Bir başka gün, buz bir inç kalınlığında olacak ve elli ya da seksen fit dışarı çıkacaktı. Tüm köy yolları boyunca, adamlar arka bahçelerinden buzdan balık avlama evlerini çıkarıyor, kışa hazırlanıyorlardı.

Ancak o gün suyun çoğu hâlâ yumuşaktı. Batık bir barda bir nokta buldular ve yemlenmiş oltalarını kenara bırakıp beklediler. Lucas'ın arkadaşı pek konuşmuyor, sadece bir moron gibi durup Fuzzy Duzzit denen bir yemi dipte zıplatıyor ve bir gözünü de oltalardan ayırmıyordu. Lucas uyukladı; sessiz, huzurlu, stressiz bir uyku onu her zaman tuhaf bir şekilde tazelenmiş bırakırdı.

Hiçbir şey yakalayamadılar -nadiren yakalarlardı, Lucas'ın arkadaşı misk balığı avlama konusunda bir otorite olmasına rağmen- ve öğlene doğru soğuktan kaskatı kesilmiş bir halde kasabaya geri döndüler. Lucas arkadaşının bodrumunda kışın saklamak üzere teknenin aküsünü çıkarırken, arkadaşı da ağırları, kürekleri, soğutucuyu, sidik testisini ve diğer malzemeleri garaja taşıdı. Her şey bittiğinde Lucas, "Baharda görüşürüz şişko çocuk," dedi ve kulübesine geri döndü.

Biraz kestirebilirdi. Bir gece önce sadece dört saat uyumuştı. Ama ısınmak için kahve içiyordu ve kafein onu sarsmıştı; teknedeki şekerleme de yardımcı olmuştu. Uyumak yerine kamyonundan aletleri aldı ve yeni çelik tekne kulübesi üzerinde çalışmaya başladı.

Önceki barakada elektrik tesisatı vardı ve yeni barakayı inşa eden müteahhit yeraltı kablosunu temelin yanına sarılmış halde bırakmıştı. Lucas bir gün önce dört tane

floresan mağaza lambaları, dört priz ve duvara monte bir bağlantı kutusu ve şimdi bunları yerleştirmeye ve kablolamaya başladım.

İş yavaş ilerledi. Daha fazla tel almak için kasabaya gitmesi gerekti ve geç bir öğle yemeği ve daha fazla kahve için durdu. İşini bitirdiğinde güneş gölün üzerine düşüyordu. Işıkları yaktı, birkaç saniye boyunca pembe parıltılarına hayran kaldı -doğal floresanlardan almıştı- ve mekânı doldurmaya başladı.

İki küçük alüminyum tekneyi römorklarına yerleştirdi, uzak köşeye bir yardımcı römork, römorkun önüne yanlamasına bir John Deere Gator ve son olarak da bir Kubota traktör koydu. Kubota, onu garajına sığdıramadığını fark eden bir komşuya aitti. Hemen çalışmıyordu, bu yüzden Lucas çalışmadan önce yakıt borusunun havasını almak zorunda kaldı.

Saat altıyı biraz geçe, karanlıkta kulübeye doğru yürüdü. Az ötede, gölün aşağısında bir merganser viyaklıyordu. Gölün etrafındaki buz tabakası gün boyunca yok olmuştu ama gün batımından sonra sıcaklık hızla düşmüştü. Suyu çalkalayacak bir rüzgâr çıkmazsa, göl gece boyunca buz tutacaktı.

Kulübeyi toplamak, süpürmek, çöpleri ve eski yaz dergilerini toplamak, çarşafı yıkamak ve kurutmak, buzdolabını temizlemek, mutfak silmek için iki saat harcadı. Sonra duş aldı, tuvalet taburesine oturup bira içti. Tekrar giyinerek su ısıtıcısını ve su pompasını kapattı ve termostatu elliye kadar düşürdü. Son bir kontrolden sonra çöpü Tahoe'ya sürükledi ve arkaya attı.

Saat sekizde kulübeyi kilitledi ve kamyonete doğru yürüdü. Kırmızı ve gümüş renkli bir Lund balıkçı teknesi yeni kulübenin hemen ötesine park edilmişti, bir hafta önce başka bir adam tarafından bırakılmıştı. Onu Şehirlere geri götürecekti. Tekneyi bağladı, emniyet zincirlerini iki kez kontrol etti, römork ışıklarını kontrol etti. Güzeldi: Çalışıyorlardı, dönüş sinyalleri bile.

Tamamdır. Kışa hazırız, diye düşündü. Yine bir merganser ciyakladı, sonra bir başkası: gölün aşağısında bir tür ördek kavgası. Ya da biri yatağında yuvarlanıyordu. Ve aysız bir gecede milyonlarca yıldız ona bakıyordu; ağaçların tepesinden Samanyolu'na baktı, baloncuklar gibi milyarlarca yıldız. . . .

DAVENPORT uzun boylu bir adamdı; her gün Porsche kullanıyordu ama büyük Tahoe'ya daha çok yakışıyordu. Siyah saçları serseri gri tellerle doluydu; bir Sicilyalı kadar esmerdi ve sürekli açık havada bronzlaşmıştı. Bronzluk gözlerini daha mavi ve parlak, gülümsemesini de daha beyaz gösteriyordu. Kadınlar ona gözlerinin kibar, hatta rahip gibi göründüğünü, ama gülümsemesinin onları tedirgin ettiğini söylemişlerdi. İçlerinden biri ona, kötü bir şey yemek üzere olan bir yırtıcı hayvanın gülümsemesine sahip olduğunu söylemişti.

Yüzü yara izleriyle doluydu. Uzun ince bir çizgi kaşından yanağına doğru geçiyordu, bıçak kesiği gibiydi ama değildi. Ünlem işaretine benzeyen bir başkası -bıçaktan ince bir çizgi, kurşun yarısından yuvarlak bir O-boynunun ön tarafında, nefes borusu boyunca uzanıyordu. Vurulmuştu ve neredeyse ölüyordu ama bir cerrah çakıyla boğazını açmış ve onu ameliyat masasına götürecek kadar uzun süre nefes almasını sağlamıştı. Bir plastik cerrah yara izlerini düzeltmeyi teklif etmişti ama o onları sakladı, düşünürken dalgınlıkla parmaklarıyla izlerini sürdürdü; unutulmaması gereken kişisel bir tarih.

Çıkış yolu dar ve karanlıktı ve acelesi yoktu. Hayward'a giden 77 numaralı otoyola girdi, Spooner'da 70'e indi, batıya yöneldi, Minnesota sınırını geçip I-35'e çıktı. Saat onda tekneyi çekerek Şehirlerin en kuzey kenarındaydı. Lund'un sahibi Herb Clay adında bir adamdı ve Forest Lake'in güneyinde, otoyolun çok uzağında olmayan bir çiftliğin kalıntılarına sahipti.

Lucas Clay'in garaj yoluna girdi, evin önünden geçip ahıra gitti ve dar bir daire çizdi. Motoru çalışır durumda bıraktı ve verandanın ışığı yandığında kamyonetten indi. Bir dakika sonra Clay koltuk değneklerine dayanarak verandaya çıktı. "Sen misin?"

"Benim," dedi Lucas. Römorku çözmeye başladı. "Bacaklar nasıl?"

"Cehennem gibi kaşınıyor," dedi Clay.

"Kaşıyacak bir elbise askın var mı?"

"Evet, ama her zaman ulaşamayacağın bir nokta vardır." Clay'in karısı kapitone bir ceket giyerek verandaya çıktı. Aceleyle karşıya geçti.

Avluya.

"Kapıyı açayım," dedi. Ahırın alt katındaki kapıyı çekip açtı; kapı, yüzyılın başında süt sağma odası olarak kullanılan ama şimdi garaj olan yere açılıyordu. Işıkları yaktı ve Lucas kamyonete binip tekneyi ahıra geri çekti.

Tekne yeterince uzaklaştığında "Dur," diye bağırdı. Adam durdu ve römorku çözüp indirdiler. Ahırın içi, son büyükbaş hayvan sakininin üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ hafifçe saman ve gübre kokuyordu; oldukça hoş bir kokuydu. Clay'in karısı kapıyı kapatıp Lucas'ın yanına geldi ve ikisi de gökyüzüne baktı.

"Güzel bir gece," dedi. Siyah saçlı, kare yüzlü, ufak tefek, ince bir kadındı. Lucas'la birbirlerinden her zaman hoşlanmışlardı ve eğer işler farklı olsaydı, Clay'ler birbirleriyle bu kadar mutlu olmasalardı ... Güzel kokuyordu, hafif parfümlü bir sabun gibi.

"Güzel bir gece," diye tekrarladı.

"Tekne konusunda yardım ettiğin için teşekkürler," dedi sessizce. "Getirdiğin için teşekkürler," diye seslendi Clay verandadan.

"Evet." Lucas kamyonete geri bindi. "Görüşürüz."

Saat on biri on dakika geçe garaj yoluna girdi, garaj kapısını açtı ve Tahoe'yu Porsche'nin yanına çekti. Yeni bir araba, Porsche; zamanı gelmişti.

Temiz, yumuşak, solmaya başlamış, Verna Clay'in kokusunun anısı hâlâ zihninde, yatağa düştü. Beş dakika içinde uyumuştı, yüzünde küçük, rahat bir gülümseme vardı.

ÜÇ saat kırk beş dakika uyudu. Telefon çaldı, kayıtlı olmayan hat. Sersemlemiş bir halde yatakta doğruldu ve telefonu açtı.

"Öyle mi?"

Swanson, eski zaman adamlarından biri: "Lanet olsun, *evdesin*. Ünlü model Alie'e Maison'un kim olduğunu biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Biri onu zengin bir kadının evinde boğmuş. Burada biraz politikaya ihtiyacımız var: Bu bir çılgılık olacak."

CUMARTESİ. Alie'e Maison davasının ilk günü.

Sabah kasım ortası için bile soğuktu. Lucas, yüz mil kuzeydeki göl kesin donmuştur, diye düşündü. Bir benzin pompasının başında durmuş, Porsche'nin deposuna on beş galon benzin dolduruyordu. Garaj yolundan iki blok ötede, Alie'e Maison sahnesine doğru koşarken benzini hatırladı; benzini yoktu. Şimdi, en uygunsuz anda durmak zorunda kalmıştı.

Esnedi ve etrafına bakındı. Benzin istasyonu görevlisi zırhlı camdan bir kulübede oturmuş, Edward Hopper tablosundaki bir figür gibi başparmaklarıyla Game Boy'u yumrukluyordu. Lucas Hopper'ı hatırlamadı; onun yerine benzin pompalarının neden artık ötmediğini merak etti. Eskiden her galonla birlikte öterlerdi, diye düşündü, ama şimdi sadece sarı elektronik rakamları, galonları ve dolarları gece gibi sessiz bir şekilde tıkırdatıyorlardı.

Başka bir araba, küçük bir Lincoln, şasisini bir Jaguar'la paylaşan -Lucas Jaguar'ı biliyordu ama Lincoln'ün adını asla hatırlayamazdı- ikinci benzin pompası setine yanaştı. Lucas tekrar esnedi ve bir kadının inişini izledi.

Ve esnemeyi bıraktı. Uzun zaman öncesinden tanıdık gelen bir şey vardı onda. Yüzünü göremiyordu ve hafızasında canlanan şey yüzü değildi; hareketleri, boyu posu ve saçlarıyla ilgili bir şeydi.

Arabanın benzin kapağını açıp, kapağın vidasını söküp, memeyi deponun ağzına sokarken yüzü ona dönüktü. Takım elbise, koyu renk alçak topuklu ayakkabı ve koyu renk bir bluz giymişti. Kadın kredi kartını pompanın kart okuyucusundan geçirmek için ona doğru döndü ama adam kadının yüzünün sadece bir kısmını görebildi. Kare bir çene, tenis sarısı saçlar. Weather'ı düşündü, neredeyse evlendiği -evlenmesi gereken- kadını, hâlâ düşündüğü kadını ama bu Weather değildi. Weather daha küçüktü ve arkası dönük olsa da olmasa da onu bir mil öteden tanırdı.

Pompa kolu elinin altında zıpladı ve tıngırdadı. Doldurdu. Pompayı kapattı ve istasyona doğru yürüdü, soğutucudan bir şişe diyet kola aldı ve kasadan bir yirmilik ve bir onluk geçirdi. Kendini oyundan güçlükle ayırabilen görevli suratsızca tek eliyle para üstünü verdi. Yanındaki tezgâhta bir üniversite cebir kitabı duruyordu.

"St. Thomas'a mı gidiyorsun?" Lucas sordu. "Evet."

"Kötü saatler."

"Hayat berbat ve sonra ölüyorsun," dedi çocuk. Gülümsemedi; ciddi gibi görünüyordu. Gözleri Lucas'ın omzunun üzerinden geçti ve hafif soprano bir ses, "Lucas? Sen misin o?"

Döndü ama kim olduğunu anlamak için dönmesine gerek yoktu. Her şey sesle birlikte geri geldi. "Catrin," dedi ve döndü.

Kadın gülümsüyordu ve bu gülümseme neredeyse adamın ayaklarını yerden kesecekti. Kırk dört yaşındaydı, üniversitedekinden on kilo daha kiloluydu, yüzü biraz daha yuvarlaktı ama o ince Galler teni ve vahşi kızıl-sarı saçları vardı. Onu son gördüğünde ...

"Yirmi beş yıl olmalı," dedi. Uzanıp adamın elini tuttu, sonra görevliye baktı ve "Dışarıda ödedim" dedi.

Kapıya doğru adım attılar, sonra dışarı çıktılar ve Catrin, "Sizi televizyonda gördüm," dedi.

Lucas iyileşmeye çalışıyordu ama iyileşmek zordu. Onu son gördüğünde... "Ne, uh, ne yapıyorsun? Şimdi mi?"

"Lake City'de yaşıyorum," dedi. "Bilirsiniz, Pepin Gölü'nde..." "Evli ve çocuklu musun?"

Ona sıırttı. "Tabii ki. Bir doktora, bir aile hekimine. İki çocuk, ikisinden de birer tane. James St. Olaf'ta ikinci sınıf öğrencisi; Maria ise lise son sınıfta."

"Bir kızım var," dedi Lucas. "Hâlâ ilkokula gidiyor. Annesiyle ben artık birlikte değiliz." Hiç evlenmemişti; bunu belirtmesine gerek yoktu. Aklına bir düşünce geldi ve saatine baktı. "Saat da ha dört olmadı. Burada ne yapıyorsun?"

"Bu sabah bir arkadaşım öldü," dedi. Gülümsemesi hüzünlü bir hal almıştı; adam bir an için onun yıkılabileceğini düşündü. "Gideceğini biliyordum. Bu gece. Bunun için giyinmiştim."

"Tanrım."

"Durum iyi değildi. Akciğer kanseri," dedi. "Sigarayı hiç bırakmadı. Ben sadece çok, sadece çok ..."

Onun sırtını sıvazladı. "Evet."

"Peki nereye gidiyorsun? Seni erken kalkan biri olarak hatırlamıyorum." "Bir cinayet işledim," dedi. Ona baktığını hissetti ve bunu biliyordu ve eğleniyordu. O zamanlar ona ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu etkinin, yirmi beş yıldır hiç değişmediği için içine işlemiş olması gerektiğini düşündü.

"Ah."

"Alie'e Maison modelini biliyor musun?"

Onun el gitti için onu ağız içinde şaşkınlıkla.

"O öldürüldü mü?"

"Boğuldu."

"Aman Tanrım. Burası

mı?" "Minneapolis."

Catrin baktı etrafında ve boş gaz istasyon ped. "Sen değil

tam olarak suç mahalline koşuyor."

"Beş dakika hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi Lucas. "O öldü."

Hareket etmemiş olmasına rağmen geri adım atmış gibiydi. Başını kaldırdı ve şöyle dedi: "İçinde hep sert bir çizgi vardı. Gerçekliğin soğuk nefesi."

Ve az önce bir arkadaşının ölümünü görmüştü, diye düşündü Lucas. "Özür dilerim, öyle demek istemedim."

"Hayır, sorun değil. Bu sadece .. . Lucas." Tekrar gülümsedi, adamın ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı ve okşadı. "Gitsen iyi olur. Ona iyi bak."

"Evet." Bir adım uzaklaştı, durdu. "Kesinlikle harikasın," dedi. "Yaşlandığında muhteşem olacak kadınlardan birisin."

doksan."

"Yaşının geldiğini hissettiğinde böyle düşünmek güzel," dedi. Kollarını kavuşturdu, kendine sarıldı. "Arkadaşlarınız ölürken ve yaşınızın geldiğini hissederken."

Başını çevirip arabasına doğru yürümesini izleyerek, isteksizce oradan ayrıldı. Lincoln. Muhafazakâr, üst sınıf. Bakımlı.

Tanrım. Onu en son gördüğünde . . .

Bedeni Porsche'yi viteslerden geçirdi, eyaletler arası rampaya çıktı, Minneapolis'in ışıklarına doğru I-94'e indi, gözleri yola ve trafiğe odaklanmıştı, aklı Catrin'deydi.

Onu son gördüğünde hem kızgın hem de çırılçıplaktı, sıcak bir duştan yeni çıkmış, annesinin çamaşır dolabından çaldığı eski püskü kahverengi bir banyo havlusuyla saçlarını ovuşturuyordu. Sorun iki hafta önce, açık hava pistinde oynanan bir hokey maçında başlamıştı. Lucas suratına kasıtlı bir dirsek yemiş ve burnundan akan kanla diğer adamın peşinden gitmişti ve yeterince çabuk durmamıştı. Diğer adamın arkadaşları onu acil diş tedavisi için yerel bir hastaneye götürmüştü.

Sonra Duluth'a karşı oynanan normal bir maçta sopa yemişti. Ciddi bir şey değildi, sadece bir kesik ve birkaç dikiş. Maçtan sonra kampüs dışındaki bir partide birkaç oyuncu ile futbol takımından bir defans oyuncusu arasında tartışma çıkmıştı. Kavga yeterince çabuk yatışmıştı ama Lucas araya girmeye hazırды, Catrin onu tutup çekmişti.

Onun üzerine gitmeye başladı: Dövüşmeyi seviyordu, dövüşmekten zevk alıyordu, kendine, ne yaptığına bakması gerekiyordu. Dövüşmenin doğru olduğunu mu düşünüyordu? Neden tüm o aptal sporcularla takılıyordu ki, onlar uygunlukları biter bitmez araba yıkamada çalışacaklardı? Onlardan daha akıllıydı, neden yapamıyordu?

Birkaç kez dönüp dolaştılar ve kadın duştan çıkarken tekrar başladı. Sonunda canına tak etmişti ve ona bağırdı: *Kapa şu lanet ç e n e n i*. Kadın irkilerek uzaklaşmıştı, adamın ona vurabileceğini düşünmüştü.

Bu bir şoktu: Ona *asla* vurmazdı. Öyle söyledi. Sonra kız tekrar üzerine yürüdü.

Daireden çıkıp gitti. Dışarıda kaldı. Aşağı indi ve biraz buz zamanı aldı. Geri döndüğünde mutfak tezgâhının üzerinde bir defter kâğıdı duruyordu. Üzerine "Siktir git" yazmıştı.

Aramaya çalıştığında, ev arkadaşı ondan haber almak istemediğini söyledi. O da zorlamadı: Sürekli antrenman yapıyor, oynuyor, okulda başını suyun üstünde tutmaya çalışıyordu. Onun peşinden hiç gitmedi. Ama onu hep hatırladı. İkinci sınıfın Ekim'inden Şubat'ına kadar çıkmışlardı. Hayatı boyunca yarım düzine kadınla yatmıştı ama sekse olan ilgisine uyan ilk kişi oydu. Birlikte *çalışmışlardı*.

Hala hatırlıyorum . . .

Bu düşünceye gülümsedi ve otoyolun beton duvarlarının biraz fazla bulanık olduğunu fark etti. Hız göstergesine baktı: bir-oh-dört. Biraz geri gitti.

Catrin . . .

SILLY HANSON, yirminci yüzyılın ilk yarısından kalma profesyonel bakımlı peyzajlar ve mimar tarafından tasarlanmış evlerden oluşan zengin bir mahalle olan Lake of the Isles'in karşısındaki turuncu kiremitli çatılı, beyaz sıvalı bir evde yaşıyordu. Hanson'ın evinin önündeki kaldırıma yarım düzine polis aracı yığılmıştı. Çok yaşlı, kel, şişman ve patenci kıyafetlerine göre fazla zengin görünen bir patenci, yüzü polis kümesine dönük bir şekilde göl kenarındaki paten yolundan geçiyordu. Cinayet haberi çok yakında duyulacaktı. Lucas bir yangın musluğunun yanında bir yer buldu, park etti ve eğimde duran bir polise başıyla selam v e r d i .

"Güzel bir sabah," dedi. "Lanet

olsun," dedi polis.

"Eğer ceza alırsam ..."

"Ceza almayacaksın."

Lucas merdivenlerden yukarı çıktı. Beyaz gömleği ve kravatının üzerine yalıtılmış naylon bir beyzbol ceketini giymiş, pasaklı, kilolu bir cinayet masası polisi verandada bekliyordu. Yüzü yorgundu ama Lucas'ı görünce rahatlayarak gülümsedi. "Dostum, burada olmana sevindim."

"Peki ne oldu?" Lucas sordu. İki üniformalı polis daha kapının hemen içinde durmuş, onlara bakıyordu.

"Buna inanamayacaksınız." Şişman polisin adı Swanson'dı.

"Alie'e Maison öldürüldü," dedi Lucas. "Buna inanıyorum. Cesedi nerede?"

Swanson, "Durum bundan daha kötü," dedi. "Sizi tekrar aramaya çalıştık ama ulaşamadık."

Lucas durdu. "Ne oldu?"

"Cep telefonunu ne zaman açmaya başlayacaksınız?" Swanson isteksizdi.

"Cep telefonumu açtığımda insanlar beni arıyor," dedi Lucas. "Peki ne oldu?"

"Sadece rutin işleri yapıyorduk, evi kontrol ediyorduk, kapıları açıyorduk. Bilirsiniz işte." İkisi de biliyordu. Lucas hatırlayabildiğinden çok daha fazla cinayet mahallinde bulunmuştu ve Swanson da Lucas'tan daha fazla cinayet mahallinde bulunmuştu; Lucas hâlâ üniformalıyken o cinayet masası polisiydi.

"Öyle mi?"

Swanson, "Bir ceset daha bulduk," dedi. "Bir dolaba tıkılmış. Başka bir kadın."

Lucas uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. "Bu çok daha kötü."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Ne kadar kötü olsa da, bu yeni bir şeydi. İkisi de birçok cinayette bulunmuştu ama polislerin kahveyi çoktan ısıttığı, birini çörek almaya gönderdiği, rutini başlattığı, sonra bir dolap kapısını açtığı ve yerinden çıkmış bir çorap maymunu gibi başka bir cesedin dışarı düştüğü bir cinayette hiç bulunmamışlardı.

"Onu bulmak neden bu kadar uzun sürdü?" Lucas sordu.

"Bir dolabın içindeydi, kapı kilitliydi. Kimse hemen açmadı."

"Tanrım, umarım gazeteler bunu almaz," dedi Lucas. "Ya da belki de bunu onlara vermeliyiz. Bilirsin, bizim yöntemimizle."

"Burada yaşayan Hanson adında bir kadın var, ikincisini bulduğumuzda o da oradaydı ve bu konuda konuşacak. Medya için yaşıyor. Onunla bu konu hakkında konuşurken bana ne dedi biliyor musun?"

Lucas başını salladı.

"Tek iyi siyah elbisesinin bunun için çok kısa olduğunu söyledi. Cinayetler için. Bunu bir fotoğraf çekimi olarak görüyor ve şimdiden kameralar için gardırobunu hazırlamaya başladı."

"Pekala." Bu olur.

"Bir şey daha var." Swanson üniformalı polislere baktı. Lucas'ın aklına bir fikir geldi ve ikisi de yana döndü, Swanson da nefesini tuttu. "Hanson orada garip bir adamın dolaştığını söylüyor. Maison kalabalığının arasında kaybolduğu sırada. Hanson onun yaptığını düşünüyor. Onu tanıımıyormuş ama herkesle konuşuyormuş. Sokak adamı gibi olduğunu söyledi. Çok zayıfmış, dişleri sararmış ve üzerinde 'Ben Aptalla Beraberim' yazan bir tişört giyiyormuş ve aletini gösteren bir ok varmış. Ve köpek boku gibi kahverengi tuhaf bir spor ceketi vardı."

Lucas bir süre Swanson'a baktıktan sonra, "Ha," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Swanson. "Onu aramak ister misin?"

"Evet, onu arayacağım. Önce olay yerine bir bakayım."

HANSON'ın evi şık ama sterilildi. Lucas birkaç ay önce bir daireye girdiğinde aynı yüksek tarz sterilliği bulduğu başka bir vakayı hatırladı. *Architectural Digest* dergisinin kapağındaki bir resim gibi: Güzel ama yaşanmış değil. Yumurta kabuğu duvarlar, çağdaş grafikler -anahtarlar, çekiçler, el kol hareketleri ve endişe- ve sonra köşeyi dönünce, yağlıboya renklerle, ineklerin olduğu bir İngiliz kır manzarası.

grafikler. Başka birinin mizah anlayışı; altta yatan alkol ve duman kokusuyla bozulmuş bir mizah, bakımlı bir motelin kokusu.

Ev iki bölüme ayrılmış gibiydi: açık planlı bir ortak alan ve arka tarafta geleneksel bir dizi yatak odası süiti. Swanson arka tarafa doğru ilerledi. İki sivil polis uzun bir orta koridorda durmuş, yerde yatan bir cesedin üzerine çömelmiş olan adli tabip yardımcısının kırışmış saçlarına bakıyordu. Ölü kadın yüzüstü yatıyordu; üzerinde kırmızımsı kahverengi bir parti elbisesi vardı. Adli tabip yardımcısı emici bir mendille ağzını temizliyordu.

Geri dönerlerken Swanson, "Adı Sandy Lansing," dedi. "Brown's Hotel'de bir çeşit hostes." Brown's pahalı bir oteldi, inci grisi takım elbiseli genç sarışın kadınların konukları odalarına götürdüğü, kırmızı-siyah maymun kıyafetli belboyların ise bavulları taşıdığı ve çenelerini kapalı tuttuğu bir otel.

Lucas cesedin yanına çömeldi; bir dizi çatlamıştı. "Neyin yaptığını biliyor musun?" Lucas AME'ye sordu.

AME de Swanson gibi yaşlıydı ve aynı yorgun köpek gözlerine sahipti. Gömleğinin cebinde bir paket Marlboro ve arkasındaki halının üzerinde açık duran siyah bir tıbbi çanta vardı. "Sanırım kafatası çatlamış," dedi. "Bulabildiğim tek travma bu, ama muhtemelen bu kadarı yeterliydi. Bir yarık var, V şeklinde bir yarığa benziyor. Dar kenarlı bir şeyle vurulmuş olabilir, bir tahta, belki bir bastonun ucu. Boru değil, yuvarlak bir şey değil."

"Baston mu? Birinin bastonu mu vardı?" Lucas Swanson'a bakarak sordu. Swanson omuz silkti.

"Ama kapı pervazı ya da onun gibi bir şey de olabilirdi," diye devam etti AME. "Burada . . ." Kadının başını, sanki kendi kızı varmış gibi nazikçe kaldırdı ve çevirdi. Kadının başının arkasında, tepeye yakın bir yerde küçük bir çentik vardı; yaranın çizgisini göstermeye yetecek kadar kan bulaşmıştı.

"Kadının cinayeti kazara görmüş olabileceğini ve katilin onun peşinden gittiğini düşünüyoruz. Elindeki her şeyle ona vurdu," dedi Swanson. "Belki de kafasını duvara vurmuştur."

"Neden onu dolaba tıksın ki?" Lucas itiraz etti ama AME araya girdi: "Şuna bir bakın."

"Ne?"

Kadının kafa derisine yakından bakıyordu, sonra arkasına uzandı, çantasını karıştırdı ve bir el merceği çıkardı. "Sanırım saçında küçük bir boya parçasına benziyor. . ." Swanson'a baktı. "Kimsenin kapı pervazlarına ya da ahşap süslemelere dokunmasına izin vermeyin. Kafasını çarpabileceği herhangi bir yere. Bir darbe izi ve belki bir ya da iki saç teli bulabilirsiniz." Bu, cinayetle kasıtsız adam öldürme ya da kaza arasındaki farkı yaratabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Swanson. Koridorda bir aşağı bir yukarı tüm kapı pervazlarına baktı; düzinelerce var gibiydi.

Lucas ilk düşündüğü şeye geri döndü. "Neden önce bu öldürülmedi de sonra--"

Swanson, "Çünkü Maison boğulmuştu ve üzerinde iç çamaşırı yoktu, vulvasının ve kasık kıllarının durumu yakın zamanda seks yaptığını düşündürüyordu," dedi. "Eğer biri önce Lansing'i öldürdüyse, Maison'u becermek için durup sonra onu boğmasının pek olası olmadığını düşündük."

"Tamam." Mantıklı.

AME, "Bileğinde tükenmez kalemle yazılmış bir şey var ama biraz bulaşmış, yani muhtemelen öldürüldüğü sırada yazılmamış," dedi. Bileğini çevirdi ve Lucas mavi mürekkep lekesine baktı.

"Görünüşe göre . . . Ella'ya mı? Fella? Della?"

"Muhtemelen dostum değildir," dedi Swanson. "Bir insan bileğine neden 'dostum' yazsın ki?"

"Bir isim olabilir," diye önerdi AME. "Tuhaf bir isim," dedi Swanson.

"Bunu ortaya çıkarmak için ne yapabileceğine bir bak," dedi Lucas.
"Cinayet masasına birkaç fotoğraf götür."

"Tamam."

Lucas ayağa kalktı. "Diğerini de görelim."

Misafir yatak odasının kapısı koridorun bir metre daha aşağısındaydı ve Lucas Lansing'in cesedinin üzerinden geçti, Swanson da arkasından. Lucas geldiğinde iki olay yeri inceleme görevlisi odadan çıktı. "Video," dedi içlerinden biri. "Lanet olası utanç," dedi diğeri.

İçeride bir fotoğrafçı ışıkları yakıp olay yerini kaydetmeye başlarken, ikinci bir adam da ışıkla oynuyordu. Lucas'ın Alie'e Maison'dan görebildiği tek şey yatağın arkasından çıkan çıplak bir ayaktı; ceset yatakla duvar arasındaki boşluğa sıkışmıştı.

Video adam işini bitirene kadar bekledi, sonra yatağın kenarından baktı. Maison yüzüstü yatıyordu, bir eli başının üzerinde, diğeri sırtının altında sıkışmıştı. Film gibi yeşil elbisesi kollarının altından yukarı doğru çekilmiş, göbeğinden aşağısı açıkta kalmıştı. Kalçaları duvara doğru eğikti ve ayak bilekleri çaprazdı ama yanlışı taraftaydı: Altta olması gereken ayak bileği üstteydi.

"Görünüşe göre oraya atılmış," dedi Lucas.

Polislerden biri başını salladı. "Biz de öyle düşünüyoruz. Onu saklamaya çalıştı." "Ama çok zor değil. Ayaklarını görebilirsiniz."

"Ama eğer kapıdan kafanızı içeri soktuysanız, muhtemelen yapmazdım."

"Onu kim buldu?" Lucas sordu.

"Partideki insanlardan biri." Bir not defterine baktı. "Rowena Cooper adında bir kadın. Cooper, Maison'un burada olduğunu, sözde uyuduğunu ve dışarı çıkmadığını biliyordu. Uyanık olup **o l m a d ı ğ ı n a** bakmak için geri dönmüş. Kapıyı açtığını ama bir şey göremeyince ışıkları açtığını söylüyor. Tam dışarı çıkmak için arkasını dönüyordu ki iç çamaşırlarını gördü. Almak için yanına gitmiş ve ayakları görmüş. Çılgılık atmaya başlamış."

"Cooper şimdi nerede?"

Polis başını evin diğer ucuna doğru eğdi. "Kütüphane. Sloan'ı aradık, onunla konuşmak için geliyor."

"Güzel." Sloan departmandaki en iyi sorgucuydu. Lucas odaya son bir kez daha baktı. Yatak örtüleri pencereler ve halıyla uyumlu ydu. "Pencereler kilitli miydi?" diye sordu.

"Bu odada, evet. Ama koridorun sonunda açık bir pencere var" dedi polislerden biri.

"Bir bakayım."

"Önce bunu kontrol et," dedi polis. Öne doğru eğildi ve işaret parmağını Alie'e'nin sol dirseğinin iç kısmının üzerinde gezdirdi.

Lucas BB büyüklüğündeki çürüğü **g ö r e m e s e** bile bunun ne anlama geldiğini bilirdi. Bir iğne kullanıcısı. İçini çekti, polise başını salladı, "Swanson," dedi ve koridora geri adım attı. Swanson bir adım gerisindeydi.

"Bak, ne olacağını biliyorsun, bu yüzden her şeyi halletmeliyiz," dedi Lucas. "Her şeyi. Her şeyden örnek alınmasını, süpürülmesini, vakumlanmasını istiyorum. Her iki kadın üzerinde de her türlü testin yapılmasını istiyorum. Partideki herkesle görüşmek istiyorum -herkesten bir isim listesi isteyin ve her birini aldığınızdan emin olun."

"Elbette."

"Sen çıkınca kim devralıyor?" "Sanırım . .
. Thompson."

"Onu bilgilendirin. Her şeyi yapın. Herkesin aklına gelebilecek her türlü bilimin parasını ödeyeceğiz." Odaya tekrar baktı. "Tırnaklarına baktın mı?"

"Evet. Temizler. Vajinasından örnek alacağız ve meni için acele edeceğiz."

"Ve kan, hemen kana ihtiyacımız var. Ne tür bir bok attığını bilmek istiyorum."

"Eroin."

"Evet, biliyorum, ama *bilmek* istiyorum."

"Del'i arayacak mısınız?"

"Bir dakika içinde."

"Ofiste bir telefon var. Orayı gelenler için açık tutuyordum," dedi Swanson.

"Bana kilitli olmayan pencereyi göster. . . . Burası pencerelerin kilitli olmaması gereken bir yere benziyor."

"Hanson hiç açılmadıklarını söylüyor," dedi Swanson. "Ama birkaç hafta önce onları yıkattı ve o zaman hepsi açılmıştı - bir tür eğimli şey, böylece her iki tarafı da içeriden yıkayabilirsiniz."

"Bilmiyorum."

"Evet, o zaman pencere kilitli olmayabilirdi. Hanson hiç gidip kontrol etmediğini söylüyor. Hepsinin kilitli olduğunu düşünmüş."

Kilitli olmayan pencere, koridorun bir kapı aşağısındaki başka bir misafir odasındaydı; bu odanın yatak örtüleri, pencereleri ve halısı farklıydı. Lucas pencerenin camından dışarı baktı. Çimenler ve çalılardan başka bir şey yoktu. "Pencerenin dışında çamurlu ayak izleri ve çamura basılmış eşsiz bir marka logosu var mı?"

"Lanet olası çamur yok. İki haftadır yağmur yağmadı." "Şaka yapıyordum," dedi Lucas.

"Ben değilim. Dışarı çıkıp baktım," dedi Swanson. "Çimenler kırıxmamış bile."

"Pekala. Telefon nerede?"

Hanson'ın ev ofisi, bir ucunda telefon defterleri, referanslar ve kompakt bir müzik seti için kiraz ağacından raflar bulunan küçük, amaca uygun inşa edilmiş bir odacıktı. Kiraz masanın dört çekmecesine vardı; solda dosya çekmeceleri, sağda zarf çekmeceleri. Masanın sağ tarafında ahşap bir Rolodex, sol tarafında ise bir telefon duruyordu. Dell marka bir dizüstü bilgisayar, masanın yanındaki iki çekmeceli ahşap dosya dolabının üzerinde duran lazer yazıcının arkasında görünmek üzere, kabloları gözden kaybolan bir yazı rafının üzerinde duruyordu.

"Hanson hâlâ oturma odasında mı?" Lucas Swanson'a sordu.

"Evet."

"Git onunla konuş. Onu eğlendir. . . . Ona sorular sorun, tanık listesine başlayın."

"Tamamdır." Swanson dizüstü bilgisayara baktı, başını salladı ve oturma odasına doğru yöneldi.

O gittikten sonra Lucas ofisin kapısını kapattı ve bilgisayarı açtı. Windows 98 geldi ve Programlar-Donatılar-Adres Defteri'ne tıkladı. Adres defteri boştu. Açılış sayfasına geri döndü ve Microsoft Outlook'a tıkladı. Açıldığında Gelen Kutusu ve Gönderilenler klasörlerini kontrol etti ve Hanson'ın küçük bir e-posta yazışması olduğunu gördü.

Telefonu eline aldı ve hafızasından Del'in numarasını çevirdi ve telefon çalmaya başladığında tekrar Gelen Kutusu klasörüne tıkladı, Bul'a tıkladı ve "Alie'e" yazdı.

Del'in karısı telefonu açtığında hâlâ yazıyordu. Cevap bir kelimedenden çok bir inilti gibiydi: "Alo?"

"Cheryl, bu Lucas. Del orada mı?"

"O uyuyor, Lucas. Bütün gece seni bulmaya çalıştı ama bulamadı." Çok huysuzdu. "Saat kaç bu arada?"

"Kusura bakmayın. Uyandır onu, konuşmamız gerek." "Bir dakika. "

Arka planda ki birkaç saniyelik mırıldanmadan sonra Del hatta belirdi. "Duydun mu?"

"Evet, az önce. Burada ne yapıyordun?"

Bir anlık sessizlikten sonra Del, "Ne?" dedi. Sesi yarı bilinçli geliyordu. Sonra, "*Burası* neresi?"

"Sallance Hanson'ın. Dün gece partideydin, değil mi?" Lucas sordu.

"Evet, ama orada ne yapıyorsunuz?"

"Maison olayı," dedi Lucas. "Ne?"

Lucas telefona baktı ve sonra, "Bilmiyor musun?" dedi.

"Evet, aradım," dedi Del. "Seni aramak için her yeri aradım. Kuzeydeki komşuna bile kulübene baktırdım ama sen gitmiştin."

"Birinin Alie'e Maison'u boğduğunu mu ihbar ettiniz?" Daha uzun bir sessizlik. Sonra, "Sen neden bahsediyorsun?"

"Birisi Alie'e Maison'u boğdu ve cesedini bir binanın arkasına attı.

Lucas, "Bir kadın daha öldürülmüş ve dolaba tıkılmış." dedi. "Başka bir kadın öldürülmüş ve bir dolaba tıkılmış. Hanson bunu sokaktaki bir adamın yaptığını düşünüyor - 'I'm with Stupid' tişörtü giydiğini söyledi."

Bir anlık sessizliğin ardından Del, "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" dedi. "Şaka yapmıyorum."

"Yüce Tanrım." Del artık uyanıktı. Ve tekrar, "Yüce İsa."

Arkasından Cheryl, "Ne oldu?" diye sordu.

"O bendim, evet," dedi Del. "Saat bire kadar oradaydım. Gece yarısından sonra Maison'u orada görmedim."

"Ne yapıyordun?"

"Uyuşturucu satıyordum, dostum. O lanet yer boktan bir okyanus gibiydi."

"Maison'un kolunda taze izler var."

"Evet, hepsi küçük bir şeyler yapıyordu," dedi Del. "Ben nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum." "Çözmek mi?"

"Hayır."

"Buraya gelsen iyi olur. Hanson'la hemen konuşmam gerekecek."

"Yola çıkıyorum."

DEL telefonu kapattıktan sonra Lucas Şimdi Bul düğmesine tıkladı. Şimdi

Bilgisayar bir an düşündü, sonra on beş yirmi mesaj attı. Olabildiğince hızlı bir şekilde onları gözden geçirdi: Çoğu "Alie'e'yi bir dergide gördün mü?" ya da "Duydun mu?" şeklindeydi. İki tanesi konuyla ilgili görünüyordu: Tarih damgasına göre üç ay önce, Hanson'ın muhabiri Martha Carter adında bir kadın Alie'e'yi bir partide görmüştü ve kokainle uçuyordu.

Lucas Gönderilenler klasörüne geçti ve Carter'ın adını ve doğru tarihi bulana kadar taradı. Hanson kokain yorumuna, arkadaşlarının ona Alie'nin eroin kullanmaya başladığını söylediğini belirterek cevap vermişti.

Lucas iki mektubu da yazıcıya gönderdi, sonra Gelen Kutusu'na ve Bul işlevine geri dönüp "Maison" yazdı. Daha önce gördüğü iki mektubu aldı. E'ler arasında kesme işareti olmadan "Aliee "yi denedi ve sadece bir yeni mektup buldu, bir elbise hakkında.

Hızlıca "Sandy Lansing" yazdı ve sadece bir mektup buldu, mektupta Lansing'den sadece geçerken bahsediliyordu. Tek başına "Sandy" ve tek başına "Lansing "i denedi ve sadece bir mektup buldu. Gönderilenler klasörüne geri döndü ve kendini tekrarladı. Alie'e'den dokuz kez bahsedildiğini, Lansing'den ise hiç bahsedilmediğini gördü; Hanson'dan gelen bir mektupta Ardis adında bir kadına -soyadı yoktu- Alie'e'nin kesinlikle Jael adında biriyle ilişkisi olduğu ve Amnon adında başka birinin onu çok kıskandığı anlatılıyordu.

Bence Amnon Jael'e doğru şeyi söylerse onu öldürebilirdi.

...

Lucas mektubu matbaaya gönderdi ve üzerine e-posta adresini not etti.

SALLANCE HANSON, Lucas odaya girdiğinde siyah bir elbiseye sarınmış, yanında siyah bir şapkaıyla kanepesinde oturuyordu. Karşısındaki koltukta oturan Swanson ayağa kalktı ve "Bayan Hanson, bu Şef Yardımcısı Davenport," dedi.

Hanson koltukta döndü ve ayağa kalkmadan elini uzattı. Kırklı yaşlarında sarışın, güzel bir kadındı; sıkı, inatçı bir ağzı ve sert mavi gözleri vardı. Gözlerinin altına siyah göz kalemi çekmiş, göz kapaklarına da gri tonda bir far sürmüştü; bu kombinasyon ona bitkin, ölmek üzere olan bir köpek yavrusu görünümünü vermişti. "Şehir merkezine ne zaman gidiyoruz?"

"Anlayamadım?" Lucas sordu.

"İfademi vermek için mi?"

"Oh, Evet. Dedektif Swanson olacak yapmak ve düzenlemeler.

Aslında, muhtemelen buradan alabiliriz. . . . Ama sizinle başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

"Sokaktaki adamı buldunuz mu? Onu teşhis ettim," dedi Hanson. "Seninle konuşmak istediğim konu da bu."

Kaşları kalktı. "Onu sen mi *buldun*? Kimse *bana* haber vermedi. Neden? Kimse bana söylemedi mi?"

Swanson, "Siz her şeyden çok bir tanık ya da seyirci konumundasınız, Bayan Hanson. Gerçekte soruşturmanın bir parçası değilsiniz."

"Ben öyle görmüyorum," diye tersledi. "İşte böyle," dedi Lucas.

"Belediye başkanıyla konuşabilirim ve o size farklı bilgi verebilir," dedi. "Belediye Başkanı benim arkadaşımdır."

"O benim de arkadaşım," dedi Lucas. "Beni işime o atadı. O da sana bizim söylediklerimizin aynısını söylerdi. Siz soruşturmanın b i r parçası değilsiniz. Soruşturuluyorsunuz."

"Ne?"

"Evinizde iki cinayet işlendi, Bayan Hanson. Cinayetler işlendiğinde siz de olay yerindeydiniz. Sizin hakkınızda ya da ölen kadınlarla ilişkiniz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz." Ona gülümseyerek yumuşattı. "Belediye başkanı da dahil olmak üzere hiçbir politikacı, daha sonra Alie'e Maison'u öldürmekle suçlanabilecek birini savunmak için kayıtlara geçmez. Eminim bunu görebiliyorsunuzdur."

"Ah," dedi, başını iki yana eğdi, düşündü, koltukta bir kez zıpladı, neşelendi ve "Fena değil, şüpheli olmak. Ama ben yapmadım. İkisinden biri. Sokaktaki adam hapiste mi, yoksa onu buraya mı getiriyorsun?"

Lucas ona bakarken kendini garip hissetti; bir adım uzaklaşıp deri koltuğa yerleşti ve parmaklarını yüzünün önünde birleştirdi. "Sokaktaki adamın adı Del Capslock," dedi. "Gizli görevde çalışan bir polis memuru. *En iyi* gizli çalışanlarımızdan biri."

"Uh-oh," dedi Lucas'tan Swanson'a bakarak. "Bu size sorun yaratabilir." Sonra kaşlarını çattı. "Benim partimde ne işi vardı ki?"

"Bu da başka bir şey," dedi Lucas. "Del uyuşturucu araştırıyordu. Miz Maison'da eroin kullandığına dair işaretler vardı. Kolunda iğne izleri vardı."

"Hayır." Hanson şaşkınlığını belli etti -bu konuda çok iyiydi, diye düşündü Lucas. Bir eli ustaca yüzüne gitti. "*Uyuşturucu* mu kullanıyordu?"

Bir polis odaya girip, "Televizyon geldi. Hepsi bir grup halinde buraya geldi."

Lucas başını salladı, "Tamam, onları geride tutun." dedi. Sonra Hanson'a: "Bayan Hanson, partinizdeki herkes uyuşturucu kullanıyordu."

"Değildim," dedi. Yüzü karardı. "Bence bu söylediğin çok çirkin bir şey."

"Bayan Hanson, söz konusu memur bir uyuşturucu uzmanı," dedi Lucas. "Dairenizden bir uyuşturucu okyanusu aktığını söyledi. Neden bahsettiğini biliyor. Mesele şu ki, sizin haberiniz olmadan etrafta bu kadar çok hurda olmasının imkânı yok."

"Bu saçmalık," dedi. Şimdi sinirlenmeye ve biraz da korkmaya başlamıştı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Belki de avukatım bunu duymalı."

Lucas, arama emriyle bilgisayarı alana kadar e-postadan bahsetmek istemedi. Ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Avukatını ara ve bu konuyu konuş. Mesele şu ki, bunlardan *herhangi* birinin ima edilmesi soruşturmamıza yardımcı olmayacaktır. Kendini bu işe bulaştırırsan

Basın ya da televizyonla röportaj yaparsanız ve adamımızın partinizde olduğundan bahsederseniz ... neden orada olduğunu açıklamak zorunda kalacağız."

"Bana şantaj yapıyorsun," dedi.

Yeterince hızlıydı, diye düşündü Lucas. "Hayır, hayır. Herkese istediğin her şeyi söyleyebilirsin. Avukatınız size bunu söyleyecektir. Birinci Anayasa Değişikliği sana bu hakkı veriyor ve tüm Minneapolis polis memurları bu hakkı destekliyor." Gözlerini Swanson'a doğru kaydırды. "Öyle değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Swanson dindarca. "İşte bu yüzden Deniz Piyadeleri'nde görev yaptım."

Lucas devam etti. "Sana şunu öneriyorum. . kendine zarar verecek bir pozisyon almadan önce sonuçlarını anlamayı öneriyorum. Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Çenemi kapatmamı istiyorsun," dedi.

"Adamımız hakkında. O gizli bir memur. Yüzü kamuoyuna açıklanırsa etkinliğini kaybeder ve hatta tehlikeye girebilir."

"Ya o yaptıysa?" Hanson sordu. "Polisler zaman zaman bu tür şeyler yaparlar. Bu konuda bir şeyler okumuştum. Serseri polisler."

"Bu adamın yok," dedi Lucas. "Ayrıca, dün gece yaptığı her şeyi ortaya çıkarması için İç İşleri'nden özel bir ekip görevlendiriyoruz. İşimiz bittiğinde attığı her adımı öğrenmiş olacağız."

"Şey . . . Sanırım onu ifademim dışında bırakabilirim," dedi. "Basına."

"Mükemmel," dedi Lucas. "Bir sorum daha var. Resmi ifadenizi verdiğinizde bu konu kapanacak ama sadece merak ediyorum. Alie'e Maison oldukça ünlü biri. Muhtemelen partinizdeki en ünlü kişi?"

Hanson gözlerini devirdi ve sanki şöhretin ya da ünlülüğün tüm eşitliklerini dengeliyormuş gibi başını iki yana salladı ve sonunda kararını verdi: "Muhtemelen. O dünyada. Burada çok tanınmış finans insanlarımız da vardı ama bu başka bir dünya."

"Madem bu kadar ünlüydü, nasıl oldu da bir yatak odasında kayboldu ve kimse onu merak etmedi, ona ne oldu?" Lucas sordu.

"Memur Swanson'a bundan bahsettim. Çok uykulu görünüyordu ve biraz kestirmek istiyordu. Biz de onu ağırladık ve onu soran insanları uzaklaştırdık. Çok yoğun bir programı vardı, sabah erken saatlerde fotoğraf çekimleri falan. Çok yorgundu."

"Yani kimse geri dönüp ona bakmadı."

"Oh, bilmiyorum. Belki bazı arkadaşları yapmıştır." Hanson'ın gözleri Lucas'tan uzaklaştı; yalan söylemiyor olabilir, diye düşündü, ama paten kayıyordu. "Muhtemelen arkadaşlarından bazıları yapmıştır. Biz sadece gezginleri uzak tutuyorduk."

"Size bir şey söyleyeyim," dedi Lucas, "bize yalan söyleyip söylemediğinizi anlayacak kadar iyi okuyamıyorum sizi ama eğer yalan söylüyorsanız suç işliyorsunuz demektir."

Swanson'a döndü ve "Ona haklarını okudun mu?" diye sordu. "Henüz okumadım."

"Yap şunu," dedi. Hanson'a döndü: "Bizimle konuşmak zorunda değilsin ya da bir avukat tutabilirsin ama bizimle konuşursan doğru söyleyen iyi edersin. Çifte cinayet davasında adaleti engelleme konusunda oldukça huysuz olabiliriz."

Ön koridordan bir adam, "Alo?" diye seslendi.

Lucas sesi tanıdı. "Sloan. Buradayım."

Bir dakika sonra Sloan temizlenmiş, yeni kahverengi takım elbisesi, beyaz gömleği ve mavi-altın çizgili kravatıyla güne hazır bir şekilde göründü. "Lucas. . ."

"Bu Bayan Hanson, evin sahibi," dedi Lucas. "Onunla ve Miz Maison'un cesedini bulan kadınla görüşmemiz gerekiyor."

Sloan, "Bayan Hanson'ın ifadesini şimdi alabilirim," dedi. Elinde bir kayıt cihazı vardı ve Hanson'a baktı. "Eğer sessiz ve rahat bir yer bulabilirsek?"

Her neyse demek için elini salladı ve Lucas'a döndü. "Gitmeden önce bir şeyi anlamama izin ver. Bana medyayla konuşamayacağımı söylemiyorsun, sadece diyorsun ki ..."

"Söylediklerinizi düzenlemeniz gerektiğini. Dikkatlice. Sizi televizyonda görmekten son derece mutluyum, sizi televizyonda görmeyi *bekliyorum*. Bundan kaçınmanın neredeyse hiçbir yolu yok ama soruşturmanın kamuoyuna açıklanmasını gerçekten istemediğimiz yönleri var."

"Bu gizli görevdeki adam gibi."

"Kim?" Sloan, Lucas'a bakarak sordu. "Del
dün gece buradaydı," dedi Lucas. "Ah.

Uyuşturucu peşinde miydi?"

Hanson Sloan'dan Lucas'a ve tekrar Sloan'a baktı ve başını salladı.
"Uyuşturucu *yoktu*."

SWANSON VE LUCAS bildikleri hakkında Sloan'a hızlıca bilgi verdiler. Onlar konuşurken Hanson ayağa kalktı ve "Bir saniye içinde döneceğim. İşemem lazım."

"Mutfakta buluşalım," dedi Sloan.

"Partideki insanların listesi kimde?" Lucas Swanson'a sordu.

Swanson cebinden bir not defteri çıkardı. "Çoğunu aldım." "Orada
Amnon adında biri var mı? Ya da Jael?"

Swanson, "Evet, bir yerlerde. İsimleri hatırlıyorum. Onlar
erkek ve kız kardeş." Defterini karıştırdı ve isimleri buldu. "Amnon Plain ve Jael
Corbeau. Neden?"

"Alie'nin Amnon'u terk edip Jael'le gittiğine dair bir söylenti var ve bu
Amnon denen adam buna çok kızmış. O yüzden onları merkeze
götürelim." Sloan'a baktı. "Neden sen halletmiyorsun? Onları aldığında beni
ara: Ben de katılmak istiyorum."

"Tamam."

Swanson, "İkisi de İncil'de geçen isimler," dedi. "Amnon ve Jael."

"Öyle mi? İncil'de ne yapıyorlardı?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi Swanson. "Onları sadece Pazar okulundan hatırlıyorum."

"Onları şehir merkezine götürelim. Onlara bu konuyu sorabiliriz," dedi Lucas.

LUCAS, Alie'e'nin cesedini bulan Rowena Cooper'a baktı. Cooper siyah saçlı, kırmızı çerçeveli gözleri olan zayıf, asık suratlı bir kadındı; yanında Dorothy Shaw adında tombul bir bebek bakıcısı polisle oturuyordu. "Sadece merhaba demek istedim," dedi Cooper. "Alie'e şehre son geldiğinde birlikte sinemaya gitmiştik. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim."

"Onunla daha önce konuşma fırsatın olmadı mı?" Lucas sordu.

"Hayır, hayır, buraya gece yarısına kadar gelmedim. O zamana kadar çoktan uyumaya gitmişti."

Aslında başka bir şey bilmiyordu: Partide iki saatten fazla takılmıştı, çünkü Alie'e ile bir anlığına da olsa konuşmak istiyordu. "Güncel moda ve bunun nereye gittiği konusunda bazı endişelerimizi paylaştık. "

Cinayetten dolayı gerçekten üzgün görünüyordu, Hanson'ın heyecan tonu yoktu. Lucas onu rahatlatmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı ve onu Shaw'la bıraktı.

Lucas oturma odasına geri döndüğünde Swanson, "Del verandada," dedi.

DEL giyinmek için zaman ayırmıştı; temiz bir kot pantolon, deliksiz spor ayakkabılar ve kolları dirseklerinin üzerine kadar çekilmiş gri bir sweatshirt giymişti. Belli belirsiz misk kokulu deodorant kokuyordu ve uzun saçları hâlâ nemliydi.

"İç İşleri'yle konuşmamız gerekecek. Onlarla görüşmen gerekecek," dedi Lucas. "Sadece kayıtları düzgün tutmak için."

Del başını salladı. "Sorun değil. Dün öğleden sonra bu partiyi öğrendim ve Lane'e nereye gideceğimi söyledim. Yani ben güvendeyim."

"Güzel." Lane, Lucas'ın iki kişilik Stratejik Çalışmalar ve Planlama Grubu'ndaki diğer adamdı.

Del, "Ama seni neden aradığımı sana hiç söylemedim. . . neden seni aradığımı söylemedim. Kimse sana Trick'ten bahsetti mi? Seni şehir merkezinden arayan oldu mu?"

"Ne numarası?"

"Bentoin'i kandır. Dün gece partideydi. Panama'dan yeni döndü," dedi Del.

Lucas ona uzun uzun baktı ve sonunda küçük bir gülümseme gösterdi. "Benimle kafa buluyor olmalısın."

"Değilim dostum," dedi Del, gözleri yuvarlak. "Onunla konuştum. Bunun çok komik olduğunu düşündü. Neredeyse hiç gülmez; neredeyse koridorda düşüyordu."

"Ah, siktir." Sonra Lucas gülmeye başladı ve bir dakika sonra Del de ona katıldı. Ciddi bir cinayet sahnesi yüzüne sahip üniformalı bir polis köşeden başını uzattı, kim olduğunu gördü ve geri çekildi.

"Bunu açıklaması biraz zor olacak," dedi Lucas sonunda.

Narkotik ve Cinayet Masası, Rashid Al-Balah'a karşı bir cinayet davası oluşturmak için dört aydan fazla bir süre savcılık müfettişleriyle birlikte çalışmıştı. Eyaletin iddiasına göre Al-Balah, Trick Bentoin'i öldürmüş ve cesedini Carlos Avery Vahşi Yaşam Alanı'ndaki bir bataklığa atmıştı. Dava, kanıtların yapbozuna dönüşmüştü: Cadillac'ın arka koltuğunda Minnesota Üniversitesi'nden bir botanikçi tarafından tespit edilen ve bataklığa özgü yabancı ot tohumları; arabanın bagajında Bentoin'inkiyle aynı kan grubundan olduğu teyit edilen kan izleri; Al-Balah'ın Bentoin'e yönelik ölüm tehditlerinin geçmişi; herhangi bir mazeretin olmaması. . . .

Al-Balah bir aydan biraz daha uzun bir süredir cezaevindeydi ve birinci derece cinayetten müebbet hapis cezasıyla karşı karşıyaydı.

"Peki ya arabadaki kan?" Lucas sordu.

"Trick'in kandan haberi yoktu," dedi Del. "Panama'da bir anlaşması olduğunu söyledi, zengin bir adamdı, okey oynayabileceğini düşündü ve gitti. Dava hakkında hiçbir şey duymamış. Panama'da o kadar da büyük bir olay değildi."

Lucas başını kaşıdı. "Lanet olsun. Bölge savcısını arayacağım. Mutlu olmayacak. O davadan çok iyi bir mürekkep elde etti."

"Daha kötüsü ne biliyor musun? O pislik Al-Balah tekrar sokaklara dönecek."

"Trick bu konuda ne düşünüyor?"

"Dedi ki, 'Onu orada bırak. Birini öldürdüğünü *biliyorsun*.'" "Doğru söyledin," dedi Lucas.

Sokağın aşağısında televizyonun ışıkları yandı ve Lucas gözlerini dikti: Aptal Hanson röportaj yapıyordu, siyah elbisesiyle geniş çimenlikte poz vermişti. Bir saniye sonra ışıklar tekrar söndü ve birkaç farklı kameraman taşınabilir ışıklarla etrafta koşuşturmaya başladı. Birazdan yol kenarında bir stüdyo kuracaklardı.

"Lanet olsun," dedi Lucas. "Tam bir sirk olacak," dedi Del.

"Biliyorum. . . . Hanson bana uyuşturucudan haberi olmadığını söyledi."

"Ne bekliyordun ki?" Del söyledi. "Ama burnuna ya da koluna bir şey sokmayan tek adam bunu yapamayacak kadar sarhoştur."

"Partideki insanlardan herhangi birini tanıyor musun?"

"Sadece görerek. Elbette hiçbiri beni tanı mıyordu." Swanson başını verandaya uzatmış, Lucas'ı arıyordu. "Rose Marie aradı," dedi. "Saat altı buçukta onun ofisinde bir toplantının varmış."

"Tamam." Lucas tekrar Del'e döndü.

"Hemen İç İşleri'yle konuşmalısın," dedi.

"Temizlendiğinizde uyuşturucu satıcılarıyla konuşun ve Maison'a ya da arkadaşlarına satış yapmış olabilecek tüm satıcıları bulun. Dün gece koluna koyduğu malı nereden aldığını öğrenin. Buradan mı almış, yoksa yanında mı getirmiş?"

Del başını salladı. "Tamam."

"Bizim için asıl sorun, eğer medya partide olduğunuzu öğrenirse, sizi kaçırmak isteyeceklerdir," dedi. "Yüzünüzü gece haberlerinde görürlerse yeni bir iş bulmak zorunda kalırsınız. Yasadışı şerit değiştirmeler için ceza kesmek."

"Hayır, hayır, hayır. Televizyona çıkmayacağım," dedi Del. "Bu işin dışında kalmalıyım."

"Elimden geleni yapacağım, ama eğer haber sızarsa, büyük bir uçak kazasına ihtiyacımız olabilir. Ve lanet olası departmanın nasıl sızdığını biliyorsun."

"Uçak kazası bunu yapmaz," dedi Del kasvetle, sokağın aşağısındaki ışıklara bakarak. "Alie'e Maison ölmüşken olmaz. Güzel, zengin, ünlü ve boğulmuş. Bu CNN'in ıslak rüyası. Onunla ilgisi olan herkesin peşine düşecekler. Kedim çantadan çıkar çıkmaz . . . lanet olsun. Bu adamı bulmalıyız." Başıyla evi, yani katili işaret etti. "Onu hemen bulmalıyız."

ROSE MARIE ROUX protein ağırlıklı yeni bir diyetle otuz kilo vermişti ve şimdi yüzünü gerdirmeyi düşünüyordu. Lucas'a, "Sadece birkaç kesik, yanlarımı toparlamak için," demişti. Rose Marie polis şefiydi. Parmak uçlarını elmacık kemiklerinin hemen altındaki yüzüne koydu ve dudaklarını çekmeye başlayana kadar deriyi geriye doğru itti. Belediye başkanı ofisine girip ona baktı ve "Ne?" dedi.

Deriyi bıraktı ve yüzü her zamanki şekline geri döndü. "Yüz gerdirme," dedi Lucas. Esnedi; geceleri geç yatmayı severdi ama sabahları erken kalkmayı sevmezdi.

"Biraz saç yaptırmayı düşünüyordum," dedi belediye başkanı. Saçsızdı ama hâlâ saç çizgisinin kalıntıları vardı. "Sence kimse fark eder mi?"

"Çimenli bir tepenin kenarına dikilmiş küçük çalılara benziyorlar, saç tıkaçları gibi," dedi Rose Marie. "Üstünüzdeki bir merdivenden aşağı bakan birini asla istemezsiniz."

Belediye Başkanı, "Ah, bu eski tip tıkaçlar," dedi. "Mikro-implantları düşünüyorum - gerçekten doğal olmaları gerekiyor." Birkaç dakika boyunca estetik ameliyatlara ve mikro-implantlara hakkında sohbet ettiler, yaşlanan politikacılar en iyi yaptıkları şeyi yapıyorlardı - çene çalışıyorlardı - ta ki Lucas tekrar esneyene kadar. Belediye başkanı sohbeti bir cümlenin ortasında kesip, "Ne kadar ölü?" diye sordu.

"Oldukça ölü," dedi Lucas doğrulup. "Boğulmuş. Belki tecavüze uğramıştır. Rose Marie sana ikinci kadından bahsetti mi?"

Belediye başkanının başı geriye gitti ve Lucas'a irkilmiş bir geyik bakışı attı; kısa boylu, fıçı göğüslü, kel, eski bir kişisel yaralanma avukatının irkilmiş bir geyik bakışı atabileceği kadar. "İkinci bir kadın mı?"

Rose Marie'ye döndü, o da omuz silkerek, "Benim hatam değil. Bir dolaba tıkılmış ikinci bir ceset ortaya çıktı. Ben de yeni öğrendim."

"Başka bir model mi?" Lucas'a doğru döndü.

"Hayır," dedi Lucas. Belediye başkanına çifte cinayet hakkında kısa bir bilgi verdi. "Arkadaşın Sallance Hanson, ona bir şey verirsek

seni arayacak."

"Siktir et onu," dedi belediye başkanı. "İstersen onu zincirle kırbaçla." "Gerçekten mi?" Rose Marie'nin kaşları havaya kalktı.

Belediye Başkanı, "Bana iki yüz dolar verdi," dedi.

"O kadar paraya imzalı bir fotoğraf alır. Bir cinayete müdahale etmeyeceğimden eminim." Tekrar Lucas'a baktı. "Herhangi bir ipucumuz var mı?"

"Muhtemelen, ama bildiğim kadarıyla değil," dedi Lucas. "Hâlâ olay yerini inceliyoruz. Maison koluna biraz uyuşturucu koyuyordu, muhtemelen eroin. Diğer kadının burnunun etrafı kıpkırmızıydı, sanki çok kokain çekmiş gibiydi."

Belediye Başkanı, "Ticaret Odası buna bayılacak, kokain ve eroin," dedi. "Filmcilere ne diyeceğiz?" Sinemacılar televizyon muhabirleriydi.

Lucas, "Onlara bunun muhtemelen uyuşturucuyla ilgili bir cinayet olduğunu söylüyoruz," dedi. Belediye başkanı kaşlarını çattı.

"Uyuşturucuyla ilgili kulağa kötü geliyor."

"Kulağa *her şey* kötü geliyor," dedi Lucas. "Ama uyuşturucu olduğunu söylemek

anlaşılmasını kolaylaştırıyor. İhtiyacımız olan da bu. Basit. Sıkıcı. Anlaşılabilir. Egzotik bir şey yok. Seks partileri yok, garip seks yok, büyük para ya da kıskanç aşıklar yok, skandal yok. Sadece bir yerlerde kötü bir adam. Ve film insanları eroine inanacak. Moda sektöründe o kadar çok eroin var ki, çok uzun zaman önce bir *görünümdü*. Tüm modellerde bu bitkin uyuşturucu görünümü vardı. Bu kimseyi şaşırtmayacak."

"Bu işin uzamasını istemiyoruz: Bunun sinema entelektüelleri için bir kültür meselesi haline gelmesini istemiyoruz."

"Ben de bunu söylüyorum," dedi Lucas. "Gizemli ya da egzotik bir şey istemiyoruz. Uyuşturucuyla ilgili bir cinayet uygun olur."

"Ona pencereden bahset," dedi Rose Marie.

"Pencere mi?"

"Cinayet odasının bir alt katındaki yatak odası -Maison'un cesedinin bulunduğu oda, eğer cinayet odası orasıysa, ki muhtemelen orasıydı -Kilitli olmayan bir penceresi vardı. Birisi o taraftan çıkmış olabilir. Ya da, daha önemlisi, içeri girmiş olabilir. Bir kedi hırsız."

"İçeride o kadar insan varken mi? Işıklar olmalı."

"Işıklar kedi hırsızlarını içeri çekiyor gibi görünüyor," dedi Lucas. "İnsanların olduğu bir eve girmek onları heyecanlandırıyor çünkü onlar deli. Genelde bir kedi hırsızı bulduğunuzda, kurbanlarına tecavüz etmeye başlayacak bir adam bulursunuz. Ya da onları öldürür. Heyecan manyağıdırlar."

"Ah, dostum." Belediye başkanı başını salladı.

Lucas, "Uyuşturucu hikayesine bağlı kalmak daha iyi," dedi. "Eğer onu bir satıcı öldürdüyse ya da uyuşturucu yüzünden öldürüldüyse, herkes bunu anlar. Bu tek seferlik bir şeydir ve kısmen hatalıdır. Eğer uyuşturucu kullanmıyor olsaydı, hala hayatta olurdu. Ama eğer bu bir kedi hırsızıysa, o zaman elimizde bir seri katil var demektir, hem de en kötü türden bir seri katil; evde başka insanlar olsa bile yatak odanıza girip sizi boğacak türden bir seri katil."

"Şu korku filmlerinden biri gibi. *Cadılar Bayramı* ya da parmakları bıçak olan adamın olduğu film gibi" dedi Rose Marie.

Belediye Başkanı, "Hayır, hayır, hayır, bunu istemiyoruz," diyerek fikri elinin tersiyle itti.

"Biz de öyle düşünmüştük," dedi Rose Marie alaycı bir ifadeyle.

Belediye başkanı, "Yani uyuşturucu," dedi. "Gösteriyi kim yönetiyor?"

"Frank Lester," dedi Rose Marie. "Lucas ve grubu daha önce yaptığımız gibi yanlamasına uyum sağlayacaklar. Herkes bu konuda rahat."

"Güzel. Stratejik Planlama--"

"Stratejik Çalışmalar ve Planlama," dedi Lucas. "Ve grupta bir kadına ihtiyacım var. Marcy Sherrill Cinayet Masası'ndan gelmek istiyor."

Gül Marie salladı onu Başını. "O zaman I var için ver Cinayeti başkası işlesin. Her şey çok sıkı."

Lucas sabırla, "Kendi masraflarımızı yaklaşık yirmi kat fazla öduyoruz," dedi. "Ve eğer ameliyat yapacaksam bir kadına ihtiyacım var."

"Politika var. "

Lucas, "Cinayetler yüzde on dört azaldı ve bunun büyük bir kısmı adamlarımın -ben de dahil olmak üzere üç adamımın- pislikleri tespit etmesinden kaynaklanıyor," dedi. "Politika budur."

Belediye Başkanı tartışmayı durdurmak için ellerini kaldırdı. Rose Marie'ye, "Cinayet masasındakilerin yarısı zaten bu iş üzerinde çalışacak, o yüzden Maison davası süresince neden Marcy'yi ona vermiyorsun? Bu iş bittiğinde bir şeyler düşünürüz."

Rose Marie içini çekti ve "Pekala. Ama biraz daha para istiyorum."

Belediye başkanı gözlerini devirdi, sonra da "Evet, kim sevmez ki?" dedi. Sonra da: "Medyayı sen mi yapacaksın?"

Rose Marie başını salladı. "Ama ilk seferinde senin de orada olman gerekecek.

Bu medya açısından büyük bir olay olacak." "Sence kim gelir?"

"Herkes," dedi. "Dört yerel halk ve CNN için çalışan bir serbest çalışan zaten evin dışında. Diğer tüm kanallar da yolda. Ve resim ve dedikodu dergilerinin çoğu. *People*. *The Star*."

"O zaman bunun 'uyuşturucuyla bağlantılı bir cinayet' olduğunu söylemekten daha fazlasına ihtiyacımız olacak." Lucas'a baktı. "Onlara atabileceğimiz biri var mı? B i r k a ç gün peşinden koşabilecekleri bir uyuşturucu bağımlısı?"

"Sorabilirim," dedi Lucas.

"Bunu yapın. Onları meşgul edecek ne kadar çok şey olursa, neden hala bir şey yapılmadığını sormak için o kadar az zaman harcayacaklardır." Belediye Başkanı alnına dokundu. "Keşke yeni saç yaptırsaydım, biliyor musun? Geçen yılki gibi."

Rose Marie burnundaki deriyi geriye doğru çekti. "Asla çok geç değildir," dedi.

Toplantı on beş dakika sürdü. Lucas ayrılırken Rose Marie, "Hey, cep telefonunu aç, tamam mı? Bu süre boyunca."

Lucas kayıtsızca omuz silktilti. Ofisine dönerken telefonunun hızlı arama tuşundan Del'in numarasını aradı. Del, İç İşleri görüşmesinin ortasındaydı ve Lucas, Del'in telefonunu

Belediye Başkanı'nın isteği üzerine, "Buradan çıkar çıkmaz elimizde ne olduğuna bakacağım" dedi.

"Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Çok hoş bir grup insan."

Lucas telefonu kapattı ve ceketinin cebine geri koydu. Del kendi başının çaresine bakabilirdi. Ofisine vardığında esnedi, ceketini çıkardı ve ışıkları kapalı bırakarak kendini içeri kilitledi. Masasının çekmecesini açtı, sandalyesine çöktü ve ayaklarını çekmecenin üzerine koydu. Saat daha yedi olmamıştı: İkiyi biraz geçte yatmıştı ve normalde saat ondan önce kalkmazdı.

Yıllar önce -istemeden de olsa zengin olmadan önce- polis maaşını desteklemek için masa oyunları icat etmişti. Oyunlar bütün gece süren seanslarda yaratılıyordu ve şimdi hafızasında sokaklarda koşturduğu zamanlarla birleşmiş gibi görünüyordu. Oyunlar sonunda bilgisayar tabanlı hale geldi, Lucas hikayeyi yazarken Minnesota Üniversitesi'nden kiraladığı bir programcı da bilgisayar kodlarını yazıyordu.

Bu çalışma, polis iletişim personelini hızlı hareket eden kriz yönetimi konusunda eğitmeyi amaçlayan, kolluk kuvvetleri krizlerinin bilgisayar tabanlı simülasyonlarında uzmanlaşmış küçük bir yazılım şirketi olan Davenport Simulations'a yol açtı. Şirket yönetimi onu satın aldığı anda, Davenport Simülasyonları ülkenin 911 ekipmanlarının çoğunda çalışıyordu.

Simülasyonlar onu pek ilgilendirmiyordu. Sadece para kazanmanın bariz ve mantıklı bir yoluydular, kazanmayı umduğundan çok daha fazlasını. Oyunlar hâlâ ilgisini çekse de, oyun dünyasındaki yerini kaybetmişti. Yeni üç boyutlu bilgisayar tabanlı aksiyon/strateji oyunları, beş yıl öncesine kadar yapabildiği her şeyin çok ötesindeydi.

Zengin olduğunda, politikaya atıldığında sokaklardan çekilmişti. Ama son altı ayda hayatı yeniden değişmeye başlamıştı. Geceleri şehirlerde dolaşıyordu. Yıllardır görmediği yerlere bakıyordu: meyhaneler, birkaç bowling salonu, berberler, spor kitabının önünde duran bir şekerçi dükkânı. Striptiz

şimdi centilmen kulüpleri olarak maskelenen eklemler. Paslı bağlantıları bir araya getirmek.

Ve eski oyun arkadaşlarıyla konuşuyordu. Yeni bir tür oyun düşünmeye başladı; gerçek dünyada geçen, kazanılacak gerçek zaferler ve sonunda gerçek bir hazine olan, belki avuç içi bilgisayarlar ve cep telefonları kullanan bir oyun. Yine geç saatlere kadar oturup bunun üzerinde çalışıyordu. Hâlâ kalem oynatma aşamasındaydı ama şimdi çizim masasının üzerine bir blok çiziktirilmiş akış şeması ilişti. Her gece bir fikir, tek istediği buydu. Kullanabileceği bir şey. Ama gecede bir fikir çok fazla fikir demekti.

Sandalyede arkasına yaslandı, esnedi ve gözlerini kapattı. Zihninin gözünde Maison'u yerde, ayağı yatağın arkasından dışarı çıkmış, kadını da dolabın altında yere yığılmış halde gördü. Maison ve arkadaşları dopingciydi ve dopingciler öldürülüyordu; bu Minneapolis'te yılda kırk ya da elli kez, ülke çapında ise binlerce kez oluyordu.

Ona göre doping yapanlar boktan insanlardı ve eğer ölürlerse, doping yapanların işi buydu. Alie'e'nin ünlü olması Lucas'ı hiç etkilememişti. Şöhreti tamamen geçiciydi, sıkı çalışmanın ya da entelektüel veya ahlaki üstünlüğün sonucu değil, sadece görünüşünün bir yan ürünüydü.

İntikam alma dürtüsü hissetmedi ama avın ilk ürpertilerini hissetti. Bu tamamen başka bir şeydi. Bunun Alie'e ile hiçbir ilgisi yoktu, tamamen kendi adamları ve diğer adamlar arasındaydı.

Sonra zihninde Catrin'in genç bir kadın olarak görüntüsünü gördü. Dostum, onu son gördüğünde ...

Lucas'ın gözleri kapalıydı ve ağzının kenarları yukarı kalkmıştı. Küçük bir gülümsemeydi ama pek de çekici bir gülümseme değildi. Kendini biraz bitkin hissediyordu; politikacıların baskısını hissediyordu; dışarıda bir yerlerde bir katil olduğunu hissediyordu, belki kaçıyor, belki de kaçmıyordu. Ve aklında bir kadın, merak edilecek biri.

Hayatın böyle olması gerekiyordu. Bir sandalyeye yaslanmış, hala sigara içiyor olmayı dileyerek, aynı anda yirmi dört şey hakkında endişelenerek. O rahat, hiçbir yere yavaş yavaş gitme hissi değil... o müreffeh, zengin adam, el sallama saçmalığı.

Bunun gibi.

Telefon çaldığında bir bebek gibi uyuyordu.

KARANLIK. KÖTÜ TAT. Lucas kendini sandalyede yukarı itti, telefon hâlâ çalıyordu. Bir an kafası karıştı, sonra ofisinde olduğunu ve uyuyakaldığını fark etti. İçini çekti ve el yordamıyla telefonu aradı. "Evet?"

Sloan: "Şu Amnon denen çocuk buraya geliyor. Ve kız kardeşi, Jail, nasıl telaffuz edersen. Ya-el, her neyse."

"Evet. Jael." Lucas gözlerini ovuşturdu, telefonu tutup tökezleyerek elektrik düğmesine gitti ve sonra saatine baktı. Yedi, on beş. "Ne zaman gelecekler?"

"Amnon St. Paul'de. Bir işin ortasında olduğunu ama on dakika içinde oradan ayrılabilceğini söyledi. Yarım saat içinde burada olur. Kız kardeşi dokuz gibi burada olacağını söyledi. Sesi oldukça korkmuş geliyordu. Arka planda birinin ağladığını duyabiliyordum. Her neyse, oturmak isteyebileceğini söylemiştin."

"Evet, isterim. Avukat getiriyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Maison'u ME'lere taşıdıklarını biliyorum ve o da bir göz atmak için geliyordu. Ben oraya gidiyorum."

"Beni bekle, ben yürüyeceğim."

BEN, düzgün bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış uzun kırlaşmış saçları, altın çerçeveli gözlükleri ve dalgın bir havası olan orta boylu bir adamdı. Görünürde ceset olmayan, rutin bir devlet dairesi olan ofisinde konuştular. "Sadece bir ön inceleme yaptım, hemen tam otopsiye geçeceğiz. Kendim yapacağım. Öğleden sonra geç saatlerde bazı kimyasal sonuçlar almaya başlayacağız. Ama size üç şey söyleyebilirim," dedi. "Adamlarınız bana kızın boğularak öldürüldüğünü söyledi ve ben de bunun neredeyse kesin olduğunu doğrulayabilirim. Bu kazara cinsel boğulma ya da onun gibi bir şey değil. Dil kemiği kırılmış ve bu da muhtemelen bir çift güçlü elin başparmaklarıyla doğrudan baskı uygulamasını gerektiriyor."

"O zaman bir erkek," dedi Sloan.

Lucas kaşlarını çattı. "Neden olmasın ki?"

Sloan, "Diğer tarafa geçtiğine dair bazı söylentiler var," dedi. "Gerçekten, her iki tarafa da sallandı, ama son zamanlarda çoğunlukla kadınlarla."

Adli tabip başını salladı. "Size kesin olarak bir erkek olduğunu söyleyemem. Sadece güçlü elleri olan biri olduğunu söyleyebilirim. İkinci şey de şu: Olay yeri inceleme ekibi, kadının durumunun ölmeden önce cinsel aktivitede bulunduğunu düşündüğünü söylüyor. Ben de size ölümünden çok önce değil ama en azından bir süre önce cinsel ilişkiye girdiğini söyleyebilirim. Bir saat, belki de iki saat kadar. Vulvasının yanında iki ya da üç küçük çizik ve hafif morluklar var. Sanırım tırnaklar, biraz kan akıtmaya yetecek kadar ama çürükler öldürülmeden önce oluşmuş. Ve görünüşe göre - otopside sonradan kesin olarak söyleyeceğim - kaba cinsel oyunu düşündüren hafif morluklar olsa da, tamamen nüfuz edilmemiş. En azından bir penis tarafından. Görünüşe göre cinsel ilişki daha çok elle ve oral yolla gerçekleşmiş. Meni yok."

Lucas, "Bu iki şey mi yoksa üç şey mi?" diye soran Sloan'a baktı.

"İki şey var," dedi ME.

"Üçüncü şey nedir?" Lucas söyledi.

"Savunma yarası yok. Başka çürük yok, boğuşma belirtisi yok, katilin elini tutmak için savaştırmak zorunda kaldığına dair bir işaret yok. Kadın adamı tırmalamamış, tırnakları temiz. Etrafta çırpındığına dair bir iz bile bulamadım. Sadece kendini bırakmış. Bunu her kim yaptıysa, kolay bir cinayet olmuş."

"Uyuşturucu," dedi Sloan. "Öldüğünün farkında bile olmayabilirdi."

Adli tabip, "Evet, bu dördüncü bir şey," dedi. "Bu kolunda bir iğne batması ve ayak parmaklarının arasında daha fazlası var. Çok fazla iğne almış."

"Bağımlı mı?"

"Sonra anlatırım. Bunların hiçbirisi kesin değil. Bu öğleden sonra kesin bir şeyler söyleyeceğim."

LUCAS Şefin ofisinde durdu ve ona adli tabibin söylediklerinin kısa bir özetini verdi. Birkaç not aldı ve "Yani gerçekten uyuşturucuyla ilgili *olabilir*." dedi.

"Evet. Belki *de muhtemelen*."

"Basın toplantısından önce yarım saatimiz var," dedi. "Herkese katili içeri sürükleyip mikrofonların önünde yere fırlatacağınıza dair söz verdim."

"Ya da o," dedi Lucas.

"Öyle mi?"

"Belki."

Şef penceresine döndü, gözlerini kısarak boş kaldırıma baktı ve sonra başını salladı. "Hayır. Bu bir erkek. Alie'e Maison'u bir kadın öldürmedi."

"Emin misin?"

"Evet. Ve ciddi, Lucas. . ."

"Mmmm?"

"Bu adamı çabucak yakalarsak çok iyi görünürüz."

Şefin sekreteri kafasını içeri uzattı. "Lucas, Sloan bir Bay Sade burada."

"Gitmem gerek," dedi Lucas. "Filmdeki insanlarla iyi şanslar."

SLOAN Cinayet Bürosu'nun arka tarafında bekliyor, uzun boylu, siyah saçlı, siyah gözlü bir adamla konuşuyordu; bu adama ince denebilirdi ama kare omuzları onu bu kelime için fazla sert kılıyordu; bir rock 'n' roll filminde ahlaksız bir motorcuyu oynayabilirdi. Siyah deri ceket, siyah pantolon ve düz siyah bir tişört giymişti. Etine dolgun, kahverengi saçlı, çilli, Star Wars Crew beyzbol şapkası ve tek bir gümüş küpe takan başka bir adam, birkaç metre ötedeki sert arkalıklı bir sandalyede yanlamasına oturuyordu.

Sloan Lucas'ın geldiğini gördü ve "Şef Davenport, bu Amnon Plain. Dün gece partideydi ve bizimle konuşmaya gelmeyi kabul etti."

Siyah saçlı adam Lucas'a başını salladı ve kahverengi saçlı adam, "Bir avukat tut, ahbap," dedi.

Plain Lucas'a sordu, "Bir avukata ihtiyacım var mı? Bir avukata?" Lucas omuz silkti. "Bilmiyorum. Alie'e'yi sen mi öldürdün?"

"Hayır." Başka bir şey yok; neden yapamayacağına dair bir açıklama yok ya da ya da soruyu protesto edemezdi.

Lucas, "Eğer basit ve ikna edici bir hikayeniz varsa, o zaman bir sorun olmayacaktır. Eğer ifadenizde belirsizlikler varsa . . . o zaman belki de bir avukat tutmalısınız."

Plain kahverengi saçlı adama baktı, o da "Adam ne diyorsa onu yap. Bir avukat tut."

Plain önce Lucas'a, sonra Sloan'a, sonra tekrar Lucas'a baktı ve, "Avukatın canı cehenneme. Ama ifadeyi kendim kaydetmek istiyorum. Bir kayıt cihazı getirdim."

"Sorun değil," dedi Lucas.

Plain kahverengi saçlı adamın da gelip gelemeyeceğini sordu ve Lucas, omuz silkmış olan Sloan'a baktı. "Gelmemeyi tercih ederim."

"Bir avukat tutun," dedi kahverengi saçlı adam.

". . . ama o karışmazsa . . ." Sloan devam etti. "Hadi gelin," dedi Lucas.

İfadeyi bir görüşme odasında, masanın üzerinde üç kayıt cihazıyla aldılar: birbirini destekleyen iki polis kayıt cihazı ve Plain'in el büyüklüğündeki Sony'si.

Sloan iyi polis moduna geçti ve hoş bir şekilde, "Dün gece nerede olduğunuzu, ne yaptığınızı ve kimi gördüğünüzü bize söyler misiniz?" dedi.

Plain ceketinin cebine daldı ve turuncu kaplı bir defter çıkarıp çevirerek açtı. "Partiye saat ondan biraz sonra vardım - en yakın ifadeyle, onu on dakika kadar geçte. Ondan önce, saat sekizden itibaren arkadaşlarımla New French Café'deydim. Arkadaşlar . . ."

Arkadaşlarını sıraladı. Sonraki beş dakika boyunca, yol boyunca karşılaştığı her bir arkadaşıyla birlikte gecesini neredeyse dakika dakika anlattı.

Peki ya Sandy Lansing?

Plain başını salladı. "Bilmiyorum. Eğer bir resmini görseydim belki tanırdım ama ismini hatırlamıyorum. Parti belirli bir kalabalığa açıktı."

"Ne kalabalığı?"

"Sanat-para kalabalığı," dedi Plain. "Etrafta uyuşturucu var mı?"

"Lanet olası her yerde."

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?" Sloan bunu yeterince yumuşak bir şekilde sormuştu ama soruda herkesin görebileceği bir yılan vardı. Plain tereddüt etmedi.

"Hayır. Kimyasal kullanmıyorum. Gençken iki yıl boyunca kullandım. Kokain, eroin, metamfetamin, ecstasy, LSD, peyote, marihuana, alkol, nikotin ve birkaç şey daha kullandım. Hipnotikler. Quaaludes. Her birinin beni olduğumdan daha aptal yaptığını öğrendim ve bunu göze alamayacağıma karar verdim. Böylece, on bir yıl önce bıraktım."

"Aspirin mi?" Lucas sordu. Biraz alaycı.

"Hâlâ aspirin ve ibuprofen kullanıyorum. Moron değilim." Ses tonu iğnelemeye hiçbir tepki göstermiyordu ve bir şekilde Lucas'ta iğnelemenin çocukça olduğu hissini bırakmıştı. Plain puan olarak öndeydi.

"Peki sonra ne oldu?" Sloan sordu.

Plain, gece yarısı Sallance Hanson'daki partiden ayrıldığını ve arkadaşı Sandy Smith ile birlikte St Paul's Lowertown'daki stüdyosuna gittiğini ve orada James Graf adlı bir çalışanla buluşarak o sabahki fotoğraf çekiminden taranmış negatiflere baktıklarını söyledi. Yarım saat kadar negatiflere baktıktan sonra Smith evine giderken Plain ve Graf negatifler üzerinde çalışmaya devam etti.

"Resimler neyle ilgiliydi?" Lucas sordu.

Plain başını öne eğdi. "Bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Biraz araştırma," dedi kahverengi saçlı adama. Sonra da: "Dün sabahın tamamını ve öğleden sonrasının erken saatlerini Alie'e ile bir moda çekimi yaparak geçirdim."

"Alie'e ile kişisel bir ilişkiniz var mıydı?" Sloan sordu. "Kişisel derken ne demek istiyorsun? Yani onu beceriyor muydum?" "Ya da başka bir şey," dedi Lucas.

"Hayır. Onu becermiyordum. Onunla ilgilenmiyordum. O bir kuklaydı. Aletinizi soktuğunuz bir oyuncak gibiydi. Ya da kadınsanız dilinizi soktuğunuz bir oyuncak. Kendini iyi hissetmekle ilgileniyordu ve hepsi bu kadardı" dedi.

"Kız kardeşin onunla birlikte miydi?" Lucas sordu.

"Evet. Birbirlerini yiyorlardı, ya da kadınlar ne yaparsa. Kollarına eroin sokmak, burunlarına kokain sokmak."

Sloan, "Hımm," dedi ve Lucas sordu, "Partideki bir kadınla konuşuyordum ve senin Alie'e ile kız kardeşin arasındaki ilişkiyi o kadar kıskandığını söyledin ki fırsatın olsa Jael'i öldürebilirdin. Bu da Alie'e'nin senin için başka bir modelden daha fazlası olduğunu gösteriyor."

Plain başını eğip Lucas'a merakla baktı ve, "Yalan söylüyorsun. Bunu sana kimse söylemedi. Ama bu ilginç. Görünüşe göre bir yerlerde bir şey bulmuşsun ve ne olduğunu tam olarak bilmiyorsun."

"Bir avukat tut," dedi arkadaşı köşeden.

Lucas istemsizce sırıttı. Yakalanmıştı ve bu *onu* Meraklı. "Neden yalan söylediğimi düşündüğünü söyle."

"Çünkü her şeyi tersinden anlıyorsun," dedi Plain. "Ne?"

"Kız kardeşim Alie'yi benden aldığı için kıskanmadım. Ben Alie'e *Jae'i* benden aldığı için biraz kıskandım, kabul ediyorum."

O anki sessizlikte kahverengi saçlı arkadaş "Kahretsin," dedi ve Lucas ile Sloan birbirlerine bakarak Plain'in az önce ne dediğini anlamaya çalıştılar. Plain, iki polisten daha düzgün görünümlü olduğu için Sloan'a sataşarak ona doğru eğildi ve "Evet, kız kardeşimi beceriyordum," dedi.

İşlerini bitirip Plain ve arkadaşları gittikten sonra Sloan, "ŞİMDİ, *BU BİR BUÇUK GÖRÜŞME OLDU*," dedi. Ellerinde bir saatlik kaset vardı.

Lucas alnını ovuşturdu. "Sonlara doğru neredeyse sempatik hissediyordum. İki gösterişli anne baba, zengin salaklar, boşanıyorlar. Her biri bir çocuk alıyor. Çocuklar on beş yıl boyunca birbirlerini görmüyor ya da konuşmuyorlar, sonra birbirlerine rastlıyorlar, sanal yabancılar, iyi görünümlüler, biri model diğeri fotoğrafçılık yapıyor, ikisi de aynı kalabalığın içinde koşturuyor. Eğer kardeş olmasalardı, yatağa düşmelerini *beklerdiniz*."

"Evet, ama ..."

Lucas başıyla onayladı. "Bir de başka bir şey var."

"Neymiş o?"

"Kız kardeşinin modelliği bıraktığını ve şimdi profesyonel bir çömlekçi olduğunu söylüyor, sanat dünyasında büyük. Birkaç çömlekçiyle tanıştım."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Sloan. Lucas'ın aşk hayatı hakkında abartılı bir fikri vardı.

"Sana çömlekçiler hakkında bir şey söyleyeyim," diye devam etti Lucas. "Bu kili alırlar, fırlatırlar, döverler, bükürler ve çevirirler. . . birkaç yıl bunu yaparlar ve güreşçi gibi kolları ve elleri olur."

"Alie'e boğularak öldürülmüş," dedi Sloan. "Kız kardeşiyle konuşmak ilginç olacak."

ALIE'E'NİN ARKADAŞI, tek adının Jax olduğunda ısrar eden bir adam, Jael Corbeau'dan birkaç adım önce Cinayet Masası'nın ön kapısından içeri girdi.

avukatıyla birlikte geldi. Lucas hangi röportajı izleyeceğine karar vermek zorundaydı ve Corbeau'yu seçti.

Sloan ifadeyi aldı, Lucas ve Swanson da oturdular; Lucas bakmamaya çalıştı ama Jael Corbeau bakılacak biriydi. Hemen değil - ani bir şey değil - ama bir dakika kadar sonra ona bakmayı bırakmakta zorlandı. Kardeşiyle aynı köşeli yüze sahipti ama sarışındı. Ve yüzünde izler vardı, yara izleri; doğal olmayan bir şey yapıyorlardı: nefes almayı zorlaştırıyorlardı.

Ön hazırlıklardan sonra -Sloan ona Miranda uyarısını okudu ve avukat müvekkilinden bazı sorulara cevap vermemesini isteyebileceğini ve bunun suçluluk göstergesi olarak algılanmaması gerektiğini söyledi- Sloan, "Bize Alie'e Maison ile olan ilişkinizden bahsedin" dedi.

Jael başıyla onaylayan avukatına baktı ve "Onu ben öldürmedim. Ya da diğer kadını."

Sloan ona gülümseyerek, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Gerçekten. Bunu kafamda tekrar tekrar düşündüm ve kimin yapabileceğini bulamadım." Gözleri Sloan'dan uzaklaştı ve Lucas'ta durdu. "Kimse ondan yeterince hoşlanmıyordu. Yani, diğer kadını bilmiyorum ama Alie'e'yi muhtemelen sevmeyenler vardı ama ona zarar verecek kadar değil."

"New York'a ne dersiniz? Orada kimse var mı?" Sloan sordu.

"Hayır." Şimdi Lucas'la konuşuyordu. "Duyduğunuz en iyi on ya da on beş model arasında, bilirsiniz, süper modeller, o yedi ya da sekiz numara gibi. Zirveye çok yakındı -belki de bir numara olabilirdi, bunun için görünüşü vardı- ama gerçekten daha büyük olan başka insanlar da var. Eğer düşündüğünüz buysa, bir deliyi cezbetme olasılığı daha yüksek o l a n."

"Henüz ne düşüneceğimizi tam olarak bilmiyoruz," dedi Sloan. "Yani sen-
_"

Jael öne doğru eğilerek araya girdi: "Ama biliyorsun, onun büyük bir internette takip ediyordu. Birçok mühendis tipli insan onunla ilgileniyordu. İnternet sayfaları, ya da her ne diyorsanız, Web siteleri, onun resimleriyle dolu. Bazıları

Üzerine porno resimler aşıladılar, böylece bir kadını biriyle sikişirken görüyordunuz ve yüz Alie'ye ait oluyordu. . . . Bunlardan epeyce var."

"Hmm. İlginç," dedi Sloan. Önce Lucas'a, sonra tekrar Jael'e baktı ve "Hiç porno çekmiş mi?" diye sordu.

"Hayır. Tabii ki hayır. Her şey bir yana, bunu karşılayamazdı. Eğer porno yapsaydı, büyük saray mensupları onu bir taş gibi yere sererdi."

"Tamam. . . Peki ya Lansing? O senin arkadaşın mıydı?" Sloan sordu.

"Hayır. Onu tanıyordum - partilere gelirdi - ama o gerçekten ... bir parçası değildi. Buna ne denir bilmiyorum. Sanat camiası mı? Kulağa aynı anda hem iddialı hem de aptalca geliyor."

"Yani arkadaşın değildi ama onu tanıyor sayılırdın," dedi Lucas. "Evet.

Bir tür otel yöneticisiydi."

Sloan başını salladı. "Pekâlâ. Size Miz Maison ile olan kişisel ilişkinizi sorayım. Siz . . . ne?"

Soruyu yarım bıraktı. Corbeau bir an tereddüt ettikten sonra şöyle dedi: "Hem arkadaşlığımız hem de cinsel ilişkimiz vardı. Onunla ilk olarak New York'ta tanıştım. İkimiz de model olarak çalışıyorduk - bu onun bu kadar ünlü olmasından önceydi. İkimiz de Minnesota'lıydık ve bu bizi bir araya getirdi ve arkadaş olduk."

"Buraya geri taşındıktan sonra da ilişkiniz devam etti mi? Anladığım kadarıyla artık burada yaşıyorsunuz."

"Evet, birkaç haftada bir New York'a gidip satıcılarla görüşüyorum. New York galerilerinde hem kendimi hem de diğer birkaç çömlekçiyi temsil ediyorum. Genellikle Alie'e'nin dairesinde kalırım."

"Her zaman değil mi?"

"Her zaman değil. İkimiz de başka ilişkiler yaşamaya devam ettik -hem erkeklerle hem de kadınlarla." Tekrar Lucas'a bakıyordu. "İkimiz de kendimizi öncelikle lezbiyen olarak görmüyorduk; sadece çok iyi arkadaştık ve arkadaşlığımızın fiziksel bir bileşeni vardı. Eğer o

bir adam geldiğinde başka bir yerde kalırdım. Genellikle Central Park South'ta, böylece Fifty-seventh Street ve Madison Avenue'daki galerilere yürüyebiliyordum."

"Dün gece partide Miz Maison ile cinsel bir ilişkiye girdiniz mi?" Sloan sordu.

Avukata bir kez daha hızlıca baktı. "Evet."

"Onunla yalnız mıydınız?"

"Hayır. Biz üç kişiydik. Diğer kadın Catherine Kinsley, sanırım kocasıyla birlikte kuzeydeki kulübesinde. Ona ulaşamadım." İlk kez yüzü kızardı. "Bu ağır erkek tarzı cinsellik değil. Bu daha çok sarılmak, öpüşmek, birbirimizle konuşmak gibi."

"Ama fiziksel bir bileşen vardı." "Evet."

"Sonrasında ne oldu? Siz ayrıldığınızda o nasıldı?"

"Uykulu. Hepimiz uykuluyduk ama o fotoğraf çekimi için çok erken kalkmıştı ve ertesi gün de kalkması gerekiyordu ve Silly-Silly Hanson -Orada uyuyabileceğini söyledi ve biz de onu bıraktık. O iyiydi." "Ve ne siz ne de Bayan Kinsley onu bir daha görmediniz."

"Hayır. Catherine'in onu görüp görmediğini bilmiyorum çünkü dediğim gibi bu sabah ona ulaşamadım. Numarasını bulamadım ve kulübenin tam olarak nerede olduğunu da bilmiyorum. Her neyse, onu gördüğünü sanmıyorum. Birlikte arabalarımıza doğru yürüdük, vedalaştık ve ben eve gittim. Polisleriniz beni uyandırdı."

"Bayan Maison karşılaşmanız sırasında eroin enjekte etmiş. Siz de orada mıydınız?"

"Hayır." Hızlı ve kesin, diye düşündü Lucas. Sorunun geleceğini biliyordu.

Sloan devam etti. "Eroin kullandığını bilmiyor muydunuz?"

Hafif bir tereddüt, avukata bir bakış daha ve, "Yatak odasında karşılaştığımızda kafayı bulmuş olabileceğini düşündüm. Çok durgundu. Kullandığın zaman nasıl oluyorsan öyleydi. Ama enjekte ettiğinde orada değildim ve çok fazla içtiğini de sanmıyorum, çünkü

Biz oradayken uyuyakalmadı ya da başka bir şey yapmadı. Daha çok bir ... bir ... parti iyiliği gibiydi."

"Bir parti hediyesi," dedi Lucas.

"Evet. İnsanlar onlara böyle diyor. Bazıları onlara kısa pops diyor - bilirsiniz, eğer etkiyi istiyorsanız ama bağımlı olmak istemiyorsanız."

Sloan, "Nasıl olsa bağımlı oluyorsunuz," dedi.

Corbeau başını çevirdi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bu sadece politik bir duruş."

Sloan kaşlarını kaldıran Lucas'a baktı ve Sloan, "Buraya sizinle tartışmaya gelmedim ama bilginiz olsun, Bayan Corbeau: Short pops sizi her şey kadar hızlı bağımlı yapar. Bana ister inanın ister inanmayın. Ama bu işler böyledir."

Kadın başını sallayınca Sloan, "Sizi utandırmak istemem ama bu soruyu sormak zorundayım. Adli tabip bize Miz Maison'un vulvasının etrafında küçük hafif çizikler ve hafif morluklar olduğunu söyledi, sanki elle uyarılma ve belki de oral uyarılma içeren oldukça aktif bir cinsel ilişkiye girmiş gibi. Would

karşılaşmanızı karakterize eden şey nedir?"

Tekrar kızardı, teker teker hızlıca bakıp onları içine çekti. Lucas hâlâ kadının nefesi üzerindeki etkisini hissederek kıpırdandı; kendini sapık gibi hissediyordu. Kadın yardım etmedi; "Siz böyle şeylerden zevk alıyor musunuz?" diye sordu.

Yüzü bir keşişin katı maskesine dönüşmüş olan Sloan başını salladı. "Böyle metal masalar ve fayans zeminlerle dolu bir odada oturmak pek cinsel bir şey değil, Bayan Corbeau. Bunu bilmemiz gerekiyor, çünkü sizinkinden sonra başka bir cinsel ilişkiye girip girmediğini ya da çizik ve morlukların nedeninin büyük olasılıkla sizinki olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Bayan Maison boğularak öldürülmüş, bu da sıklıkla cinsel aktiviteyle ilişkilendirilir."

"Tamam," dedi. "Evet, çizilmiş olması mümkün. Özellikle de Catherine tarafından. Catherine biraz kaba olabilir ve tırnakları da uzundu. Ben işim gereği tırnaklarımı çok kısa tutuyorum."

"Sen bir çömlekçisin."

"Evet."

"Ve sizin Alie'e Maison'un ölümüyle hiçbir ilginiz yok mu?"

"Hayır, yapmadım." Kelimeler ağzından çıkarken dudağını ısırđı ve çenesi titredi. Lucas'a göre sarsılmış görünüyordu.

"Sence kardeşin yapmış olabilir mi?" Lucas araya girdi.

Ona baktı, kaşları çatıldı ve sonra, "Hayır, Amnon birinin peşinden gidecekse, bu ben olurđum," dedi.

"Neden sen?"

"Kişisel bir sorunumuz var."

"Bize ilişkinizden bahsetti," dedi Lucas. "Bunun şiddete dönüşebileceğini mi düşünüyorsun? Ayrılık mı?"

Arkasını dönüp yere baktı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Amnon'un içinde şiddet var. Alie'yi öldürmezdi, çünkü ona hiç saygı duymuyordu. Onu umursamıyordu. Bir insanı öldürmeden önce ona karşı bir şeyler hissetmen gerekirdi, değil mi?"

"Hayır," dedi Lucas. "Psikolojik olarak rahatsızsanız hayır. Psikolojisi bozuk olan insanlar bir şey hakkındaki hislerini değiştirmek için adam öldürebilirler. Öldürülen kişi tamamen yabancı biri olabilir, eğer öldürme bir şekilde rahatsız kişiyi tedavi ediyorsa."

"Tanrım, bu korkunç."

"Evet. Kardeşin mi?"

"Hayır. O şekilde rahatsız olmaz. Onu yeterince iyi tanıyorum. Bu."

"İsimlerinizi nereden aldınız?" Swanson sordu.

"Ebeveynlerimiz hippydi, bir şeyden diğerine geçtiler ve sonunda Yahudiliğı denediler. Amnon ve ben o dönemde doğduk. Bunlar İncil'den isimler."

"Ben bir Katoliğim," dedi Lucas. "Ben çocukken İncil'i pek sevmezdik. İsimlerin bir anlamı var mı?"

"Yael belki de bir büyücüydü. Debora Kenanlı Sisera ile savaştı ve onu yendi, Sisera savaş alanından kaçıp saklandı.

Jael'in çadırında. O uyurken, kadın kafasına bir çadır kazığı saplayarak onu öldürdü."

"Ah," dedi Lucas. Hüzünlü yüzünde küçük bir gülümseme belirdi mi? "Peki ya Amnon?"

"Amnon Süleyman'ın oğullarından biriydi," dedi Corbeau.

"Ne yani, bilge miydi?"

"Hayır, hayır," dedi. "Kız kardeşiyle yattı." Dört adamı, Lucas, Sloan, Swanson ve kendi avukatını taradı, tekrar hüzünlü bir gülümseme gösterdi ve "Annemle babam peygamber miydi, neydi?" dedi.

İşleri bittiğinde görüşme odasının dışındaki koridorda dolaşırken Lucas, Jael'e "Mankenliği neden bıraktın?" diye sordu.

"Sence yapmamalı mıydım?"

"Bence devam edebilirdin," dedi. Kendisini taşralı bir palyaço gibi hissetmesine neden olmuştu ve bu hoşuna gitmişti.

"Sıkıcı bir iş," dedi. "Film yapmak gibi bir şey, tek farkı yeterince para vermiyorlar."

"Filmler sıkıcı mı?"

"Filmler lanet olası kâbuslar," dedi kadın. Güldü ve bir anlığına kolunu kavradı; insanlara dokunmaktan hoşlanan türden bir kadındı, diye düşündü Lucas. "Film çekmek çimlerin büyümesini izlemek gibi bir şey."

Jael ve avukatı gittikten sonra Lucas ve Sloan Cinayet Masası'na geri döndüler. Frank Lester Rose Marie'yle konuşuyordu ve Lucas'a el salladı.

"Nasılsınız çocuklar?" diye sordu.

Lucas omuz silkti. "Ortalıkta dolaşan pek çok sebep var ama Alie'e ya da Lansing'i işaret eden bir şey yok."

"Kim o zaman?" Rose Marie sordu.

"Herkes," dedi Lucas. "Ensest, kıskançlık, uyuşturucu, aşk üçgenleri var. Aklınıza ne gelirse var. Ama kimseyi işaret eden bir şey yok."

"Ben de Rose Marie'ye bunu söylüyordum," dedi Lester. "O kadar çok şüphelimiz var ki bu teknik bir soruna dönüşüyor. Şu anda parti için elli dört kişi var ve daha da olacak. Nasıl olur da elliden fazla kişiyle görüşür ve bunu iyi bir şekilde yaparsınız? Kimi ne kadar zorlarsın? Mesele şu ki, eğer katil partideyse ve o bizim kırk beşinci görüşmemizse ... artık bunun bir anlamı yok."

"Herkesten başka birini işaret etmesini mi istiyorsun?" Lucas sordu.

"Evet, ama hepsi yalan söylüyor. Kimse herkesin uyuşturucu kullandığını bilmiyordu. . . . Her neyse, Alie'e hala ortalıkta dolaşırken partiden ayrılan *muhtemelen* sadece yarım düzine kişiyi eleyebildik. O açık pencereyle, Alie'e yatak odasına döndükten sonra ayrılan kimseyi eleyemeyiz. Birisi pencereyi ayrılmak ve daha sonra geri gelmek amacıyla açmış olabilir."

Sloan, "Eğer pencere hiç kullanılmadıysa," dedi. "Evet. Eğer."

"Peki ya yatakta Alie'e ve Corbeau ile birlikte olan kadının kocası, şu Catherine Kinsley. Bu ilişkiden haberi var mıydı?" Lucas sordu.

"Henüz gelmediler," dedi Rose Marie.

Lester, "Az önce Alie'e'nin erkek arkadaşıyla bir röportaj yaptım. _"

"Onu gördüm," dedi Lucas.

"Zehirli küçük penis," dedi Lester. "Gerçek adı eskiden Jim'di. Shue. Ayakkabıya benzemediğini düşündüğü için JX olarak değiştirmeye çalıştı. James'in J'si, hiçbir şeyin X'i. Mahkeme ona sesli harf kullanması gerektiğini söyledi, o da Jax oldu. Her neyse, Corbeau ile olan ilişkisini biliyordu. Onu rahatsız etmediğini söylüyor. Buna Alie'e'nin 'alternatif modalitesi' diyordu. İkisinin de multiseksüel olduğunu söyledi. Çok yakında herkesin öyle olacağını söyledi."

"Benim için çok geç," dedi Rose Marie.

Lester, "Evet. Neredeyse tek cinsiyetliyim," dedi. "Her neyse, o bir salak. Kızın ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını söyledi ama biz onu kısa listeye alıyoruz."

"Peki ya medya olayı?" Rose Marie Lucas'a sordu. "İnsan kurban etme olayı mı?"

"Del'e soracağım," dedi Lucas. "O ayarlıyor."

DEL, Lucas'ın ofisinin dışında sabırla duvara yaslanmış bekliyordu. Lucas'ın geldiğini görünce koridorda yürüyerek onu karşıladı ve "IA ile anlaştım," dedi.

"Medyaya atabileceğimiz birini bulmaya ne dersiniz?"

"Bir bağlantı bulamıyorum. Bunlar sokak insanları değil. Ama uyuşturucu satıcıları George Shaw'ın operasyonunu basmak için ayarlandılar."

"Shaw bir sokak adamı. Alie'e'nin satıcısı değil," dedi Lucas.

"Biliyorum ama elimizde olan bu," dedi Del. "Dün gece elinde çok miktarda kokain ve belki biraz da eroin olduğuna dair teyit aldık. Bu yüzden onu vuracaklar ve ben de ona eşlik edebileceğimizi düşündüm. Bir şey söylemeyiz ama fotoğrafını çekeriz."

"Nerede?"

"Otuz beşinci caddede bir yer. Shaw orada uyuyordu, genellikle saat üçe kadar. Şimdi de orada. Öğleden biraz sonra onu vuracağız. Eğer doğru yaparsak, televizyoncular hemen bir sonuca varacaklardır. Kığımızı yırtsak bile bize bir dakika bile inanmazlar."

"İstedüğümüz tam olarak bu değildi."

"Hayır, ama en fazla bu kadar iyi olabilir," dedi Del.

LUCAS bir an için bunu düşündü. Film insanları aptal değildi; eğer manipüle edildiklerini düşünürlerse, sorun çıkabilirdi. Ama eğer kendilerine bir tür et atılmazsa, bir kurt sürüsü gibi etrafta koşturmaya başarlardı ve çok geçmeden politikacılar paniğe kapılır, ardından başsavcı -başsavcı ile bir TV kamerası arasında durmayı asla istemezsiniz- polis ihmali gibi bir konuda olaya dahil olurdu. Oldukça kısa bir süre içinde dünya çapında bir sidik yarışı başlar ve ...

"Pekâlâ. Eğer elimizde olan buysa."

Del, "TV3'e öğlen ile saat bir arasında yayına hazır olması için tüyo verdim bile," dedi. "Rose Marie ve belediye başkanı basın toplantısında soruşturmayı izleyeceğinizi zaten söylediler. Yani baskını izliyorsanız ve onlar da iki ile ikiyi bir araya getirmek istiyorlarsa, bu onların sorunu."

"Ama baskın uydurma bir iş değil, değil mi? Yani, yasal mı?"

"Sorun yok. Shaw bir hafta önce bir ton mal aldı, ama taşınyordu, tüm küçük pisliklere satıyordu. Onu bulamadık. Şimdi baldızının evinde saklanıyor ve hala biraz malı var."

Lucas başıyla onayladı. "Çünkü bu uydurma bir iş olsaydı ve biri yaralansaydı, haber yayılır ve hepimiz boktan bir şehirde olurduk."

Del başını salladı. "Biz iyiyiz. Uyuşturucu satıcıları dün gece, Alie'e'den önce, Shaw'un eve doğru yürüdüğünü görür görmez bundan bahsediyorlardı."

On iki kişilik acil müdahale ekibi güney yakasındaki bir karakolda buluştu ve istihbarattan Lapstrake adında bir adam tarafından bilgilendirildi. Lapstrake, mavi Sears iş pantolonu ve arkasında "Cairn's Glass" yazan mavi bir gömlek giyen, saçlarını evde kestirmiş, yirmili yaşlarda, mülayim bir adamdı. George Shaw'ın evine yaklaşan yolları göstermek için bir flip pad kullanıyordu. Lucas ve Del odanın arka tarafındaki katlanır sandalyelere oturmuş dinliyorlardı.

Lapstrake lazerle işaret ederek, "Hızlı hareket etmemiz gerekecek," dedi. "George'un mahallenin her yerinde akrabaları var ve her biri onu hızlı aramaya almış. Dört kişi arkadan girecek. Otuz dördüncü caddeden gelecekler. Siz de ayrılıp bu evin etrafından dolaşacaksınız.

... " Shaw'un evinin arkasındaki eve kırmızı bir lazer işareti koydu. ". . . Çitin üzerinden geçip arka kapıyı ve yan pencereleri kapatın. Bu bir kasırga çiti, sorun değil."

"Köpek mi?" diye sordu biri.

İstihbarat polisi, "Eskiden öyleydi ama öldü," dedi.

"Kahretsin," dedi biri. "Aşağıda pitbullar var." "Gerçekten gitti,"

dedi Lapstrake sırtarak. "Söz veriyorum."

Evin önüne bir kırmızı nokta daha koydu. "Grup İki önden geliyor, bloke ediyor, yanları izliyor. Üçüncü grup ön kapıdan giriyor. George'un eskiden yemek odası olan yerde uyuduğunu düşünüyoruz. İçeri girdiğinizde oturma odasında olacaksınız. İleride bir hol ve sağda bir kemer olacak. Yemek odası kemerin arkasında ve George orada olmalı ama yemek odası ile mutfak arasında da bir bağlantı var."

Lapstrake hızlıca bir taslak çizdi ve giriş grubunun bunu aldığından emin oldu. "Kaldırıma çıktığımız andan itibaren bir dakika içinde tepesinde olmamız gerekiyor, daha fazla değil. Üst katta olma ihtimali var. Üst katta banyo ve çıkış yolu yok ve orada olma ihtimalini de düşünmüyoruz. Merdivenler ön odaya iniyor - kapıdan girdiğinizde sol tarafta göreceksiniz."

"Evde başka kim var?" diye sordu biri. "Ve özellikle ne arıyoruz?"

"Üzerinde muhtemelen çeyrek kilodan bir kiloya kadar kokain ve bir miktar eroin olduğunu düşünüyoruz ama ne kadar olduğunu bilmiyoruz. Genellikle plastik sıkma şişelerde taşıyor, kamp mağazalarından, REI'den aldığınız türden. Geçen hafta bir hafta önce bir teslimat aldığını ve bunu sokağa koyduğunu duyduk, ama onu bulamadık, bu yüzden kim bilir elinde ne kaldı? Belki bir ton vardır, belki de hepsini satmıştır. Kokain kesin, adamlarımızdan biri dün gece görmüş," dedi Lapstrake. "Evde başka kimlerin olduğuna gelince, evin sahibi baldızı Mary Lou Carter. Mesele şu ki, Mary Lou'ya dikkat etmelisin. Onu yere yatırın. Kendini kaybetmeye meyillidir."

"Silahı mı var?" diye sordu bir başkası.

"Onun tarzı değil ama muhtemelen evde birkaç tane vardır. Gerçekten patlamaya hazır bir öfkesi var, iri ve güçlü. Eğer peşinizden gelirse, oyalanmayın. İndirin onu. Dick Hardesty birkaç yıl önce onunla karşılaştı ve neredeyse beynini dağıtıyordu."

"Shaw ne olacak? Dövülecek mi? O sert bir adam."

"Evet, ama o bir profesyonel ve giderek yaşılanıyor ve yavaşlıyor. Dövüşeceğini sanmıyorum," dedi Lapstrake. Etrafına bakındı ve sordu: "Başka sorusu olan var mı? Yok mu?" diye sordu. O zaman Şef Davenport bir şey söylemek istiyor. O ve Del birlikte gidecekler."

Lucas ayağa kalktı ve "Birincisi, kimse yaralanmasın. İkincisi, etrafta biraz medya olacak. Cinayet masasındakiler Shaw'un eroininin Alie'e Maison'a ulaşmış olabileceğini düşünüyorlar ve hepiniz bu durumu duyduunuz. Cinayet masası cinayetin uyuşturucuyla ilgili olabileceğini düşünüyor. O yüzden sakın olun ama dikkatli görünmek istiyoruz."

Lucas etrafına bakındı, birkaç kişi başını salladı. Lapstrake bir ceket aldı ve "Hadi gidelim," dedi.

KAPIDAN ÇIKTI, Del kaldırımında dolaştı, bir cep telefonu çıkardı, bir numara tuşladı, birkaç kelime söyledi ve gitti.

"Hazırız," dedi. Hedef eve giderken, giriş ekibinin biraz gerisinde kalan Del, "George Shaw'ı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Onu çok iyi tanı mıyordum."

"Sadece Lapstrake onun yaşlandığını, yavaşladığını ve muhtemelen dövüşmeyeceğini söyledi."

"Öyle mi?"

"Shaw bizim yaşlarımızda."

"Lapstrake'i sikeyim," dedi Lucas.

Zırlı ERT'nin ön kapıyı indirdiğini görmek için tam zamanında otuz beşinci sokağın köşesini döndüler. Lucas arabayı kaldırıma yanaştırırken giriş ekibi içeri aktı; aynı anda sokakta kapılar açılmaya başladı ve birkaç çocuk onlara doğru yürüdü. İki dakika sonra Lapstrake ön kapıda belirdi, sokağın yukarısına ve aşağısına baktı, onları gördü ve içeri girmeleri için el salladı. Lucas ve Del eve doğru yürürken bir televizyon minibüsü köşeyi döndü.

"Çok yaklaşmış olmalıyım," diye mırıldandı Del. "İzin ver görüş alanından çıkayım."

Lucas kaldırım boyunca rölantide ilerlerken o da aceleyle merdivenlerden çıkıp eve girdi. Lapstrake onu arsa sınırında karşıladı: "Onu yakaladım."

"Kokain var mı?"

"Evet. Oldukça fazla," dedi Lapstrake, "ve biraz da eroin." "Güzel.

Biz--"

Kapıda başka bir polis belirdi. "Gelip şuna bakmalısınız."

"Ne?"

"Gel hadi."

Her ne ise, iyi bir şeydi, diye düşündü Lucas. Polis başka bir şey olamayacak kadar neşeliydi.

Lucas evin içine doğru eğilirken zırhlı ekip üyelerinden biri, "Yukarıda bir şeyler var, Şef," dedi. Ev eskiydi, tavanları bir santim kadar alçaktı, zeminler ayak altında gıcırıyordu ve odalar her iki yan boyutta da bir ayak kısa görünüyordu. Duvarlardaki duvar kâğıtları gevşemişti, zemine yakın yerlerde çözüğü ve su hasarı vardı. Bir zamanlar parlak, şimdi ise kirden solmuş renklere sahip birkaç bez halı, büyük ekran bir televizyonun önünde ovaler oluşturuyordu. Burası taco-hamburger ve soğan kokuyordu. Polislerin çoğu yemek salonuna doluşmuştu. Lucas o tarafa doğru adım attı ve zeytin yeşili iç çamaşırı giymiş, yüzünde şaşkın bir ifade olan iri yarı siyah bir adamın açık bir stüdyo yatağında kelepçelendiğini gördü. Del onun yanında çömelmiş konuşuyordu.

"Mary Lou nerede?" Lucas sordu.

Lapstrake, "Birkaç dakika önce, biz buraya gelmeye başladığımız sırada dışarı çıktı," dedi. "Şehir merkezindeki bir otobüse bindi ve biz de gitmesine izin verdik."

"Üst katta," dedi zırhlı polis, biraz sabırsızca.

Üst katta, tek kişilik yatak odasında, odanın ortasındaki plastik bir örtünün üzerine bir kordon marihuana tuğlası gibi görünen bir şey yığılmıştı.

"Pekâlâ," dedi Lapstrake. "İşte şimdi konuşuyoruz."

Lucas tuğlalardan birini aldı, kokladı ve yere bıraktı. Üst kattaki küçük bir pencere açıktı, iki ince perde bir solukta dalgalanıyordu.

Dışarıda, perdenin arkasından, traktör lastiğinden yapılmış kum havuzunda oynayan küçük bir çocuk görebiliyordu. On metre ötede, çocuktan birkaç yaş büyük küçük bir kız, bahçenin çaprazında durmuş, sokaktaki polisleri bakıyordu. Kızın kolları ve bacakları dikkatten ve muhtemelen korku ya da öfkeden kaskatı kesilmişti. Pencereden görünen manzara ile bir hafta önce televizyonda izlediği İkinci Dünya Savaşı filmindeki bir kamera çekiminin benzerliği dikkatini çekti. Ama o zaman siyah savaş giysileri içinde, miğferleri ve silahlarıyla insanları evlerinden çıkaran adamlar Nazilerdi.

Sadece bir film.

Lapstrake'e geri döndü. "Televizyonculara buralarda takılmalarını söyleyeceğim. Bunu belgelediğinde içeri girmelerine izin ver, malları dışarı taşıırken sizi çekmelerine izin ver," dedi Lucas. "Ve kokaini de gösterin."

"Ben değil," dedi Lapstrake.

"O zaman bir ön adam bul. Jones'u buraya getirin, o bu işte iyidir," dedi Lucas.

Del tekrar aşağıya indi ve şöyle dedi: "Ben gidiyorum, ekiplerden biriyle gideceğim. Belki bir buçuk kilo toz kokain, bir şişe eroin ve şu ot var. Kokain yok."

"Shaw hakkında ne düşünüyorsun?"

"George tarih oldu," dedi Del.

"Bu pisliklerden herhangi birinin gerçekten Alie'ye ulaşmış olma ihtimali var mı?"

Del, "Ticaretin o üst sınırında değil," dedi. "Ama kim bilir? Şehir merkezinde onunla tekrar konuşacağım."

DEL VE LAPSTRAKE, giriş ekibi George Shaw'ı bir arabaya götürüp bindirirken gözden uzak durdular ve kameralar Shaw'ın baş aşağı duran, artık koyu renk pantolon ve tenis ayakkabıları giymiş halini takip etmeye başladığında Del arkadan çıktı. Lucas onu takip etti.

Shaw geçit töreni. Polis arabası hareket eder etmez televizyon muhabirlerinden biri onun adını bağırdı ve o da onlara doğru yürüdü. Muhabirlere, arabadan Lucas'a o d a k l a n a n üç kameraman eğlik ediyordu.

"ėef Davenport, bu baskının bu sabah Alie'e Maison'un öldürülmesine doğrudan bir tepki olduğunu anlıyoruz. Bu doğru mu?"

Lucas bağını salladı. "Devam eden bir soruğturma hakkında yorum yapamam. Size önemli miktarda yasadığı uyuğturucu bulunduğumuzu söyleyebilirim."

"Ne uyuğturucusu?"

Lucas kameralara bakarak, "Hem kokain ve eroin hem de çok büyük miktarda marihuana," dedi. "Marihuana odun yığına benziyor."

"Maison'un ölümünde kokain ve eroinin rol oynamığ olabileceğini anlıyoruz."

"Bunu duymuğtum ama benim kaynağım muhtemelen seninkinden daha iyi değildi," dedi Lucas hafifçe.

"Bu sabah erken saatlerde ölüm mahallinde değil miydiniz?"

"Evet, oradaydım." İsteksizce.

"Ve şimdi siz burada, daha önce de aynı uyuğturucuyu arağtırıyorsunuz. bulundu."

"Bakın," dedi Lucas sözünü keserek, "Maison soruğturması hakkında konuğmak istemiyorum. ėef Roux bu soruğturmanın doğrudan sorumluluğunu üstleniyor ve tüm yorumlar onun aracılığıyla yapılmak zorunda."

"Ama anladığımız kadarıyla siz koordine ediyorsunuz--"

"Gerçekten yorum yapamam,  zg n m. İzninizle." Lucas grubu iterek arabalara doğru yürüdü. Olay yerindeki röportaj bitmiğ ve kameralar kapanmığtı ama muhabirler peğlerine takılmığtı.

"Bundan daha fazlası olmalı, Lucas," dedi muhabirlerden biri. Kısa siyah saçları ve küçük, güzel yüz hatları olan geçen bir kadındı.

"Keşke sana daha fazlasını anlatabilseydim ama yapamam," dedi Lucas. "Söyleyemem işte. Ama sana şunu söyleyeyim, eğer buralarda takılırsan Jim Jones'la, Narkotik'ten Teğmen Jones'la konuşurum ve seni evin içine sokarım. Esrar o kadar büyük bir sorun olmayabilir ama içeride dağ gibi esrar varsa sorun olur. Ben de size kokain ve eroini göstermelerini sağlayacağım."

Bir başka muhabir, "Alie'e eroin kullanıyordu, en azından New York'ta kullanıyordu," diye iddia etti. Bu muhabir bal gibi bir sarışındı ve burnu o kadar düzgündü ki ancak bir ameliyat ürünü olarak açıklanabilirdi.

"Dinle," dedi Lucas sesini alçaltarak. "Bu gerçekten de kayıt dışı olmalı, tamam mı? Ben ciddiylim."

Üç muhabir birbirlerine bakıp başlarını salladılar. "Alie'e öldürüldüğü sırada kısa süreli eroin kullanmış. Şehir merkezinde ne söylemeyi planlıyorlar bilmiyorum ama gerçek bu. Eğer onları bu konuda zorlarsanız, bunu doğrulayacaklardır." Shaw'un evine baktı - umduğuna göre önemli ölçüde. "Size söyleyebileceklerim bu kadar."

"Bekle bir dakika, bekle bir dakika," dedi sarışın. "'Kısa pop' dediniz, öyle mi?"

"Evet, kısa pop."

"Bu iyi. Kulağa gerçekten getto gibi geliyor," dedi. "Ve bir soru daha, bu kimseyi incitmez. Bu sabah Alie'e'yi gördüğünüzde üzerinde yeşil bir elbise var mıydı?"

"Yeşil bir elbise mi?"

"Evet, dar, düşük yakalı yeşil bir elbise ve--"

"Bu kayıt dışı olmalı." Nasıl zarar verebileceğini anlayamadı.

"Elbette. Tabii ki. Sadece *bilmek* istiyoruz," dedi.

"Yeşildi. Yarı saydam gibiydi."

"Mükemmel." Kameramanlar dinlemek için yaklaşmışlardı, kameraları başka tarafa dönüktü - bu kayıt dışıydı ve kuralları biliyorlardı. Sarışın, kameramanını seçti ve bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırarak, "Elbise yeşildi," dedi.

Beşlik çıktılar ve Lucas, "Ne?" diye sordu. Diğer muhabirler de en az onun kadar şaşkın görünüyordu.

"Ölüm elbisesi," dedi muhabir. "Dün kayda aldık. Gurleon imzalı. Yirmi beş bin dolarlık bir kefen ve içinde Alie'e varken kayda aldık. *İyi miyiz*, değil miyiz?"

". . . VE yeşim yeşili gözleri olan gizemli kadın için güzel bir film yeşili yirmi beş bin dolarlık kefen OLDU. Sana dönüyoruz, Henry."

Birinci adam hiç uyumamıştı; ofisinde volta atıyor, televizyonu izliyordu. Sarışın muhabir ona gülümsüyordu. *Filmimsi yeşil kefen*. Bununla gurur duyuyordu. *Film yeşili*.

Adam parmaklarının ucunda hâlâ Alie'e'nin boğazının yumuşak tenini hissedebiliyordu. Onu seçme şansı yoktu. Herkesin hayatında tam olarak yanlış bir zamanda gelmişti. . . .

Sandy Lansing panikliyordu, kaçacaktı. Onunla *konusmak*, onu *disipline* etmek zorunda kalmıştı: Yapılacak bir iş olduğunda kaçmayacaktın. Onu duvara doğru itmek niyetiyle elini uzatmıştı. Her nasılsa avucunun içi çenesinin altına gelmişti ve ittiğinde kafası geriye, kapının pervazına çarptı. Aslında kafatasının çatladığını hissetmişti, elinin topuğundaki titreşim porselen bir fincanın kenarındaki çığ yumurtanın çatlamasına benziyordu.

Gözleri yukarı kalkmış, duvardan aşağı kaymış ve koridordan partiye doğru bir bakış atmıştı. Eğer kapı açılırsa ... "Ayağa kalk," dedi. "Hadi, kalk lan."

Kolunu tutup çekmişti ama kolu ölümüne gevşekti. Bir dakika sonra inandı. Nabız aradı, kalp atışı bulmaya çalıştı ama bulamadı. Korku onu ele geçirmişti: Tanrım, o ölmüştü. Pişmiş bir jambonun üzerine çömelmiş bir çakal gibi cesedin üzerine çömelmiş, kadının yüzünden hâlâ kapalı olan kapıya bakıyordu. Onu öldürmek istememişti.

Ama kimse bilmiyordu. . .

Ceset bir kapının yanındaydı. Kapıyı çekti: soğuk hava ceketlerinin ve paltolarının asılı olduğu bir dolap. Topuklarını sürüyerek onu kaldırdı ve dolabın içine itti. Sığmıyordu; sürekli yığılıyordu ve sığması için dik olması gerekiyordu. Onu kollarından tutuyordu.

Bir eliyle boğazını sıkıp kapıyı kapatmaya çalışırken kulağının birkaç santim gerisinden bir ses "Ne yapıyorsun?" dedi.

Neredeyse kalp krizi geçirecekti. Döndü ve yeşil gözleri gördü; ve dolabın kapısı nihayet kapandı. Alie'e tekrar sordu, "Onu neden dolaba koydun?"

İKİNCİ ADAM Alie'e'nin ölüm haberini arabasının radyosundan duydu. İlk başta yanlış duyduğunu düşündü; sonra aklına delirdiği geldi - bunu hiç duymamıştı. Ama radyo konuşmaya devam etti, konuşmaya, konuşmaya ... ve istasyonları değiştirdiğinde konuşmaya, konuşmaya ... devam ettiler.

Alie'e şöyle, Alie'e böyle.

Alie'e lezbiyenlerle.

Alie'e bir fotoğraf çekiminde

çıplak. Alie'e öldü.

İkinci adam direksiyonu yolun kenarına kırdı, el frenini çekti, başını direksiyona dayadı ve ağlamaya başladı. Duramıyordu: omuzları titriyordu, ağzı açıktı, kekeleyerek nefes alıyordu.

Uzun bir beş dakikanın ardından gözlerini gömleğinin koluna sildi, döndü, arkada bir pano buldu ve bir not kâğıdı parçası sıkıştırdı.

O yazdı: *Bunu kim yaptı?* Ve altına bir çizgi çekti. Altına da ilk ismi yazdı.

Listeyi bitirene kadar epeyce isim olacağını düşündü.

Polis merkezine dönerken Lucas cep telefonunu çıkarıp açtı ve komuta hattından Rose Marie Roux'yu aradı. Telefonu açtı ve Lucas, "Medyayı düzelttik. Baskında bir ton ot, bir miktar kokain ve eroin bulundu. Sanırım hepsi satın aldı."

"Güzel. Şimdi ikinci bir perdeye ihtiyacımız var."

"Sanki medyayı yönetmek katili bulmaktan daha önemli hale geldi."

Roux, "Bu konudaki gerçeği biliyorsun, Lucas. Katili ya **b u l a c a ğ ı z** ya da bulamayacağız, medya ne yaparsa yapsın. Ama medya *bizi* öldürebilir. Ve şu anda yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yok."

Günün geri kalanında Lucas sorgu odalarının etrafında dolanıp dinledi. Bir konu erkenden ortaya çıktı -lie'e'nin elinde uyuşturucu, eroin için herhangi bir pişirme aleti, şırınga ya da iğne yoktu. Uyuşturucuyu ona bir başkası vermişti ama partideki hiç kimse uyuşturucu kullandığını kabul etmiyordu ve kimse de kullanan başka birini tanıımıyordu.

Herkese sordukları bir soru Sandy Lansing'in bileğindeki karalamayla ilgiliydi. Bunun cevabını öğleden sonra erken saatlerde aldılar.

"Pella adında bir kadın," dedi Swanson Lucas'a. "Aralık ayında üç haftalığına İngiltere'ye gidecekmiş ve Lansing ona bir otelde fiyat ayarlayacakmış. Lansing'in bunu ayarlamayı unutmamak için adını bileğine yazdığını söyledi."

"Bu su tutar mı?"

Swanson omuz silkti. "Benimle birlikte sanırım. Pella Londra'da iyi bir otelin geceliğinin ona iki yüz dolara mal olacağını söyledi, ama Lansing'in bağlantısıyla aynı odayı bir çeyrek dolara alabilir. Bu da yaklaşık bin beş yüz dolar tasarruf demek."

"Ve bu Pella uyuşturucu hakkında hiçbir şey bilmiyor mu?"

"Dün gece Alie'e ile ilk kez karşılaştığını ve onunla  kelime konuştuğunu söyledi. Ama biraz gergin görünüyor. . . . Çantasında küçük bir toot taşıyorsa hiç şaşırmam."

"Tek yapmamız gereken ilerinden birini yakalamak," dedi Lucas. "Birinin arkadaşını ispiyonlamasını sağlamak."

Lester uğradı: "Hanson'ın bilgisayarını ele geçirdik, ama aldıklarımızın çoğu saçmalık."

"Uyuşturucu hakkında konuştular," dedi

Lucas. "Sadece dedikodu olduğunu söyledi."

"Bizimle kafa buluyor."

"Tabii ki yle."

Paul'den iki üniformalı polis, Clark Buchanan adında iri yarı bir adamı getirdiler; Buchanan, onlara bir model ve tesadüfen bir kaynakçı olduğunu söyledi.

Sorgulayan polislerden biri kuşkuyla "Ne modeli?" diye sordu. "Yemek kovaları mı?"

"Bilirsin işte, kıyafetler falan," dedi Clark. "Alie'e çekimindeki diğer adam bendim. O n tarafta kıyafetleri yapıyordu, ben de arkada biraz kıvılcım ıkartıyordum."

Clark partideki uyuşturucu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Biraz içki içtim, tüm gördüğüm bu."

"ok içki var mı?"

Omuz silkti. "Belki yarım düzine. Belki on. Votka martini. Vay anasını. Size bir şey söyleyeyim mi, zenginler iyi votka martini yaparlar." Saat bire kadar partide kaldı, sonra bir taksi tutup eve gitti. Taksi şirketinin adını ve şoförün adının Art olduğunu hatırlıyordu. Birkaç soru daha sordular ve onu serbest bıraktılar.

Öğleden sonra erken saatlerde Alie'nin ailesi bir grup arkadaşıyla birlikte geldi ve önce belediye başkanıyla konuştu, ardından da belediye başkanı yürüdü.

Roux'nun ofisine gittiler. Roux Lucas'ı çağırdı, o da ofisine gitti ve şef davada neler olduğunu anlatırken Lester'la birlikte arkada durdu.

Lynn de Lil Olson da tepeden tırnağa siyah giyinmişlerdi; Lynn Manhattan'dan gelmiş olabilecek siyah üzerine siyah bir takım elbise, Lil ise siyah ipek bir kılıfın üzerine düşen siyah dantel bir elbise giymişti; ayrıca gözlerinin üzerine düşen, ön kenarı fileli siyah bir şapka takmıştı; kaşları şapka ile uyumluydu, sert koyu çizgiler vardı ama saçları tıpkı kızınıninki gibi özenle taranmış, beyaz üzerine bal sarısıydı. Lucas'ın görebildiği gözlerinin kenarları kırmızıydı. Alie'e görünüşünü babasından almış, diye düşündü Lucas; elmacık kemikleri, ten rengi, yeşil gözleri. Lynn Olson doğuştan sarışındı ama saçları beyazlamaya başlamıştı. Siyah takım elbisesinin içinde ünlü bir sanatçıya benziyordu.

Arkadaşlar flanel, kot pantolon ve kadife kumaş giymişlerdi; tamamen Minnesota'lıydılar.

"*Filmlerde* oynayacaktı," dedi Alie'e'nin annesi, sesi çatlayarak. "Hazırlanmak üzere olan bir projemiz vardı. Rol arkadaşlarıyla görüşüyorduk. Bu büyük bir adımdı ve şimdi ..."

Rose Marie ailelerle iyi anlaşırdı: sabırlı ve sempattikti. Lucas ve Lester'ı tanıştırdı ve davanın nasıl ele alınacağını özetledi.

Lucas burada garip bir kopukluk hissetti: Alie'e'nin muhtemelen kırklı yaşlarının sonlarında olan anne ve babası New Yorklu gibi görünüyorlardı, sarı saçları ve açık tenlerine karşı siyah üzerine siyah şıklıkları. Kullandıkları kelimeler New York'a aitti ve Alie'e'ye karşı tutumları bile New York'a aitti: tamamen iş. Sadece kızları değil, Alie'e girişimi de ölmüştü.

Ama dilin sesi küçük kasaba Minnesota'sıydı: yuvarlak İskandinav sesli harfleri, "oh" yerine "oo", "boat" yerine "boot". Ve her birkaç cümlede bir, bir Minnesota yapısı ortaya çıkıyordu.

Rose Marie açık sözlüydü. Jael ile olan ilişkisinden -Lil, "Ama bu sadece bir şakaydı kızlar..." dedi- ve uyuşturucu ihtimalinden bahsetti. Olson'ların gözleri Rose Marie'den uzaklaştı.

. Rose Marie sözlerini bitirirken kapı açıldı ve iri yapılı bir adam içeri girip etrafına bakındı.

Kot pantolon, siyah botlar ve bir kolunda yağ lekeleri olan ağır kahverengi bir Carhartt ceket giymişti. Saçları bir çiftçinininki gibi kesilmişti, tepesi dağınıktı ama kulaklarının üzerindeki deriye kadar iniyordu. Lynn Olson ayağa kalkıp "Tom," dedi ve Lil burnunu çekmeyi bırakıp başını kaldırdı. İri adam onlara kaşlarını çattı, Burnt River'dan gelenlere başını salladı, Lucas'a, Lester'a ve sonra Rose Marie'ye baktı. "Ben Tom Olson," dedi, "Alie'nin ağabeyi."

Rose Marie, "Biz de tam ailene ne yaptığımızı söylüyorduk," dedi.

"Ne yaptığınızı *biliyor* musunuz?" diye sordu Rose Marie'ye. "Bu tür şeylerle biz ilgileniriz--"

"Bir çingiraklı yılan yuvasıyla karşı karşıyasınız," dedi Olson. "Yapabileceğiniz en iyi şey hepsini bir sopayla dövmektir. Her biri günahkâr. Uyuşturucuya, yasadışı sekse, hırsızlığa ve şimdi de cinayete bulaşmışlar. Hepsi suçlu."

"Tom," dedi Lil. "Tom, lütfen."

Rose Marie, "Geçtiğimiz gün Alie'e ile birlikte olan herkesi sorguluyoruz," dedi. "Çok eminiz--"

Tom Olson başını bir kez salladı ve ondan uzaklaşıp ailesine baktı. "Yani. Yirmi beş yıllık istismardan sonra, bu hale geldi. Minneapolis'te ölmüş. Uyuşturucuyla dolu, diyor radyo, eroin -kısa bir patlama, diyor radyo- o her neyse. Özel bir isim verdikleri bir tür kötülük, ha? Burnt River'da bunu duymamıştık."

Lynn Olson ayağa kalkıp, "Tom, sakın ol, tamam mı?" dediğinde Lester'ın gözleri Lucas'a kaydı.

Olson babasının karşısına dikildi ve şöyle dedi: "Bunu kolay kolay kabullenmeyeceğim. Ona Sharon dediğimiz zamanı hala hatırlıyorum."

Lester, Tom Olson'a "Seninle konuşmamız gerek," dedi.

"Beni sorgulamak için mi? Sorun değil. Ama onun ne yaptığı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ayda bir mektup alıyordum."

"Yine de konuşmak istiyoruz."

Olson onu görmezden geldi, anne babasına döndü ve onlara bir parmak salladı. "Size bunu kaç kez söyledim? Ölümü satın aldığınızı kaç kez söyledim? Hatta şeytan gibi giyiniyorsun, şeytanın kıyafetlerini giyiyorsun. Şu halinize bakın, bir gömleğe iyi insanların bir gardıroba harcadığından daha fazla para harcıyorsunuz. Bu bir hastalık ve seni yiyip bitirmiş. . ."

Köpürmeye başlamıştı, sadece parmağı değil tüm vücudu titriyordu. Lucas duvardan uzaklaştı ve Lynn Olson tekrar ayağa kalkarak, "Tom, Tommy. Tommy..."

". . bu kabusun içinde yaşayan, bu kabusu teşvik eden, şeytanın işini isteyerek yapan insanlar ..."

Ağzı açık onu izleyen Rose Marie'ye döndü ve bir an için masanın üzerinden ona doğru gidecekmiş gibi baktı. Lucas masanın arkasından hızla hareket ederek, "Dur, dur, dur, yavaşla dostum, yavaşla..." dedi.

Olson konuşmayı kesti ama titremeye devam etti, sonra arkasını döndü ve ofisin arka tarafına geçip kapıya yaslandı. Bir süre sonra, sessizlik içinde, gözyaşları yanaklarından süzülerek döndü. "Onu görebilir miyim?" diye sordu.

DEL, bir gece önce Silly Hanson'ın dairesinden geçen uyuşturucunun kaynağını bulmaya çalışan keşler ve torbacılar hattında çalışıyordu. Lucas'ın diğer adamı Lane, Alie'e'nin soyağacı üzerinde çalışıyordu.

Lane'e, "Tüm ailesini ve akrabalık bağlarını gösteren bir tablo istiyorum," dedi. "Bütün eski kocalarını istiyorum--"

"Hiç yok."

-- tüm eski nişanlıları, eski erkek arkadaşları, onunla yatmak isteyebilecek herkes. Diğer hatunla da aynı şekilde."

"Lansing."

"Evet. Tüm tabloyu istiyorum."

"Dinle, bence dün gece partide olan insanları sıralayıp, onları çalıştırsak--"

Lucas başını salladı. "Cinayet masası listenin yarısında. O zamana kadar bir dava bulamazlarsa bu gece ya da yarın alırım."

"Ya da kedi hırsızlığı üzerinde çalışıyorum. Devriye gezdiğim zamanlardan bazı kaynaklarım var."

"Lane, soyağacına devam et. Cinayet Masası ve Mülkiyet, kedi-hırsız olayı üzerinde çalışıyorlar. Cinayet masasının hemen ilgilenemeyeceği şeyler istiyoruz. Çünkü eğer Alie'nin öldürülmesi rastgele bir şey değilse, eğer bir kedi hırsız değilse, o zaman onu bir nedeni olacak kadar iyi tanıyan biri ve makul derecede yakın biri olmalı."

"Ama--"

Lucas parmağıyla onu işaret etti. "Lanet olası soyağaçları."

Cinayet masasında bir saat geçirdi, geri dönen polislerin buldukları ve iyi görünen şeyler hakkındaki konuşmalarını dinledi. Pek bir şey iyi görünmüyordu. Lester, Tom Olson'la yaptığı konuşmadan geri döndü. "Ailesinin onu bir köpek gibi eğittiğini söylüyor. Bu onun sözü. Bir gösteri köpeği gibi. Onu güzellik yarışmaları, genç yetenek yarışmaları ve modellik işleri için ülkenin dört bir yanına sürüklerlermiş."

"Ama *istismar*?"

Lester, "Cinsel istismarı kastetmedi, bu anlaşmanın bir parçası değildi," dedi. "Ve ailesinin onun ölümüyle bir ilgisi olabileceğini düşünmüyor. Onun üzerinden *yaşadıklarını* söyledi. Çocukken onun hayatını elinden aldıklarını ve hala almaya devam ettiklerini söyledi."

"Alie'e onunla savaştı mı?" Lucas sordu.

Lester başını salladı. "Hayır diyor. Başka hiçbir şey bilmediğini söyledi."

"Biraz kaçık gibi görünüyordu."

"O bir tür vaiz," dedi Lester. "Aslında ailesini sevdiğini ama onlardan pek hoşlanmadığını söylüyor."

Sonra DEL telefonda "Şortunu sıkı tut" dedi. "Ne oldu?"

"Boo McDonald beni aradı. Onun evindeyim." McDonald, yarım düzine televizyon ve radyo istasyonu için polis tarayıcılarını izleyen ve bazen polisler bilgi aktaran felçli biriydi. "İnternette geziniyor, 'Alie'e' diye aratıyor. Burada, Cities'de 'Muff-Divers' Ball Goes Homicidal' adında bir hikaye var. Tahmin edin ne hakkında."

"Muff-Divers' Ball?" Lucas tekrarladı.

Lester'ın kaşları havaya kalktı. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Del hâlâ konuşuyordu. "Evet. Bu *Spittle* adında bir rock 'n' roll dergisi. Ve bazı detaylar var. Departmandan çıkmış olmalı."

"Ne kadar kötü?"

"Bak, paçavra yarı belgesel olduğunu söylüyor, yani bir sürü şey uyduruyorlar. Bilirsiniz, o anın gerçekliğini arttırmak için."

"Geliştirmek mi?"

"Bir bölümünü okumama izin ver. Kenara kay, Boo." Lucas bir an için takırtılarını duydu, sonra Del okudu: "Alie'e yatağın başındaki pirinç parmaklıklara doğru gerindi ve onları elleriyle kavradı, zevk dalgaları zayıf, gergin vücudunda dalgalanırken sıkıca tutundu. Jael'in başı kalçalarının arasında sallanıyor, uzun pembe dili Alie'e'nin parlayan dudaklarını ayırıyor, sonunda kanodaki o küçük adamı, Alie'e'nin sıcaklığının ve varlığının merkezini buluyordu. "

"Ah, sik beni," dedi Lucas. Sonra da güldü. "Arkanda saksafon çalan biri olsaydı sesin porno filmlerdeki gibi çıkardı."

"Muhtemelen er ya da geç olacak, bir film, saksafon değil. *Spittle*'daki çocuğu aradım ve bu boku nereden bulduğunu sordum. Bana İlk Anayasa Değişikliği nedeniyle konuşamayacağını söyledi. Ama üç, dört ve on bir numaralı kanallarla röportajları olduğunu söyledi."

"Bir pislik," diye önerdi Lucas.

"Aslında ondan hoşlandım. Bana onun yaşındayken kendimi hatırlattı. Biraz tehdit etmeye çalıştım, ama bana reşit olmadığını ve

git kendimi becer."

"Peki ne dedin?"

"Ne diyebilirdim ki? "Yatak piring değildi, seni küçük pislik." dedim. "Kaç yaşında?"

"On altı," dedi Del.

"Yani gidip kendimizi becereceğiz. Her neyse, lezbiyen olayı kapandı." "Çıktı. Sirkte başka bir halka."

LUCAS, ROSE Marie'yi uyarmak için aradı ve telefonu kapattıktan sonra ofisine ve sessiz bir alana doğru yürüdü, sandalyesinde arkasına yaslandı ve tavana baktı.

Tavanı olması gerekenden daha kirliydi.

Elindeki tek şey bu. Davanın kötü bir havası vardı: çok fazla şüpheli ve yeterince ciddi olasılık yoktu. Temiz cinayetler çözülmesi en zor olanlardır: Biri öldürülür, herkes her şeyi inkâr eder. İkiz Şehirlerde dolaşan ve kendilerine hiç dokunulmamış yarım düzine katil vardı; polisler cinayetler hakkında her şeyi biliyordu ama hiçbir kanıt yoktu. Çoğunlukla kocalar karılarını öldürüyordu. Yaşlı kadının kafasına vur, boruyu nehre at, eve dön ve cesedi bul.

Ne yapabilirsin ki?

Telefon tekrar çaldığında bunu düşünüyordu. Başka kötü haberler mi?

HAYIR. CATRIN.

"Lucas. Bütün sabah seni düşündüm," dedi. "Tanrım, seni görmek çok güzeldi. U'yu düşünüyordum. Lanny Morton'ı hatırlıyor musun? Ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, aslına bakarsan," dedi Lucas rahatlayarak. "Film işine girmek için Los Angeles'a taşındı ama onun yerine emlak işine girdi. Onu son gördüğümde oldukça zengindi; dördüncü karısını alıyordu."

"Dördüncü mü? Virginia'ya ne oldu?"

Lucas sandalyesinde öne doğru eğildi. "Virginia öldü. Bunu bilmiyor muydun? Tanrım, biz mezun olduktan sadece beş yıl sonraydı. Venice Sahili'nde bir gün kalp krizi g e ç i r d i . Yirmi sekiz yaşındaydı."

"Aman Tanrım. Bütün annelerin olduğu o futbol maçını hatırlıyor musun, herkes kız arkadaşına bir anne almak zorundaydı--"

"Iowa maçı."

"Evet. Virginia sanki ... sonsuza dek yaşayacak gibiydi."

Yirmi dakika boyunca konuştular, eski günleri yâd ettiler. Catrin birlikte geçirdikleri birkaç aydaki tüm isimleri hatırlıyordu ve Lucas'ın hafızasından o eski görkemli günlerin görüntüleri, sesleri ve hatta kokularıyla birlikte yüzler de çıkıyordu: Big Ten'in dört bir yanındaki patlamış mısır ve toprak kokan saha evleri; buz arenaları ve soğuk, kan, ıslak yün ve ter kokuları; otobüslerden çıkan dizel dumanları; ponpon kızlar.

"Tanrım, keşke konuşacak vaktimiz olsaydı," dedi Lucas. "Şimdi ne yapıyorsun? Hâlâ resim yapıyor musun?"

"Hayır, hayır, biraz fotoğraf çekiyorum ama resim yapmayı bilmiyorum. Sadece bıraktım. Kocam aile hekimliği yapıyor. İşe ilk başladığımızda ofiste yardım ettim. "

"Bir doktorla evlendiğini duydum. Bu sabah bana söyledikten sonra buraya gelirken hatırladım. Sanırım Bill Washington senden yaşça büyük bir adamla çıkman hakkında bir şeyler söylemişti."

"Washington. Tanrım, yıllardır onu düşünmemiştim. Onu en son gördüğümde Dinkytown'da bir yerde oturmuş kafayı buluyorduk."

"Fotoğrafçı mısınız? Amnon Plain adında birini tanıyorsun, değil mi? Alie'e davasıyla ilgileniyor."

"Gerçekten mi? O mu yaptı?"

"Hayır diyor ve muhtemelen yapmamıştır da ... ama bir tür moda fotoğrafçısı olduğunu söylüyor ve ben de düşündüm ki--"

"Tanrım, o bundan daha fazlası. Moda fotoğrafçılığı yapıyor, o şekilde başladı. Ama kırların en muhteşem fotoğraflarını çekiyor. Avedon gibi, moda fotoğrafçılığı yapıyor ama bambaşka bir şeyi var."

"Avedon?"

"Hiçbir zaman bir entelektüel olmadın, değil mi?" Güldü.

"Tanrı aşkına, hokey okuyordum. Ceza adaleti."

"Evet, şey . . . Plain bir fotoğrafçı. Büyük bir fotoğrafçı. Oldukça büyük. Ben öyle biri değilim. Daha çok çocuklarla ilgileniyorum. Ya da benden haber almak istemeyecekleri bir noktaya geliyorlar. Aman Tanrım. "

"Ne?"

"Aklıma korkunç bir şey geldi," dedi. "Ne düşündün?"

"İçlerinden biri üniversiteye gitmek üzere. Lucas Davenport'la karşılaşabilir."

"Hey, ne kadar kötü olabilir ki?"

Ama o gülüyordu. "Gazetede seninle ilgili haberleri okudum. Bazen buna inanamıyorum, biliyor musun, seni bir zamanlar *tanıyordum*. Ünlü sayılırsın."

"Evet. Dedikleri gibi, Minneapolis'te dünyaca ünlü." Durakladı. "Öyleyse sana öğle yemeği ısmarlamama izin ver," dedi Lucas.

Diğer uçta bir duraklama. "Bana Alie'e hakkındaki tüm polisiye şeyleri anlatacak mısın?"

"Eğer başka kimseye söylemezsen."

Tekrar güldü ve "Ne zaman?" diye sordu.

CATRIN. Telefonu kapatır kapatmaz onu tekrar aramak istedi.

Peki yarın ne giyecekti? Gerçekten havalı ve pahalı bir şey mi, yoksa sert, polis gibi bir şey mi? O bir hokey sporcusuydu.

Ama o zaman da sporla ya da sporcularla pek ilgilenmediğini itiraf etmişti. Birini buza çıkarmaktan bahsederdi ya da maçtan sonra elmacık kemiğinde küçük bir sıyrıkla, küçük bir sürtünmeyle geri gelirdi ve kız onun bu şiddetten aldığı zevk karşısında şaşırır, rahatsız olur ve hatta bazen biraz da eğlenirdi. . . .

Catrin'in çağrısının adrenalini onu etkilemişti. Kendini sandalyeden dışarı itti, ofisin etrafında bir tur daha attı ve sonunda kendini koridora attı. Frank Lester ofisinde oturmuş, deri koltuğunda arkasına yaslanmıştı, kapı açıktı, polisler gelip gidiyordu. "Yeni bir şey var mı?" Lucas sordu.

"Hayır. Rose Marie Rose Marie lezbiyen olayıyla ilgili bir basın toplantısı daha yapıyor."

"Tanrım, televizyona çıkarsan onlara lezbiyen deme."

"Hey, ben aptal mıyım?"

Lucas sanki düşünüyormuş gibi tavana baktı ve Lester sırtarak, "Görüşmelerden elde ettiğimiz her şeyi indeksliyoruz, partideki her bir kişiyi araştırıyoruz, ama size şunu söyleyeyim: Çocuklar bunun bir kedi hırsız olduğunu düşünmeye başladılar," dedi.

"Bu zor olurdu," dedi Lucas. "Henüz elimizde bir şey yoksa."

"Biri onu ihbar etmediği sürece bu neredeyse imkansız. Kanıt ne olacak? Üzerinde kan bile yoktu, çünkü hiç kan yoktu. Bir ödül koymayı düşünüyoruz."

"George Shaw'ı biliyor musun?" Lucas sordu. Lester

başını salladı. "O konuda bir şey yok."

"Muhtemelen hayır, ama medya öyle olduğu fikrine kapılmış gibi görünüyor. Eğer bir ödül düzenlemeye karar vererseniz, neden George Shaw olayının kapanmasını beklemiyorsunuz? Ödül yeni bir şey olurdu. Lanet olası televizyonu elimizden geldiğince sırtımızdan uzak tutarız."

"Pekala."

"Ayrıca, sana ne diyeceğim," dedi Lucas. "Cevap partinin içinde. Kedi hırsız falan yoktu."

"Kim demiş?"

"Bana söyle. Rose Marie bu sabah bana Alie'e'yi bir adamın öldürdüğünü, bunun lezbiyen işi olmadığını söyledi ve Tanrı şahidim ki haklıydı. Kedi hırsızı da değildi. Eğer bu sadece bir tesadüfse, tek seferlik bir şeyse ve kurban sadece Alie'e Maison'sa, Tanrı bundan hoşlanmaz."

Lester yanaklarını şişirdi ve sonra nefes verdi. Sonra başını salladı.

Lucas, "Bir kedi hırsız pencereden sürünerek girip kazara orada donu olmadan yatan, kendinden geçmiş bir Alie'e Maison bulmaz," dedi. "Milyon yıl geçse bile bulamaz."

Lester bunu düşünerek tekrar sıırttı. "Son derece şanslı bir hırsız olmalısın."

Lucas, "Sloan nerede?" diye sordu. "Hâlâ aşağıda röportaj yapıyor."

LUCAS merdivenlere yöneldi. Belki de Sloan bir ipliği çekiyordu.

Catrin'in nasıl biri olacağını merak ediyordu. Ya o küçük kasabalı anne ev kadınına dönüşseydi? Öyle görünmüyordu. Benzin istasyonunda ilginç görünüyordu. O sabahın anılarını hatırlamaya çalıştı. Belli ki daha yaşlıydı, ama o da yaşlıydı. Bazı çizgileri vardı. Birkaç kilo fazlası mı? Belki de. Belki on? Belki. Ama hala güzel saçları, güzel hareketleri vardı. Gülüşü . . .

Üniversitedeki dairesine geri döndü. Üniversite Caddesi'nin aşağısındaki pis bir oto yedek parça dükkânının üstünde oturuyordu. Katlanabilir bir kanepesi ve Goodwill'den alınmış sahte Doğu halısı olan bir odası, küf ya da mantardan - hiçbir zaman hangisinin olduğunu bulacak kadar ilgilenmemişti- sürekli buz tutmuş bir banyosu ve ucuz bir gaz ocağı ile bir ayağı eksik olan ve bu yüzden sola doğru sıralanmış ve eğimli buz küpleri yapan bir buzdolabı olan bir mutfacı vardı. Ayrıca küçük bir yatak odası vardı ve yatak odasında evden getirdiği bir yatak, dairedeki en iyi mobilya parçasıydı. İyi ki yatağı almıştı, çünkü almasaydı Catrin onun belini kıracaktı. Catrin

seksi severdi. Hem de çok. Önüne gelenle yatmıyordu, sadece hevesliydi. İkisi birlikte çok şey öğrenmiş, yeteneklerini denemişlerdi. Soğuk ama güneşli bir kış günü, sabahın geç saatlerinde yataktaydılar, güneş kirli pencereden girip yatağa vuruyordu ve Catrin ...

Geçmişe döndüğünde, kıpırdadığını hissetti.

Merdivenlerin dibinde durdu ve etrafına bakındı. Ne yapıyordu?

Ah. Sloan.

SLOAN görüşme odasından yeni çıkıyordu. Elinde bir kâğıt parçası vardı ve çökmüş gibi görünen orta yaşlı bir adamın yarım adım gerisinde yürüyordu. Adamın ensesinde bir kambur vardı, başı öne eğikti, seyrelmiş gri saçları kelleşen kafasının tepesine taranmıştı. Yüzü kuruydu ama yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

"Lucas. . . bu Bay Arthur Lansing. Sandy Lansing onun kızıydı."

"Özür dilerim Bay Lansing," dedi Lucas.

"Öldüğüne inanamıyorum," dedi. "Çok mutluydu. Kariyeri . . ." Sustu, sonra tekrar söyledi: "Kariyeri ..." Lucas'a baktı. "O küçük bir kızken annesiyle birlikte Como Park'a gider ve onu yürüteçle hayvanat bahçesinde gezdirirdik. Ayılara bayılırdı. Ve maymunlara, maymunlara bayılırdı."

"Eminim--" Lucas bir klişeyi tekrarlamak üzereydi ki Lansing araya girdi.

"Onları yakalayabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

diye sordu. "Evet."

"Bahse girerim zencilerdi," dedi.

"Dün geceki partide hiç siyah yoktu."

Lansing titreyen parmağını Lucas'a doğru salladı. "Belki. Ama sen izle. Bahse girerim zencilerdi. Yukarıya, adliye binasına çıktın mı? Oraya her zaman çıkarım. İzlemek için. Mahkeme salonlarında tek gördüğün zencilerdir. Yani, bazı beyaz süprüntüler oradan geçer, ama yüzde doksan dokuzu zencidir. Ve beyaz pisliklerin çoğunda zenci kanı var."

Lansing'in arkasında duran Sloan gözlerini devirdi. Lucas, "Bunu her kim yaptıysa onu yakalayacağız, Bay Lansing. Kızınız için gerçekten üzgünüm."

Lansing arkasını döndü ve kimseyle konuşmadı. "Benim kızım. O bir yöneticiydi." Ve havayla konuşarak uzaklaştı.

Sloan onun ardından, "Kızını çok severdi," dedi.

"Evet. Tüm o ayrımcılık saçmalığı bununla ilgiliydi. Bütün beyazlar kızlarını severdi."

"Yine de bir kızı kaybetmekten nefret ediyorum," dedi Sloan. Üniversitede okuyan bir kızı vardı. "Düşünebildiğim en kötü şey. Bu doğru değil, düzenin dışında ölmek."

Lucas içini çekti. "Kimseden bir şey aldın mı?"

"Hayır, ama doğru insanlarla çalışıyoruz. Onları kim öldürdüyse partideydi. Sorun çıkaracak çok fazla şey oluyordu - uyuşturucu, eski erkek ve kız arkadaşlar, şöhret olayı ve onunla birlikte gelen maço saçmalıklar ve kalabalığın genel çılgınlığı."

"Ben de az önce Lester'a aynı şeyi söyledim," dedi Lucas. "Peki partide kaç kişi vardı?"

"Şimdiye kadar belki yüz kişiden altmış küsur kişi bulduk." Sloan elindeki kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Liste bu. Çoğu insan Alie'e'yi gece yarısından sonra gördüğünü hatırlamıyor. Bir adam ve kız arkadaşıyla konuştum, on iki on beş civarında geldiklerini ve onu hiç görmediklerini söylediler. Orada olduğunu duymuşlar, o yüzden arıyorlarmış. Jael ve Catherine Kinsley onu saat birden önce yatak odasında bırakmışlar. Ayrıldıklarında kız hayattaydı ve uykuluydu."

"Kinsley ile konuştun mu?"

"Telefonda. Kocasıyla birlikte dönüş yolunda. Kulübeleri Ely'de, beş saat uzaklıkta. Öğlene kadar radyodan duymamış."

"Alie'nin hayatta olduğuna inanıyor musunuz?"

"Evet. Çok fazla şey var. Jael ve Kinsley gittikten sonra Lansing'i hâlâ hayatta gören başkaları da vardı; en azından şu anda öğrendiğimiz bu."

"Peki kaç kişi öldürmeye uygun?"

"Hanson partinin bir ile iki arasında zirveye ulaştığını söylüyor, bu da demek oluyor ki belki de insanların çoğu Alie'e onu aldığı anda etraftaydı. Daha önce ayrıldığını teyit edebildiğimiz birkaç kişi var. Ve daha önce ayrıldıklarını söyleyen ama teyit edemediğimiz ya da yalan söyleyen birkaç kişi daha var." dedi Sloan.

"Ya katil pencerenin kilidini açtıysa, evden çıktıysa, böylece insanlar onu çıkarken görebildiyse, birkaç kişiyi öptüyse, birkaç el sıktıysa, kendine bir mazeret sağladıysa, sonra pencereden geri geldiyse, kadını öldürdüyse ve tekrar pencereden çıktıysa?"

Sloan, "Çok fazla gelip gidiyor gibi görünüyor," dedi.

"Ama bu açık pencereyi açıklıyor," dedi Lucas. "Ve Sandy Lansing'in neden öldürüldüğünü bile açıklayabilir. Diyelim ki pencereden geri geldi, Alie'e'yi öldürdü ve bum, Lansing tam orada, koridorda. Onu öldürmek zorunda. Onun gittiğini, büyük bir olay çıkardığını ve sonra geri geldiğini biliyor."

Sloan elindeki kâğıda baktı. "Böylece herkesi listeye geri koyduk."

LANE GERİ GELDİ. "Alie'e'nin, ailesinin ve kardeşinin dosyasını aldım."

Lucas, "Kardeşini gördüm," dedi.

"Evet, vaiz. Red River Vadisi'ndeki çiftliklerde dolaşıp insanlara vaaz veriyor. Çiftlik aletlerini tamir eder, bazen tahıl asansöründe yarı zamanlı çalışır. Hiç bağış kabul etmez. Yemek ve kıyafet ihtiyacı dışında kazandığı her şeyi bağışlar."

"Sana şunu söyleyeyim: Kıyafetlere hiç para harcamıyor," dedi Lucas.

"Dışarıdaki insanlar onun ya deli ya da aziz ya da her ikisi olduğunu düşünüyor.

Fargo gazetesinde de böyle yazıyordu. Bir makale vardı." "Kardeşi hakkında, Alie'e hakkında değil."

Lane başını salladı. "Çoğunlukla kardeşin üzerinde. Açı şuydu, bilirsiniz, "Alie'e Maison ile ilgili çılgın bir aziz."

"Dün gece neredeydi?"

Lane bu soruyu sormuştu. "Fargo'da. Orada ücretsiz bir mutfak işletiyor. Saat sekize kadar mutfaktaydı. Sabah geri dönüyordu. Arada bir gidiş-dönüş yapmış olabilir."

"Ve çok sinirli," dedi Lucas. "Başka neyiniz var?"

"Alie'e ile ilgili her şeyi buldum. Bu sadece internete girmekle olacak bir şeydi. Elimde iki inç kalınlığında çıktılardan oluşan bir dosya var. Ve ne var biliyor musunuz? Dışarıda Alie'e'ye tapan bir tarikat var. Ve Alie'e'den nefret edenler. İnternette savaşıyorlar."

"Duydum."

"Her neyse, o adamlardan biri onu öldürdüyse hiç şaşımam."

"Öyle mi?"

"Evet. Bilirsin, bilgisayar ineği tecavüzcü katil bir kaçık onun etrafında bir fantezi kurar, onun olması gereken bir partiyi basar, o da ona güler, sivilceli küçük bir ucube yerine kız arkadaşlarını becermeyi tercih ettiğini söyler--"

Lucas sırttı at ve KAÇAK Açıklama. "İnek tecavüzcü Katil kaçık mı?"

Lane ciddiyetle, "Bu şekilde de olabilirdi," dedi. "Başka neyiniz var?"

"Başka bir şey *buldum*," dedi Lane, "ilginç bir şey ama hiçbir şey değil. İnek tecavüzcü katil hakkındaki önceki varsayımım gibi. Çatlak." "Ve?"

"Diğer hatun, Sandy Lansing. Brown's Hotel'in müdürüyle konuştum ve Lansing'in pek de önemli biri olmadığı ortaya çıktı. Daha çok kadın belboy gibiymiş. Zengin insanları odalarına götürür ve onlara etrafı gösterirmiş."

"Yönetici değil misin?" Lucas dedi ki.

"Hayır. Yılda belki yirmi beş bin kazanıyordu. Açlıktan ölmeye yetecek kadar. Ama Cinayet Masası'ndan evine giden adamlarla konuştum. Havalı kıyafetleri var, iyi bir arabası var -Porsche Boxter- ve tüm bu zengin insanlarla takılıyor. Ve finansal olarak sonunu getirmiş. Bir yerlerden para geliyor olmalı ama ben bulamıyorum."

"Babasından gelmiyor," dedi Lucas. "Onu az önce gördüm. Bir araya getirecek iki kuruşu yokmuş gibi görünüyordu."

"Ben de öyle bir izlenim edindim," dedi Lane. "Düşünüyordum da. . . . Bu otelde çalışıyor, insanları karşılıyor. Belki de köşededir?"

"Büst var mı?"

"Bir şey değil. Ama o seviyede daha çok tanışma yoluyla oluyor," diyor Lane. "Büyük bir spor adamı ya da büyük bir televizyoncu şehre geliyor ve siz de gidip takılıyorsunuz. Sonra onun otel odasına gidiyorsunuz ve daha sonra bir *hediye* alıyorsunuz. Belki otel biliyordur, belki de bilmiyordur."

"Öyleyse arkadaşlarını bulalım ve biraz zorlayalım. Paranın nereden geldiğini öğrenelim."

Lane, "Otel kısmını senin yapabileceğini düşünmüştüm," dedi.

"Ben mi? Ben polis şefi yardımcısıyım."

"Evet, ama otelin müdür yardımcısı eski bir dostun."

"Kim o?" Lucas sordu. "Derrick Deal."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hadi canım sen de, Emniyet Müdür Yardımcısı."

Lucas binadan çıkarken koridorda nefes nefese yürüyen Rose Marie Roux'nun yanından geçti. "Muff -Dalgıçlar Balosu mu?" diye sordu koluna takılarak.

"Başlıkta öyle yazıyordu," diye cevap verdi, hafifçe telaşlanmıştı. "Erkeklerin kadın cinsel için kaç tane örtmece var? organ?" diye sordu.

"Orası gitmek isteyeceğin bir yer değil," dedi

Lucas. "Adamı yakalamamız ne kadar sürer?"

"Başka bir yer--"

Başını salladı. "Gitmek istemediğimi."

DERRICK DEAL bir zamanlar aşağı yukarı ilçe değerlendirme uzman yardımcısıydı. Asıl pozisyonu, indirimli emlak değerlendirmeleri satan bir belediye meclisi çetesinin çantacısıydı. Deal, bir ahlak polisinin amcası olan bir makine dükkanı sahibini soymaya çalıştığında çetenin başı belaya girdi. Polis bir şeyler yapmış ve Deal'ın rüşvet isterken çekilmiş bir kasetini ele geçirmiş.

Sonra polis bir hata yaptı. Deal'ı enselediği takdirde, Deal'ın kardeş eksperlerinin de, Deal altı hafta hapse girse bile, amcasını ekspertizlerini artırarak cezalandıracaklarına inanıyordu. Bu yüzden polis onu tutuklamak yerine Deal'ın kaseti dinlemesine izin verdi ve ona bu işin peşini bırakmasını söyledi. Deal tehdidi yanlış yorumladı ve belediye meclisindeki koruyucularına koştı. Onlar da şefe gittiler -bu üç şef önceydi- o da ahlaksız polisi bir böcek gibi ezdi. Ahlak polisi kendini şantiyelerde trafik yönetiminde çalışırken buldu.

Sonra Lucas başta olmak üzere polis kardeşlerini aradı. Lucas bir operasyon düzenledi ve Deal dokuz ay hapse girdi. Belediye meclisindeki işverenleri bu işten sıyrılmayı başardı ve Deal'ın kardeş vergi memurları, vergileri yüzde elli artan makine dükkânı sahibine beklenen cezayı verdi.

Deal hapisten çıktığında önce araba, sonra da ev satmayı denedi ama bu işte iyi değildi. Yetenekleri satışta değil, bürokrasi ve şantajda yatıyordu. Lucas onun California'ya gittiğini duymuş ve Lane adını söyleyene kadar hâlâ orada olduğunu sanmıştı.

"Derrick Deal?" diye sordu kendi kendine kasabanın öbür ucuna doğru yürürken.

BROWN'UN OTELİ IDS kulesinden bir blok ötede tuğla bir binaydı. Dışarıdan bakıldığında bir otel gibi görünmüyordu; orada olduğunu *bilmeniz gerekiyordu*. Lucas kendisine kapıyı tutan beyaz eldivenli kapıcıya başıyla selam verdi ve pelüş kırmızı halının üzerinden sağa dönerek, ortasında mevsimi geçmiş glayöller bulunan dairesel bir koltuğun etrafından dolaşıp resepsiyon masasına gitti. Masanın arkasında düzgün, genç bir kadın duruyordu. Siyahtı, yüzünde narin kemikler vardı; muhafazakâr bir takım elbise giymiş ve küçük oval taşlı gümüş ve turkuaz bir kolye takmıştı. "Buyurun efendim?"

"Bay Deal'ı mı görmem gerekiyor? Derrick Deal?" Lucas söyledi. "Ona kimin aradığını söyleyebilir miyim?"

"Hayır." Lucas cevabı yumuşatmak için gülümsedi ve kimliğini cebinden çıkarıp

cebine koydu ve ona gösterdi. "Bu bir çeşit sürpriz. Bana nerede olduğunu gösterebilir misiniz?"

Bir telefona uzandı. "Nöbetçi müdürü arayacağım."

Lucas masaya doğru uzandı ve elini telefonun üzerine koydu. "Lütfen bunu yapmayın. Sadece Bay Deal'ın nerede çalıştığını göster."

"Başım belaya girecek." Dudağı titredi.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Lucas. "İnan bana."

Her iki tarafa da baktı, yardım göremedi, diliyle dudağına dokundu ve "Ofisinde... koridorun sonunda" dedi. Koridorun sonundaki

Sağında, lobiden çıkan uzun ve dar bir koridor vardı. "Bana kapıyı göster."

Müdür kırmızı halıdan fırlayacakmış gibi tekrar iki tarafa baktı ve sonunda "Bu taraftan" dedi. Masanın arkasından çıktı ve koridorda hızlı adımlarla yürümeye başladı. Lobinin görüş alanından çıktıklarında yavaşladı. "Başı dertte mi?"

"Ona bir sorum var."

"Eğer başı belada değilse, belada olmalı," dedi.

"Gerçekten mi?" Lucas sordu.

"O bir pislik."

"Bir dakika bekle," dedi Lucas sessizce. Koridorda durdular. "Pislik nedir?"

"İnsanlarla uğraşıyor," dedi. "Para için mi? Seks için mi? Uyuşturucu için mi?"

"Uyuşturucu değil," dedi.

"Onunla dövüşmek zorunda mı kaldın?" Lucas sordu.

"Tam olarak değil. Ben onun için biraz fazla karayım. Ve ona beni rahatsız ederse kardeşimin testislerini keseceğini söyledim."

"Sana inandı mı?"

"Evet. Kardeşim geldi ve ona bıçağı gösterdi," dedi. "Ah."

"Ama bir sürü küçük hizmetçimiz var, çoğu Meksikalı ve belki de belgeleri yok. Onları işe almalarının nedeni bu sıkışık ekonomi."

"Onları ısıtıyor mu?"

"Evet. Bazen seks-genellikle etrafta birkaç boş oda olur. Çoğunlukla para. Misafirler hizmetçilere bahşiş bırakır, on dolar ya da yirmi dolar. Günde elli dolar kazanabilir, hepsi bu. Hizmetçiler onu geri çevirmeye korkuyor. Tek yapması gereken isimsiz bir telefon görüşmesi yapmak. Bunu onlara bildiriyor."

Lucas, "Belki de kardeşlerini Meksika'dan getirmeliler," dedi.

Başını iki yana salladı. "Söylemesi kolay."

"Biliyorum," dedi Lucas. "Pekâlâ. Gidip ona sorumu soracağım ve belki daha sonra onu biraz yavaşlatacak bir şeyler buluruz."

"Otel onu kovmaz," dedi. "Yaptığı işte çok iyi."

"Hangisi?"

"Bir şeyleri tamir ediyor. Gösteriler ve basketbol maçları için bilet alır. Biri hastalanırsa, doktoru o bulur."

"Bunu herkes yapabilir," dedi Lucas.

"Yani, bir rock yıldızı hastalanırsa ..."

"Burnuna bir şey soktuğu için mi?"

"Ya da her neyse. Ya da küçük bir sevgili kavgası olur ve biri dövülür ya da kesilirse ..."

"Tamam," dedi Lucas. "Yine de onunla hizmetçiler hakkında konuşabiliriz."

LUCAS, Deal'ın ofisinin kapısını sessizce açmadan önce resepsiyon görevlisinin masasına iyice yaklaşmasını bekledi. Ofis, omuz yüksekliğinde altı kumaş bölmeden oluşuyordu; uzak köşeden bir bilgisayar klavyesinin takırdama sesi geliyordu.

Deal uzun burunlu, kel bir adamdı ve bilgisayar ekranına bakarken bir içeri bir dışarı ittiği ağır, huysuz dudakları vardı. Koyu renk bir spor ceket giymişti ve omuzlarını ve yakalarını kepek parçaları süslüyordu. Niyetliydi. Lucas'ın geldiğini hiç görmemişti.

Lucas komşu kabinden bir ziyaretçi koltuğu aldı ve Deal'inkinin hemen dışındaki koridora oturttu. Ağır ağır oturdu ve Deal ilk kez yalnız olmadığını fark etti. Sarsıldı, geri çekildi, irkildi.

"Lo, Derrick," dedi Lucas gülümseyerek. "Kaliforniya'da olduğunu sanıyordum."

Deal kendini toparladı. "Lanet olsun Davenport, ö d ü m ü kopardın. Ne istiyorsun?"

"Cinayeti duydun mu? Sandy Lansing?"

"Bizimle ilgisi yok," diye mırıldandı Deal. Masaüstünden bir kâğıt parçası aldı, gözlerini kısarak baktı ve gözden uzak bir çekmeceye koydu.

Lucas omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilirsin, Derrick. Her şeyi çözmemiz gerekiyor. Ve şu Lansing denen piliç kafamızı karıştırıyor. Hiç parası yok, buradan yirmi beş dolar alıyor. Ama Porsche kullanıyor, Edina butiklerinden giyiniyor. .

."

Deal, "Ona kıyafet için yılda beş bin dolar veriyoruz," dedi.

"Parti elbiseleri mi?"

"Hayır, parti elbiseleri değil," dedi Deal. Bir hesap çizelgesi gösteren bilgisayar ekranına döndü, birkaç tuşa bastı ve ekran karardı. "Buradaki diğer kadınların üzerinde gördüğünüz türden elbiseler. Üst-orta sınıf muhafazakâr başhemşire kıyafetleri."

"Kıyafetlerini çıkararak fazladan para kazanıyor olabileceğini düşündük. Bilirsiniz, başhemşire elbiseleri."

Deal başını salladı. "Hayır."

"Hadi ama dostum," dedi Lucas. Elini salladı, "*Şuraya bak*," demek istiyordu. "Her türden sporcu, film yıldızı, şarkıcı, tiyatrocusu ve zengin adam var. . . Yani, içlerinden biri oral seks istediğinde senin gibi bir iş bitirici ne yapar?"

Deal, "Ona gidip kendini patlatmasını söyledim," dedi. "Derrick--"

Deal ellerini kaldırdı. "Dinle dostum. Para için kimseyi sikmiyordu. En azından burada. Arabayı biliyordum, hatta ona sordum. 'Kendi param var' gibi bir şey söyledi. Babamdan geldiğini ve evlenene kadar çalıştığını düşündüm."

Lucas, "O zengin bir çocuk değildi," dedi.

Deal başını salladı. "Belki de gerçek bir araştırma yapmalısın, böylece masum insanları rahatsız etmeyi bırakabilirsin."

"Derrick, lanet olsun, senden *hoşlanmaya* çalışıyorum ama bunu çok zorlaştırıyorsun," dedi Lucas. Ellerini ziyaretçi koltuğunun kollarına koymuş, ayağa kalkmaya hazırlanıyordu. "Fazladan para kazanmaya çalıştığını biliyoruz ve aklımıza gelen tek şey seks. Brown'ın yüksek sınıf bir genelev olduğunu düşünmek istemem ama kayıtlara bakmaları için birkaç kişi göndermemiz gerekecek. Tavsiye olarak sizin adınızı kullanabilir miyiz?"

"Bekle bir dakika, bekle bir dakika," dedi Deal. Bir telefon aldı, dört numara tuşladı, bir kez çaldıktan sonra tekrar çalmasını dinledi ve sonra, "Jean, bir saniye buraya gelebilir misin?" dedi.

Telefonu kapattı ve "Uyuşturucuya bakmalısın." dedi.

"Neden?"

"Çünkü çoğu zaman Sandy geldiğinde, ki bu genellikle öğleden sonra geç saatlerde olurdu, akşamdan kalmaydı. Parti yapmaktan. O bir parti kızıydı ve gerçekten kötü bir kokain alışkanlığı vardı."

"Sence satıyor muydu?" Lucas sordu.

Deal sanki refleksif bir yanıt verecekmiş gibi ağzını açtı ama gözleri kırıştı ve yönünü değiştirdi. "Satma konusunu bilmiyorum. Ama kullanıyordu. Ve burada fazladan para kazanmıyordu, yönetim kurulunun üstünde ya da altında."

Bir konuda yalan söylüyordu, diye düşündü Lucas. Bunu Deal'in gözlerinde görmüştü, anlık bir titreşim. Ofisin kapısı açıldı ve ikisi de kapıya doğru döndü. Bir an sonra genç bir kadın Deal'in odasının bulunduğu koridora baktı ve Lucas'ı gördü. "Bay Deal?"

Deal ayağa kalktı ve Lucas'ın yanından geçti. "Evet, Jean, buraya."

Kadın onlara doğru yürüdü ve Lucas birden onun olağanüstü yakışıklı olduğunu fark etti. Biraz kilolu, yuvarlak hatlı, sarı tellerle tutturulmuş yumuşak kahverengi saçları, sakin, soluk mavi gözleri olan gür bir yüzü ve hafifçe kıvrılmış bir dudak altı vardı. Sadece bir tutam ruj sürmüştü. İş kıyafeti de resepsiyonistinki kadar muhafazakârdı ama bir farkla; onunki önden, yumuşak bir göğüs dekoltesini gösterecek kadar derin kesilmişti. Lucas onun aynı anda hem anaç hem de seksi olduğunu düşündü.

"Evet?" diye sordu.

"Bu kalemi resepsiyondan India'ya götürür müsün?" Ona sarı bir kalem uzattı.

Şaşkındı ama uysaldı. "Evet, efendim."

O gittiğinde Deal tekrar yerine oturdu ve **b i r a z** da alaycı bir tavırla, "*İşte bu* yüzden Sandy Lansing müşterilerimizle çıkmıyordu," dedi.

Kadına bakan Lucas bir süre düşündükten sonra başını salladı. "O yeterli değildi."

"Burası için pek yeterli değil," dedi Deal rahat bir sesle. "Ve Jean gibi birkaç tane daha var. Hatta Jean'den bile iyi. Personel v e misafirlerimiz arasındaki özel anlaşmalar hakkında bir şey bildiğimden değil." Ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve ofis koltuğunda arkasına yaslandı. "Başka bir şey var mı Memur Davenport?"

Lucas ona doğru eğildi, gülümsedi, elini uzattı ve diz kapağına vurdu. "Evet. Lansing ve uyuşturucu. Onları nereden alıyordu?"

"Bilmiyorum." Ciyakladı; sesi ürkmüş bir domuz gibi çıkıyordu. "Uyuşturucu hakkında hiçbir şey bilmiyorum, uyuşturucu kullanmıyorum. Bunu biliyorsun."

"Evet, doğru." Deal bir konuda yalan söylüyordu. "Değerlendirmeler yapıyorsun."

"Şey. Beni becermeseydin öyle olacaktım," dedi. "Şimdi otel yapıyorum."

"Daha çok beğendin mi?"

"Hayır," dedi Deal. "Hayır. Eskiden önemli biriydim. Şimdi ..." Sıra sıra dizilmiş odacıkların arasından yukarı baktı. "Lanet olası bir fare kafesinin içindeyim."

Yapacak fazla bir şey yoktu: Her yerde polisler vardı, herkes üzerinde çalışıyorlardı. Partililerin biyografilerini yazıyor, hikâyelerini birbirleriyle karşılaştırıyorlardı. Dışarıda, TV kamyonları kaldırıma yığılmaya başlamıştı. Rose Marie'yi aradı, çıkış yaptı ve eve gitti.

Bir sandviç yedi, buzdolabından bir bira aldı - sonuncusu; markete koşması gerekecekti. Televizyonu açtı: Sinemacılar beklendiği gibi çılgına dönmüştü. Yerel TV haber programları spor ve hava durumunu beş dakikalık bir bölüme, diğer her şeyi iki dakikaya sıkıştırmış ve yarım saatin geri kalanını Alie'ye ayırmıştı. Ardından kanallar konuşan kafalarıyla devreye girdi. Moda ve uyuşturucu konusunu incelemek için bütün günleri vardı ve orta yaşlı ciddi adamlardan oluşan uzun kuyruklar bu ilişkiden üzüntü duyuyordu.

Fox ve NBC'de Amnon Plain'in Alie'e Maison'un erkek iç çamaşırına benzeyen çarpıcı bir fotoğrafı vardı. Lucas'a göre fotoğraf, iyi kısımların üzerinde bulanık bir leke olmadan televizyonda yayınlanabilecek kadar seksiydi ve Plain fotoğrafçı olarak gösterilirken, yorumcuların hepsi fotoğrafın kullanımı için *The Star*'a kredi verdi.

ABC'nin haber okuyucusu *Star*'ın sayısının ertesi gün saat ikide, yani Alie'e'nin öldürülmesinden sadece otuz altı saat sonra bayilerde olacağını söyledi. Bunun teknolojik bir mucize olduğunu düşünüyor gibiydi. Lucas'ın birkaç saniyelik yayın süresi vardı; röportaj, artık kot pantolon ve sweatshirt giymiş, sersemlemiş George Shaw'ın bir polis arabasına sürüklenirken çekilen görüntülerinin arasına sıkıştırılmıştı. George'u ısırmışlardı ama çok sert değil.

"Uyuşturucunun soruşturmanın ana noktası olduğu kabul edilirken, Jael Corbeau adlı eski bir modelin karıştığı bir dizi cinsel kaçamak hakkında söylentiler ortaya çıktı. . ." Ve yayın, Corbeau'nun Çin yakalı siyah bir elbise içinde yüzünün düzlemlerini ve yara izlerinin pürüzlü yapboz niteliğini vurgulayan bir çekimle kesildi.

Bir süre sonra Lucas bundan sıkıldı, televizyonu kapattı ve çizim tahtasına geri döndü.

Her gece bir fikir, hepsi bu. Bu geceki fikri, tam zamanlı bir oyun yöneticisine ya da daha iyisi, diye düşündü, bir oyun metresine, altın çerçeveli gözlükleri olan sevimli ve sarışın birine ihtiyacı olabileceğiydi. Ama oyun satışları bir oyun metresini uzun süre desteklemezdi. Yani oyun için bir zaman sınırı olmalıydı. Mesela bir yıl. Yeni bir kâğıt çıkardı, yüksek taburesine oturdu, biraz karaladı. Devam edemedi.

CATRIN. Onun hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu ama aklında o vardı. .

. .

SESSİZ, koridorda yürüdü, telefonu aldı, tereddüt etti, sonra çevirdi. Rahibe manastırını arıyordu. Bir rahibe cevap verdi. "Ben Minneapolis Polis Departmanı'ndan Şef Davenport," dedi Lucas. "Rahibe Mary Joseph'le konuşmam gerekiyor."

"Onu bulacağım," dedi rahibe; depresif bir notaya sahip genç bir ses.

Rahibe Mary Joseph onun ilkokuldan beri en eski arkadaşıydı. Asıl adı Elle Kruger olan rahibe, Lucas'ın evinden birkaç blok ötedeki St. Anne's Koleji'nde psikoloji profesörüydü. Lucas iki dakika bekledikten sonra diğer uçtan bir telefon sesi duydu.

"Lucas."

Onun sesini duyduğunda gülümsemedi; neredeyse her zaman gülümserdi. "Selam Elle. Nasıl gidiyor?"

"Havadan sudan konuşmak buraya kadar Lucas. Bu Alie'e Maison cinayetinde neler oluyor?"

"Bunu sorman komik."

"Lezbiyen bir ilişki var mı?" "Ah, dostum . . ."

"Peki *kuku* nedir?"

Lucas bir an için tamamen şaşkına dönmüştü, ancak ilk andan itibaren bu soruya asla bir cevap bulamayacağını biliyordu.

sorusunu sordu. Ama sonra Elle neşeyle güldü ve "Artık kalbini yeniden çalıştırabilirsin" dedi.

"Dinle, bunu yapma," dedi. "Alie'e olayı ... tam bir karmaşa. Öldürülmeden bir süre önce üç kadının dahil olduğu lezbiyen bir sahne, bir eylem vardı. Cinayetle ne ilgisi var bilmiyorum. Belki de hiçbir şey. Ben de size bunu sormak istiyordum."

"Ne?"

"Eşcinsel erkekler birbirlerini öldürdüklerinde oldukça sert olabiliyor: çok fazla sakatlama, çok fazla öfke. Nedense çok fazla bıçak kullanılıyor. Yirmi ya da otuz kez bıçaklanmış adamlar görüyorsunuz."

"İşler ters gittiğinde tutku öfkeye dönüşür: Tutku ve öfke birbiriyle bağlantılıdır. Bu kadınlar nasıldı? Her şey cinsel miydi, yoksa daha az cinsel ve daha çok başka bir şey miydi?"

"Ben de bu konuda endişeleniyordum. Kadınlardan biri bunun cinsel olduğunu ama agresif bir şekilde cinsel olmadığını öne sürdü. Daha çok sarılma gibi olduğunu söyledi. Ama cinsel bir eylem vardı-okşama, oral seks. Ama çılgınca görünmüyordu."

"Öyle olmayabilirdi. Lezbiyen sekse karşı kültürel yasak, erkek eşcinselliğine karşı olduğu kadar güçlü değil. Bir erkek eşcinsel sekse dahil olursa, en azından başlangıçta muazzam miktarda stres yaşar," diyor Elle. "Kadınlar bazen başka bir kadınla arkadaşlıktan ara sıra dokunmaya, sekse ve tekrar arkadaşlığa sorunsuz bir şekilde, fazla suçluluk duymadan veya stres yaşamadan geçebilirler. Bu yüzden bu kadar çok vahşi lezbiyen cinayeti görmüyorsunuz. Stres o kadar yüksek değil."

"Olaya karışan tüm kadınların aynı zamanda erkeklerle de ilişkisi vardı. İlişkiler bazen eşzamanlıydı."

"Bu alışılmadık bir şey değil. Bazı kadınlar var ki... Nasıl söylesem? Refleks olarak lezbiyen, işte onlar öyle. Onlar da sizin gibi kadınlara ilgi duyarlar. Ancak birçok kadın, özellikle de genç kadınlar, erkeklerle olduğu kadar kadınlarla da ilişki kurarak sürüklenip gidebilirler. Hatta bunun bir tür moda unsuru bile var."

"Pekala."

"Alie'e'nin ailesine baktın mı?"

"Birinin var. Ailesiyle tanıştım. Ebeveynlik için *Good Housekeeping* mührünü alacaklarını sanmıyorum. . . . Bebekliğinden beri onu ülkenin dört bir yanına sürüklemişler, şov dünyasına itmişler. Onunla yaşıyorlar."

"Mmm."

"Ve şapşal bir erkek kardeşi var."

"Bu ilginç; aile içinde ciddi bir stres olduğunu gösteriyor."

"Evet. Fargo civarında bir yerlerde köylü bir vaiz.
Elbiselerini verir."

Elle, "Değil... Tom Olson değil mi?"

Lucas telefona baktı, sonra tekrar kulağına götürdü. "Evet. Onu tanıyor musun?"

"O bir aziz. Oh, oğlum."

Elle kaba bir dille "Aman Tanrım" dedi. "Ne?"

"O gerçekten bir aziz. Evanjelik bir Hıristiyan, gelecek ay ya da gelecek yıl ya da her neyse kıyametin kopacağına inanıyor, çünkü onun geldiğini görebiliyor. Bir dalga gibi yuvarlanıyor. Şizofren olabilir; kesinlikle kendinden geçmiş biri. Burada bir acemimiz vardı, o taraftan, Kızıl Nehir'den. Ailesini ziyaret etmek için evine gitmişti. Bir bowling salonunda vaaz veriyordu. Birkaç kız arkadaşıyla birlikte onu görmeye gitti - bir çeşit eğlence. Geri döndü, manastırı ve kiliseyi bıraktı ve Kızıl Nehir'de dolaşarak İsa'nın müjdesini duyurmaya başladı. Onunla iletişimde kalmaya çalışıyorum: Bana Olson'ın bazen stigmataya yakalandığını söyledi." "Stigmata" kelimesiyle sesi kısıldı.

"Şaka yapıyor olmalısın." "Hayır.

Dalga geçmiyorum."

Bir Katolik olarak Lucas'ın inançları oldukça zayıftı ama yine de stigmata fikri tüylerini ürpertmişti. İsa'nın ellerindeki, ayaklarındaki, yanlarındaki, hatta dikenli tacındaki yaralardan kan **a k ı y o r d u** . "Yani kendini Tanrı mı sanıyor?"

"Oh, hayır. Kesinlikle hayır," dedi Elle. "Kendisini yolu hazırlayan bir elçi olarak görüyor."

"Vaftizci Yahya o zaman," dedi Lucas.

"Onun bu şekilde ifade edeceğini sanmıyorum. Polis alaycılığı yapıyorsun ve o çok ciddi bir adam."

"Bugün ofisteydi. Çok yoğundu."

"Cinayet işlendiğinde neredeydi?" Elle sordu.

"Fargo'da. Orada bir yerde. Bu onun hikayesi. Ama sizce o yapmış olabilir mi?"

"Bilemiyorum. Azizlik genellikle bir gizemdir, ancak çok derin duygusal akışları ve genellikle çok karanlık bir şeyi içerir. Kız kardeşi hakkında çok derin duygular besliyor olabilir. Ve duygusal durumu nedeniyle çok gösterişli olabilir."

"Şefle birlikteydi."

Birkaç dakika daha konuştular, Lucas suçun ayrıntılarını anlattı. Elle bunları düşünecek ve aklına bir şey gelirse arayacaktı. Vedalaştılar ve Lucas çalışma odasına dönmeye başladı. Yolun yarısında dönüp telefona gitti ve rahibe manastırını tekrar aradı. Aynı genç, depresif rahibe açtı ve Elle'in açması için aynı iki dakikayı bekledi.

"Başka bir şey mi?"

"Telefona ilk geldiğinde bana ne dediğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Sana takılıyordum."

"Alie'e Maison cinayeti ile ilgili neler oluyor' gibi bir şey sordunuz."

"Evet?" Kadın şaşkındı.

"Kimse diğer kadını sormuyor. Lansing. Kullanılmış bir mendil parçası gibi."

"Dürüst olmak gerekirse, onu *hiç* düşünmedim," diye itiraf etti Elle.

"Biliyorsun, yaralandığında ... yaralandın çünkü biri *dikkatimi* dağıtmaya çalışıyordu. Ve bir süreliğine işe yaradı. Bir süre işe yaradı."

Herkes Alie'e, Alie'e diyor. Umarım yanlış yöne bakmıyoruzdur."

"Bunu aklımızda tuttuğumuz sürece," dedi Elle. Bir saniyelik sessizliğin ardından ekledi: "Onu düşüneneğim. Onun için dua edeneğim."

O gece geç saatlerde Lucas yatağında oturmuş çoraplarını çıkarırken Trick Bentoin'i hatırladı -kumarbaz Trick'i, Stillwater'da yepyeni bir müebbet mahkûmu tarafından öldürölmemiş, ölmemiş olan adamı. Lucas bölge savcısını aramayı unutmuştu ve görünüşe göre Del de öyle; gün boyunca birbirleriyle bir düzine kez konuşmuşlardı ve ikisi de bundan bir daha bahsetmemişti.

Lucas kendi kendine kısa bir küfür mırıldandı. İnsanlar gecikme yüzünden çok kızacaklardı. Biraz komik olsa da.

Ama uykuya daldığında Trick'i düşünmüyordu. Yarın öğle yemeğinde ne giymesi gerektiğini düşünüyordu.

Catrin ile öğle yemeği.

O gece geç saatlerde, Lucas'tan çok uzakta değil, Mississippi'nin öbür ucunda, Minneapolis'te Jael Corbeau kapısında bir tırmalama sesi duydu. Gözlerini açtı ve doğruldu. Çok yorgundu ama uyuyamamıştı. Bir hap almıştı ama vücudu buna karşı koymuştu. Alie'e: Amnon karasevdaya tutulduğunu, Alie'e'nin Jael'in özel bir tür zevke duyduğu ihtiyacın gönüllü bir yansımasından başka bir şey olmadığını söylemişti; durgun, hınzır, modaya uygun bir sevgiliye. Güzel bir aşık. Ve Jael bunun doğru olmasından, onun sığ ve ahlaksız olmasından korkuyordu. *Modaya uygun.*

Kapıdaki tırmalama sesi onu depresif döngüsünden çıkardı. Sesi duyar duymaz tanıdı. Biri içeri girmeye çalışıyordu.

Jael, Metrodome'dan çok da uzak olmayan, güney tarafında küçük bir evde yaşıyordu. Yatak odası ikinci kattaydı; birinci katta ise atölyesi vardı: Fırlatma odası, sırlama odası, iki büyük elektrikli Skutt'un bulunduğu bir fırın odası ve kili depolayıp ön hazırlıklarını yaptığı bir sıkıştırma odası. Kollarını ve omuzlarını geliştiren çalışmalar: Polisler ona bunu sormuştu.

Biri elini tutmuş ve sıkmasını söylemişti. O da sıkı ve adam irkilmiş gibi yaptı. Onunla dalga geçiyordu. Gözünü korkutmaya çalışıyordu. İşe yaramamıştı.

Polisler onu korkutmuyordu ve kapının tırmalanması da onu korkutmuyordu. Uyuşturucunun en kötü olduğu yıllarda, tırmalama her hafta ya da iki haftada bir gelirdi. Ama uyuşturucu azalıyor, tükeniyordu: Bir yıl ya da daha uzun süredir bir girişimde bulunmamıştı.

Hala.

Yuvarlandı, dua eder gibi diz çöktü ve yatağın kenarının altını yokladı. Parmakları onu hemen yakaladı: namlunun soğuk çeliği. Çekip çıkardı, eski bir Winchester 12 kalibrelik pompalı tüfeği. Karanlıkta hızla ilerleyerek banyoya, küvetin üzerindeki parmaklıklı, buzlu camlı pencereye gitti. Pencere çift kanatlıydı ve sürgüleri cilalanmıştı. Kilidi açtı, yukarı kaydırıldı.

Aşağıda, siyahlar giymiş iri yarı bir adam verandaya çömelmiş, amatörce kilidi kurcalıyordu. Çalılar sahanlığı çevreliyordu, bu yüzden biri doğrudan yukarı bakmadığı sürece sokaktan görünmezdi.

Yumuşak ama net bir şekilde konuştu: "Hey, sen, oradaki."

Figür dondu, sonra yarı döndü. Sokaktan gelen ortam ışığında adamın yüzünün bir hilalini görebiliyordu, ince bir bulutun arasından görünen bir ay parçası gibi, soluk, belirsiz.

"Benim bir tüfeğim var." Pompaladı, eski çelik mekanizma binlerce filmde duyduğumuz *o cıvcıv* sesi efektiyle *çalıştı*. "On iki kalibrelik. Kafana doğrultuyorum."

Yüzündeki hilal kayboldu. Adam bir düşünce gibi hızla döndü ve verandadan aşağıya, çalılarının arasından köşeyi dönerek sokağa fırladı, elleri ve ağır bacakları çılgınca hareket ediyordu.

Jael onun gidişini izlerken yirmi dört saattir ilk kez gülümsemesine izin verdi. Ama camı tekrar indirip kilitletken aklından serseri bir düşünce geçti.

Keş gibi görünmüyordu. Hem de hiç.

Bir çeşit cahile benziyordu.

PAZAR. Maison davasının ikinci günü.

Lucas verandadan *Pioneer Press*'i aldı ve büyük, koyu renkli manşete baktı: "Alie'e Maison Öldürüldü." Onun altında da "Minneapolis'te Boğuldu" alt başlığı vardı.

Manşetin Ay yürüyüşünden daha küçük olduğunu düşündü, hatta muhtemelen Pearl Harbor haber flaşının reproduksiyonlarından bile daha küçüktü.

Ama fazla değil.

Ve düşündü: *Hile*.

MAHALLE ATTORNEYİ RANDALL Towson tam olarak bir arkadaş sayılmazdı ama iyi bir adamdı. Telefonu kahvaltı masasında aldı ve "İhtiyacımız olan her şeyi aldığımızı söyle" dedi.

"Ne?"

"Alie'e Maison katili hakkında - bana yakaladığınızı söylemek için aradığınız kişi."

"Bende çok daha iyi bir şey var. Tanrı şahidim olsun." Lucas sesine samimiyet katmaya çalıştı. "Adalet hizmet etmek için bir şans buldum."

Avukat ihtiyatlı bir merak içindeydi. "Benimle kafa buluyorsun. Üzgünüm, sevgilim."

"Hayır, hayır, hapisane sisteminde masum bir adam buldum. Onu dışarı çıkarabilirsin. Sonra da övgüyü alabilirsin ve minnettar vergi mükellefleri seni şüphesiz beşinci kez mi göreve getirecek?"

"Altıncı," dedi Towson. "Ne oluyor lan? . üzgünüm tatlım - torunumla kahvaltı yapıyorum. Sen neden bahsediyorsun?"

"Del Capslock geçen gece Alie'e partisindeydi. Cinayet sırasında orada değildi ama eski bir arkadaşımızla tanıştı."

"Kim?" Şimdi şüpheli.

"Trick Bentoin." Sessizlik. O kadar uzun süre sessizlik oldu ki Lucas, "Trick Panama'ya okey oynamaya gitmişti," diye ekledi.

Sonra, onunes yumuşak ve sarsılmadan, Towson dedi, "Bu o bir sorun."

"Evet." Lucas başını salladı ama bunu görececek kimse yoktu.

"Bunun bir sorun olduğunu açıkça tespit ettim. Yarın işe gittiğimde en iyi çalışanlarımı bir çözüm üzerinde çalıştıracam."

"Bu iyi olurdu," dedi Lucas.

Uzun bir sessizlik daha. Sonra: "Yüce Tanrım, Davenport," diye bağırdı Towson. Ve uysalca ekledi, "Üzgünüm, sevgilim."

CATRIN.

Pazar yemeğinde ne giyilir? Bir doktorla evliydi, yani muhtemelen biraz parası vardı. Kenarda köşede kalmış bir şey yerine düzgün bir şeyle daha rahat ederdi: Botlar ve siyah deri ceketler dışarıdaydı. Lucas dolabını karıştırdı, bir yığın kuru temizlemeciye baktı ve sonunda doğru olacağını umduğu şeyi buldu: koyu haki renkte bir pantolon, canlı mavi bir gömlek ve kahverengi süet bir spor ceket. Koyu kahverengi makosen ayakkabılarını ve 9 mm'lik P7 tabancasını da ekledi.

Aynada kendini kontrol etti; birkaç kez gülümsedi. Hayır. Küçük bir gülümseme daha iyi olur, diye düşündü. Samimiyet ve onu görmekten duyduğu zevk. . .

PAZAR günleri belediye binası sessizdi. Bugün öyle değildi. Lucas doğruca Roux'nun ofisine gitti; sekreterin masası boştu ama pantolon ve üzerinde tüylü beyaz koyunlar olan bir kazak giymiş olan Rose Marie ofisinde iki ziyaretçiyle birlikteydi. Departmanın medya uzmanı Dick Milton, bir zamanlar sekiz bölümlük bir araştırma dizisi -Pazardan Pazara- yazmış eski bir gazete muhabiriydi.

meşe solgunluğunda. Departmanın sözleşmeli psikiyatristi Angela Harris pencere kenarına tünemişti.

"Ne düşünüyorsun?" Lucas kafasını kapıdan içeri uzatırken sordu. "Medya açısından mı?" Roux başını kaldırıp baktı. "Tam da beklediğimiz gibi."

Milton, "George Shaw'a biraz sert davrandım," dedi.

"Bu hiç de sert değil," dedi Lucas. Milton'dan hiç hoşlanmamıştı, rapor verirken bile. "Zor olan hapishanede oturup on yıl Stillwater'a gitmeyi beklemektir ki George da bunu yapacak."

Milton, "Shaw ve Alie'e arasındaki bağlantı tutmayacak," dedi. Roux'ya baktı. "Bütün bu lezbiyen meselesi... dün gece haber programlarında bu konuda oldukça hassas davrandılar, ama internetteydim ve *Star*'ın ilk nüshalarının bir taramasını gördüm ve Jael Corbeau'nun büyük seksi bir resmi var. Alie'e'den daha seksi, o yüzden bu konu çok uzun süre hassas kalmayacak."

"Yıldız buraya ne zaman gelecek?" Lucas sordu.

"Sanırım bu öğleden sonra. İnternette *Star* editörlerinin kapıdan çıkarken koca bir sayıyı nasıl yırtıp attıkları ve Alie'e sayısı yapmak için nasıl geri çevirdiklerine dair hikayeler var. The *Journal*'a göre diğer tüm paçavralar rüzgarı emiyor."

"Yani her şeyi pompalayacak," dedi Lucas. Roux'ya baktı. "Hâlâ basın üzerinde çok mu çalışıyorsun?"

"Saat 10'da bir basın toplantısı daha yapacağız ve ardından Olson ailesi ve arkadaşlarının öğlen saatlerinde dönmesi bekleniyor. Cesedi alabildikleri en kısa sürede istiyorlar. Cenaze hafta içinde Burnt River'da olacak. Sonra muhtemelen saat üç civarında bir basın brifingi daha yapacağız ve eğer bir tane daha gerekirse saat yedi civarında."

"Gece boyunca bir şey çıkmadı mı?"

"Hiçbir şey. Bu sabah Randall Towson'ın Trick Bentine hakkında araması dışında."

"Sana bundan bahsetmeyi unuttum," dedi Lucas. "Cinayet onu temizledi. Del, Trick'in 694 numarada bir Days Inn'de olduğunu söyledi."

Yarın gelip ifadesini alacağız. Towson, Trick'in ifadesini alır almaz Rashid Al- Balah'ın avukatını arayacak sanırım."

"Belki kimse fark etmez?"

Milton, "Bunu cenazenin olduğu gün duyurmalıyız," dedi. "Eğer o zamana kadar bekleyebilirsek."

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Al-Balah'ı mümkün olduğunca çabuk Stillwater'dan çıkarmalıyız."

"Al-Balah?" Roux söyledi. "Siktir et onu. Ama neden bugün Bentoin'i getirmiyorsun? Ne olur ne olmaz."

"Tamam." Lucas psikiyatriste baktı. "Alie'e hakkında ne düşünüyorsun? Bir delimiz mi var?"

Başını iki yana salladı. "Bunu söylemek için çok erken. Yine de delilikten daha etkili görünüyor. Tabii ki adam bir anlamda rahatsız."

Rose Marie, "Lanet olası ellerimi onun üzerine koyabilseydim daha çok rahatsız olurdu," dedi.

Psikiyatrist sözlerine şöyle devam etti: "Partideki kişilerden on ikisinin tutuklama kaydı var ve psikiyatrik bir bulgu olup olmadığına bakıyorum ama şu ana kadar bir bulguya rastlamadım."

"On iki mi?" Lucas Rose Marie'ye bakarak sordu.

"Lester'la konuş ama hepsi ufak tefek şeyler. Dükkan hırsızlığı, küçük çaplı hırsızlıklar, iki kabahatli aile içi saldırı, bir sokak kavgası, birkaç ceza kesme vakası ... bunun gibi."

Hiçbir şey.

Lucas'ın kapısına bir not yapıştırılmıştı: *Gel beni al.* İmzalıydı, *Marcy*. Cinayet Masası'na doğru yürüdü ve orayı polislerle dolu buldu; bir pazar günü, aynı anda, aynı yerde hiç görmediği kadar çok cinayet masası polisi. Lester odanın sonundaki bir masaya tünemiş, elinde not defteri olan bir polisle konuşuyordu. Lucas'ı gördü ve başını salladı. Bir şey olduğu yok.

Lucas, Marcy Sherrill'in masasına doğru geri adım attı. Onun geldiğini gördü, elindeki telefona bir şeyler söyledi ve telefonu kapattı. "Gerçekten geliyor muyum?" Otuzlu yaşlarının başında güzel bir kadındı; dövüşmeyi severdi. Lucas'la kısa ve yoğun bir ilişki yaşamışlardı.

Ofisteki herkes bunun kaçınılmaz ve gecikmiş olduğunu düşünüyordu. Birkaç ay sonra, her ikisini de rahatlatacak şekilde, karşılıklı rıza ile bu işi iptal etmişlerdi.

"Evet, en azından bir süreliğine," dedi Lucas.

"Güzel. Partiden daha fazla kişinin izini sürmeye çalışıyorum - bahse girerim kırk kişi eksiktir - ama hiçbir yere varamıyorum. Onu paketlemeye hazırım."

"Yani uyanık mısın? Şu anda mı?"

Marcy, "Frank'in kabuk gibi kulağına fısıldarsan olabilirim," dedi. "Trick Bentine'i hatırlıyor musun?"

SHERRILL Bentine'in peşine düşmek istemiyordu ama onu eyalet savcısının ofisine getirebilirse Del'i bütün gün serbest bırakabilirdi.

"Yani bunu yaparsam Alie'e'de senin için çalışabilir miyim?"

"Bundan sonra hepimiz Alie'e'de çalışacağız," dedi Lucas. "Belki de sonsuza dek."

Sherrill sandalyesinde geriye yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve onu inceledi.

"Ne?" diye sordu.

"Görünüşünde bir şeyler var. Bir çeşit . . . şık."

"Öğle yemeği için eski bir arkadaşla buluşacağım," dedi Lucas. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

İlişki sırasında Sherrill onun aklını okumayı öğrenmişti. "Hoş görünümlü, sanırım." Gülümsedi.

"Bilmiyorum. Onunla gerçekten de yirmi yıldır konuşmadım." "Vay be. Ne oldu peki? Kasabaya yeni mi döndü?"

"Hayır, güneyde, Mississippi'de, oralarda bir yerde yaşıyordu."

Ve onun aklından geçenleri okuyabiliyordu. Öne doğru sallandı, yüzü ciddiydi. "Lucas, o evli mi?"

Omuz silkti. "Anladığım kadarıyla tamamen bekâr değil. Bak, sadece öğle yemeği yiyoruz."

"Oh, Tanrım. Onu mahvetme, Lucas."

Kırılmıştı, kaskatı kesilmişti. "Yapmayacağım. Sen de gidip Bentoin'i getir, tamam mı? Onu aldığında beni ara."

"Lucas. . ." Şimdi daha da ciddiye. "Lucas, dostum, o senin yaşında, evli ve tehlikeli bölgede. Onu cidden mahvedebilirsin. Davranışlarından bunu anlayabiliyorum."

"Bentoin'i bul." Döndü ve gitti. Koridorda, nefesinin altında, "Siktir git," dedi ve saatine baktı. Ayak işleri için bolca vakti vardı.

CARL KNOX güzel bir Pazar sabahını ön yükleyicili ve arkaya monte edilmiş kazıclı Kubota 2900 traktöre bakmak için ayırmıştı; traktörü taşıyan römorkun önüne bir çim biçme makinesi yığılmıştı. Carl bakarken, çilli yüzlü, saman saçlı, öfkeli bir hırsız, neredeyse hiç kullanılmamış çim lastikleri hakkında konuşuyordu - lanet olası makinenin üzerinde sadece 145 saat vardı ve Minnesota'nın güneyindeki en iyi golf sahasından çıkmıştı. Bu iki bin dolarlık saçmalık da neydi?

Carl onu duyamıyordu çünkü Kanada'da Louis Arnot adında Cree Kızılderilisi bir adamı düşünüyordu ve tam da böyle bir makine arıyordu. Arnot, Carl traktörü Kenora, Ontario'ya teslim edebilirse on iki bin Amerikan doları ödeyecekti, ki bunu yapabiliirdi, ancak adamlarının numaraları değiştirmesi ve bazı Kubota kağıtları bulması gerekecekti ve birkaç yıldır Kubota yapmamıştı.

Kızı da onunla birlikte dükkâna gelmişti. İçeride kitaplarla oynuyordu ama şimdi aniden Servis Bölümü'nün kapısını kırdı ve "Polisler geldi" dedi.

"Uh-oh," dedi. Onu içeri geri gönderdi ve sonra traktöre baktı. "Bu şey ne kadar sıcak?"

Roy endişeyle, "Henüz kimse çalıntı olduğunu bile bilmiyor," dedi.

Davenport elli metre ötedeki binanın köşesinden döndü. Knox sessizce, "İşte geliyor. Sakın bakma. Bu adamı tanıyorum ve traktör için burada değil."

"Gki bini kabul ediyorum," dedi Roy, adem elması titreyerek. Knox, Davenport'u selamlamak için karavandan uzaklaştı.

"Güzel makine," dedi Lucas yanlarına yaklaşırken. "Kuzeyde bir B20 kullanıyorum."

Knox, "Alınma ama bu resmen çim biçme makinesi," dedi. Bu kadar havadan sudan konuşma yeter. "Neler oluyor?"

Lucas kırılmıştı ama bunu belli etmemeye çalıştı. Onun yerine çil yüzlü hırsıza baktı: "Neden gidip bir kola almıyorsun?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi Roy. Römorktan atladı ve hızlı adımlarla park alanını geçip Servis Departmanı'nın kapısına doğru ilerledi. Lucas kapının cam panelinden Knox'un kızının solgun yüzünün onlara baktığını görebiliyordu.

"Neden herkes bu kadar gergin?" diye sordu. "Pazar günü herkes işte ne yapıyor?"

Knox, "Küçük bir işletmeniz varsa her gün çalışıyorsunuz ve devletten para almıyorsunuz," dedi.

"Bu olamaz," dedi Lucas. Kubota'ya baktı. "Ne, o hödük bu traktörü mü çaldı?"

"Tanrım, Davenport, beş parasız kalan ve işini satmak zorunda olan lanet olası bir bodrum kazıcısı. Ne istiyorsun?"

"Bir liste," dedi Lucas. "Şehrin her yerinde büyük uyuşturucu toptancılarının, çetelerin, sokakta mal satan insanların peşindeyiz ve hemen hemen hepsini tanıyoruz. Tanımadıklarımız, ulaşamadıklarımız, zengin insanlara haftada sadece bir kilo kadar mal taşıyan gerçekten zeki olanlar. Kimse şikayet etmez, kimse yakalanmaz. Kimse sokak köşesinde durmuyor. Bu isimlerden bazılarının ihtiyacımız var."

"Uyuşturucuya bulaşmadığımı biliyorsun. Çok tehlikeli."

"Ama tefecilik yapıyorsun, Carl. Spor bahisleri oynayan adamlarla da işten çıkarma işin var. Paralarını tuhaf yollardan kazanan, çoğunu burunlarına sokan ve varoşlarda mallarını satın almayan pek çok zengin insan tanıyorsun."

Knox, "Taşaklarımı kestireceksin," dedi.

Lucas omuz silkti. "Yani benimle konuştuğunu kim bilecek ki? Ve bu da senin gerçekte ne *iş yaptığını* ğrenmemiz için bize daha az teşvik sağlıyor. Bilirsin işte, çirkin detaylar."

"Bu Alie'e Maison olayının bir parçası mı?"

"Evet, bir parçası."

Knox, "Kimse genç kızları ldürmemeli," dedi. "Ben gördüm Bu sabah *Star-Tribune*'de çıkan haber, ailesiyle yapılan röportaj." Servis kapısına doğru baktı, kızının yüzü hala servis kapısındaki siyah camdan dikdörtgen içinde yüzüyordu. "Etrafa sorabilirim," dedi. "Ama geçen seferki gibi elim boş dönebilirim."

"Elin boş döndüğünde bunun yardımı oldu," dedi Lucas. "Bazı olasılıkları ortadan kaldırdı."

"Yani sorabilirim," dedi Knox. "şimdi, çocuğum kurdeşen dökmeden önce bir yürüyüşe çıkmak ister misin?"

LUCAS GİTTİ. Binanın köşesine yarı yolda geri döndü ve "Aramanızı sabırsızlıkla bekleyeceğim" dedi.

Knox başını salladı ve Lucas köşeyi dönene kadar onu izledi. il yüzlü hırsız binadan yavaşça çıktı ve "Ne istiyormuş?" diye sordu.

"Sadece saçmalık," dedi Knox. Hırsıza döndü. "Traktörün gittiğini henüz kimsenin bilmediğini mi söyledin?"

"Yarın ev sahibi Vegas'tan dönene kadar kimse bilmeyecek."

"Onu oraya geri götürebilir misin?"

"Geri almak mı? Onu daha yeni çaldım," dedi Roy.

"Evet, ama bu adam bunu araştıracak, bundan eminim. Eğer bir listede varsa, buraya geri dönecek ve nereye gittiğini bilmek isteyecektir. Ona seni reddettiğimi söylemek zorunda kalacağım ve o da seni aramaya gelecek."

"Ona söylemezsin. "

Knox omuz silkti. "Sen benim işimin büyük bir parçası değilsin."

"Lanet olsun Carl. . ."

"Yani sözünü geri alıyorsun," dedi Knox. "Senin adam bir daha ne zaman Vegas'a gidiyor?"

"Birkaç ayda bir gider."

"Öyleyse tekrar çal. Sana üç bin dolar veririm," dedi Knox. "Üç mü?"

"Al ya da bırak."

Hırsız büyük turuncu traktöre baktı ve "Benzin için elli dolarım gidecek" dedi.

"Hey, Roy?"

"Öyle mi?"

"Umurunda olan birine söyle."

LUCAS merkeze geri dönüp Mülkiyet Suçları'ndaki bir adama çalıntı Kubota 2900 traktörleri kontrol etmesini isteyen bir not bıraktı. On dakika boyunca her otuz saniyede bir saatine baktı, sonra The Bell Jar adlı restorana gitti. Catrin'den iz yoktu. Birkaç dakika erken gelmişti ama endişelenmeye başlamıştı. Belki de kaçmıştı. . . .

Şef garson onu odayı görebileceği bir köşeye oturttu. Bir garson gelip içki menüsünü bıraktı; birkaç dakika sonra geri geldi ve adam bir martini sipariş etti. "Bugün tek başınıza mı yemek yiyeceksiniz?" diye sordu.

"Hayır, ben ..." Catrin kapıdan içeri girdi. "Şuradaki bayanla buluşacağım."

CATRIN'in de kendisi gibi özenle giyindiğini düşündü; açık gri yün bir etek, siyah kaşmir bir kazak ve alçak topuklu ayakkabılar giymişti. Küçük elmas küpeler takmıştı. Kesinlikle harika görünüyordu, diye düşündü. Adam onu karşılamak için ayağa kalktığı anda yüzünü okumuş ve biraz renklenmiş olabilirdi.

"Lucas."

"Nasılsın?" Şimdiden beceriksizleşmeye başlamıştı. "Yani, arkadaşınla . . ."

"Cenaze Salı günü," dedi. "Bitti artık. Yaşadığı onca şeyden sonra zamanı gelmişti. Bu konuda kendimi zerre kadar kötü hissetmiyorum."

"Tamam...."

Gülümsedi ve "Sipariş verdiniz mi?" diye

sordu. "Bir martini."

"Martini mi? Tahıl Kuşağı'na ne oldu?"

"Sadece özel günlerde," dedi. Restoranın etrafına bakındı. "Burada sosis sipariş etseydiniz, şef muhtemelen bayılırdı."

"O zaman bir martini alayım," dedi. "Eski bir dostla eski bir içki."

Ve beceriksiz olduğunu düşündü.

"Seni son gördüğümde -dün değil ama o zamanlar- gerçekten üzgündün."

"Hatırlıyorum," dedi. "Tam bir serseriydin. İnanılmazdın. Yanlış hatırlamıyorsam, Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olduğundan da oldukça emindin."

"Hadi ama. Ben kimseye Tanrı'nın bir lütfu
değildim." "Şimdi söylemesi kolay."

"Sen de tam olarak parkta bir gezinti sayılmazdın."

"Kavga edecek miyiz?" Ama bunu gülümseyerek, sanki bir şeyler hâlâ aynıymış gibi, neredeyse keyifle söyledi.

"Seni son gördüğümde," dedi sesini alçaltarak, "çırılçıplaktın. Gördüğüm son şey, yumrukların kalçada, donunu ararken orada durmandı."

"Bu konuyu açmaman gereken bir şeydi," dedi ve şimdi pembeleşmişti. "Yine de çıplak dolaşarak epey zaman geçirdiğimizi hatırlıyorum."

"Evet. Tanrım. Şimdi yaşlandık mı?"

"Hayır, ama o zamanlar kesinlikle gençtik." Bir garson geldi, onlara menüleri verdi, su bıraktı ve tekrar geleceğine söz verdi. Catrin menüyü açtı ve şöyle bir göz gezdirdi: "O zamanlar beni gerçekten kızdırmıştın. Neredeyse dayanamıyordum. Jack'e senden hiç bahsetmedim, o bir hokey hayranıydı ve ertesi yıl mezun olmadan önce beni hokey maçlarına götürürdü. O da *senin* hayranlarından biriydi. Sen etrafta patenle kayarken ne kadar sinirlendiğimi hatırlıyorum. Etrafta gezinirdin, geri geri falan, kibirli maço sert bir pislik gibi, kızlara gülümseyerek ..."

"Tanrım." Etkilendi.

"Bunu düşünmek beni hâlâ kızdırıyor." Gözleri menüye kaydı.

Bu seks konuşmasının sonuydu. Siparişlerini verdikten sonra sohbet güncel hayatlarına kaydı.

"Kocanızın mezun olmadan önce sizi hokey maçlarına götürdüğünü söylediyinizde ... Ne zaman mezun oldu?"

"Ertesi yıl. İkinci yılının Haziran ayında evlendik ve Kore'de bir askeri hastanede staj yaptı - kendisi yüzbaşıydı. Sonra geri döndüğümüzde babasının Lake City'deki muayenehanesine katıldı ... ve o zamandan beri oradayız."

"Peki ya sen? Okulu bitirmedin mi?"

"Hayır, biliyorsun. Biz ordudayken hamile kaldım. Yıllar boyunca dersler aldım ama hiçbir zaman tam zamanlı okula geri dönemedim. Bu sonbahar Macalester'a gitmeyi düşündüm, ama sadece ... Bilmiyorum. Gitmedim. Şimdi bu kış gitmem gerekiyor ve hala bilmiyorum. . . . Berbat durumdayım." Kendi söylediğini duydu ve durdu. "Bunu en son söylediğimde -'boku yedim' kelimesini kullandığımda- çıkıyorduk."

"Evet, iyi şeyler her zaman geri gelir," dedi Lucas alaycı bir ifadeyle.

Yemek yerken, "İşler gerçekten çok iyi gitti. Jack'i hemen sevdim, bundan hiçbir şey için vazgeçmezdim. Ama bu feminist cehennemi gibi: *"Peki ya ben?" sorusuna dönüp duruyorum. Ne zaman*

Benim filmimi çekiyorlar mı? Ben hep film yıldızı olacağımı, sizlerin de figüran olacağınızı düşünmüştüm. Bunun yerine, arka planda çocuk bezi değiştiren, kitaplarla uğraşan ve United Way için ücretsiz çalışan biri oldum.

"Seninle birbirimize benzediğimizi düşünüyordum, çünkü her zaman yapacağın şeyi yapıyordun; her zaman filminin yıldızıydın. Ben de öyle olduğumu sanıyordum: Her zaman yapmak istediğim şeyi yapacaktım ve sonra çocuklar geldi ve onlara bakmak zorunda *kaldım*. Başka seçeneğim yoktu, çünkü onlar *benimdi* ve başka kimse yapmayacaktı ve bu çok mantıklıydı."

"Şimdi taşınyorlar," dedi Lucas. "Yani ne yapmak istiyorsan onu yap."

"Ama ben ne yapacağım? Eğer bir film yıldızı olmak istiyorsan, herhangi bir filmde, genç yaşta başlamalı ve çok çalışmalısın ve bunu yapmanın en iyi yolu da her zaman aç olmaktır. Ama Jack biz daha ordudayken yatırım yapmaya başladı ve her zaman iyi para kazandı ve şu anda ne kadar değerimiz olduğunu biliyor musunuz? On milyon dolar gibi bir şey. Bu gülünç bir miktar. . . . Jack Florida'da bir ev almak istiyor ve Londra'da bir apartman dairesinden bahsediyor - ikimiz de Londra'yı seviyoruz ve oraya Northwest ile yedi saatte gidebilirsiniz. . . Peki şimdi bir film yıldızı olmaya çalışmanın anlamı ne? Ne yapmak için?"

"Para kazanmak için değil belki. Sen bir ressamdın ve fotoğrafçılık yapmak istiyorsun. Öyleyse fotoğrafçılık yap. Ya da resim yap."

"Ahhh ..." dedi. "Artık her şey çok steril görünüyor. Her şey çok rahat."

"O zaman üniversiteye geri dön ve ceza hukuku oku," dedi Lucas. "Polis olabilirsin. Minneapolis'in seni işe almasını sağlayabilirim ve sen de etrafta dolaşıp cinayetler işleyebilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Ne yapmak istiyorsun Catrin?" diye sordu Lucas.

"Polis olmamak," dedi Catrin.

"Ne olmuş yani?"

"Bilmiyorum. O kadar rahatım ki, her şey o kadar mükemmel ki çığlık atmak istiyorum."

Onu arabaya kadar götürdü. Parmak uçlarında durup onu yanağından öptü ve Lincoln'ün ön koltuğuna geçti. "Bu arada, burada karşılaşma ihtimalimiz neredeyse sıfır, ama karşılaşırsak -iki haftada bir buraya geliyoruz- Jack'e seninle öğle yemeğinde buluşacağımızı söylemedim. Çok fazla soru olurdu. Yani eğer seni görürsek . . ."

"Evet. Merak etme."

Ofise dönerken ıslık çalıyordu, kendini yakaladı ve tekrar yakaladı. Adamım, kadın evliydi. Kulağa kötü bir evlilik gibi de gelmiyordu. Ama ikisi arasında, kendisiyle artık neredeyse hiç tanımadığı bir kadın arasında bir şeyler vardı ve bunun seksle çok ilgisi vardı. Bu düşünce onu yıkabilirdi ama yıkmadı. Ofisine döndüğünde, kapının üzerinde başka bir not buldu: *Beni bul. Marcy.*

Sherrill Cinayet Masası'ndaki masasındaydı. Öğle yemeğini sormadı. "Numara yok." dedi.

"Ne?"

"Otel müdürü bu sabah ayrıldığını söyledi. Bagajı golf sopaları ve bir valizle dolu on yıllık kireç yeşili bir Caddy kullanıyor. Ehliyet numarasını aldık."

"Gerçek bir lisans numarası mı?"

"Evet. Illinois etiketi. Araştırdım ve başka bir isim çıktı, Robert Petty adında bir adam, ama on yıllık kireç yeşili bir Caddy. Petty'yi aradım, iki hafta önce sattığını ve adamın plakayı değiştirmesi gerektiğini söyledi. Sanırım Trick bunu hiç yapmamış."

"Lanet olsun," dedi Lucas. "Etiketi çıkardın mı?"

"Evet. Beş eyaletin hemen hemen her yerinde. Del'i aradım, etrafa bakıyor. Otel müdürü Trick'in

Acelesi vardı, çıkış saatinden on dakika kadar önce çıkış yaptı ve bir süre Vikingler hakkında konuştular. Yani ..."

"Hâlâ buralarda olabilir."

SLOAN geldi, "Gördün mü?" diye sordu.

Ön yüzünde Alie'e yazan *Star gazetesinin* bir nüshasını eline aldı. Arkasında ateş ya da kıvılcımların uçuştığı karanlık, kavernöz bir alanda duruyordu; üzerinde erkek donuna benzeyen bir şey ve göbeğini açıkta bırakan kısa, yırtık bir tişört vardı. Sarı, inç yüksekliğinde blok harflerle yazılmış bir başlıkta "ALIE'E: SON ATIŞ" yazıyordu.

"Vay anasını," diye nefes aldı Sherrill. Kitabı Sloan'dan aldı ve sayfayı çevirerek sayının ortasındaki portfolyoya ulaştı. Alie'e Karayip Denizi'ndeki köpük renginde bir elbise giymiş, ateş hattına benzeyen bir yerde yürüyordu. Şort ve tişört giydiği bir başka fotoğrafta, bu kez göğüs uçlarından biri açıkta ve görünüşe göre yara bere içindeydi; arkasında ise kaynakçı kaskı takmış dev bir adam vardı.

Karşı sayfada ise Lucas'ın bir gece önce televizyonda izlediği film ve yara izleri dışında tanıyamayacağı bir kadının yakın plan yüz fotoğrafı vardı. "Bu..." Sloan sordu.

"Jael Corbeau," dedi Lucas.

"Farklı görünüyor," dedi Sloan.

"Çok daha iyi," dedi Lucas.

Gece vakti, yüzünün tamamı görünecek şekilde yakalanmıştı. Fotoğraf bir haber çekiminin flaş ambiyansına sahip olmasına rağmen, belli ki bir stüdyoda çekilmişti: Her şey mükemmel, dengeli ve tasarlanmıştı. Corbeau çıplak omzunun üzerinden geriye bakıyordu; koyu renk incilerden oluşan tek bir tutam boynuna dolanmış ve fotoğrafın alt kısmından dışarı sarkmıştı. Saçları kırpılmıştı ve kameraya tam olarak hırlamıyordu; ruju koyu, belki de mor görünüyordu.

"Sıcak," dedi Sherrill. "Eğer küçük bir dalış yapmaya meyilli olsaydım, ikisinden birini seçerdim."

"Ne biçim bir konuşma bu?" Sloan sordu.

"Beni t a h r i k eden türden," dedi Lucas dirseğiyle Sherrill'in koluna vurarak.

"Bir t e k sen değilsin," dedi Sherrill. Alie'e'nin fotoğrafındaki dev kaynakçının kucağına vurdu, göğüs ucu yara bere içinde olan fotoğrafa.

Lucas daha yakından baktı. "Bu..."

Sherrill, "Tabii normalden daha büyük bir çakı değilse," dedi. "Yani, normalden çok daha büyük."

HIÇBİR ŞEY OLMUYORDU. Polisler kafalarını sallayarak geri döndüler, yapacak başka bir şey arıyorlardı. Partide bulunan bulabildikleri herkesle görüşmüşlerdi. Kimse uyuşturucu kullanmamıştı, kimse nereden geldiğini bilmiyordu. Gece yarısından sonra kimse Alie'e'yi görmemişti, sadece birkaç kişi Lansing'i hatırlayabiliyordu.

Rose Marie Roux'nun ofisindeki gün sonu toplantısından sonra Lucas eve doğru yola çıktı. Bir sweatshirt ve şort giyip St. Paul'un sessiz Highland Park bölgesinde kırk beş dakika koştu. Kendini erdemli hissediyordu. Eve döndüğünde telefonu açtığı anda merkezden gelen bir mesajla karşılaştı: Carl Knox'u ara.

"CARL," DEDI. "Lucas Davenport."

"Senin için iki isim var. Ve sıkabildiğim kadar sıktım, zaten yeterince gerginim."

"İsimleri ne?"

"Curtis Logan, kulağa geldiği gibi yazılıyor. Sanatçı olduğunu ve eskiden sanat müzelerinden birinde çalıştığını söylüyor. Birkaç müşteriye kokain, ecstasy ve speed satarak işe başlamış ve adı etrafa yayılmış. Belli gruplarda."

"Tamam. Curtis Logan." Lucas bunu bir not defterine not

etti. "Ve James Bee. B-E-E, bumble'daki gibi."

"Ne iş yapıyor?"

"Sertifikalı mali müşavir. RIO Muhasebe adında bir şirket aracılığıyla zengin insanlarla bağlantı kuruyor. Logan'la aynı şey, çoğunlukla moda uyuşturucularla ilgileniyor. Ecstasy, speed."

"Satışta neden bahsediyoruz? Arada bir mi? Yoksa büyük zamanlardan mı?"

"Tam olarak bilmiyorum - bir soruşturma yapmıyordum, bir bağlantı arıyordum. Ama içimden bir ses yarı büyük olduklarını söylüyor. Ve çok dikkatli."

"Sana borçluyum," dedi Lucas.

"Evet. Yaparsın. Ve Tanrı aşkına, onları sorduğunuzda beni düşünmelerine neden olacak hiçbir şey yapmayın."

İki isimden hiçbirisi parti listesinde yoktu; zaten bunu beklemek de çok fazla olurdu. Ancak bu ikisini bulabilirlerse, zenginlere işportacılık yapan bir papatya zinciri oluşturabilirlerdi ve yine de bir isim bulunabilirdi. . . .

Del hâlâ çalışıyordu. Lucas cep telefonu numarasını çevirdi ve onu bir bardan çıkardı. "Senin için iki isim var ama nazıkçe gitmelisin."

"Pamuk üzerinde yürümek gibi."

Lucas ona isimleri verdi -Del ikisini de duymamıştı- ve "Bir şey bulursan beni ara," dedi.

"Muhtemelen yarına kadar hiçbir şey olmayacak," dedi Del. "Bazı bankalara gireceğim, bazı finansal işlemler yapmaya başlayacağım."

Lucas, "Uzun vadeli bir bakışı gerçekten göze alamayız," dedi.

"Elimden geldiğince hızlı yapacağım ama öylece gidip kapılarını çalamam." "Trick hakkında başka bir şey duydun mu?"

"Hayır, ama insanlar büyük bir maçtan bahsediyor. Belki yarın gece ya da ertesi gece. Henüz izini bulamadım ama bu da bir olasılık."

"Aldığında beni ara."

O GECE oyunu üzerinde çalıştı ama hiç telefon gelmedi. Yine de sabah bir telefon geldi.

"Uyanık mısın, uykucu?" Rose Marie Roux -ve bu sözler başka günlerde bir gülümsemeye yol açabilirdi; ama bu sabah ses tonundan dolayı açmadı.

"Ne oldu?" Lucas sordu. "Amnon Plain öldü."

"Öldü mü?" dedi aptalca.

"St. Paul'de. Biri onu vurdu."

PAZARTESİ. Avın üçüncü günü.

Önsezi falan yoktu. Lucas'ın önsezileri vardı - çoğunlukla yanlış ve genellikle çeşitli uçak kazası senaryolarını içeriyordu, bir havayolu uçuşu için rezervasyon yaptırdığı andan itibaren başlıyordu. Ayrıca ceza davalarıyla ilgili önsezileri de vardı. Bazıları doğruydı. Bir psikiyatrist ona bilinçaltının onu muhtemelen bilincinin henüz kuramadığı mantıksal bir bağlantıya ittiğini söylemişti. Bu saçmalığa inanması gerekmiyordu ama henüz inkâr da etmiyordu. Bu yüzden önseziye dikkat ediyordu ama bu olayda böyle bir şey yaşamamıştı. Ve Plain'i duyduktan sonra bile günün geri kalanı hakkında hiçbir önsezi hissetmedi. . . .

Paul'un sanatçılar ve yeni kurulan işletmeler tarafından işgal edilen eski dönüştürülmüş depolardan oluşan bir iş bölgesi olan Lowertown'daki Matrix Binası'ndaki dairesinde/stüdyosunda öldürülmüştü. Matrix en eski ve en az güncellenmiş olanlardan biriydi: Tüm asansörler yük taşımak için tasarlanmıştı ve onlarca yıllık ezilmiş meyve, çürümüş soğan, boya, bira ve karton kutu kokuyordu. Koridorlar çöp kutularıyla doluydu ve bunların çoğu taşacak kadar doluydu. Matrix bir zamanlar her şeyi satmıştı: ürünler, hırdavat, uyuşturucu, hatta St. Paul'un tek çift örgü atölyesinde dikilen toptan takım elbiseler.

Son zamanlarda en büyük ürün sanattı, çoğunlukla resim, biraz da hafif heykel. Ve Plain'in fotoğraf stüdyosu.

Lucas geldiğinde yarım düzine St. Paul polis arabası caddede toplanmıştı. Porsche'yi bir mobilya mağazasının otoparkına bıraktı ve vitrinde duran tezgâhtara rozetini gösterdi. Tezgâhtar başıyla onayladı ve o da caddenin karşısına geçti. Kapıdaki St. Paul polisi onu tanıdı ve Lucas "Günaydın" dediğinde, "Sizi görmek güzel, şef," dedi.

Başka bir polis ona asansörü işaret etti: "Yediye kadar, sağa dön."

ST. PAUL polis teğmeni Allport, Amnon Plain'in cesedinin başında durmuş, sarı bir kalemle steno defterine notlar alıyordu. Gömleksiz ve ayakkabısız olan Plain, soluk parke zemine yayılmış, kurumakta olan bir kan birikintisinin içinde yüzüstü yatıyordu. Başından birkaç metre ötede kahverengi kâğıttan bir market poşeti duruyordu, içindekiler yere saçılmıştı: fırın, mısır gevreği kutusu, altılı maden suyu paketi. Market poşetinin hemen ötesinde, paslanmaz çelikten spiral bir merdiven alt kata iniyordu.

Lucas bir dakika düşündükten sonra St. Paul polisi başını kaldırdı. "Ah, Tanrı'ya şükür. Minneapolis polisleri. Biz de tam yardım çağırmak zereydik."

Lucas, "Bir cinayet işlediğinizi duyduk ve bununla nasıl başa çıkacağınız konusunda tavsiyeye ihtiyacınız olabileceğini düşündük," dedi.

"Kesinlikle isteriz. Ne tavsiye edersiniz?"

"Halkla ilişkiler elemanını yataktan kaldır ve buraya getir," dedi Lucas. "Bir saat içinde dizlerine kadar CNN, ABC, CBS, NBC ve baş harfleri olan her lanet kanalın içinde olacaksın."

"Evet." Allport kalemin ucuyla kulağının arkasını kaşıdı. Sonra döndü ve bir polise baktı. "şefi hatta bağlayın."

"Peki ne oldu?" Lucas sordu.

Allport ellerini cesedin üzerinde gezdirdi. "*The Star*'da büyük bir Alie'e haberi vardı, gördün m?"

"Evet. Seksi."

"şu adamın ereksiyonunu gördün m?" "Evet. Peki burada ne oldu?"

"Bak ne diyeceğim, öyle bir sikim olsaydı kaynakçı olmazdım. . . Her neyse, herkes fotoğraf çektirmek için çığlık atıyordu. Plain'in asistanı öyle diyor. Telefonla gnderiyorlarmış, tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Yani ..."

"Asistan dört buçuğa kadar buradaydı ve sonra ara vermeye karar verdiler. Plain'in duş almak istediğini ve biraz yiyeceğe ihtiyaçları olduğunu söyledi. Herhangi bir normal mağazanın açık olması için çok erken bir saatti ve tüm gece açık olan restoranların hiçbirini beğenmediler, bu yüzden asistan White Bear Avenue'ye gitti. Orada bütün gece açık bir süpermarket var."

"Bütün polislerin takıldığı yer."

"Eskiden, bütün gece açık restoran varken. Her neyse, biraz ekmek, meyve, bulgur, bir kutu süt ve biraz da şişe suyu aldı." Kalemi yerdeki çantaya doğru eğildi. "Geri döndüğünde, Plain'in hâlâ duşta olabileceğini düşündüğü için alt kata indi, sonra merdivenlerden yukarı çıktı ve ... bunu buldu."

"Çantayı düşürdü mü?"

"Evet."

"Kasa fişi var mı?" Lucas sordu.

"Evet. Ve makbuzda saat dört elli dört yazıyor. Çoktan hesapladım ve uyuyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü taklit edilmesi zor bir şekilde korkmuştu. Çünkü süpermarkette çalışan ve asistanın yiyecekleri kontrol ettiğini gören bir polisimiz vardı ve asistanın hem kasiyere *hem* de polise saçmalayacak kadar yumuşak olduğunu söyledi."

"Kahretsin."

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm, ta ki bundan muhtemelen çok fazla yayın alacağım aklıma gelene kadar."

Allport'un telefon görüşmesi yapması için gönderdiği polis elinde bir cep telefonuyla geri geldi ve telefonu ona uzattı. "Amirim," dedi.

Allport telefonu aldı ve "Lucas Davenport burada. Burada ağır bir halkla ilişkiler saçmalığına ihtiyacımız olduğunu söylüyor, hem de hemen. Evet. Evet. Evet. İşte burada." Telefonu Lucas'a uzattı.

"Yeni bir el yükü üzerinde mi çalışıyorsun?" Lucas telefonu aldığı anda sordu.

"Şey, uh, şu anda değil. Neden?"

Lucas, "Bütün sokak köpekleri mahalleden kayboluyor," dedi.

"Evet, saçmalık, Davenport. Dinle, bu ne kadar kötü olacak?"

"Bilemem. Her şey nasıl halledeceğinize bağlı - filmciler şu anda Minneapolis'te sinek gibi ve emin olun haber sızar sızmaz buraya gelecekler. Bir saatten fazla kalırsan şaşıırım. Yerinde olsam belediye başkanını çağırır ve aptalca bir şey söylememesi için onu bilgilendirirdim. Ben de Rose Marie ile konuşurdum. Davamızla ilgili bilgi vermesi için halkla ilişkiler elemanımızı buraya göndermesini sağlayın. . . . Eğer sesin biraz parlak çıkarsa ve soruların üstesinden gelebilirsen, bir şey olmaz. Şimdilik."

"Katili yakalayana kadar. Orada bir şey bulabildiniz mi?" "Hayır."

"O zaman Allport ile biraz zaman geçir. Eğer orada bir işe yaramıyorsan, belki burada gözüne bir şeyler çarpar."

Telefonu kapattıktan sonra Lucas cesede geri döndü ve kan birikintisini bozmadan yaklaşabildiği kadar yaklaşarak çömeldi. Tek görebildiği Plain'in sırtının ortasındaki kırmızı lekeydi. Bir çıkış yarası, diye düşündü; ama bez bir deliği gösteremeyecek kadar ıslanmıştı. Lucas odanın etrafına bakındı. "Herhangi bir yerde kurşun deliği bulabildin mi?"

"Evet. Sorun şu ki, her yer dökme beton. Şuradaki duvarda kocaman bir çukur var." Eliyle işaret etti ve Lucas gri çukuru gördü. "Sümüklü böcek başka bir yere gitmiş. Az ya da çok buharlaştıysa hiç şaşırmam. Duvara tam isabet etmiş."

"Onu ne zaman çevireceksin?" diye sordu.

"Biz hazırız." Allport, mutfakta bir sandalyede oturmuş çizgi roman okuyan adli tabip yardımcısına başıyla işaret etti. "Ama

Fotoğrafçımız filme aldıklarını kontrol ediyor; bu konuda herhangi bir hata istemiyoruz."

"Peki ne kadar sürecek?"

"Yarım saattir dışarıda, yani her an gelebilir." "Plain'in asistanı nerede?"

Lucas sordu.

"Stüdyoda."

"Onunla sohbet etmemin sakıncası var mı?"

"Devam et. Onu getirdiğimizde seni arayacağım."

STÜDYO BEŞ ODADAN OLUŞUYORDU: Duvarlarında açılır kapanır kağıt ruloları bulunan büyük bir açık alan; süt beyazı plastikten kıvrımlı tablaları olan tuhaf görünümlü masalarla dolu daha küçük bir oda; bir grup kapüşonlu ışık ve farklı türlerde yarım düzine sandalyenin bulunduğu küçük bir oda, görünüşe göre bir portre stüdyosu; bir ofis ve depo alanı; ve bir giriş.

Lucas, James Graf'ı ofiste buldu. Siyah bir boğazlı kazak ve siyah bir pantolon giymişti ve ince, siyah bir sakalı vardı. Lucas, eski zaman beatniklerinden birinin resmine benziyor, diye düşündü. Graf bir koltuğa uzanmış, bir kolunu gözlerinin üzerine atmıştı. Lucas bir yönetmen koltuğunu sürükleyerek yere getirdi ve koltuğun yanına oturdu. Graf başını kaldırdı ve sözsüzce Lucas'a baktı. Ağlıyordu, diye düşündü Lucas.

"Markete gitmek için ayrıldığınızda stüdyonun ya da dairenin dışında kimseyi gördünüz mü ya da duydunuz mu?"

"Ben zaten konuştum."

"Minneapolis'ten geliyorum. Alie'e cinayeti üzerinde çalışıyorum," dedi Lucas. "Sadece birkaç sorum var. Birini gördünüz mü ya da duydunuz mu?"

"Kimseyi görmedim ama çalışırken zaman zaman insanların sesini duydum. Etrafta *her zaman* birileri oluyor," dedi Graf. "Buradaki insanlar bazen bütün gece çalışıyor. Her zaman koridorlarda dolaşıyorlar."

"Ama kimseyi *görmediniz*."

"Hayır, ama bir ses tanıdım. Joyce, soyadını bilmiyorum, bir sanatçı, koridorun sonunda. Bağırıldığını ve koridorda koştuğunu duydum. Gülüyordu. Bu ben dışarı çıkmadan birkaç dakika önceydi. St. Paul polisine söyledim."

"Peki ya park yerindeki arabalar?"

Graf başını geriye attı, tavana yeniden odaklandı, düşündü, sonra başını salladı. "Özür dilerim. Olağandışı bir şey fark etmedim. Saat iki civarında yanlışı numaradan bir telefon aldık, bu oldukça olağandışıydı ama St. Paul'e söyledim ve kontrol ediyorlar."

"Bu sanatçı, Joyce, etrafta dolaşıyordu. Ne için?"

"Bilmiyorum." Graf kendini kanepeye doğru itti. "Ama biliyorsun, o *buradaydı*. Üst katta öldürüldü ve üst kata çıkmak için binanın ortasına kadar gitmeniz ve asansöre ya da halka açık merdivenlere binmeniz gerekiyor. Tabii yangın merdivenini kullanmazsanız. Yani yukarıda bekliyor olsaydı, muhtemelen onu göremezdi."

"Buradan girdiğini düşünmüyorsun değil mi?" Lucas başıyla stüdyonun kapısını işaret etti.

"Hayır. Ben ayrıldığımda Ammy yukarı çıkıyordu ve tüm kapıların sürgüleri otomatik olarak kilitleniyor. Ve o kapılar çelik. Burada belki yüz bin dolar değerinde fotoğraf ekipmanı ve bilgisayar malzemesi var ve burası hırsızlarla dolu -her zaman bir şeyler çalınır- bu yüzden kapılarımız *sağlam*. Kilitler sağlam. Sanırım her kim yaptıysa yukarı çıkıp üst kattaki kapıyı çaldı ve Ammy kapıyı açtığında onu öldürdü."

"Biri kapıyı çalsa Plain kapıyı açar mı?"

"Şey... belki. Yani, binadaki herkes birbirini tanıyor, yani biri kapıyı çalarsa ..." Eliyle kapıyı işaret etti. "Üst kattaki kapılar da tıpkı bunlar gibi: sağlam, penceresiz. Biri kapıyı çalarsa, kim olduğunu görmek için açmak zorundasınız. Ve belki ...

."

"Ne?"

Graf, "Belki de benim bir şey için geri geldiğimi düşündü," dedi.

"Seni ne sıklıkla dışarı gönderirdi?"

"Çalıştığımız çoğu gece. Bir yerden yiyecek bir şeyler alırdım ve üst katta, mutfakta yerdik. Burada yemek yemeyi sevmiyoruz, çünkü etrafta yağ ve kırıntılar oluyor, sonra da böcekler ve fareler. Burada çok fazla şey var."

"Yani geri gelenin sen olduğunu düşünmüş olabilir." "Evet."

"Onu son gördüğünüzde üzerinde gömleği var mıydı?"

"Evet. Ve ayakkabıları. Duş alacaktı."

"Yani ona her kim saldırdıysa, muhtemelen sizin ayrılmanızdan birkaç dakika sonra gerçekleşmiş olmalı."

"Muhtemelen. Henüz duş aldığını sanmıyorum. Saçları ıslak görünmüyordu. . Saçlarını her zaman yıkardı, çünkü uzun süre çalışırsak yağlanırdı. Hep böyle söylerdi."

"Sence--"

Allport apartman katından aşağıya bağırdı. "Onu yuvarlayacağız."

LUCAS üst kata geri döndü. Adli tabip sarı lastik eldivenlerini giyyordu; bir polis ve bir adli tabip asistanı da zaten onları giyyordu. Bir fotoğrafçı köşeye çömelmiş, kamera çantasından ekipmanlarını çıkarıyordu. Kan birikintisinin hemen dışında, yere bir metre uzunluğunda plastik bir örtü serilmişti.

"Onu döndüreceğim," dedi Allport.

"Onu kaldırmalıyız, doğruca yukarı kaldırmalıyız, havada tutmalıyız, su birikintisine geri dalmasına izin vermemeliyiz. Sonra plastiğin üzerine yuvarlayacağız," dedi ME eldivenli diğer iki adama.

"Joyce adında biriyle konuştun mu?" Lucas Allport'a sordu. "Joyce Woo," dedi Allport başını sallayarak.

Adli tabip araya girdi. "Kımıldamanız gerekecek, onu tam yanınızdan geçireceğiz," dedi. Lucas ve Allport geri çekildiler. Adli tabip, "Bill, elini tutarken aynı zamanda omzuna da tutunmalısın yoksa onu kaybederiz. Üzerindeki kan yüzünden kaygan olabilir "

"Doğulu bir piliç," dedi Allport Lucas'a. "Koridordaydı. Birini görmüş olabilir, hatta silah sesini bile duymuş olabilir ama o sırada o kadar sarhoştur ki emin değil. Yani, o emin ama biz emin değiliz. Git konuş onunla."

"Telefon görüşmesi mi? Yanlış numara mı?"

"Hala arıyorum."

"Hazır mısınız?" Adli tabip sordu. "Asansör"

Cesedi taşıdıklarında Lucas arkasını döndü. Ama sesi duydu. Kısmen pıhtılaşmış kandan kurtulurken, çamur çukurundan çıkan bir çizme gibi ses çıkarıyordu.

Plain'i doğruca kaldırdılar, yüzüstü plastik örtünün üzerine taşıdılar ve sonra havada çevirip plastiğin üzerine bıraktılar. Gözleri açıldı; Lucas irkildi ve bir an için başını çevirdi.

"Burada bir şey yok," dedi Allport. "Bum, yere düşüyor."

Lucas çömelip Plain'in yüzüne baktı. "Çok tuhaf," dedi. "Ne?"

"Partideki cinayetler doğaçlamaydı," dedi Lucas. "Kim büyük bir partiye gidip koridorda birini öldürmeyi *planlayacak* kadar çılgın olabilir, sonra da ünlü bir modeli yatak odasında, etrafta yüz kişi varken boğabilir? Doğaçlama olmalı. Neredeyse kazara olmuş gibi görünüyor."

Allport, "Bu öyle değil," dedi. "Belki de bu Plain denen adam bir şeyler biliyordu ve katil onu susturmak zorundaydı."

Lucas ayağa kalktı. "Bu oldukça karmaşık."

JOYCE WOO kapıyı aç t ı ğ ı n d a elinde yarısı beyaz şarapla dolu bir bira bardağı vardı ve dairesi leş gibi şarap kokuyordu. O

Kısa boylu, tıknaz, ay yüzlüydü ve kalın camlı gözlükler takıyordu. Onu içeri davet etti ve şal desenli minderleri olan bir kanepeye çöktü. Lucas bir mutfak sandalyesi çekti.

"Diğer polislere birini gördüğümü söyledim," dedi şarabını yudumlayıp bardağın kenarından Lucas'a bakarak. "Koridorun sonunda. Ama onu çok iyi göremedim çünkü bir arkadaşım ile yakala beni oynuyordum."

"Sen, uh ..."

"Sokağın karşısından tanıdığım bir adam, bilgisayar sanatçısı. Pek yakışıklı sayılmaz ama ne yapalım, ben de Mayıs Kraliçesi sayılmam. Ve o da önemli yerlerde büyük, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet, şey ..." Bilgisayarcı adam ve kaynakçı Clark'ın arasında büyük-nerede-olduğu-sayılıyordu. Ama bu fikirle işi bitmemişti.

"Bütün bilgisayarlılar böyledir, bilirsin." Sanki bir bilmecenin kilidini açmaya çalışıyormuş gibi başını geriye atıp tavana baktı. "Neden bilmiyorum. Sporcuların büyük penisli adamlar olacağını düşünürsün ama hiç öyle olmaz. Her zaman zayıf, sıksa, bilgisayarlı çocuklar oluyor."

"Sen oynuyordun. ." dedi Lucas, onu tekrar yola getirmeye çalışarak.

Başını öne eğdi, ona odaklandı ve "Evet. Bana iki dakika avans veriyor ve sonra beni beş dakika içinde binada yakalayabilirse, beni becerecek" dedi.

"Bu kulağa--" gibi geliyor.

"Bazen hile yapıyorum ve beni yakalamasına izin veriyorum," dedi. Geçirdi. "Her neyse, binanın her yerinde koşuyoruz. Koridorda koşuyordum ve merdiven boşluğunda bir adam gördüm. Ona sadece 'Merhaba' diye bağırdım ve yoluma devam ettim."

"Aşağı mı yukarı mı gidiyordu?"

"Bilmiyorum. Az önce oradaydı, merdiven boşluğunda," dedi.

"Cevap vermedi mi?"

"Hayır."

"Saat kaçtı?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum, ama erken. Ya da geç. Her neyse. Bu sabah cesedi bulduktan sonra Jimmy ile bir dakika konuştum."

"Bu Jimmy, Plain'in asistanı mı?"

"Evet. Her neyse, koridorda bağırdığımı duymuş ve onların duyabileceği tek bağırma zamanım adamı gördüğüm zamandı. Yani onu gördüğümde Plain hâlâ hayattaydı."

"Gecenin bir yarısı binanın etrafında birinin dolaşmasının tuhaf olduğunu düşünmedin mi?" Lucas sordu.

"Bu bina mı? İnsanlar gecenin bir yarısı etrafta dolaşmasa tuhaf olduğunu düşünürdüm."

"St. Paul polisi bir silah sesi duymuş olabileceğinizi söyledi."

"Olabilir. Yüksek bir ses duydum ama kapı çarpması olabilir. Burada hep metal kapılar var ve çarparak kapandıklarında betonda yankılanıyorlar," dedi. "O anda bunu düşünmemiştim, sadece duymuştum."

"Koridordaki adam ... neye benziyordu?"

"Porky. Tek söyleyebileceğim bu. Porky. Bana sırtını dönmüştü. . ." Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Aklımdan geçen bir şey var biliyor musun? Bu çok aptalca. Adamın otomatçı olabileceğini düşündüm. Bu adama benzeyen bir otomat adamımız var."

"Bunu diğer polislere söyledin mi?" Lucas sordu.

"Hayır, sadece aklıma geldi," dedi kadın.

"Otomatçı adam sabahın o saatinde burada olmazdı."

"Hayır."

"Ama o zaman beni yakala oynarsın."

"Elbette. İşleyişi şöyle, sabahları kendimi sersemletene kadar içiyorum, ki şu anda da öyle yapıyorum. Sonra saat üçe ya da dörde kadar uyuyorum. Sonra kalkıyorum, kendimi bok gibi hissediyorum ve yemek yiyorum."

bir şey, ve sonra çalışıyorum. Gece yarısına kadar çalışıyorum, sonra ... bilirsin, her neyse. Tekrar yemek yiyorum ve bazen Neil geliyor ve oyun oynuyoruz. Sonra uykum gelmeye başlayınca içmeye başlıyorum."

"Bu Neil denen adam, arkadaşın, merdiven boşluğundaki adamı gördü mü?"

"Diğer polisler gidip onu kaldırdılar ve o da kimseyi görmediğini söyledi," dedi.

"Pekâlâ." Lucas, tamamen çıplak olmasa da sade görünen daireye baktı. Duvarlarda asılı olan tek şey bir Kliban kedi takvimiydi. "Ne tür sanat eserleri yapıyorsun?" diye sordu.

"Kavramsal," dedi.

LUCAS, kadının çığlığını duyduğunda merdivenlerin tepesindeki köşeyi henüz dönmüştü. Çığlık Plain'in dairesinden geliyordu ve kapıdaki polis dönüp içeri baktı. Bir saniye sonra bir kadın koşarak dışarı çıktı ve doğrudan koridorun karşı tarafındaki yeşil beton blok duvara çarptı. Yüzü duvara çarptı, darbenin etkisiyle sendeledi, bir adım daha koştu ve sonra yere doğru sarkarken Lucas onu yakaladı. Kadın tutunup yüzünü yana çevirdi ve Lucas ilk kez yara izlerini fark etti.

Jael Corbeau. Kollarını ona doladı, destek için onu kullanıyordu. Lucas yarım döndü ve Allport kapıdan girip onları fark etti.

"Ah, Tanrım," dedi. "Özür dilerim, yapmamalıydınız..." Lucas'a baktı. "Ona onu görmek için adli tabibe götürene kadar beklemesi gerektiğini söyledik. Üstünde çarşaf vardı ve biz onu durduramadan eğilip çarşafı yırttı. Tanrım, Bayan Corbeau, özür dilerim "

"Eve gitmeliyim," dedi. "Eve gitmeliyim."

"Araban nerede?" Lucas sordu. Adam onu bıraktı ama kadın bir eliyle ceketini tuttu. Adamın yüzüne henüz bakmamıştı; adam kullanışlı bir direkti.

"Arabam yok. Bir arkadaşım getirdi."

"Hâlâ burada mı?"

"Hayır, polis yukarı çıkmasına izin vermedi, ben de ona bir taksi tutacağımı söyledim. Düşündüm, düşündüm, düşündüm . . . Uzun süre burada kalacağımı düşündüm. Ama eve gitmeliyim. Eğer ona sahip olamazsam ..." Tekrar Plain'in kapısına baktı.

"Nerede yaşıyorsun?" Lucas sordu.

Şimdi ona bakıyordu. "Güney Minneapolis."

"Seni bırakayım," dedi Lucas. Allport'a baktı. "Onunla konuşmak ister misin?"

Allport omuz silkti. "Er ya da geç, ama bu dakika olmak zorunda değil. Onunla bu öğleden sonra ya da yarın konuşabiliriz... Tabii sizde ihtiyacımız olan bir bilgi olduğunu düşünmüyorsanız, Bayan Corbeau."

"Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum ..."

"Sen daha iyi git üzerinde Evde. Biz var biri Ara sen
Bu öğleden sonra. . . Biraz dinlenin."

Lucas dedi ki, "Woo kadın. Koridorda gördüğü adamın otomattaki adama benzediğini söyledi."

Allport'un alını kırıştı. "Bize bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Biraz sarhoş," dedi Lucas. "Otomatçı
adam mı?"

LUCAS, "Bu taraftan," dedi ve Jael'i kapıya doğru götürdü. Yarı yolda aniden durdu ve, "Ayarlamaları yapmam gerekiyor," dedi.

"Şimdi olmaz," dedi Lucas. "Burada yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Bir cenaze töreni."

"Evinizden birini arayın. Cenazeniz yoksa
Müdürüm, sizinle ilgilenecek bir adamın adını verebilirim," dedi Lucas.

"Oh, Tanrım." Tekrar koridorda ilerlemeye başladılar.

"Aileni aradın mı?" Lucas sordu.

"Annem öldü. Babam . . . Onu bulmam gerekecek. Şu anda Avustralya'da ya da başka bir yerde."

Birinci katta, kapıya inen kısa ve geniş bir merdiven vardı ve sırtı cama dönük duran bir polis görebiliyorlardı. Lucas kapıyı itti, polis yarı yarıya döndü ve Lucas birinin, "Bu o ve bu da Davenport," dediğini duydu.

Jael durdu ve koyu renk paltolar giymiş bir grup insan onlara doğru koşmaya başladı; sokağın aşağısında iki TV kamyonu vardı. Bir fotoğrafçı F5'iyle çekimler yapmaya başlamıştı ve bir TV kameramanı çoktan çekim yapmaya başlamıştı, bir diğeri ise mikrofon kablosunun ucunda bir muhabiri çekerek caddeden aşağı koşuyordu. Lucas çekilen muhabiri stüdyoda spikerlik yapmış ve şimdi tekrar sokaklara dönmüş eski bir arkadaşı olarak tanıdı.

Jael kameraların karşısına geçti, Davenport'a baktı, ikinci kameranın gelmesini bekledi, gülümsedi ve "Sadece şunu söylemek istiyorum, gidin kendinizi becerin." dedi. Lucas'a: "Araban nerede?"

"Caddenin karşısında." Adam kadının koluna girdi ve sola doğru gittiler, geç gelen muhabir de onu takip etti.

"Lucas, o öldü mü?"

Lucas başını çevirdi ve "Bu Aziz Paul. Aziz Paul'e sor." "Evet ama..."

Caddenin karşısındaki mobilya mağazasının otoparkına doğru aceleyle ilerlediler,

Muhabir arkadan geliyordu, kamera da ipinin ucundaydı. Lucas Jael'i sürücü koltuğuna oturttu ve eski bir dost olan muhabir onu arabanın arkasından takip ederek alçak bir ses tonuyla, "Bir soruya cevap ver," dedi.

Ona doğru eğildi ve "Mikrofonunu ceketinin altına sok" dedi. Kadın yaptı ve adam fısıldadı, "Plain öldü. Vurularak öldürüldü. Çok kötü bir sahne. Bunu benden duymadınız."

Jael arabanın içinde sessizce oturuyor, kamburunu çıkarmış, gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

Eyaletler arası yolu geçtiler, birkaç kırmızı ışıktaki durdular ve sonra bir rampadan aşağı inerek batıya, Minneapolis'e doğru giden yola çıktılar. Bir süre sonra, "Gerçekten mi?" dedi.

"Ne dedin sen? Özür dilerim--"

"Hiçbir şey. Tanrı şahidim olsun ki öldüğüne inanamıyorum." Ona baktı. "Benimle röportaj yapan adamlardan biriydin. Seni hatırlıyorum."

"Evet."

"Kötü görünüyorsun. Sürekli kötü bir şey söyleyeceğini düşünüyordum," dedi.

"Teşekkürler, minnettarım. Bunu anı defterime yazacağım." "Sizi kırıdıysam özür dilerim" dedi.

"Hayır....."

"Yara izleri yüzünden," dedi. Uzanıp adamın boynuna dokundu, beyaz bir yara izi soru işaretine dönüşmüştü. "Bu nasıl oldu?"

"Oh . . . biliyorsun."

"Hayır. Bana söylemen gerekecek."

"Küçük bir kız beni vurdu," dedi Lucas. "Nefes alabilmem için bir cerrahın trakeotomi yapması gerekti."

"Yara izine bakılırsa pek de iyi bir cerrah değilmiş."

"Çakıyla yaptı," dedi Lucas. "Oldukça iyi bir cerrah."

"Neden küçük bir kız seni vurdu? Yani, gerçekten küçük bir kız mı?" Jael sordu. "Evet, gerçekten. Gerçekten mi? Çünkü seni vuran adama aşıktı. Onu taciz ediyordu ve ben de onu kovalıyordum. Kaçmak için ona zaman kazandırmaya çalışıyordum."

"Kaçtı mı?" "Hayır."

"Peki ya kız?"

"Başka bir polis onu vurdu. Öldürüldü."

"Gerçekten mi?" Bir dakika daha ona baktı ve sonra sordu: "Peki ya yüzündeki? Yara izi?"

"Bir balıkçı ipi. Bir kütükten koptu ve kendini yüzüme gömdü."

"Eminim acımıştır."

"Hayır, pek sayılmaz. Biraz canımı yaktı. Asıl sorun, bu konuda hiçbir şey yapmamış olmamdı. Bir kutu kola ile yıkadım, gömlek koluyla bastırdım ve balık tutmaya devam ettim. Yatağa gittiğimde o kadar da kötü görünmüyordu ama ertesi sabah uyandığımda enfeksiyon kapmıştı."

"Yaralarımдан çok para kazandım," dedi Jael. Sesinde sanki şoka giriyormuş gibi mesafeli bir hava vardı. Lucas ona baktı ve yara izlerine tekrar göz attı: Sol şakağındaki saç çizgisinden itibaren yüzünü boydan boya kesen üç belirgin beyaz çizgi. İkisi burnundan geçip sağ yanağında son buluyordu. Diğerleri daha dik bir açıyla ilerliyor, burnunun sol kanadını ısıkılıyor, dudaklarını geçiyor ve çenesinin sağ tarafında son buluyordu. Bunlar yüzüne garip bir süreksizlik görüntüsü veriyordu; sanki yırtılmış, sonra da mükemmel olmayan bir şekilde bantlanmış bir kağıt parçası gibiydi.

"Çünkü, uh ..."

"Müthiş görünüyor. Pek çok küçük çocuk onları düşündüklerinde eve gidip mastürbasyon yapıyor."

"Öyle mi? Onları bir araba kazasında mı aldın?" Lucas sordu.

Tekrar ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Birkaç yılımı üniformalı olarak geçirdim, bir sürü araba kullandım. Kazalar. Görünüşe göre cama çarpmışsın ..."

"Evet."

"Annen o zaman mıydı-?"

"Hayır, hayır. Hap aldı. Alzheimer olduğunu ve uyku haplarının bir çıkış yolu olduğunu düşünüyordu."

"Yapmadı mı?" Lucas sordu.

"Hayır. Sadece televizyonda bununla ilgili bir program gördü ve kendi kendine teşhis koydu. İnsanlara ne yapacağını söylediğinde kimse ona inanmadı. Sonra o yaptı. Onlara şaka yaptı."

Lucas "Tanrım" dedi.

Biraz sonra: "Bir polis böyle bir arabayı nasıl alabilir? Rüşvet mi alıyorsun?"

"Hayır, hayır, ben zengim."

"Gerçekten mi? Sanırım ben de öyleyim. Bana söyledikleri bu. Banka. Amny'den miras aldığımda daha da zengin olacağım."

"Miras mı kalacak?"

"Evet. Tabii bana kızdığında vasiyetini değiştirmediyse. Alie'e hakkında. Değiştirdiğini sanmıyorum."

"Çok mu?"

"Birkaç milyon."

"Tanrım. Sormamın sakıncası yoksa... nereden aldınız?"

"Annem ve babamdan. Babam üniversitedeyken, uzun zaman önce, roll-on deodorant için yeni bir top icat etti." Lucas onun şaka yaptığını düşündü ama o her zamanki gibi ciddiydi. "Hayır, gerçekten. Topun, deodorantı eşit bir şekilde kaplaması için bilmediğim bir tür yüzeyi olması gerekiyor. Yani, rollonları vardı ama çok iyi değillerdi. Herkes daha iyi bir top arıyordu. Sorun, babam geleceğe kadar bir neslin en iyi beyinlerini yendi. Sonra zengin oldu, herkese güven fonları verdi ve çok fazla uyuşturucu içmeye başladı. Annem öldüğünde, Amny ve ben boşanma anlaşmasının bir kısmını, vakıflarımızın üzerine aldık."

VE SONRA: "NASIL zengin oldun?"

"Bilgisayarlar," dedi Lucas.

"Ah," dedi. "Herkes gibi."

Kardeşi hakkında fazla konuşacak durumda değildi. Yolun yarısında başını öne eğdi, ellerinin topuklarını göz çukurlarına dayadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Lucas onu bıraktı ve arabayı sürdü; bir süre sonra durdu ve gözlerini sildi. "Tanrım. Buna inanamıyorum."

Lucas onu evine bıraktı. Bir adam merdivenlerde oturmuş, bisikletinin tekerleğiyle oynuyordu. "Don," dedi kadın. "Bir arkadaş. O

onunla yatacağımı ummaya devam ediyor ama yatmayacağım." "Bu bir country şarkısı," dedi Lucas.

Ona hızla baktı ve neredeyse gülümsedi. "Bir şey olursa beni arayacaksın. Eğer birini yakalarlarsa."

"Evet."

"Sence bu kişi Yani, eğer Alie'e ile ilgiliyse, sence ..." Sesi kesildi, sonra eli ağzına gitti ve "Ah" dedi. Sokakta bir aşağı bir yukarı baktı.

"Ne?"

"Eskiden buralarda çok fazla çatlak vardı," dedi. "Bu yüzden tüm evlerin pencerelerinde parmaklıklar ve büyük kapılar var."

"Artık yok oluyor," dedi Lucas. "Kendini yaktı."

"Biliyorum. Ama çok fazla uyuşturucu varken, uyuşturucu bağımlısı çocuklar sürekli içeri girmeye çalışırdı. Onları duyardım ve pencereden onlara bağıırırdım, onlar da kaçarlardı. Ama önceki gece biri içeri girmeye çalıştı. Çatlak olabileceğini düşündüm, ama ben de garip olduğunu düşündüm. Adam uyuşturucu bağımlısı bir çocuğa benzemiyordu. Çok iriydi, ..." Eliyle bir işaret yaptı.

"Porky?" Lucas sordu.

"Domuz gibi miydi bilmiyorum. Bir çeşit kızıl derili gibi görüldüğünü söyleyecektim... bir çeşit. Neden?"

"Beyaz mı?"

"Sanırım öyle, ama onu tam olarak göremedim. Ama giysileri beyaz görünüyordu."

Lucas ön camdan Don'a baktı, arkadaşı şimdi ayaktaydı ve kaldırımın kenarında rölantide giderken onlara bakıyordu. "Bu adama güvenebilir misin?"

"Don mu? O bir karıncayı bile incitmez."

"Güvenebileceğin, bir sineği bile incitebilecek biri var mı?" Lucas sordu.

"Neden? Söyle bana."

"Kardeşinizin apartmanındaki bir kadın dün gece bir adam görmüş. Domuz gibi olduğunu söyledi. Onu muhtemelen kardeşinizin öldürüldüğü saatten birkaç dakika sonra görmüş."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bence işi şansa bırakmamalıyız. Kardeşini öldüren adam bir kaçık. Don'la kal. Bir polis gelip seninle takılacak."

"Gerçekten o olduğunu nereden bileceğim? Polis."

"Erkek değil, kadın. Kimliğini sor. Adı Marcy Sherrill." Ona baktı. "Sanırım birbirinizden hoşlanacaksınız."

LUCAS, Rose Marie'nin ofisine gitti. Sekreter onu içeri aldı ve onu kırmızı sakallı, pahalı siyah takım elbiseli ince bir adamla konuşurken buldu. "Bu Howard Bennett. Walker Sanat Merkezi'nde küratör," dedi Rose Marie.

Lucas, "Oraya birkaç kez gittim," dedi.

"İçeride mi?" Rose Marie tek kaşını kaldırarak şüpheyile sordu.

"Aslında içeride değil," dedi Lucas. "Ben üniformalı olduğum zamanlarda gardiyanlar bizi oraya götürür ve oraya girmeye çalışan insanları kovalamamızı isterlerdi..."

Bennett, "Kaşığın içine sıçayım," dedi.

"Tam da aradığım kelimeler," dedi Lucas. Walker Center'da Claes Oldenburg'un kirazlı bir kaşık heykeli vardı. Kaşığın içinde sevişmek, St. Louis'deki kemerin içinden Cessna 185 ile uçmanın Twin Cities'deki eşdeğeri idi.

"Evet, Howard fotoğrafçılık konusunda uzmandır. Amnon Plain'in cinayetinin Alie'e'ninkinden daha büyük bir olay olacağını söylüyor."

"Tam olarak öyle demedim," dedi Bennett. "Ama farklı bir kalabalıkla daha büyük olacak." İnce, dağ sıçanına benzer bir gülümseme takındı. "Basın sinerjisi elde edeceksiniz. Basının yepyeni, daha da sinsî bir unsuru, harekete geçmenizi talep edecek."

"Bu iyi," dedi Rose Marie. "Yeterince ilgi görmüyorduk." Lucas'a baktı: "Ne kadar kötüydü?"

"Kötü. St. Paul'den ne aldığınızı bilmiyorum ama bence farklı bir katil. Belki de Alie'e ve Lansing'i öldüren kişinin Plain'i de öldürdüğünü düşünmemizi umarak fırsattan istifade eden biridir ama aynı kişi olduğunu sanmıyorum."

"Yani doğrudan bağlantılı olmayabilir."

"Belki de değildir. Diğer yandan, olabilir. Birkaç kişinin katili görmüş olması mümkün. Onun 'domuz gibi', 'iri' ve 'cahil' olduğunu söylediler."

Rose Marie bir an Lucas'a, sonra da Bennett'a baktı. "Howard, bana Plain'den bahsettiğin için gerçekten minnettarım. Seni arayabilir miyim? . . ?"

Bennett ne zaman dışarı atılacağını biliyordu. Yine o dağ sıçanı gülümsemesini takındı ve "Yasama meclisindeki arkadaşlarınıza merhaba deyin" dedi.

"Bundan emin olabilirsin," dedi Rose Marie. Onu dış ofise kadar takip etti, el sıkıştı, sonra tekrar içeri girip kapıyı kapattı. "Tom Olson olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Lucas'a.

"Bu düşünce aklımdan geçti," dedi Lucas. "O iri yarı biri. Öfkeli olduğunu biliyoruz. Çılgına döndüğünü biliyoruz. Biraz kaçık olabileceğini de biliyoruz."

"Ya da belki çok fazla fındık," dedi.

"Belki de fotoğraf yayını onu kızdırmıştır. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bir erkek dergisi dışında değil."

"Erkek dergilerinde bile yoktu. O boktan çok daha müstehcen bir şeydi. Ve çökmüştü. Paranoyasını beslemiş olabilecek garip bir zaman sonu hissi vardı."

"Peki ne yapacağız?"

"Onun hakkında biraz araştırma yapıyoruz. Sherrill'i de Jael Corbeau'nun yanına koyacağım; önceki gece biri evine girmeye çalışmış ve adam biraz domuz gibiymiş."

"Tamam. Dayanabildiği sürece Sherrill, ama ara vermek istediğinde Corbeau'nun yanında başka birini istiyorum. Minneapolis'te öldürülmez. Catherine Kinsley'nin yanına da birini versek iyi olur."

"Sorun şu ki kimse Trick'i aramıyor," dedi Lucas. "Trick için endişelenme."

"Al-Balah'ı dışarı çıkarmalıyız. Bir dava açılacak ve en azından bu konuda başımızı dik tutmalıyız," dedi Lucas.

"Elbette. Eğer Trick'e rastlarsanız, sorun değil. Ama önceliğimiz Alie'e ve insanları hayatta tutmak olmalı. Bu şey

Paul neredeyse iyi bir mola gibi. Herkes ensemizde boza pişirmeden çalışmak için biraz zamanımız oluyor."

"Yarın sabah hepsi buraya dönmüş olacak." "Bu yirmi dört saat demek."

Lucas kendi ofisine döndüğünde Sherrill'i cep telefonundan aradı. O da Plain'i duymuş ve Lucas ona Jael Corbeau'yla birlikte olmasını söylemişti: "Koruma işi mi?" diye yakındı. "Neden birini içeri çekemiyorsun?"

"Bakın, şu anda çok tehlikeli bir noktadayız. Henüz kovalayacak kimsemiz yok ama biri Plain'i öldürdü ve biri de Jael'i takip ediyor olabilir. Onun yanında olmanı istiyorum. Polis gibi görünmeni istemiyorum. Corbeau ile biraz takılmanı istiyorum. Kardeşi öldü, ama onu ortaya çıkarabilirsen, cenaze için ayarlamalar yaparsan ..."

"Yani, *yem* gibi mi?" diye sordu Sherrill.

"Benim seçeceğim bir kelime değil," dedi Lucas.

"Hmm." Bu konu hakkında düşünüyordu. "Böyle söyleyince kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Belki de bu adamı hemen içeri çekeriz."

"Evet. Öyleyse oraya git. Seni bekliyor." İner inmez Cinayet Masası'na gitti, Frank Lester'ı buldu ve ona şefin Kinsley'nin yanında birini istediğini söyledi. "Olabilir," dedi Lester, "madem kimse köpek boku almıyor."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey."

LUCAS DEL'I ARADI. "Ofisinizi birkaç kez aradım," dedi Del. "Sanırım birkaç arama emrine ihtiyacım olacak."

"Ne oldu?"

"Diğer adam, Curtis Logan, bir yerlerde tatilde, belki Vegas'ta. Ben de dün gece James Bee'nin etrafında dolaştım, gözlerden uzak durdum ve bir noktada Larry Outer'la takıldı. Outer'ı hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz. Chicago'daki o çeteye bulaşmamış mıydı?"

"Evet. Gittiğini sanıyordum ama Bee'yi Grand Avenue'daki pastaneye kadar takip ettim ve Outer'dan başka kiminle takıldı. Bir süre sonra Outer'ın arabasına gittiler ve birkaç dakika konuştular, sonra Bee kendi arabasına geri döndü. Outer'ın arabasında Illinois etiketi vardı, ben de aldım, takip ettim ve bana Evanston'da bir daire verdiler. Outer'ın Bee ile anlaşığına bahse girerim ve eğer onu bir saçmalık yüzünden durdurursak, arabasında kokain bulacağız. Arabasında az da olsa kokain bulursak, muhtemelen evi için arama emri çıkartabiliriz ve orada *bir şey* bulurlarsa, Illinois'de üç suç işlemiş oluruz. Ve Illinois üç suçun işlendiğı bir eyalettir."

"Sen çok zeki bir sikicisin."

"Sadece bu da değil - NCIC'den Outer'ın kaydını çıkardığımda, Cleveland'da nafaka ödemediğı için hakkında yakalama emri olduğunu gördüm. Bir hatunu ve çocuğunu terk etmiş."

"Azılı bir suçlu. Kudurmuş bir köpek."

"Hiç şüphesiz. Böylece arama emrinde yalancı şahitlik saçmalığına gerek kalmadan Outer'ı alaşağı edebiliriz. Onu yakaladığımızda, Illinois'de birinin kapısını tekmelemesini istemiyorsa, elimiz kolumuz bağlı olacak. O da bize Bee'yi verir, biz de bunu arama izni almak için kullanırız, Bee'nin dairesine ve belki ofisine gireriz ve bir liste alırız. Ve belki bu bizi Alie'e'ye geri götürür." Gözlerini ovuşturdu. "Çok karışık ama elimizde olan bu."

"Logan için de Vegas'tan dönene kadar beklememiz gerekiyor." "Tabii Outer bize onu Bee ile birlikte vermezse."

"Yani her şey Outer'a bağlı," dedi Lucas.

"Evet."

"Şu anda nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Plymouth'da bir motelde. Bir McDonald's'ın önünde durmuş arabasına **b a k ı y o r d u m** , kığım donmuştu."

"Bütün gece orada mıydın?"

"Bütün gece her yerdeydik, buraya on dakika önce geldik. Bu da beni şu soruya getiriyor: Bu saatte burada ne yapıyorsunuz?"

Günün hangi saatinde?"

"Amnon Ovası," dedi Lucas.

"Uh-oh. Ne yapmış ki?"

"Radyoyu duymadınız mı? Dün gece vurularak öldürüldü."

"Bok yok mu?"

"St. Paul'de. Cidden öldü."

Bir anlık sessizlikten sonra Del, "Lanet olsun" dedi.

"Evet."

"Yine de davaya belli bir heyecan katıyor." "Ne?"

"Frisson. Fransızca bir kelime. Buraya birkaç adam getirin--"

"Yakalanacak kimse yok," dedi Lucas. "Buradaki herkes zaten kışından atlıyor."

"Peki ne yapıyorsun?" Del sordu.

DEL, McDonald's'ın ön camında oturmuş poşetten Big Mac yiyor ve caddenin karşısındaki moteli izliyordu. Lucas karşısındaki kabine geçtiğinde, "Mavi Olds'ı var," dedi. "Arama emrini onaylattın mı?"

Lucas başıyla onayladı. "Sorun değil. Biraz eski - Cleveland polisleri neden bahsettiğimi bilmiyordu ve onu bulmam on beş dakika kadar sürdü."

"Eğer hâlâ iyiye, hâlâ iyidir," dedi Del. Gözleri kızarmıştı ve yorgundu. "Biraz bitkin görünüyorsun," dedi Lucas.

"Kafeinle kafam iyi. O kadar kafam güzel ki tezgâhtar kızla on dakika boyunca saatte yüz mil hızla konuştum. Ödünü kopardım."

"Hmm." Tezgâhtar kız ikisine de göz kulak oluyordu. Lucas caddenin karşısına park etmiş, bir motelin kapısına burnunu dayamış Olds'a baktı. Her şey çok sessiz görünüyordu ama yılda elli kez, bir yerlerde

Ülkede bir polis sessiz sakin bir otoparkın kapısını tekmeleyecek ve içerideki adam da onu vuracaktı. "Yani bunu yapmak istiyor musun?"

"Evet." Del hamburgerin yarısının hâlâ içinde olduğu poşeti havaya kaldırdı. "Hadi gidelim."

Teker teker çıktılar ve McDonald's'ın arkasından dolaştılar, böylece Outer penceresinden bakacak olursa onları karşıdan karşıya geçerken göremeyecekti. Otel ofisinde, günlük müdüre arama iznini ve rozetlerini gösterdiler. Müdür talimat almak için zincirin Rococco, Florida'daki merkezini aramak istedi ama Outer'ın odasının anahtarını aldılar ve Lucas müdüre Rococco'da ne derlerse desinler gözlerden uzak durmasını söyledi.

"Sen anahtarı yaparsan ben de tekmeleyi basarım," dedi Del aşağı inerken Lucas'a. "O kadar çok kafein aldım ki anahtar deliğini kaçırabilirim."

"Pekala."

Kapıda durup dinlediler. Televizyon açıktı; bu iyi bir şeydi, anahtarın sesini bastırırdı. Lucas anahtarı havaya kaldırdı ve Del tekme menziline girdi. Hazır olduklarında Lucas anahtarı kilidin çeyrek santim dışında tuttu. Amaç anahtarı hızla kilide sokup çevirmek ve kapıyı itmektir. Kapı zincire çarptığında, eğer çarparsa, Del onu tekmeleyecekti. Anahtarı kilide gizlice sokmaya çalışmazlardı çünkü bu neredeyse imkânsızdı: En ufak bir titreşim ölüyü uyandırır, eğer ölü gergin bir uyuşturucu satıcısıysa. Hızlı açma ve tekmeleme yöntemiyle, hedef duysa da duymasa da tepki vermeye vakit bulamadan genellikle içeride olurdu.

Del başıyla onayladı. Lucas sağa döndü, sonra anahtarı sıkıştırıp tokmağı çevirdi ve Del kapıyı tekmeleyip odaya daldı, Lucas iki adım arkasındaydı, Del çığlık atıyordu, "Polis, polis. Kımıldama!"

Outer tuvalette oturuyordu, elinde bir tomar tuvalet kağıdı vardı, pantolonu ayak bileklerine kadar inmişti. Banyonun kapısı açıktı, ESPN izliyordu. Del yatağın karşısındaki halıya indiğinde, tabancasını doğrultmuş, Lucas da onu destekliyordu, Outer doğru lup ellerini kaldırdı ve sağır edici bir sessizlik içinde, "Ah, dostum. Silebilir miyim?"

Onu kelepçelemeden önce Outer, "Bir bok söylemiyorum. Avukat istiyorum."

"Yatağa otur," dedi Del.

Outer oturdu ve Lucas Outer'ın spor çantasını karıştırmaya başladı. Yarı yolda, I kirişi gibi yapılmış bir tişörtle karşılaştı. Onu salladı ve bir Smith & Wesson 649 buldu. "Silah," dedi Del'e.

"Tanrım, bu çok kötü," dedi Del. "Hüküm giymiş bir suçlu olması f a l a n ."

"Avukat," dedi Outer.

Uyuşturucu yok. Lucas odanın etrafına baktı. Banyoyu kontrol etti ama tuvalet basınçlı türdendi ve deposu yoktu. Ana odaya geri döndü ve Del, "Arabada bırakmazdı," dedi.

Outer rahatladı ve yatağa yaslandı. "Tek sahip olduğum silah, o da kendimi korumak içindi ve benim bile değil."

"Yataktan kalk," dedi Lucas.

"Ne?" Outer şaşkın bir ifade takındı. "Kalk şu lanet yataktan."

Del onu kolundan tuttu ve Outer, "Siktiğimin polisleri," dedi ve Lucas yatağın kapı tarafına doğru yürüdü, çömeldi, şilteyi kaptı ve bazayı ters çevirdi. Bazanın ortasında dört Ziploc poşet kokain bir sıra halinde dizilmişti.

"O benim değil. Onu oraya sen koydun," dedi Outer.

"Herhalde plastiğin her yerinde parmak izlerimiz vardır," dedi Lucas. "Ve kan testi yaptırdığımızda, muhtemelen kokain testi yapacağız."

"Avukat," dedi Outer.

"Sandalyeye otur," dedi Lucas.

Del, Outer'ı aşırı doldurulmuş bir sandalyeye itti ve Lucas da bazanın üzerine oturdu.

"Sana bir teklif yapacağım. Bir avukatla konuştuktan sonra yapamam, sadece öncesinde yapabilirim. Uyuşturucu ve silahtan en az üç yıl ceza almanı sağlayabiliriz. Yapabileceğimiz şey bu."

"Avukat."

"Ya da Illinois polislerini arayabilir, onlara dairenin yerini söyleyebilir ve seni büyük bir satıcı olarak yakaladığımızı söyleyebiliriz." Ziploc poşetlere baktı ve Del'e, "Sanırım Evanston'la konuştuğumuzda bunu büyük bir iş olarak adlandırabiliriz," dedi.

"Sanırım öyle," dedi Del. "Kesinlikle büyük bir zaman."

Tekrar Outer'a baktı. "Onlardan daireni aramalarını isteyebiliriz. Eğer orada uyuşturucu varsa, eğer orada bir silah varsa . . ." Lucas kollarını iki yana açıp omuz silkti. "Bu da başka bir suç. Illinois'de kaç tane ağır suçun var Larry? İki mi? Bu korkunç. Illinois üç cezalı bir eyalet, değil mi? Ne yazık." Öne doğru eğildi, yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "Sonsuzluğun ne kadar uzun olduğunu biliyor musun? Çok uzun bir süre, Larry."

"İsa. . ."

Del, "Bir avukatla konuştuktan sonra size bu anlaşmayı teklif edemeyiz, çünkü avukatınız Illinois'deki bir arkadaşınızı arayabilir ve daire temizlenebilir," dedi. "Eğer şu anda bir anlaşma yapmazsak, o aramayı yapmak zorunda kalacağız. Ve tabii ki sana bir avukat bulacağız."

Outer başını eğdi. "Siz pisliksiniz."

"Biliyorsun Larry, bu bazen işimizin bir parçası oluyor," dedi Del. "Bu yüzden bazen en sevdiğimiz vatandaşlarımıza fırsatlar sunuyoruz. Kendimizi daha iyi hissetmek için."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Elimizde iki isim var. Adamları tanıdığını biliyoruz, çünkü seni onlarla gördük. Bir açıklama istiyoruz."

"Kim?"

"James Bee," dedi Del. "Ve Curtis Logan."

"Bu kadar mı?" Outer dedi ki. "O adamlara takla atıyorum ve yürüyorum, öyle mi?"

Lucas, "Bir çift için Stillwater'a kadar yürürsün," dedi. "Ama bir çifti kafanın üzerinde durarak da yapabilirsin. Ve Evanston'ı aramayacağız. Daha sonraya kadar."

Outer aydınlanmış görünüyordu. "Lanet olsun, hepsi buysa bunu yapabilirim," dedi Outer.

Lucas ve Del birbirlerine baktılar, sonra Del Outer'a baktı ve "Arkadaş olabileceğimizi biliyordum," dedi.

Outer, "Arkadaşlar, ama konuşmadan önce kâğıt üzerinde bir şey istiyorum," dedi.

Bir ekip çağırdılar ve Outer'ı hapishaneye götürüp Lucas'a haber vermeden telefon etmemesi talimatını verdiler. "Sen ara, ben Evanston'ı arayayım," dedi Lucas. "Bahse girerim sen orayı temizlemeden önce Evanston polislerini oraya getirebiliriz."

Del, anlaşmanın hazırlanmasına yardım edebilecek birini ve James Bee ile Curtis Logan için arama emri çıkartabilecek başka birini bulmak için bölge savcısının ofisine gitti. Lucas merdivenlerden çıkıp ofisine yöneldi ama bir sekreter tarafından sıkıştırıldı: "St. Paul'den film gösterecekler. Birini **g e t i r i y o r l a r .**"

"Ne?"

"Televizyonda," dedi.

Cinayet masasında bir televizyon vardı ve Lucas orada durdu; yarım düzine polis tüpün etrafında toplanmıştı. St. Paul şefi şöyle diyordu: "Hayır, hayır, hayır, sadece onunla konuşmak istedik. Bay Plain'in öldürülmesiyle bir ilgisi olduğuna dair elimizde hiçbir belirti yok. "

"Kim o?" Lucas sordu.

Polislerden biri, "Otomatçı bir adam getirmişler," dedi. O bunu söylerken, şef de arka planda bir şeyler geveliyordu, bir haber klibi geldi, iki St. Paul polisi mavi tulum giymiş bir adama karakolun önüne kadar eşlik ediyordu. Kahverengi saçlı, çatal yüzlü, ham kemikliydi.

"Domuz eti değil," dedi Lucas. "Domuz gibi olması gerekiyordu."

Ofisinde Sherrill'den bir *Beni Ara* mesajı ve Lane'den Olson ailesi ve arkadaşlarının soyağacının tamamlandığını söyleyen bir not vardı ve bunu Lucas'ın adının yazılı olduğu bir bilgisayar diskine koyarak şefin sekreterinin sepetine bırakmıştı.

Sherrill'i aradı. "Az önce bir motelin kapısını kırarak açtım ve bir satıcıyı tutukladım," dedi. "Ne yapıyorsun?"

"Daha yeni bir tabut aldık," dedi Sherrill. "Tüylerim diken diken oldu. Buraya en son ne zaman geldiğimi biliyorsun--"

"Evet. Bunu düşünme." Cenaze evine en son gittiğinde, kocası için bir tabut satın alıyordu. "Corbeau nasıl?"

"Kutunun içinde. Kendi başına, kontrol ettim. Sanırım bu sabah onun üzerinde bir etki bıraktın ve bu babacan bir etki değildi," dedi Sherrill. "Benim kişisel görüşüm onun senin için çok genç olduğu yönünde."

"Senden daha genç olamaz." Sherrill, "*Ben* senin için çok gençtim," dedi.

"Birlikte olmaya başladığımızda çok daha gençtim," dedi Lucas, "ilişkimizi bitirdiğimiz zamandan çok daha gençtim."

"Saçmalık. Sen vardı gençleştin." Sherrill dedi. "Her neyse, alışveriş yapıyoruz. Ben de manyaklara karşı tetikteyim."

"Aziz Paul bir adam getirdi," dedi Lucas. Ona bundan bahsetti ve "Bir şey olduğunu sanmıyorum" dedi.

"Peki ne yapacağım? Corbeau ile mi devam edeyim?" "Evet. Bir şey olursa ararım."

Koridorda şefin ofisine doğru yürüyordu.

Lane döndüğünde bilgisayar diskindeydi. Hızlı hızlı yürüyordu, yüzünde niyetli bir ifade vardı.

"Ne?" Lucas sordu.

"Şu şecere. Affedersiniz, şu *lanet soyağacını* kastetmiştim. Sandy Lansing'in arkadaşları hakkında bulabildiğim her şeyi bulmaya çalışıyordum, bu yüzden otele gidip kimlerle takıldığına baktım. Oradaki herkes Derrick Deal'ı arıyordu."

"Anlaştık mı? Gitti mi?"

"Seninle konuştuğundan beri onu görmediler. Ya da o zamandan beri. Evini arıyorlar, evde kimse yok."

"Huh. Yani ben bir şey yapmıyorum. Gidip kapısını çalacağım."

DERRICK DEAL, Rose-ville'de, Minneapolis'in sekiz mil kuzeydoğusunda ve 36 numaralı otoyolun dışında bir kasaba evinde yaşıyordu. Altında garajı olan bölünmüş girişli bir son birim olan kasaba evi, Kanada kazalarıyla dolu bir göletin etrafına dizilmiş yirmi evden biriydi.

Lucas kapıyı çaldı, bekledi ve boş bir evin verdiği boş tepkiyi aldı. Garaj kapısı kilitliydi, o yüzden arkaya doğru yürüdü. Garajın yan tarafında ve arka kapıda pencereler vardı ve içeriye baktı ama pek bir şey göremedi: arka kapıdan mutfak masasının bir köşesi ve masanın üzerinde bir yığın fatura ve çek defterine benzeyen bir şey. Garaj boştu. Ön tarafa doğru yürüdü, posta yuvasının bir aralık açık olduğunu fark etti; sonuna kadar itti ve yerde postaları gördü. Bir günlükten daha fazla, diye düşündü. Ama gazete yoktu.

Kapıyı tekrar çaldı, sonra yan kapıya gidip kapıyı çaldı. Oradan da cevap gelmedi. Şehir evinde yaşıyorsanız, çalışıyordunuz. Belki akşam tekrar kontrol edersin.

Oradan ayrılırken Lucas cep telefonunu açtı, Merkez'i aradı ve Deal'ın ehliyetini bulup söndürmelerini istedi.

"Lucas, şef sana ulaşmaya çalışıyordu," dedi memur. "On dakika içinde ofisinde başlayacak bir toplantı var. Senin de gelmeni istiyor."

"On dakika," dedi. "Birkaç dakika geç kalabilirim. Söyle ona."

Porsche'yi otoyola doğru sürerken, şehir evlerine doğru bir göz attı. Belki de, diye düşündü, Deal, Trick Bentine'le aynı yere gitmişti, her neresiyse artık. Ama öyle düşünmüyordu. Deal'in ortadan kaybolması güne gölge düşürmüştü.

Lucas ona yetiştiğinde Franklin adında iri yarı bir dedektif Belediye Binası'nın ana katına doğru merdivenleri tırmanıyordu. "Neler oluyor?"

Franklin, "Sadece bir kola ve elma alıyorum," dedi. "Bir şeyler mi oluyor?"

"Buluşma," dedi Lucas. "Bir yerlerde bir cesedin daha dolaptan düşmüş olmasından korkuyordum."

"Muhtemelen olmuştur. Ama bildiğim kadarıyla burada değil," dedi Franklin.

Lucas yoluna devam etti. Şefin sekreteri kapalı ofis kapısını başıyla işaret ederek, "Kalabalık bir grup var. Alie'e'nin ailesi ve bazı arkadaşları. Hemen içeri girmeniz gerekiyor."

ROSE MARIE masasının arkasında barikat kurmuştu. Solunda, departmanın halkla ilişkiler sorumlusu Dick Milton, katlanır bir sandalyenin kenarına tünemiş, çenesi gerilmişti. Sekiz kişi masanın önündeki ziyaretçi sandalyelerine dizilmişti: Alie'e'nin ailesi; Tom Olson, tıraş olmamış, görünüşe göre son ziyaretinde giydiği kıyafetleri giymişti; ve Lucas'ın tanımadığı diğer üç adam ve iki kadın.

"Lucas, içeri gel, daha yeni başlıyoruz." Rose Marie Lucas'ın tanımadığı adamlardan birine baktı ve ekledi, "Sanırım burada bazı temel kurallar koymaya çalışıyoruz. Millet, bu Lucas Davenport, bu tür soruşturmalarda genellikle bir tür kilit adam olarak çalışan bir şef yardımcısı. Lucas, Bay ve Bayan Olson'ı tanıyorsun; bunlar da Bay ve Bayan Benton, Bay ve Bayan Packard, Olson'ların Burnt River'dan en yakın arkadaşları, yardım etmek için geldiler; ve Lester Moore, Burnt River gazetesinin editörü."

Moore kızıl saçlı, yeşil sulu gözlü, çelimsiz bir adamdı. Yıkanmış bir pantolon giymişti, pantolonu bir santim kısaydı ve beyaz çoraplarının üstüyle yeşil pantolonunun paçası arasında solgun bir deri görünüyordu. "Ben temel kurallar sorunuyum," dedi nazikçe.

"Sorun şu ki," dedi Rose Marie, "Bay Moore aynı zamanda Olson'ların iyi arkadaşlarından biri." Olsonlar da, Bentonlar ve Packardlar da aynı anda başlarını salladılar. "Onu burada istiyorlar. Ama ona basına açık olmayan gizli bir aile brifingi verirsek ..."

"Peki sana söylediklerimizi gizli tutacak mısın?" Lucas sordu.

Moore başını salladı. "Tabii ki hayır. Buraya bir arkadaş olarak geldim, muhabir olarak değil. Şu anda burada bir muhabirimiz var ve

kapsama alanımız."

Milton söze girdi. "Diyelim ki muhabirinizin, sahip olduğunuz ayrıcalıklı bilgiler nedeniyle yanlış bir şey okuduğunu düşünüyorsunuz."

Moore, "Onun hikayesini dinleyeceğiz," dedi. "Burnt River halkının bilgi edinme hakkı var ama tam olarak şu anda değil."

Rose Marie omuz silkmiş olan Lucas'a baktı. "Yani ona güveniyorsun ya da güvenmiyorsun. Bence şimdi ona güvenmeye devam et ve bir şey ortaya çıkarsa dur."

Rose Marie bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Pekâlâ. Bay Moore bu odada söylenenlerin bu odada kalacağı anlayışıyla kalıyor."

ROSE MARIE gruba son yirmi dört saat içinde neler yapıldığını ve Amnon Plain cinayetini anlatırken Lucas, Tom Olson'ı izliyordu. Olson sandalyesinde dimdik oturuyor, çenesi neredeyse göğsüne kadar inmiş, Rose Marie konuşurken sabit bir şekilde ona bakıyordu. Her ne kadar uzaktan bakan biri öyle düşünse de, diye düşündü Lucas, gerçekten de domuz etli değildi -özellikle de domuz etinin yukarı Orta Batı'daki erkekler için neredeyse varsayılan vücut şekli olduğunu düşünürsek. Ama Olson sert görünüyordu; fıçı şeklinde ve kare yüzlüydü ama yanaklarındaki ve bileklerindeki kemikleri görebiliyordunuz. Bir çiftlik tamircisine benziyordu: makineleri itmeye ve belki de balya atmaya alışkın biri.

Benton'lar ve Packard'lar ise, Minnesota'nın küçük kasabalarında yaşayan müreffeh insanların solgun, yuvarlak ve mülayim yüzlerine sahipti. Tam sarışın değillerdi ama esmer de değillerdi. Hepsi de yumuşak, yuvarlak İskandinav sesli harfleriyle, mükemmel bir gramerle konuşuyor ve birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. Lucas onların aynı kadın-erkek kurabiye kalıbından çıkmış iki çift şekerli kurabiye gibi olduğunu düşündü.

Rose Marie sözlerini bitirdiğinde konuşan Tom Olson oldu. "Yani az önce hiçbir şey bulamadığınızı söylediniz. Yeni bir şey yok."

bilgi."

"Ben öyle bir şey demedim," diye tersledi Rose Marie. "Pek çok olumsuz bilgi vardı, pek çok olasılığı eledik. Size şunu söyleyeyim Bay Olson, Şef Davenport da aynı şeyi söyleyecektir: Eğer katili kurbanın başında bulup hemen tutuklamazsanız, ihtimalleri ortadan kaldırmak yaptığımız en önemli şeylerden biridir. Katili bulacağız. Bunun zaman alacağını biliyoruz--"

"Oh, saçmalık," dedi Olson.

Annesi ona baktı ve "Thomas" dedi.

Yaşlı Olson boğazını temizledi ve "Alie'e'yi bize bırakabilirseniz cenaze töreni yarından sonraki gün. Adli tabip bunun mümkün olduğunu düşündüğünü söyledi."

Rose Marie, "Bitti ya da önümüzdeki birkaç dakika içinde bitecek," dedi.

Olson sözlerine şöyle devam etti: "Cenaze bittiğinde Lil ve ben, Tom, Benton'lar ve Packard'larla birlikte Charlie çalışmak zorunda olmadığında geri geleceğiz ve bir ya da iki hafta kalıp bu adamı yakalamanızı ummak istiyoruz ama kalıp ne yaptığınızı görmek istiyoruz."

"Hiç sorun değil. Sizi güncel tutmak için her gün buluşabiliriz."

"Amnon Plain'in öldürülmesi doğrudan Alie'e ile mi ilgili?" Lester Moore sordu.

"Bilmiyoruz," dedi Rose Marie. "Öyleymiş gibi davranmak zorundayız."

Lucas araya girdi. "Plain'in dairesindeydim. Onu kim öldürdüyse, bunu planlamış. Düşüncesizce yapılmış bir şey değildi. Diğer cinayet ise anlık bir nitelik taşıyordu. Farklı hissediyorlar."

"İki ayrı katil mi?" Tom Olson söyledi.

"Muhtemelen. Birbirleriyle bağlantılı olabilirler - hatta aynı kişi tarafından yapılmış bile olabilirler - ama ben şahsen Plain'in başka biri tarafından öldürüldüğünü düşünüyorum."

"'Kişi' dediğinizde siyaseten doğru mu davranıyorsunuz yoksa katilin kadın mı erkek mi olduğundan emin değil misiniz?" Lester Moore

sordu.

"Politik olarak doğru davranıyorum," dedi Lucas. "Geçtiğimiz yaz bir kadın tarafından işlenen çok soğuk, infaz tarzı bir dizi cinayet yaşadık. Ama bu çok nadirdir. Katilin erkek olduğunu düşünüyorum. Hatta görülmüş bile olabilir."

"Umarım onu bulursunuz," dedi yaşlı Olson. Karısına ve oğluna baktı ve "Hadi gidip Alie'e'yi alalım" dedi.

KAPI kapandığında Lucas, Rose Marie ve Milton birkaç saniye sessizce oturduktan sonra Rose Marie, "Onları televizyonda gördün mü?" diye sordu.

"Hayır."

"Sanki insanlar bir yerlerde medya eğitimi alıyorlar," dedi Rose Marie. "Burada Bayan Olson sandalyesinde bir kayanın üzerindeki kaplumbağa gibi oturuyor, ama onu televizyonda gördüğünüzde mükemmel bir anne. Haber programlarında gördüğünüz profesyonellerin çoğu kadar iyi. Olmaması gerekenler hariç her saç teli yerli yerinde. Mükemmel derecede perişan. Perişan bir annenin nasıl olması *gerektiğini* tam olarak yansıtıyor. Ve çocuk ..."

Milton, "Bana kızgın olsaydı onunla karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdim," dedi. "Bir tür kutsal adam olması gerekiyordu ama o 'saçmalık' dedi."

Lucas, "Atlar kutsal insanların yanında bile sıçar," dedi.

"Ayrıca," diye ekledi Rose Marie, "klinik olarak haklıydı. Bu tam bir saçmalıktı. Lester Moore da bunu anladı. Sır falan yoktu, çünkü bizim sırrımız yok." Bir süre bu konuyu düşündükten sonra şöyle dedi: "Sanırım adını duymuştum, Lester Moore. Belki de ben tepedeyken?"

Milton başını salladı. "Bu ünlü bir isim." "Gerçekten mi?" Rose Marie meraklanmıştı.

"Lester Moore adında bir adam Tombstone ya da Dodge City gibi bir yerde öldürüldü ve Boot Hill'e gömüldü. Mezar kitabesi

"Burada Lester Moore Yatıyor, 44'lükten İki Atış, Les Yok, Artık Yok." gibi bir şey yazıyordu.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Rose Marie Lucas'a, "Biraz zamanımız oldu. Şimdi bizi pişirmeye başlayacaklar, basın öyle. Cenaze töreni bittiğinde hepsi buraya geri gelecek ve elimizde saçmalıktan başka bir şey olsa iyi olur."

LUCAS'IN ÜÇ mesajı vardı: Catrin'den "Lütfen üçten önce ara" diyen bir mesaj, Del'den bir mesaj ve son olarak Sherrill'den bir mesaj. Önce Sherrill'i aradı. Cep telefonunu açtı, sonra da "On beş saniye içinde seni arayacağım" dedi. On beş saniye sonra telefonu çaldı ve Sherrill, "Sanırım buraya gelip Jael'le konuşsan iyi olur" dedi.

"Neden?"

"Sanırım bir tür baba figürü meselesi ve sizdeki tüm yaralar," dedi ve sesi ciddiydi. "Konuşmak istiyor - aslında sanırım sana bir şey itiraf etmek istiyor."

"O ..."

Sherrill, "Hayır, hayır, o kimseyi öldürmedi," dedi.

"O zaman neden sana itiraf etmiyor? Senin yaraların var."

"Çünkü benimle ilgilenmiyor. Seninleyken düşünüyor. Kadınlar yatmayı düşündükleri bir erkeğe itiraf etmeyi tercih ederler, çünkü *bu* şekilde onun üzerinde biraz kontrol sahibi olabileceklerini düşünürler."

"Ah."

"Peki ne zaman gelebilirsin?"

"Oldukça hızlı, ama yapmam gereken birkaç arama var. Yirmi dakika sonra görüşürüz."

Lucas telefonu kapatırken LANE kafasını içeri soktu. "Fargo'ya gidiyorum."

"Neden?" Lucas Del'in numarasını tuşladı.

"Çünkü Alie'e'nin öldürüldüğü gece Tom Olson'ın mazeretine bakıyordum. Kaybolmuş ve orada bir adamla konuşmam gerekiyor. İsteyebileceğin tüm soyağacı bilgilerine sahibim."

Del'in telefonu çalmaya başladı ve Lucas, "Ne zaman döneceksin?" diye sordu.

"Bu gece, geç saatlerde ya da yarın kuşluk vakti."

Del, "Alo?" dedi ve Lucas elini Lane'e doğru kaldırdı. "Çekil." Del, "Ne?" diye sordu ve Lucas, "Lane'le konuşuyordum. . . . Anlaşma ve arama emirleri ne durumda?"

"Bee ve Logan hakkındaki tutuklama emirleri hazırlanıyor. Manny Lanscolm şu anda Outer'ın ifadesini alıyor. Bir saat içinde harekete geçebiliriz."

"Ara beni," dedi Lucas. "Arama emrinde bilgisayar dosyaları ve disklerinin belirtildiğinden emin olun."

CATRIN'in numarasını çevirdi. Telefon iki kez çaldı ve Catrin açtı.

"Tekrar konuşmak istiyorum," dedi. Sesi alçak, gergin ve endişeliydi. "Alie'e meselesiyle meşgul olduğumu biliyorum ama yarın St. Paul'de bir yerde buluşabilir miyiz?"

"Elbette, sanırım." Ona St. Anne's yakınlarındaki bir restoranın adını verdi ve nasıl bulacağını anlattı. "Şu eski moda yüksek plastik kabinlerden var," dedi. "Konuşabiliriz."

JAEL. Onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu.

Sherrill onu kapıda karşıladı ve "Stüdyosuna döndü. Sen burada olduğun sürece ben gidip bir çizburger alacağım."

"Pekala."

Jael Corbeau tahta bir taburede oturuyor, kot pantolonunun üzerine kil sıçramış bir önlük ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış bol bir flanel gömlek giyiyordu. Elinde krem rengi bir sürahiyi çeviriyordu. Lucas içeri girdiğinde başını kaldırdı. Gözlerinin kenarları kırmızıydı, burnu kızarmış ve biraz şişmişti; yine de dikkat çekiciydi. "Bu şey üç bin yıllık," dedi. "Baksana ne kadar güzel."

Ona testi uzattı; el bombası büyüklüğündeydi ve yumuşak, gözenekli bir yüzeyi vardı. "Nereden buldun bunu?"

"Annem isimimden dolayı bana verdi. Amnon'da da bir tane var. İsrail'den, ülkenin kuzeyinden, Celile'den geliyorlar."

"İsrail'i tanımıyorum." Sürahiyi geri uzattı. "Konuşmak mı istedin?"

"Marcy nerede?"

"Ben burada olduğum için bir şeyler atıştırmaya gitti," dedi Lucas.

"Tamam. Neden yürümüyoruz?" Jael söyledi. "Bir süreliğine dışarı çıkmanın sakıncası olmaz. Silahını getirdin mi?"

Son soruyu sorarken gözlerinde küçük bir mizah belirtisi vardı ve Lucas başını salladı. "Sadece o da değil, tetiği de var."

"Şimdi kendimi tamamen güvende hissediyorum" dedi. Ancak dışarı çıktıklarında, "Gerçekten birinin bana zarar vermeye çalışabileceğini düşünüyor musun?" dedi.

"Bilmiyorum ama riske girmenin bir anlamı yok." "O kadar özleneceğimi sanmıyorum."

"Belki değil, ama eğer öldürülürsen medya bizi yerden yere vurur. Biz de bundan kaçınmaya çalışıyoruz."

Şimdi gülümsedi. "Şimdi kendimi güvende hissediyorum. Beni hayatta tutmak için bencilce bir nedenin var."

"Aynen öyle."

Bir süre soğuk havada yürüdüler ve sonra Jael, "Sandy Lansing hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Şey, o bir tür gizem," dedi Lucas. "Bir otel yöneticisi değildi ve ailesinin parası yoktu ama harika kıyafetleri, güzel bir dairesi vardı, bir Porsche kullanıyordu ve görünüşe göre bedava olmayan büyük miktarda kokain çekiyordu. Paranın nereden geldiğini bulmaya çalışıyoruz. Belki sekstir, Brown's'da zengin insanlarla ilgileniyordur diye düşündük ama artık bu pek mümkün görünmüyor."

Jael durdu ve ona baktı, yüzü ayıktı. "Çok garip, bilirsin, partideki tüm o insanlar."

"Ne?"

"Hepsi aynı bahaneleri öne sürüyordu: Uyuşturucu yoktu, görmediler, bilmiyorlardı. Hepsi de benim gibi itibarları için endişeliydi. Ve gerçekten, benim dünyamda, birazcık uyuşturucu önemli bir şey değil."

Lucas, "Belki de akıllarının bir köşesinde hapishane gibi biraz daha keskin bir şeyden endişe ediyorlardır," dedi. "Zengin insanlar hapishaneyi sevmezler. O ortamda iyi çalışmazlar."

"Ama sana Sandy'den bahsetmediler. Ve sana Sandy'den bahsetmedim. Hepimiz Alie'e'yi düşünmekle meşguldük, ne büyük bir trajediydi ve küçük bir uyuşturucu hakkında çenenin kapalı tutuyordun. "

"Peki ya Sandy?" Ama artık biliyordu.

"Satıcı oydu," dedi Jael. "Partideki insanların yarısı ondan uyuşturucu alırdı, ne istersen bulabilirdi. Ağzı sıkı biriydi, size satmadan önce sizi tanıması gerekiyordu, bir tavsiyenin olması gerekiyordu ... ama bulabiliyordu."

"Ondan hiç alışveriş yaptınız mı?"

"Biraz eroin, bir ya da iki kez. Sadece küçük dokunuşlar," dedi.

"Tanrı aşkına Jael, o şey zehir gibi."

"Ama çok iyi hissettiriyor. Seni yumuşatıyor." Lucas öfkeyle başını salladı ve kaldırımdan aşağı doğru yürüdü. Kız onun gidişini izledi, sonra aceleyle peşinden gitti. "Ne?"

"Söylediğin şey çok aptalca. Lanet olası başımı ağrıttıyor." Sonra durdu ve onunla yüzleşti. "Yapacak mısın

gelip ifadenizi değiştirdiniz ve Sandy Lansing'in satıcı olduğunu m u söylediniz?"

"Hapse girer miyim?"

"Hayır. Birinin anlaşma yaptığını bilmenin yasadışı bir yanı yok. Avukatınızı getirin, böylece tüm kelimeleri doğru kullanırsınız. Ama bunu kağıda dökmemiz önemli, böylece diğer insanlardan bilgi almak için kağıdı kullanabiliriz. Lansing'le ilgili bir şeyler olduğunu biliyordum ama herkes Alie'e diye bağırırken ona doğru bakmak çok zordu. Alie'e bu boku ondan mı aldı?"

"Evet. Aslında orada değildim. Aslında ben orada değildim ama sanırım Sandy'nin çantasında bir kit vardı ve sanırım Alie'e'yi patlatan oydu. Bir şırınga bulamadınız mı?"

"Hayır. Öyle bir şey yok. İzlerden başka bir şey yok."

"Sandy'nin çantasını bulamadınız mı?"

"Hayır".

"Şey, bir tane vardı. Oldukça büyük, modaya uygun olandan çok daha büyük. İçinde bazı şeyler vardı."

"Tamam," dedi Lucas.

"Gelip bir açıklama daha yapacağım ama hiçbir arkadaşımı ihbar etmeyeceğim. Ya da başka birini, bu konuda."

"Lanet olsun."

"Yapmayacağ

ım."

"O zaman sen sadece olabilir olmak kapsayan için a Katil," Lucas dedi

sabırsızca.

"Arkadaşlarımı korumak benim için katili yakalamaktan daha önemli. Adamı yakalamak Alie'e ya da Sandy'yi geri getirmeyecek. Eğer arkadaşlarımı ele veririm... bunu yapmayacağım."

"Dinle, sana bir isim koysam ve sen de bana söyleyen nasıl olur? Bak, bilmek istediğim şey şu. Sallance Hanson'ın her yerde uyuşturucu olduğunu bildiğinden yüzde doksan dokuz eminiz."

"Yapmayacağım--"

"Burada kayıt altında değiliz. Sadece sen ve ben varız. Ama eğer gerçekten safsa Hanson'ın üzerine gitmek istemiyorum. Ama o kadar saf olamaz, değil mi?"

Jael çenesini kapalı tuttu. Lucas, "Söyle bana, o kadar saf olabilir mi? Onu bir şeyle suçlamak zorunda değilsin ama bana bunu söyle: Sallance Hanson saf mı?"

"Beni çarpıyorsun." "O saf mı?"

Jael dönüp evine doğru ilerlemeye başladı, sanki soğuk hava aniden onu etkilemiş gibi kollarını vücuduna dolamıştı. Omzunun üzerinden tek bir kelime savurdu: "Hayır."

LUCAS onun peşinden gitti, "Bana bir şey daha söyle, artık kimseyi incitmeyecek bir şey. Kardeşin Sandy Lansing'den alışveriş yaptı mı? Onu tanıyor muydu?"

Yavaşladı ve ona yetişmesine izin verdi. "Onun kim olduğunu ya da ne yaptığını bilip bilmediğini bilmiyorum. Belki de biliyordu. Biri ona söylemiş olabilir. Ama uyuşturucuyu sevmezdi. Kullandığımda çok sinirlenirdi."

"Gençken kullandığını söyledi."

"Evet. Erken gelişmiş biriydi. Çocukken *her şeyi* kullanırdı," diyor Jael. "Sonra New York'a gitti ve ölmeden hemen önce Mapplethorpe ile tanıştı ve Mapplethorpe'u tanımak Plain'in beynine bir şeyler yaptı."

"Mapplethorpe. Fotoğrafçıyı mı kastediyorsun?"

"Evet, tamamen çökmüş. Plain, Mapplethorpe'un ne kadar iyi bir yeteneğe sahip olduğunu ama kendini öldürdüğü için hiçbir şey elde edemediğini anlatırdı."

"İntihar mı?"

"Hayır, AIDS'ten öldü ama vücuduna ve başkalarının vücuduna her şeyi ve her şeyi sokmasıyla ünlüydü. Her neyse, Plain tüm bunların sonunu gördü ve kullanmayı bıraktı." Parmaklarını şıklattı. "Aynen böyle. Sonsuza dek yaşayacaktı."

"Yani . . . Lansing. Onu tanı mı yor du," dedi Lucas. "Belki tanı yor du ama on dan al ı ş ve ri ş yap ma mı ş tı."

"Tamam." Plain'in on la ra söy le di ğ i buy du.

"Bu n lar ın her han gi bi ri ni n yar dı mı ol du mu?"

Jael sor du.

"Evet. Hiç bir şey bu la ma dık. Bi ri ni n bu ka dın lar dan bi ri ni ya da kar de ş i ni ne den öld ü r dü ğ ü nü an la ya ma dık. Uy u ş tu ru cu her za man bir ol a sı l ık tı, ama Sandy Lansing sa tı yor sa, o za man ci ddi bir ol a sı l ık ha li ne ge lir."

STHEY evi ne dö n dü ğ ü nde Lucas ra hat bir ta vı r la, "Hâl â ku llan ı yor mu sun?" di ye sor du.

"Oh, bi li rin, ba zen. Sa de ce kü ç ü k bir pat la ma."

"Bu seni öld ü re cek, Jael." On un a dı nı se vi yor du; di li den yu mu ş ak ça dö kü lü yor du. "Dur mal ı s ın."

Jael, "Ba zen ken di mi dü zelt me ye ih ti ya c ı m ol u yor," de di. "Bi raz ot iç. Ero in den u z ak dur."

"Aynı şey de ğ il," de di. Ama yi ne e ğ le ni yor du. "Bu nu kay det meli y di m: bir po lis ba na bi raz ot iç me mi söy lü yor."

"Çi men seni de öld ü re cek," de di Lucas. "Ama sek sen ya ş ı na ge le ne ka dar de ğ il."

Evin ön ün de otu ru p ko nu ş tu lar, Lucas ko nu ş ma yı par ti ye ge ri çek me ye çalı ş ı yor, baş ka bir is im, baş ka bir ipu cu a rı yor du. "Bak, sa na da ha fa z la is im söy le me ye ce ğ im," de di ka d ın. "Ger çek ten yar dı mcı ol a ca ğ ı nı dü ş ün se y di m söy ler di m ama ol ma ya cak."

Bir ş e hir a ra ba sı ka ld ır ı ma ya na ş tı ve Sherrill a ra ba dan in di. "Sherrill sen den çok ho ş la nı yor," de di Jael. On un yü zü nü iz le di ğ i ni his se de bi li yor du.

"On dan çok ho ş la nı yor um," de di Lucas. Ya rı ya rı ya dö n dü. "Sherrill ve be nim kü ç ü k bir ge ç mi ş i mi z var. He psi ge ri de ka ldı. Bi ri bi ri mi z iç in i yi de ğ il di k."

"Sert ko nu ş u yor," de di Jael. "O sert *biri*."

"Se nin ka dar sert mi?"

Sherrill on la ra do ğ ru ge li yor du. Lucas, "Belki." de di.

SHERRILL "Nasıl gidiyor?" dedi.

Gözleri Lucas'tan Jael'e kaydı ve Jael ayağa kalkarak, "Peki," dedi. Yine de gidip avukatımı arasam iyi olacak."

"Ne oldu, seni dövdü mü yoksa?" "Henüz *o kadar* dost değiliz," dedi Jael.

İÇERİ GİRDİ ve kulak misafiri olmadığı bir anda Sherrill, "Ne oldu?" diye sordu.

"Sandy Lansing'in satıcı olduğunu söylüyor. Lansing'in istediğin her şeyi alabileceğini söylüyor, mahalle bağlantıları olan bir ev kadını gibi değil."

"Sence biri Lansing'i uyuşturucu için mi öldürdü?"

"Mmm . . . Bunu bilmiyorum. Ama bir şekilde bağlantılı olduğuna bahse girerim," dedi Lucas. "Birisi ona çok borçluydu ve olacaklardan korkuyordu. Ya da şantaj. Belki de müşterilerinden birini sıkıştırmaya çalışıyordu ve adam bundan hoşlanmadı. Kim bilir, belki de kalabalığın içinde bir rakibi vardı."

"Bu iyi bir şey," dedi Sherrill. "Ama Alie'e'yi düşünmeden edemiyorsun. Eğer Lansing Alie'e ile bir şey gördüğü için öldürüldüyse, o zaman henüz göremediğimiz başka bir şey daha olabilir."

"Biliyorum. Bu beni rahatsız ediyor. Ama Lansing ile Amnon Plain ya da Lansing ile Jael arasında bir bağlantı göremiyorum. Plain, Alie'e'ye bağlanmış olmalı, yoksa tamamen yoldan çıkmış oluruz."

"Eğer Olson'sa... kız kardeşine olanlar için bir tür intikam yolculuğundan mı bahsediyoruz? Onu kötülüğün yollarına sürükleyen günahkârları ortadan kaldırmak."

"TV şovuna benziyor."

Sherrill, "Bu davadaki her şey bir TV şovuna benziyor," dedi. "Sence onu izlemeye başlamalı mıyız? Olson'ı mı?"

"Bunu düşünmeliyiz," dedi Sherrill. "Bu dava üzerinde çalışan on beş adamımız var ve çoğu ayakta durup birbirleriyle saçmalıyor."

"Lester'la konuşacağım," dedi Lucas. Tekrar eve baktı. "İfade için Jael'i aşağı indirecek misin?"

"Evet. Ama ben beşte çıkacağım. Tom Black beşte alacak."

"Güzel. Onu kapalı tutun."

"Oldukça ilginç, değil mi?"

Lucas öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Ne yapmak isterdim biliyor musun? Onlardan üç tanesini büyük boy bir yatağa yatırmak. Gerçekten acayip sarışın lezbiyenler etrafıma dizilir, bu büyük Davenport-lezbiyen sandviçi ..."

Elini adamın göğsüne koydu ve itti. "Yaşlanan erkeklerdeki bu erotik fanteziler çok üzücü. Lucas'la yatakta üç sarışın, onca zevk ve bir küçük sosis."

Jael dışarı çıktığında birlikte gülüyorlardı. "Saat üçe kadar yapamaz. Onunla ofisinde buluşmamız gerekiyor, sonra da Belediye Binası'na yürüyebiliriz." Lucas'a baktı. "Benim yapmamı istemedi. Ona istediğimi söyledim."

LUCAS veda etti ve şehir merkezine geri döndü. Del bekliyordu, kapıları tekmelemeye hazırdı. "Outer'dan bir ifade aldık ama avukatı fıtık olmak üzereydi. Anlaşmanın yasalarda kutsal sayılan her şeyin ihlali olduğunu söyledi."

"Outer ne dedi?"

"Fazla değil. Ama onu uyuşturucuyla yakaladık, yani sorun yok. Logan'ın evi, Bee'nin evi ve ofisi için arama emrim var."

"İlki nerede?"

"North Oaks. Bee'nin evi." Del adresi okudu.

"Yirmi dakika sonra orada görüşürüz," dedi Lucas. Hâlâ Bee ve Logan'ın elindeki bilgilere ihtiyacı vardı. Lansing belki de

Alie'e'nin satıcısı ama aynı zamanda diğer kurban da oydu.

JAMES BEE, Lucas'inkine çok benzeyen, küçük, karanlık bir göle cephesi olan, taş cepheli, çiftlik tarzı bir evde yaşıyordu. Lucas, Del'in belediye arabası, Minneapolis'ten bir ekip ve Ramsey County'den bir şerif ekibi uzun, siyah tepeli araba yoluna çıkarken gelmişti. Lucas onları, ölü yaprakları sert kahverengi bir renge bürünmüş büyük meşe ağaçlarının arasından takip etti.

Larry Cohen adında bir narkotik polisi elinde arama emriyle Del'in arabasının yolcu tarafından indi. Minneapolis polisleri şerif yardımcılarının yanına gidip kapıya yönelirken Del geri çekilip Lucas'ı bekledi. "Bu lanet olası yol çok uzun."

"Evet, ama eğer onu yakalayabilirsek ... Bahse girerim rakiplerini tanıyordur."

Kapıyı siyah taytlı ve üzerinde İkiz Şehirler Maratonu'nun reklamını yapan bir tişört olan zayıf, sarışın bir kadın açtı. Lucas kadının polislere bağırdığını duyabiliyordu ve sonra şerif yardımcılardan biri ayrılıp evin yanından koşmaya başladı, Minneapolis polislerinden biri de onun bir metre arkasındaydı.

Diğer Minneapolis polisi silahını çekmiş içeriye doğru ilerlerken, şerif yardımcısı da silahını çekip resimli bir pencerenin yanına yaklaştı ve içeriyi gözetledi. Omzunun üzerinden bağırdı, "Bir kaçağımız var."

Lucas ve Del silahlarını çekerek eve doğru koştular. Minneapolis polisi içeride sarışını yüzüstü yere yatırmıştı. "Başka kimse yok, Tanrı aşkına, başka kimse yok." diye bağıırıyordu.

Evi yavaş yavaş, beş dakika içinde incelediler. Lucas bodrum merdivenlerinden geri döndüğünde tabancası kılıfındaydı ve kadını elleri arkadan kelepçelenmiş halde kanepede otururken buldu. İkinci şerif yardımcısı kadının başında duruyordu.

"Onu yakaladık," dedi şerif yardımcısı. "Rick'ten kaçmasına imkan yoktu."

"Maratonlarda koşuyor," dedi sarışın. "Rick de öyle," dedi şerif yardımcısı.

Del evin arkasından çıktı ve "Hepimiz temiziz. Ofis arkada."

Lucas onu ofise kadar takip etti. Masanın arkasında kâğıttan bir Rolodex duruyordu ve Lucas bilgisayarı açarken Del onu incelemeye başladı. Telefon çaldı ve Lucas telefonu açıp alo dedi.

"Hey... Jim'le mi görüşüyorum?"

"Arka tarafta," dedi Lucas. "Seni aramasını söyleyebilir miyim?"

"Evet. Lonnie'yi aramasını söyler misin? Steve'le mi görüşüyorum?"

"Hayır, bu Lucas."

"Tamam, her neyse. Onunla hemen konuşmam lazım."

"Numaran var mı?"

"O aldı."

"Ne olur ne olmaz?"

"Evet, tamam....."

Lucas telefon numarasını kopyaladı ve "Size geri döneceğiz," dedi.

"Teşekkürler."

"Çok güzel," dedi Del. Rolodex'e bakıyordu. "Burada iki yüz isim olmalı."

"Ama parti listesinden kimse yok."

"Şimdiye kadar değil. Ama ne var biliyor musun? En azından bir tane bulacağımıza bahse girerim. Eğer yüksek kalite satıyorsa. Orada bir sürü üst düzey dopingci vardı."

Telefon tekrar çaldı ve bir kadın sesi, "Lucas?" dedi.

İsim onu ürküttü; hemen anlamadı. "Evet?" "Ben Rose Marie," dedi kadın.

"Tanrım, bir medyumla falan konuştuğumu sandım--" Araya girdi. "Dinleyin. Bundan nefret ediyorum ama Sherrill vuruldu."

Lucas bir an için anlamadı. "Ne? Ne?" Del ona baktı ve doğruldu.

"Sherrill vuruldu. Hennepin'e doğru yola çıktı." "Aman Tanrım, kötü mü?"

"O kötü. O kötü."

"Ben gidiyorum."

Telefonu ahizeye geri fırlatıp koşmaya başlayınca Del, "Ne?" diye bağırdı.

Lucas bağırdı, "Sherrill vuruldu. Sen burada kal, bunu al."

"Siktir et, Larry halledebilir." Lucas'ın hemen arkasındaydı ve birlikte ön odaya doğru koştular ve Lucas sarışınla konuşan Cohen'e bağırdı, "Larry, onu almalısın, Sherrill vuruldu, gidiyoruz, ne yapacağını biliyorsun "

Kaldırımında, kalçalarına kadar ıslanmış bir şerif yardımcısı, elleri kelepçeli bir adamı çimenlikten yukarı çekiyordu; kısa boylu, ince yapılı, saçları erkek tıraşlı ve ağzı sıkı bir adamdı; adam tepeden tırnağa sırlıslıktı. Şerif yardımcısı, "Lanet göle düştü." dedi.

Ama Lucas ve Del yanından koşarak geçip Lucas'ın Porsche'sine doluştular ve North Oaks'ın yavaş sokaklarında hızla ilerleyerek bir futbol sahasını geçip Minneapolis'in güneyine doğru gittiler.

Del trafikteki boşluklar hakkında yorum yaparken LUCAS arabayı sürmeye, arabaların yanından geçmeye odaklandı: "Şu kırmızının arkasından sola git, sola kay, git, git ..." Rampadan aşağı inip köşeyi dönerek I-35W'ye girdi, eski bir Bronco ve sıradan bir Chevy pikap arasında sıkıştı.

Yarı yolda Lucas, "Bunu daha önce de yapmıştık," dedi. "Şu lanet olası Sherrill, her zaman yüzünü bu işe bulaştırıyor," dedi Del. "Geçen sefer neredeyse kan kaybından ölüyordu."

"Rose Marie kötü olduğunu söyledi," diye inledi Lucas. "Kötü olduğunu söyledi. "

Lucas ve Del içeri daldıklarında soluk yüzlü, kan lekeli Jael Corbeau acil servis kapısının hemen önündeki koridorda iki üniformalı polisle birlikte duruyordu. "Nerede o?" Lucas sordu.

Jael ona doğru bir adım atarak, "Ameliyat ediyorlar," dedi. "Onu hemen içeri aldılar."

Lucas ameliyathanelere giden koridora yöneldi. Rose Marie, Lester'la birlikte orada duruyordu. Lester Lucas'ın kolunu tutup, "Yavaşla," dedi ve Rose Marie, "Aşağıda hiçbir şey göremiyorsun, Lucas," dedi. Lester ekledi, "O çoktan uyudu, dostum, onu çoktan uyuttular."

Lucas yavaşladı ve Del'in hemen arkasında olduğunu fark etti. "Ne kadar kötü?" Del sordu, Lucas da "Kurtulabilecek mi?" diye sordu.

"İki kez vuruldu," dedi Lester. "Bir kez sol kolundan, bir kez de göğsünün sol tarafından. Akciğeri parçalanmış. Sol tarafına yuvarlanmasaydı ölebilirdi... Yan yatmasaydı boğulabileceğini söylediler."

"Başarabilecek mi?" Lucas sordu.

"O kötü," dedi Lester, "ama hâlâ hayatta. Eğer seni buraya canlı getirirlerse "

"Ah, Tanrım," dedi Lucas. Duvara yaslanıp gözlerini kapattı. Jael. Duvardan uzaklaştı ve geri dönüp

girişte. Jael hâlâ oradaydı. "Ne oldu?"

Kelimeler bir anda ağzımdan dökölüverdi. "Evimden çıkmış şehir merkezine gidiyorduk ve bir araba caddeden aşağı indi, camı açıldı ve Marcy bana bağırdı ve silahını çıkardı ve adam bize ateş etmeye başladı. Marcy beni itti ve sonra yere düştü ve araba gitmeye devam etti ve Marcy'ye baktığımda her tarafı kan içindeydi ve koşup 911'i aradım ve sonra dışarı çıkıp kanı durdurmaya çalıştım ve ambulans oraya vardığında onunla birlikte buraya geldim ..."

Üniformalı polislerden biri, "Birkaç el ateş etti," dedi.

Jael başını salladı, Lucas'a doğru bir adım atıp gömleğini iki elinin arasına aldı. "Sana söylememi istedi, tek söylediği buydu, arabaya ateş ettiğini söylememi istedi. "Lucas'a arabayı vurduğumu söyle," dedi.

"Ne tür bir araba? Plakasını almadınız--"

"Hayır, hayır, zar zor gördüm çünkü beni itti. Yere düştüm." "Hiçbir şey görmedin."

Hâlâ gömleğine tutunarak gözlerini kapattı ve sonra, "Karanlıktı. Uzun ve karanlık."

Lucas bastırdı. "Uzun ve karanlık. Ne demek uzun ve karanlık? Mercedes-Benz ya da Cadillac gibi mi?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi. "Sadece uzun ve karanlık görünüyordu."

"Amerikan mı?"

"Bilmiyorum. Yirmi yıl önceki büyük arabalar gibi. Ama ben ne tür olduğunu bilmiyorum, bilmiyorum, Tanrım ..."

Lucas bir kolunu ona doladı ve onu sıktı. "İyi iş çıkardın," dedi. "Bir şey görmene şaşırdım."

Daha fazla polis geldi. Herkes doğru olanı yapıyordu: Bütün uzun ve karanlık arabalara bakıyor, kurşun deliklerini kontrol ediyor ve aşağıdaki mahalleyi dolaşıyorlardı. Ama Jael'in yaşadığı yer

Yarım düzine otoyol rampası. Herkes bakıyordu ama pek umut yoktu.

Başka bir doktor geldi ve hemen geri döndü. Bir hemşire onlara "Damar cerrahı" dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Lucas sordu. "Kalp mi?"

"Söyleyemem," dedi kadın.

Steril sirkülasyon hemşirelerinden biri ameliyathaneden bir iş için çıktı ve onu tuzağa düşürdüler. "Bilmiyorum," dedi. "Yaşıyor, nefes aldırıyorlar."

BİR SAAT SONRA Del, "Burada hiçbir şey yapamayız. Tek yapabileceğimiz, eğer ölürse, onun öldüğünü öğrenmek."

"Peki ne öneriyorsun?" Lucas kızgın ve korkmuştu, sesi gıcırıltılıydı.

Del, "O lanet Olson'ı bulup arabasına bakmamızı öneririm," dedi. Sherrill daha önce bir kez vurulmuş ve neredeyse kan kaybından ölüyordu. Del onunla birlikte vurulduğu yerden hastaneye helikopterle gitmiş, atardamarı o kadar sert sıkılmıştı ki Sherrill haftalar sonra morluklardan şikâyet etmişti. "Kurşun deliği bir şey değil," demişti. "Ama Del'in beni sıkıdığı yerdeki o lanet morluk... beni öldürüyor."

"Ne tür bir araba olduğunu biliyor muyuz?" Lucas sordu.

"Koyu mavi 1986 model Volvo sedan. Olson'lar Four Winds'de kaldıklarını söylediler. Orası başlamak için iyi bir yer."

"Ben sürerim," dedi Lucas.

THE FOUR WINDS, Mall of America'dan üç blok ötede, çevre yolunun I-494 bağlantısının hemen güneyindeydi. Park yerinde Volvo'yu gördüler, arkasında durdular ve bakmak için indiler. Araba eski ve karanlıktı, sol ön çamurluğunda gri astar boya lekeleri vardı. Kurşun deliği yoktu.

"Lanet olsun. Bu çok kolay olurdu," dedi Del.

Sonra Tom Olson elinde bir çuval otomat patates cipsi ve bir kutu kola ile motelin köşesinden döndü. Onları gördü, durdu ve sonra sinsice yaklaştı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Arabana bakıyorum," dedi Lucas.

"Neden?" Kendini tam olarak ortaya koydu ve yarım adım fazla yaklaştı.

Lucas bir santim daha yaklaştı ve Del bir adım sağa kaydı. "Çünkü uzun, karanlık bir arabanın içindeki biri az önce bir polis memurunu vurdu. Jael Corbeau'yu koruyordu."

Olson şaşırды ve yüzündeki asık suratın bir kısmı kayboldu. Bir adım geri çekildi. "Ben olduğumu mu düşündünüz? Ben asla ... O öldü mü?"

"Hayır. Ameliyathanede," dedi Lucas. "Ateş eden her kimse kız kardeşinin ölümünün intikamını alıyor olabileceğinden ve eski, karanlık bir araba kullandığından ... bir göz atmamız gerektiğini düşündük."

"Ben yapmadım," dedi Olson. "Yerinde olsam, Alie'e'nin takıldığı o zebanilere yakından bakardım. Çılgın olanlar onlar. Ben değil. Onlar deli."

"Sen de biraz gevşek sarılmış gibisin," dedi Del. Olson'a birkaç santim daha yaklaşmış, diğer adamı solar pleksusundan yakalamasını sağlayacak bir noktaya gelmişti.

Olson, "Sadece bir günahkâr için," dedi.

Del gerildi. "Sakin ol dostum," dedi Lucas.

"Bu öğleden sonra saat dört yirmide neredeydin?" Del sordu.

Olson saatine baktı. "Bir bakayım. Hâlâ alışveriş merkezinde olmalıyım."

"Mall of America?"

"Evet." Hepsi dönüp ona baktı. Alışveriş merkezi Scrooge Amca'nın para kutusuna benziyordu ama cazibesi yoktu. "Etrafta dolaşarak birkaç saat geçirdim."

"Ne aldın? Fişiniz var mı?" Del bastırıyordu.

"Hayır, hiçbir şey almadım," dedi Olson. "Şey, bir tarçınlı rulo. Sadece etrafta dolaştım."

"Kimseyle konuştun mu?" "Hayır, pek değil."

"Başka bir deyişle, hikayenizi destekleyecek kimseyi bulamadınız, eğer yapmak zorundaydın."

Olson omuz silkti. "Hiç sanmıyorum. Sadece yürüyordum. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Şaşırtıcı bir yer. Biliyorsun, değil mi? ..tüm kültürümüz ölüyor. Böyle yerlerde yeni bir şey doğuyor. Yılan gibi şeyler."

"Evet, şey ..." Del omuz silkti. "Ne yapacaksın?" "Dua edeceğim," dedi Olson.

Söyleyecek başka bir şey yoktu ve hastanede neler olup bittiğini öğrenme ihtiyacı onları zorluyordu. Lucas, "Geri dönelim," dedi ve Del başını salladı.

Del, Olson'a "Bunun için üzgünüm," dedi.

Lucas Olson'ın arabasının arkasına park etmişti. Olson onların tekrar binmelerini izledikten sonra bir dizi cam kapıdan geçerek merdiven lobisine girdi. Lucas Porsche'yi park yerinden çıkardı. "Marcy hakkında içimde kötü bir his var," dedi karanlık bir eli kalbinin üzerindeyken.

Del dedi ki, "Onu canlı yakaladılar, dostum. "

"İçimde kötü bir his var, dostum." Motel yolunun sonunda, bir arabaya yol vermek için yavaşladı, sağa döndü, caddenin yüz metre yukarısındaki trafik lambasına kadar rölantide ilerledi ve durdu. "İkinci kez sert bir darbe aldı."

"Sen de aynı sertlikte vuruldun." "Ben hiç ateş etmedim--"

Del araya girdi, sesi sertti. "Bu da ne böyle? Bu da ne böyle?"

Yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyordu ve Lucas öne eğilerek onun arkasından baktı. Tom Olson onlara doğru koşuyordu,

motelin otoparkında kollarını sallayarak yürüyordu. Bağırdığını ya da çığlık attığını görebiliyorlardı ama onu duyamayacak kadar uzaktaydılar. Koşma biçiminde bir çılgınlık vardı; sanki görünmez çalımcılarla mücadele ediyormuş gibi şiddetli, yüksek vuruşlu bir koşu.

Lucas arabayı durdurdu ve Olson yaklaşırken hem o hem de Del arabadan indiler. Trafik ışığı yeşile döndü; arkalarından gelen Lexus'un sürücüsü kornasına dokundu. Lucas sürücüye başını salladı ve Lexus ile Porsche'nin arasına girerek Olson'a doğru ilerledi. Olson elli metre kadar uzaklaşmıştı ki aniden durdu, öne doğru eğildi ve sanki nefesi kesilmiş gibi ellerini dizlerinin üzerine koydu. Lexus'lu adam arabasının kapısını iterek açtı ve sokağa çıktı. Lexus, Porsche'nin arkasında sıkışmıştı ve Lexus'un arkasında başka arabalar da vardı. Şoför, "Çek arabanı, pislik herif," diye bağırdı ve tekrar kornaya bastı.

Lucas bağırdı, "Polis. Etrafından dolaş." Adam kornaya basarak anlaşılabilir bir şekilde bağırdı; sonra Lexus'un arkasındaki başka bir araba çalıştı. Durduğu gibi aniden ayağa kalkan Olson tekrar onlara doğru koşmaya başladı, Lucas ve Del diğer taraftan çimenlere adım atarken, Olson siyah zeminli otoparktan çıkıp çimenli bir kenara geçti.

Sonra, arkalarında kornalar çalarken, Olson koşarak birkaç metre yakınlarına kadar geldi ve durdu, gözleri kocaman ve kederliydi, başının iki yanındaki saçları kulaklarının üzerine topladı, ağzını açtı, hiçbir şey söylemedi, çenesi çalışıyordu ve sonra yüzüstü yere kapaklandı.

"Tanrım," dedi Del.

Kornalardan birkaçı durdu ama bir ya da ikisi devam etti. Lexus sürücüsünün sesini tekrar duyabildiler: "Hey, pislik, pislik ..."

Olson'ın yanına çömeldiler ve Lucas baygın adamın yüzünü çevirip başparmağıyla bir göz kapağını kaldırdı. Olson'ın gözleri yukarı kıvrılmıştı ve Lucas inci gibi beyaz bir şeritten başka bir şey göremiyordu. "Nefes alıyor ama baygın," dedi Lucas. "911'i arayın."

Del cep telefonunu çıkardı ve ikisi de Olson'ın buruşmuş halinin üzerinden ayağa kalktılar. Yarım düzine korna tekrar çalmaya başladı ve ardından

Bir polisin sirene dokunmasıyla aniden *korna* çalmaya başladı. Bir ekip arabası Porsche'nin önünden geçti ve korna sesi kesildi.

Lucas cebinden kimliğini çıkarıp polis arabasına doğru ilerlerken bir Bloomington polisi arabanın yakın tarafından, bir diğeri de uzak tarafından indi. Lucas'ın Porsche'sini aralarında tuttular. Lucas rozet çantasını başının üstünde tutarak bağırdı, "Minneapolis polisi. Bir ambulansa ve yardıma ihtiyacımız var."

Porsche'nin arkasındaki polis diğer polise bir şey söylemek için döndü ve Lucas kapıyı kapattığında rozet çantasını uzattı ama ekibin diğer tarafındaki polis, ikisinden daha uzun olanı, bir çavuş, "Şef Davenport ... neler oluyor?" dedi.

"Bilmiyoruz. Az önce moteldeki adamla konuştuk ve o r a d a n ayrılıyorduk, birdenbire koşarak geldi ve bize bağırmağa başladı, şimdi de bir çeşit kriz geçiriyor. Hemen bir sağlık görevlisine ihtiyacımız var ve sizin de burada beklemeniz gerekiyor. Bir dakika bekleyebilir misiniz?"

"Elbette."

Lexus'a doğru yürüdü; şoför içeri kaymıştı ama Lucas kapının kolunu tutup sarsarak açtı. Adam ellili yaşlarındaydı, yüzü kızarmıştı, saçları ağarmıştı. Lucas, "Ben bir polis memuruyum. Ciddi bir sorunumuz vardı. Benim eğilimim o çirkin, aptal kışını arabadan çıkarıp seni kelepçelemek ve bir polis memuruna müdahale etmekle suçlayarak şehir merkezine göndermek. Bir üst araması sana *pislik* kelimesinin gerçek anlamını öğretecektir."

"Sadece gitmek istiyorum." Adam öfkeliydi, özür dilemiyordu. "Beni engelledin. Meşgulüm, acelem var ve sen bir pislikle takılıyorsun."

Lucas, "Arabayı park et." dedi. "Park halinde *zaten*."

Lucas onun yanından uzanıp anahtarı çevirdi ve motoru durdurdu. "Sana gidebileceğini söyleyene kadar burada otur. Kimildarsan hapse girersin."

"Acelemlerim," diye bağırdı adam.

LUCAS Bloomington polislerine geri döndü ve Olson'a ne olduğunu anlattı. Uzaktan bir ambulans sireni çalmaya başladı. Alışveriş merkezinden çıkan insanlar durup Porsche'ye, polis arabasına ve çimlerin üzerinde yatan adama aval aval baktıkça trafik sıkışıklığı daha da arttı.

"Olay şu ki, biz onunla konuşurken otoparkta gayet iyiydi," dedi Lucas. "Sonra otel odasına döndü ve bir dakika sonra koşarak peşimizden geldi. Şimdi de bu her neyse onu yaşıyor. Bir kriz."

Dış şeritten bir araba geçiyordu ve bir çocuk "Onu vurdun mu?" diye bağırdı.

"Belki felç geçirmiştir," dedi çavuş.

"Kendinde değil," dedi Del. "Sanki biri onu bayıltmış gibi." "Sanırım gidip motele baksak iyi olacak," dedi Lucas.

"Siz burada kalıp sağlık görevlileri ve trafikle ilgilenebilir misiniz? ama motele başka bir araba gönderelim mi?"

"Evet. Bir dakika içinde biri gelecek." Lexus'a baktı. "Bu adamın hikayesi nedir?"

Lucas ona hızlıca söyledi ve çavuş başını salladı. "Sik kafalı. Onu bir süre buralarda tutacağız."

"Bu iyi olur," dedi Lucas. "En azından sakinleşene kadar."

LUCAS VE DEL çimlerin üzerinden otoparkı geçerek otele doğru yürüdüler. Resepsiyon görevlisi kaldırımdaki kargaşayı izlemek için ön pencereye gelmişti. Lucas ona rozet çantasını göstererek, "Olson adında bir misafir için oda numarasına ve anahtara ihtiyacımız var," dedi.

Görevli masanın arkasına geçti ve bilgisayarını açtı. "Elimizde iki Olson var: Bay Tom ve Bay Lynn Olson."

"İki anahtarı da bize ver," dedi Lucas.

Tezgâhtar hiç tereddüt etmedi. Delikli bir çekmeceye baktı, iki anahtar çıkardı ve masanın diğer tarafına itti. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Bloomington'dan bir polis arabası birazdan burada olur," dedi Lucas. "Polisleri yukarı gönderin."

OLSON'LARIN İKİ odası bitişikti, bir iç merdivenden çıkılıyor ve uzun, halı kaplı bir koridordan geçiliyordu; bu koridor hafif bir dezenfektan ve şarap ya da bira gibi başka bir şey kokuyordu. "Kendi odasındaki bir şey onu korkutur mu?" Del koridordaki oda numaralarını sayarken sordu.

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Lucas. "Hadi onun ailesini deneyelim." Önce yaşlı Olson'ların kapısı açıldı. Lucas kapıyı çaldı. Cevap veren olmadı. Daha yüksek sesle çaldı. Dinlediler, sonra Del başını salladı ve Lucas anahtarı kilide sokup çevirdi ve itti.

Zincir yok. Kapı açıldı ve Lucas içeri adım atıp kan ve idrar kokusunu aldı.

LYNN OLSON kapıya en yakın çift kişilik yatağın çaprazında, yüzü koyun, tamamen giyinik bir halde yatıyordu; başı garip bir şekilde sağa, onlardan uzağa doğru dönmüştü. Bir kolunu uzatmıştı; krom bir tabanca elinin altında yerde duruyordu. Karısı yandaki yatakta yatıyordu, kaskatı kesilmişti, ayakkabısızdı ama giyinikti. Yüzüstü yatıyordu, başı yastığın üzerindeydi, şakağında kırmızı bir kurşun yarası vardı.

"Ah, lanet olsun," dedi Del, Lucas'ın arkasından.

İkisi de bilinçsizce silahlarını çekerek yavaşça odaya doğru ilerlediler. Oda aslında küçük bir süitti ve ana odanın dışında bir oturma alanı vardı. Banyo arka taraftaydı. Lucas hızlıca kontrol etti, boş olduğunu gördü ve ana odaya geri döndü.

Geride kalan Del, "Yatağın yanında silah var." dedi.

Lucas, Lynn Olson'a doğru bir adım attı ve yanağına dokundu: soğuktu. Ölmüştü ve bir süredir ölüydü. Lil Olson hakkında hiçbir şüphe yoktu. Başının uzak tarafında, kurşunun çıktığı yerde açılan yaradan sıçrayan kurşunu görebiliyorlardı. Lucas silahın yanına diz çöktü, burnunu silaha bir santim kadar yaklaştırdı: dokuz milimetrelik. "Plain'de kullanılan silahın bu olduğunu sanmıyorum," dedi. "Betonda oldukça büyük bir krater vardı. Dokuzluk bir silahın bunu yapacağını sanmıyorum."

"Ve ben ipliği göremiyorum. Alie'e ölür, biri de Plain'i öldürür. Bunu anlayabiliyorum: intikam, özellikle de o fotoğrafın yayılmasından sonra. Alie'e'nin ölümünden para kazanıyor ve belki de bazı çatlaklar bunu yanlış anlıyor. Corbeau için de aynı şey geçerli: O da Alie'e'nin etrafındaki günahkarlardan biri. Ama ebeveynler. Ebeveynleri göremiyorum."

Lucas başını salladı. Koridordan bir ses duyular. "Alo?"

Del kapıya gitti, kafasını dışarı çıkardı. "Aşağıdayım."

Bir süre sonra biri yirmili yaşlarda, diğeri kırışmış ve daha ağır olan iki NEW BLOOMINGTON polisi geldi. "İki ölü," dedi Lucas. "Kriminal laboratuvara ihtiyacımız olacak, hem de hemen."

Kır saçlı olan dedi ki, "Seni televizyonda gördüm. Alie'e olayında. Bu daha fazlası mı?"

Lucas başıyla onayladı. "Bunlar Alie'nin ailesi."

Polis nefesini verdi, başparmaklarını kemerine geçirdi ve sahneyi ezberliyormuş gibi uzun uzun bir kez daha baktı. "Hakkını vermeliyim," dedi, sanki bunu Lucas yapmış gibi. "Bu çok garip bir şey." Genç ortağına baktı. "Haber ver."

LUCAS dedi ki, "Aklıma bir şey geldi. Lynn Olson'ın Lynn Olson'ın hesap cüzdanına ihtiyacım var."

"Ah, dostum, bilmiyorum," dedi yaşlı polis. Suç mahalli karıştırılmaması gereken bir verdi.

"Evet, biliyorum ama buna ihtiyacım var." Lucas odaya geri döndü, etrafına bakındı, bir buz kovasının içine doldurulmuş plastik bir torba gördü, onu aldı ve Olson'ın cesedine doğru yürüdü. Olson'ın arka cebindeki cüzdanı görebiliyordu, dikkatlice cebin kapağını kaldırdı, plastik torbanın içinden cüzdanı kavradı ve dışarı çıkardı. Cüzdan poşetin içindeyken cüzdanı açtı, kredi kartı yuvasında ehliyeti buldu ve manevra yaparak cüzdanı çıkardı.

"Bunu bildirebilir misin?" diye sordu yaşlı polise. "Lynn Olson'ı araştırmalarını söyle, doğum tarihi 2-23-44. Burnt River, Minnesota'da yaşıyor. Adına kayıtlı arabalara ihtiyacımız var."

Bloomington otuz saniye içinde geri geldi. Olson'ın üç arabası vardı: yeni bir koyu mavi Volvo, iki yaşında bir Ford Explorer ve yeşil bir 1968 Pontiac GTO.

Lucas Bloomington polislerine, "Siz halledersiniz," dedi. "Bu arabayı otoparkta aramamız gerekiyor." Ve Del'e: "Haydi."

Merdivenlerden inerken Del, "Marcy başaracak," dedi. Lucas ona baktı.

"Kimseyle konuşmadın mı?"

"Hayır, dostum. O kötü havayla canımı sıktın. Ama *bu* Vibe. Marcy değil. Sen bundan bir elektrik alıyordun."

"Del, çalışırken o boku içemezsin."

"Evet, iyi, izle. O iyi." O görünüyordu
marjinal olarak daha neşeli.

Olson'ların arabasını bir dakika içinde buldular, mavi Volvo, Tom Olson'ın arabasına çok benziyordu ama on yıl daha yeniydi. Lucas yolcu tarafına doğru yürüdü, Volvo ile kırmızı bir Chevy Camaro'nun arasına sıkıştı. Kapiya varmadan kurşun deliğini gördü, uzanıp ona dokundu. Görerek ya da hissederek hata yapmak zordu.

"Bu olimpiyat kalitesinde bir atış," dedi Del. Del deliğe bakmak için dar alanda diz çökerken Lucas dönüp otoparka baktı. Bloomington'dan üç ekip arabası, Shriners geçit töreni gibi ışıkları yanıp sönererek birbiri ardına otelin köşesinden dönüyordu.

"Rose Marie'yi arasam iyi olacak," dedi. "Telefonumu arabada unutmuşum."

Del ona cep telefonunu uzattı ve o da Rose Marie'nin numarasını tuşladı.
"Ben Lucas," dedi. "O nasıl?"

Lucas dinledi, Del ona bakıyordu. Lucas telefonu kulağından çekip ona, "Hâlâ masanın üzerinde," dedi.

"O iyi," dedi Del, ama şimdi sesi emin değıl gibiydi.

Lucas Rose Marie'ye, "Tamam. Burada bir gelişme oldu."

DEL arabada beklerken, Lucas gelen Bloomington polislerini merdivenlerden Olson'ların odasına götürdü ve sonra olay yerini tekrar ihlal etti. Bu kez, Bloomington polislerinin itirazlarına rağmen, şifonyerden Olson'ların araba anahtarlarını aldı.

"Anahtarlar olay yerinin tamamen dışında," dedi onlara. "Araba anahtarlarından hiçbir şey elde edemezsiniz. . . . Ama bagajlarına bakmamız gerekiyor."

"Evet, ama" dedi çavuş huzursuzca. Bütün bunlar onun eğitime aykırıydı.

"Bak, sorun değil. Sorumluluğu ben alacağım," dedi Lucas. "Ama biz arabayı açarken aşağı gelip izleyebilirsen çok memnun olurum."

Çavuş onunla birlikte yürümeyi kabul etti. Lucas arabanın bagajını açtı ve tuhaf seyahat eşyalarından başka bir şey bulamadı: bir kamera çantası, yarısı dolu bir çamaşır torbası, iki golf sopası ve birkaç top, açık bir plastik çöp torbası kutusu, boş bir soğutucu ve mor bir Minnesota Vikings ceketinin altında gri metal bir alet kutusu.

"Büyük bir silah mı arıyorsun?" Del sordu.

"Eğer görüldüğü gibiyse, eğer bu bir cinayet-intihar vakasıysa... dostum, bu hayatı kolaylaştırır," dedi Lucas. Çöp torbalarının olduğu kutuya daldı, bir tanesini çıkardı, içinden birkaç parça kopardı, parçalardan eldiven yaptı ve alet kutusunu açtı. Kutunun üstünde, içinde lokma anahtarı ve soketler bulunan bir tepsi vardı. Tepsiyi kaldırdı. Aletler. "Hiçbir şey yok," dedi.

Del yolcu tarafındaki kapıyı açmak için kamyonetin anahtarlarını çıkarmıştı. "Ben bir şey görmüyorum."

Del ayağa kalktı. "Ama kapıdaki delik... Bu Marcy ve muhtemelen Plain'i temizleyebilir. İntikam ateşi. Ya öyle ya da ..."

"Ne?"

"Ya Lynn Olson kızını becermeye çalışırken bir şey olduysa? Partide sarhoştı ve belki de Lansing. I

Bilmiyorum."

"Plain bu işin neresinde?" Lucas düşünerek sordu. "Belki bir şey görmüştür?"

"Neden bize söylemedi ki? Onları pek sevmediğini söyledi.

Alie'e'nin etrafındaki tüm

kalabalık." "Bilmiyorum,"

dedi Del.

Bir saat boyunca motelde kaldılar, olay yerindeki ön çalışmaları izlediler ve Bloomington polislerine ifade vermek için gerekli hazırlıkları yaptılar.

Bir olay yeri inceleme teknisyeni odada gezinirken Lucas, "Silahı hemen incelemelisiniz," dedi. "Marcy Sherrill'i vurmak için kullanılan silah olabilir."

Teknisyen, "Birkaç saat içinde elimizde olur, daha fazla değil," dedi. "Kurşunu çıkarmışlar mı?"

"Bilmiyorum." Lucas arayıp sordu ve Sherrill'e isabet eden iki kurşunun da temiz bir geçiş yaptığı söylendi. Başka bir olay yeri ekibi Jael Corbeau'nun stüdyosundaydı ve tahta parmaklıktaki kurşun deliğine benzeyen yerden bir mermi çekirdeği çıkarmaya çalışıyordu. Jael hâlâ hastanedeydi.

Caddenin karşısındaki lokantada bir grup televizyon kamerası belirmişti. Bloomington onları motelden uzak tutuyordu ve bir Bloomington polisi Lucas'ın Porsche'sini otoparka geri götürmüştü. Motelden çıktıklarında Lucas kameramanlar arasında ani bir hareketlenme olduğunu, kameraların omuzlarında yükseldiğini gördü.

"Televizyona çıkmak üzereyiz," dedi. Del başını eğdi ve Lucas'ın arkasına geçti. Arabada başını eğmiş, bir eliyle yüzünü kapatmıştı. Otoparktan çıktıklarında bir televizyon kamyonu peşlerinden geldi. Lucas otoyolda kendini kaybetti, akşam trafiğini bir köpekbalığı gibi yarıp geçti.

Telefon kontrollerini yapmışlardı: Sherrill hâlâ masadaydı. Çok kan almıştı ama prognozu iyiye gidiyordu. Tom

Olson uyuyordu. Hastanede kafası karışmış, vücudu şoka girmişti. Sakinleştirici verilmişti.

Şehrin kuzeyinde, James Bee'nin evinde polisler bilgisayarları ve Rolodex'i temizlemişti. Rolodex ile Silly Hanson'ın parti listesindeki isimler arasında bir çapraz eşleşme vardı ve Loring adında işinin ehli bir Minneapolis polisi çapraz eşleşmeyi araştırıyordu. Bee'nin evindeki polisler ayrıca yatak odasında üç ons kokain buldular. Bee kokainin sarışın karısına ait olduğunu iddia etti ama karısı bunu reddetti. İkisi de ilçe hapishanesine götürülüyordu.

İkinci ev için hâlâ bekleyen bir tutuklama emri vardı ama Del başını salladı: "Şu anda her şey çok ağır," dedi. "Eğer ihtiyacımız varsa, yarın yapalım. Gidip Bee'yle konuşalım, belki o bize ihtiyacımız olanı verir."

"Önce hastaneye uğrayalım."

"Evet, ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Del.

AMELİYATHANEYE BAKMALARINA İZİN VERİLMİYORDU ve Sherrill hâlâ masadaydı.

"Tanrım, ne kadar oldu?" Lucas Rose Marie'ye sordu.

Rose Marie boş bir hastane odası tutmuştu ve iki ayrı hasta telefonunu çalıştırıyordu. Saatine baktı. "Dört saat."

"Daha ne kadar yapmaları gerekebilir?"

"Ne yaptıklarını bilmiyorum, Lucas. Bak ... git buradan. Git bir şeyler yap."

"Ne gibi?" diye sordu.

"Umurumda değil ama bu senin için iyi değil." Del'e baktı. "Sana da."

Del, "Hadi gidip Bee'yle konuşalım." dedi.

BEE avukatının yanındaydı. Lucas kapıyı çaldı, eliyle

başını içeri sok. "Bilmenizi isterim ki ... bazı bilgiler arıyoruz ve belki konuşabiliriz."

"Hiç sanmıyorum," dedi avukat. "Arama izniniz bir tuvalet kağıdı parçası."

"Tam tersine," dedi Del. "O şey bir altın parçası. Müvekkiliniz doğrudan hapse girecek ve Go'yu geçemeyecek."

Bee sıkıntılı görünüyordu. Dedi ki, "Tam olarak bir sorunum olduğunu sanmıyorum. Bir kere kokain benim değil, Connie'nindi. Ama diyelim ki Connie'ye yardım etmek istedim . . . ne bilmen gerekirdi?"

"Alie'e Maison ile birlikte öldürülen Sandy Lansing'i kimin çalıştırdığını bulmaya çalışıyoruz. Uyuşturucu satıyordu ama perakende satış yapıyordu. Onun arkasındaki adamı arıyoruz."

Bee omuz silkti. "Ralph'la konuşmama izin ver. İstesem bile sana yardım edebilir miyim bilmiyorum. Ama Ralph'le konuşmama izin ver."

"Ralph'la konuş," dedi Lucas. Ve Ralph'a: "Anladığım kadarıyla yine kunduz vuruyormuşsun."

Ralph sırtıttı ve "Şşşt" dedi, Bee de "Ne?" diye sordu. Ralph, "Kulübemde küçük bir kunduz sorunum var." dedi.

"Larry Connell saatte bir kez yüksek güçlü bir tüfek sesi duyduğunu söyledi," dedi Lucas.

"Geyik mevsimi yaklaşıyor," dedi avukat. "Pratiğe ihtiyacım var. Ve şu lanet kunduzlar, eğer o dereyi kapatırlarsa, bütün arazimi sel basacak. Lanet kemirgenler. DNR'dan nefret ettiğim kadar onlardan da nefret ediyorum."

"Ne kunduzu?" Arı sordu.

"Sonra konuşuruz," dedi Lucas.

"Siz aptallar ne yaptınız biliyor musunuz?" Bee dedi ki. "Bunu kesin olarak bilen tek adamı aldınız ve hapse attınız. Sizden nefret ediyor ve sizinle asla konuşmayacak."

Del, "Ne?" dedi ve Lucas'la birbirlerine bakıp aynı anda, "Rashid Al-Balah," dediler.

LUCAS DEDİ Kİ, "Şu poker oyununu halletmeliyiz. Trick bir yere gidecekse, orası orası olmalı."

"Bana iki saat ver," dedi Del. "Hastaneye geri mi dönüyorsun?" "Evet."

"Cep telefonunu aç."

"Tamam."

"Hayır, senin yaptığını görmek istiyorum," dedi Del.

Lucas cep telefonunu çıkarıp açtı. Del de kendi telefonunu çıkarıp hızlı arama kodunu tuşladı ve Lucas'ın telefonu çaldı. "Tatmin oldun mu?"

"Devam et," dedi Del. "Yüksek bahisli bir oyunun kapısını tek başıma tekmelemek istemiyorum."

LUCAS tünelden hükümet merkezine doğru yürüdü ve asansöre binerek bölge savcısının ofisine çıktı. Randall Towson toplantıdaydı. Lucas onu koridora çıkardı.

"Neler oluyor?" Towson sordu. Elinde finansal bir tabloya benzeyen b i r çıktı tutuyordu.

"Del'in Trick Bentoin ile karşılaşması hakkında Al-Balah'ın avukatıyla konuştunuz mu?"

Towson, "Henüz değil, ama bunu daha fazla erteleyemem," dedi.

"Onu şimdi arayabilir misin?" Lucas sordu. "Ve ona Trick'i kaybettiğimizi, henüz bir şey yapamayacağımızı ama aradığımızı söyler misin? Ve yarın Al-Balah'la konuşmak isteyebileceğimizi söyle."

Towson, "Bizi geri zekalı gibi gösteriyor," dedi. "Telefonu kapattıktan iki dakika sonra gazeteleri arayacak."

"Al-Balah'la gerçekten konuşmamız gerekiyor," dedi Lucas. "Bu Maison davası."

Towson'a kısa bir açıklama yaptı ve Towson sonunda, "Pekala. Yine de onu aramalıyım. Hemen şimdi arayacağım. Bentoin'i bulacağından emin misin?"

"Hayır. Ama Del bunun büyük bir maç olduğunu duymuş ve bu normalde adamı cezbeder. Orada olmasa bile, maçtaki başka biri onun nerede olduğunu biliyor olabilir."

"Marcy nasıl?"

"Şimdi oraya gidiyorum. Son duyduğumda hâlâ masadaydı."

"Dinle, bunu başaracak," dedi Towson. Lucas ve Marcy'nin bir ilişkisi olduğunu biliyordu. "Durumu iyi ve onu masaya yatırdıklarında ..."

"Evet, şey. Umarım."

"Başaracak, dostum."

Lucas hastanede aylak aylak dolaşan birkaç polise başıyla selam verdi ve doğruca danışmaya yöneldi. Bir hemşire onun geldiğini görüp başını salladı ve "Hâlâ kendine gelemedi ama Dr. Gunderson kola içmek için dışarı çıktı ve neredeyse her şeyi yeniden bağladıklarını söyledi. Fazla uzun sürmez."

"Durumu iyi mi?"

Hemşire ikircikli davrandı. "Olabilirdiğince iyi durumda. Anlıyorum ..." Sanki yetkisiz bilgi verirken yakalanabileceğinden endişeleniyormuş gibi iki tarafa da baktı.

"Evet, evet?"

"Anladığım kadarıyla kurşun göğsünün hemen altına ve orta hattın birkaç santim dışına isabet etmiş, bu yüzden akciğerinde bir sorun var ve kaburgalarındaki kemik parçacıklarıyla ilgili bir sorunları var ama omurga tutulumu yok. Bence kanamayı kontrol altına alırlarsa ve yeterince güçlüyse kurtulabilir. *Ben* böyle düşünüyorum ama ben orada değilim."

"Tanrı seni korusun," dedi Lucas. "Oldukça güçlü."

Rose Marie'nin el koyduğu odaya gitti ve onu Frank Lester ile konuşurken buldu.

"Yeni bir şey var mı?" Lester sordu.

"Belki bir şeyin kenarındır," dedi Lucas. "Peki ya sen? Jael nerede?"

"Önce sen konuş."

Lucas onlara Bee'nin evine yapılan baskını, Bee'nin Al-Balah'ın bu ismi bulabileceği önerisini ve Del'in Trick Bentoin'i arayışını hızlıca anlattı. Rose Marie her şeyi anladı ve sonunda, "Hâlâ katilden üç kat uzaktasınız," dedi.

"Ya da belki dört ya da beş," dedi Lucas. "Jael nerede?"

"Franklin'e kıyafet alması için onu evine geri götürmesini söyledik. Onu güvenli bir yere bırakacağız, belki Hudson'da, üstünü örteceğiz. Seninle tekrar konuşmak istiyor. Sanırım Marcy'ye olanlar için kendini suçluyor."

"İyi, onu yoldan uzak tut," dedi Lucas. "Ne aldın?"

Polis psikiyatristi Angela Harris, Alie'e'nin ailesinin ölümünü duyduktan sonra bir saat önce Lester ile konuşmaya gelmişti. "Bunun bir cinayet-intihar olduğunu düşünmüyor," dedi Lester.

"Arabanın kapısındaki kurşun deliğini biliyor mu?"

"Evet, ama cinayetlerin cinayet-intihar olmadığını bulacağımızı tahmin ediyor. Alie'e'nin öldürülmesinin intikamını almak için öldürüldüklerini düşünüyor. Plain'le birlikte ve Corbeau'ya yapılan girişimle birlikte, eğer öyleyse. Tom Olson'a bir kez daha yakından bakmamız gerektiğini düşünüyor. Onu tanıyan bazı kişilerle konuşmuş ve görünüşe göre geçmişte çoklu kişiliğe sahip olabileceğini düşündüren bazı garip psikolojik olaylar yaşamış. Harris kişiliklerden birinin psikopat olduğunu düşünüyor."

"Ah, dostum. Bu çok garip," dedi Lucas.

"Evet, ama bunun ebeveynlere ne olduğunu açıkladığını söylüyor. Olson psikopat moduna giriyor ve Alie'e'yi öldürmekle suçladığı kişileri ortadan kaldırmaya başlıyor - onu uyuşturucu ve lezbiyenlerle dolu yaşam tarzına yönlendiren kişileri ve tüm bunları. Magazin fotoğrafları onu harekete geçirir: pürüzlü meme uçları ve tüm bunlar, kız kardeşiyle bir tür psikoseksüel yolculuk.

"Plain'in peşine düşüyor, sonra ortaya çıkan lezbiyen meselesi yüzünden Corbeau'ya saldırıyor - onun yerine Marcy'ye vuruyor ama Corbeau'ya saldıracaktı. Sonra anne ve babasını, yani onu bu hayata sokan kişileri öldürüyor ... ve bunun için onları suçladığını *biliyoruz*. Onları öldürdükten sonra, psikolojik yorgunluk içinde alışveriş merkezine gidiyor ve kişilik değiştiriyor. Bu kişiliğin diğer kişiliğin ne yaptığına dair hiçbir fikri yok ... ve sonra aynı kişilikle motele geri dönüyor, sizinle karşılaşılıyor, sonra ailesinin odasına çıkıyor ve cesetleri buluyor. Peşinizden koşarak geliyor ama yaşadığı şokla kişilik değiştirmeye başlıyor."

"Bağlantıyı koparmak mı?"

"Siktir et, bilmiyorum," dedi Lester. "O da öyle dedi."

"Dağılıyor," dedi Rose Marie. "Bir yerlerde, asıl kişiliği ne yaptığını biliyor ama bununla başa çıkamıyor. Böylece tüm jüri tarafından düzenlenmiş kişiliği parçalara ayrılmaya başlıyor. Gördüğünüz gibi bir tür uyum sorunu yaşıyor."

Lucas bunu düşündü ve sonra, "Babasının arabasına erişebilirdi. Eğer cinayet-intihar değilse ..."

"Bunu düşündük. Şu anda yaptığımız şey, olay yeri inceleme ekiplerinin ve adli tabibin oradaki işlerini bitirmesini beklemek. Eğer bunun bir cinayet-intihar olduğunu söylerlerse, o zaman biraz yavaşlarız; olmadığını söylerlerse, o zaman Olson'a bakarız. Bir yere gitmiyor; hastanede uyuyor. Sağlık görevlileri şokun onu çok etkilediğini söyledi."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Marcy için işler biraz daha iyi görünüyor." Rose Marie başını salladı. "Başaracak, Lucas."

Hepsi bir dakika boyunca bunu düşündü ve Lucas bir parmak karanlık hissetti -günün ilk önsezisi. Ama hiçbir şey söylemedi. "Eskiden birlikte çalıştığım bilgisayarlılardan öğrendiğim bilimsel bir şey var," dedi.

"Öyle mi?" Lester sordu.

"Evet. İyi bir tahminde bulunmak için yeterli bilgiye sahipseniz, muhtemelen durumu kavırıyorsunuz demektir. Harris, Olson'ların görüldüğünün aksine bir cinayet-intihar vakası olmadığını tahmin ediyorsa, belki de bir şeylerin peşindedir."

"Rahibe kız arkadaşınla konuşmalısın," dedi Rose Marie. "Onu arayacağım," dedi Lucas.

Bir süre oyalandı, Rose Marie'nin telefonlarla uğraşmasını izledi. Lester dışarı çıkıp diyet kola aldı ve Lucas'a da bir tane getirdi. Lucas'ın cep telefonu çaldığında hiçbir şey konuşmadan bekliyorlardı.

"Ben Del," dedi Lucas telefonu cebinden çıkarırken. Ama arayan Del değildi. Şaşırmış bir memur, "Lucas'la mı görüşüyorum?" dedi.

"Benim. En azından benim telefonum."

"Nasıl oluyor da telefona cevap veriyorsun?"

"Etrafta koşturuyorum. . . . Neler oluyor?"

"Maplewood polisinden bir mesaj iletiyorum. Aradığınız arabayı bulmuşlar."

"Araba mı?"

"Evet, o, uh, adını ben yazdım Derrick Deal?"

"Oh, evet." Yaklaşık on yıl öncesinden. Saatine baktı: altı saat, iki ceset daha, bir vurulmuş polis. "Neredeydi?"

"3M otoparkında bir yöneticinin ayrılmış yerinde." "3M'de mi?" Ve düşündü, *Uh-oh*.

"Evet. Söyledikleri bu. Bununla ne yapmak istediğinizi bilmek istiyorlar."

"Beni bağlayabilir misin? Polise?"

"Uh, bir dakika ..." Birkaç saniye sonra geri geldi. "Onlarla konuştum ve burası kiminse yöneticinin cebinde bir cep telefonu var, yani onları doğrudan arayabilirsiniz. Şu anda yanlarında duruyor."

Yöneticinin adı Marx'tı; sesi ilgili geliyordu. "Araba dünden beri burada. Sonunda çektirmek için polisi aradım, çünkü bu konuda sinirlenmeye başlamıştım. Bir tür ölüm listesinde olduğunu söylediler."

"Evet. Polisle konuşayım."

Polis geldi ve Lucas kendini tanıttınca, "Hey, Şef, arabaya ne oldu?" dedi.

Lucas ona kısa bir hikaye anlattıktan sonra, "Bunda alışılmadık bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet, bir şey var. Sürücü tarafının zemininde anahtarları görebilirsiniz. Bir anahtarlık. Arabadan inerken düşmüş ve arkasından kilitlemiş olabilir."

"Başka bir şey yok mu?"

"Hayır. Araba temiz. Arka koltuğun zemininde birkaç harita ve *Wall Street Journal* dışında görebildiğimiz başka bir şey yok."

"Dinle, bunun Maison davasıyla bir ilgisi var ve o araba oldukça önemli olabilir. Acaba kapıyı açmanı ve anahtarları kullanarak bagajı açmanı sağlayabilir miyim?"

"Tanrım, bilmiyorum. Artık kapı açıcıları taşımıyoruz," dedi polis.

"Peki ya camı kırarsan? Bu oldukça önemli." "Ah, dostum . . .

Aramam gerekecek. Sana geri dönebilir miyim?"

"Tutabilir miyim?"

"Tabii, bir saniye bekle."

Polis ararken Lucas Lester'a, "Bu telefonu kullanmaya başlayacağım, sonra insanlar beni aramaya başlayacak ve çok yakında ben de sizin gibi deli olacağım," dedi.

"Bir süre sonra iyi hissettiriyor," dedi Lester. "İnsanlar sizi arıyor, kendinizi önemli hissediyorsunuz. Çok geçmeden bir çağrı cihazı düşünmeye başlıyorsunuz."

"Evet, bir domuzun gözünde," dedi Lucas.

Lester, "Henüz bunu deneyimlemediniz," dedi. "Bağlantı telaşı."

Franklin kapı aralığına doğru eğildi ve Lucas ile Lester başlarını kaldırıp ona baktılar. Lucas, "Senin Jael Corbeau'yla birlikte olduğunu sanıyordum," dedi.

Franklin sol tarafını göstererek, "Tam şurada," dedi. "Bir hemşireyle konuşuyor. İsterseniz hemşireyi vurabilirim."

"Sorun değil," dedi Rose Marie. Franklin Marcy'yi sordu ve Rose Marie ona bilgi vermeye başladı.

Sonra Maplewood polisi geri aradı ve dedi ki, "Dinle, Şef, şefim seninle konuşmak istiyor. Arayabileceği bir numara var mı?"

"Bekle," dedi Lucas. Telefonu Lester'a uzattı ve "Ona cep telefonu numaranı ver," dedi.

Lester numarayı okuduktan sonra telefonu Lucas'a geri verdi. Lucas, Maplewood polisinin numarayı başka birine tekrarladığını duyabiliyordu ve bir saniye sonra Lester'ın telefonu çaldı. Lucas'a uzattı, o da "Alo?" dedi.

Maplewood şefi, "Bu arabayı yakalarsak bize dava açılır mı?" diye sordu.

Lucas gözlerini Lester'a dikerek, "Cinayet şüphesi var, bu yüzden her ihtimale karşı onu yerinden oynatmak istemiyoruz," dedi. "Sorumluluğu biz alacağız. Eğer şehir kabul etmezse, camın parasını ben öderim."

Maplewood şefi, "Başının üstüne," dedi ve Lucas onun arka planda konuştuğunu duyabiliyordu. Kendi telefonunu kulağına götürdü ve 3M'deki Maplewood polisi, "Tamam, onu yakalayacağız," dedi.

Lucas, "Anahtarları alman gerekiyorsa eldiven kullan. Ne olur ne olmaz." Maplewood şefi diğer kulağına, "Sakin ol," dedi ve Lucas, "Evet, teşekkürler," dedi ve telefonu Lester'a geri verdi, bu sırada polis, "Anahtarları bırakabiliriz. Bagaj mandalını görebiliyorum."

Lucas 3M'den bir çıtırtı, ardından bir kapı sesi duydu ve Maplewood polisi, "Bagajı açıyoruz," dedi. Ve bir dakika sonra, "Ah, kahretsin."

Lucas'ın yüzüne bakmakta olan Lester, "Ne?" diye sordu ve ses tonunu duyan Franklin ve Rose Marie konuşmayı kesip Lucas'a baktılar. Sonra Maplewood polisi geri geldi ve "Umarım bu adam arkadaşın değildir," dedi.

"Ah, dostum." Lucas ayağa kalktı. "Neye benziyor?"

"Görünüşe göre biri kafasına kürekle vurmuş. Çoktan ölmüş."

"Küçük adam mı? Belki altmış? Yaşına göre uzun saç kesimi?" "Evet. Onu yakalamışsın. Olay nedir?"

Lucas Rose Marie'ye baktı ve, "Bir tane daha var. Bunun Alie'yle ilgili olduğunu sanmıyorum. Bence Sandy Lansing'le ilgili."

"Maison'la mı ilgili?" diye sordu polis kulağına.

"Peki Alie'e'nin ailesi bu işin neresinde?" Rose Marie sordu.

"Belki Tom Olson intikam peşindedir ama her şeyi başlatan ilk cinayetler Lansing'le ilgiliydi."

Maplewood polisi "Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu.

Lucas, Rose Marie'ye, "Bir dakika," dedi ve telefona, "Birkaç dakika içinde orada olacağım. Tam olarak neredesin?" Adresi zihnine not etti ve telefonu kapattı.

"Anlaşma hakkında konuşmasak olmaz mı?" Lester sordu. "Medyaya mı?"

"Hiç sanmıyorum. Maplewood polisleri Alie'e hakkında konuştuğumuzu biliyorlar ve biliyorsun ki bu duyulacak."

"Bir gün içinde bir polis vuruldu ve dört cinayet işlendi." Rose Marie önce Lester'a, sonra Franklin'e ve tekrar Lucas'a baktı. "Ne yapacağız şimdi?"

Lucas onlardan ayrılıp Jael'i hemşire odasının yanında toplanmış, Franklin'i de dış kapının yanında dururken buldu. Jael onu görünce ayağa kalktı ve Lucas, "Nasılsın?" dedi. Jael iki koluyla Lucas'ın boynuna uzandı ve başını göğsüne yaslayıp ona tutundu.

"Parçalanıyorum," dedi bir süre sonra. "Bunu yapamam."

DERRICK DEAL belirgin bir şekilde ölmüştü; Maplewood polisi kürekle vurulmuş gibi göründüğünü söylerken yalan söylemiyordu. Polis el fenerini Deal'ın yüzünde gezdirdi. Alnının sol tarafı ve sol göz çukuru ezilmişti ve yüzünün sağ tarafında kaşlarının hizasını takip eden bir çukur daha vardı. Deal'ın sağ kaşı üzerine basılmış bir kırk ayak gibi görünüyordu, sol kaşı ise tamamen yok olmuştu.

Lucas cesede bakarak, "Ama kürekle vurulmamış," dedi. "Sandalyeyle vurulmuş gibi görünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Bir keresinde adamın birinin yaşlı karısına mutfak sandalyesiyle vurduğu bir cinayete gitmiştim. Filmlerdeki gibi kırılacağını düşündüğünü söyledi. Ona bir boruyla da vurabilirdi. Yüzü aynen böyle görünüyordu." Deal'ın yüzünün sağ tarafındaki göçüğü işaret etti. "Bahse girerim eski bir tahta sandalyeydi. Diğer adam tıpkı filmlerdeki gibi arkasından salladı ve koltuğun kenarıyla yüzüne vurdu. Bacaklardan biri kaşını patlatmış. Diğer bacağın izini boynunda ya da göğsünde bulabilirsin."

"Adli tabibe söyleyeceğim," dedi polis. "Hiç sandalye işi görmedim."

LUCAS, ME oraya gelene kadar melankolik sahnenin etrafında durdu ve bir suç mahalli görevlisini Deal'ın ceplerini kontrol etmeye ikna etti. İçinde sekiz dolar, iki dolar ve on bir sent bozuk para olan bir cüzdan, bir ATM'den yirmi beş dolarlık para çekme fişi ve küçük siyah deri bir kart kutusu buldular. Çantada Brown's Hotel'e ait bir düzine kart vardı.

"Adres defteri yok mu?" Lucas sordu.

Olay yeri inceleme polisi, "Bir tane bulamadım," dedi.

Lucas ölü adamın ezilmiş yüzüne son bir kez dalgın dalgın baktı, arabasına bindi ve Deal'ın evine doğru yola koyuldu.

Deal bir şeyler biliyordu. Lucas onunla konuşmaya gittiğinde bunu yüzünde görmüştü ama Deal'in ne hakkında yalan söylediğini bilmiyordu. Lucas onu otelde bıraktıktan sonra Deal muhtemelen biraz para bulmak için dışarı çıkmıştı. Kirayı ödemek için birkaç dolar ya da her neye ihtiyacı varsa onu karşılamak için. Ama kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir katile şantaj yapmak hoş değildi. . . . Ama şimdi bir bağlantıları vardı. Deal katili tanıyordu ya da ona ulaşmak için nasıl bağlantı kuracağını biliyordu. Artık üç adım uzakta değillerdi. Bir adım sonra onu yakalayacaklardı.

Maplewood polisleri Deal'ın şehir evini çoktan açmıştı. Burası küçük odacıklardan oluşan melankolik bir koleksiyondu; uyumak, yemek yemek ve televizyon izlemek için verimli, yansız bir alandı. Bilgisayarı yoktu; adres defteri ya da Rolodex de bulamadılar. Katil almadıysa bir tane olmalıydı.

Lucas bulacak başka bir şey kalmadığından emin olana kadar evde oyalandı, sonra Brown's Hotel'e doğru yola çıktı. Yolda hastaneyi aradı. Rose Marie'nin söylediğine göre Marcy'nin ameliyatını bitirmişlerdi ama henüz ameliyathaneden çıkmamıştı. Onu yoğun bakım için hazırlıyorlardı.

"Doktor iyileşeceğini düşünüyor," dedi Rose Marie. "Yine de onu bir süre uyutacaklar. Herhangi bir yerini patlatmasını istemiyorlar."

Lucas'ın boynundaki bir düğüm bir çentik gevşedi. "Güzel. Kalple ilgili bir şey olmadığı sürece."

"Bundan daha aşağıdaydı, duyduğumuzdan daha aşağıdaydı. Kurşun göğsünün altından dışa doğru bir açıyla girmiş, yani neredeyse yan tarafından çıkmış. Ona isabet ettiğinde yan dönmüş olmalı."

"Peki ya parmaklıklardaki sümüklü böcek? Kimliğini tespit edebildiler mi?"

"B u l m u ş l a r ama harap olmuş. Silahı teşhis edemeyeceğiz. Bunun .44 Magnum ceketli içi boş nokta olduğunu söyleyebilirler."

"O zaman Bloomington'dakinden farklı bir silah," dedi Lucas. "Ve eğer bu bir cinayet-intihar ise, neden büyük olanı saklama zahmetine katlandılar?"

BROWN'DA, yakışıklı siyah kadın resepsiyon masasının arkasında çalışıyordu. Lucas'ın geldiğini görünce yanında çalışan kadına bir şey söyledi ve sızıştı. Lucas isim etiketine baktı ve hatırladı: India. "Derrick'i duyduk. Onunla konuştuğunuz için mi?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Ama masasına bakmam gerekiyor. Arama emri çıkartabilirim ya da gidip bakabiliriz."

"Bu sefer müdüre sorabilir miyim?"

"Eğer mecbur kalırsan. Ama sen sorarken ben aşağı inip Derrick'in odasının yanında durmak istiyorum," dedi Lucas.

"Gidip soracağım," dedi. Ve "Üzgünüm ama işim ..." "Elbette."

Lucas Deal'ın ofis alanına gitti. Başka bir adam oturuyordu. Deal'ın odasının üç alt katındaki bir bölmede, eski bir mekanik toplama makinesiyle çalışıyordu. Lucas'a baktı ve "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Müdürü bekliyorum." "Polis misiniz?"

"Evet."

Adam sandalyesinden geriye yaslandı. Deal'ın yaşlarındaydı ve tıpkı Deal gibi biraz kiloluydu, saçları dökülmüştü ve kollarında tel tel siyah kıllar vardı. Ellerini başının arkasında birleştirdi ve şöyle dedi: "Tam olarak neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama biraz şüpheli görünüyordu. Her zaman çabuk zengin olma anlaşmaları yapardı."

"Isıran birini tanıyor musun?" Lucas sordu.

"Hayır, buralarda değil. Pek güven telkin ettiği söylenemez." "Yine de o kadar da kötü bir adam değildi."

"Tanıdığım en iyi adamlardan bazıları kullanılmış araba satıyor. Hepsinin bir yerlerde büyük anlaşmaları var. Onları severim ama paramı asla onlara yatırmam."

Dış kapı açıldı ve lacivert takım elbiseli uzun boylu bir adam, arkasında India olduğu halde içeri girdi. Adamın gagalı bir burnu vardı.

Su yeşili gözleri ve siyah -çok siyah- bir dul kadın tepesi vardı. Biraz Prens Philip'e benziyordu ve bunu biliyor olmalıydı çünkü göğüs cebinden kırmızı ipek bir mendil sarkıyordu. Lucas'ı bir aşağı bir yukarı süzdü ve müdür daha ağzını açmaya fırsat bulamadan Lucas ondan hoşlanmamıştı.

"Siz polis misiniz?" Sanki bundan şüphe ediyormuş gibi. "Kimliğiniz v a r mı?" Mükemmel, yuvarlak, bariton bir İngiliz sesi vardı.

"Evet ama genellikle böyle üst sınıf bir mekânda eski zili çalmak istemezsin," dedi Lucas, sanki tavan döşemeleri düşmanca bir tavır takınabilirmiş gibi odanın etrafına bakarak. India'nın gözleri ona doğru kaydı ve ağzının kenarları seğirdi. Lucas kimliğini çevirip açtı, müdürün gözlerinin önünde tuttu ve, "İstersen üzerine biraz kâğıt koyabiliriz. Aksi takdirde Derrick'in masasına hızlıca bir göz atacağım."

"Arama iznine ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum. Hepimiz Derrick'e ne olduğunu öğrenmeye yardım etmek için sabırsızlanıyoruz," dedi müdür. Burnunun ucunu daha iyi görebilmek için başını arkaya eğdi. "Düzelmişti, biliyorsunuz. Çok iyi gidiyordu."

Lucas omuz silkti. "Yani belki de bir kazaydı."

Müdür bir kaşını kaldırdı, sadece bir kaşını. "Bir araba bagajında kilitli ve yüzü parçalanmış halde bulunduğunu duyduk."

Lucas mantıklı bir şekilde başını salladı. "Belki de haklısın. Muhtemelen bir kaza değildi. Ben de hiç öyle düşünmemiştim." Bundan sıkılmaya başlamıştı. "Etrafa bakabilir miyim?"

"Size bir personel bırakmak istiyorum." Prens Philip başını Hindistan'a doğru eğdi.

"Elbette. Sorun değil."

O gittiğinde India kıkırdadı ve "Bu aksanı nereden aldın?" diye sordu.

"Nereden bulmuş bunu?" Deal'in masasına doğru yürürlerken Lucas sordu.

"Cary Grant ile aynı yerde."

"Gerçekten mi? Cary Grant?"

"İkisi de Bristol'da doğmuş. İngiltere."

"Evet?" Deal'ın masasında eski moda plastik bir Rolodex gördü. "Ve bu"- Rolodex'e dokundu-"işte aradığım şey."

Rolodex'in üçte ikisinde bir isim buldu. İki kez kontrol etti: Terrance Bloom. Onaylamak için basılı parti listesini kontrol etti, sonra Cinayet Masası'ndan Lester'ı aradı.

"Derrick Deal'ın Rolodex'ine bakıyorum ve Terrance Bloom ismini buluyorum ve Bloom parti listesinde yer alıyor."

"Bana adresi ve telefon numarasını ver," dedi Lester.

Lucas onları Rolodex'ten okudu ve Lester bilgisayar tuşlarını tıkırdatarak, "Bir saniye bekle. Ekranı açıyorum.

. . ." Sonra: "Evet, bu o."

"Onu yakalamalıyız," dedi Lucas. "Bu bir şey olabilir."

"Bekle, bekle. . ." Lucas bir süre daha bekleyip hattın diğer ucundaki bilgisayar tuşlarını dinledi, sonra tekrar Lester'a döndü: "Lansing'in telefon listesinde yok."

"Kahretsin."

"Eğer onun erkeğiye, bu kasıtlı olabilir. Muhtemelen buna ihtiyacı olmayacaktır ve adam da bunu taşımasını istemeyecektir."

"Evet, ama ... dinle, bu işe iyi birini koy. Bu elimizdeki ilk ipucu."

"Kesinlikle. Öyle mi? sen duymak hakkında Marcy mi? I
Yani, gidiyor yoğun bakıma mı?"

"Evet, son duyduğum buydu."

"Benimle aynı. . . Başaracak."

"Eğer dünyada lanet olası bir adalet varsa. Sonra konuşuruz."

Lucas on beş dakikasını India'yla birlikte Deal'ın bilgisayarını inceleyerek geçirdi ama görünüşe göre Deal e-posta kullanmıyordu ve Lucas hiçbir veri dosyası bulamadı. Bazıları olmalıydı, ama çıkarılabilir bir diskte olabilirlerdi. Bilgisayarı kapattı ve el yazısıyla yazılmış bir notu " kullanmayın-Minneapolis polisi" monitörüne yapıştırdı.

ve dedi ki, "Bu Şeye bakması için buraya bir bilgisayarı gönderiyorum. Kimsenin dokunmasına izin verme, tamam mı?"

"Philip'e söyleyeceğim," dedi.

"Kim o?"

"Müdür m?"

"Tanrı'ya yemin ederim ki? Philip?"

Lucas hastaneye dönerken DEL aradı. "Oyunu aldım. Dün gece başladı, yarın sabah beşe kadar devam edecek. Girmek için yirmi beş bin dolar." Bu iyiydi. Bloom'un adı artık ellerindeydi ama adamlarının Bloom olduğunun garantisi yoktu. Hâlâ Trick'e ve Al-Balah'a ihtiyaçları vardı.

"Nerede?"

"Pat Kelly. Onu hatırladın mı?"

"Evet. . . Şimdi nerede?"

"Güney ucunda, Minnehaha Deresi'nin hemen üzerinde bir yer satın aldı. Arka bahçesinde yepyeni, iki katlı, tam ısıtmalı üçlü bir garajı var. Söylenenlere göre, garajın st katında."

"Şimdi mi devam ediyorsun?" Lucas

sordu. "Evet. Benimle buluşmak ister

misin?"

"Kesinlikle. Hadi gidelim... Franklin ne yapıyor?"

"Hâlâ Corbeau'yla birlikte," dedi Del.

"Peki ya Loring?"

"Onu bugün erken gördüm, muhtemelen izinlidir ama o her zaman fazla mesai."

"Onu ara. Bir saat içinde Pasties'de buluşuruz."

ROSE MARIE eve gitmişti ama hastanedeki bir gece hemşiresi Lucas'ın Marcy'ye bakmasına izin verdi. Bir yatakta yarı destekli yatıyordu, burnunda bir solunum tüpü vardı, kollarında başka tüpler, kablolar birbirine karışmıştı.

yatağın üstünden monitörlere doğru koşuyordu. Dezenfektan ve başka bir şey kokuyordu: çürüme ya da kesik et. Lucas bu kokuyu biliyordu ama hiçbir zaman adını koyamamıştı.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, beş dakika boyunca onun nefes alışını izledi ve sonra, "Elimizde birkaç şey var, birkaç ipucu. Başaracaksın. Doktorlarla konuştuk. Ama şimdilik uyumaya devam etmelisin." Belki beyninde bir yerlerde bunu anlayabilirdi. Odadan çıktı, döndü ve neredeyse kapının yanında duran bir kadını eziyordu.

"Lucas," dedi ve küçük bir gülümseme gösterdi.

"Hava durumu." Kalbi küt küt atmaya başladı. Bu artık neredeyse hiç olmuyordu; şimdi Catrin'le, Jael Corbeau'yla üç gün içinde üç kez olmuştu. "Ben sadece Marcy ... bilirsin."

"Duydum. Ben de bir göz atmak için aşağı geliyordum," dedi Weather. Ufak tefek bir kadındı, geniş atletik omuzları ve biraz fazla büyük sayılabilecek hafif çarpık bir burnu vardı. Gözleri koyu maviydi, kısa saçlarına sadece beyaz dokunmuştu. Otuz sekiz yaşında olmalı, diye düşündü Lucas. Ve Tanrım, çok güzel görünüyordu. "Hirschfeld"le konuştum -ameliyatı o yaptı- ve şansının yüksek olduğunu söyledi. İlk geldiğinde oldukça yıpranmıştı ve o da endişeliydi ama toparladılar."

"Ağır darbe aldı."

"Başka bir kaçık, Lucas. Gelmeye devam ediyorlar." O bir cerrahtı. Kurbanları, özellikle de çocukları gördü.

"Yılda yaklaşık dört kez," dedi Lucas. "Suç oranı düştü. Hırsızlık azaldı, tecavüz azaldı, soygun azaldı, hatta cinayet bile azaldı, kaçıklar hariç."

"Herkes suç işlemek için çok yaşıyor," dedi.

"Herkesin bir işi var," dedi Lucas. "İş her şeyin ilacıdır. Ve uyuşturucu ortadan kalkıyor"

Kadın adama baktı -küçük bir kadındı, omuzları bir akrobatinki gibi biraz fazla genişti- ve "Neden bahsediyoruz?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Bir fincan kahve ister misin?"

"Gitmem gerek. Güneye doğru ko ş u y o r u m , kırmam gereken bir kapı var," dedi Lucas.

Şimdi gülümsüyordu. "Lucas. Görüşürüz, ha?"

Sonra birkaç saniye hiçbir şey söylemedi: "Gerçekten mi?"

"Eğer vaktin varsa... bir ara."

"Her zaman," dedi. "Her zaman ama şimdi. Sadece yapmalıyım, sadece yapmalıyım ...

Git." Odadan çıkarken o n d a n uzaklaştı, neredeyse dış kapıya kadar geri geri gitti, sonra döndü ve iterek içeri girdi.

Arkasında Weather'ın gülümsemesi yumuşadı; onun Marcy ile konuştuğunu duymuştu. O birkaç saniye içinde bir şeylerin değiştiğini düşündü. Belki de . . .

LUCAS, Weather ile yaptığı konuşmayı tekrarlayarak kasabanın güneyine doğru ilerledi. Bir kez oynadı, tekrar oynadı. Nasıl görüldüğünü, sesinin nasıl çıktığını. Bir zamanlar Lucas'la düşününde giymeyi planladığı bir elbisesi vardı ama bu gerçekleşmemişti. Bu ilişki, konuştukları hastanede, Marcy'nin bıçak altına yattığı yerde, kanlar içinde sona ermişti; çabaları yüzünden ölen bir başka kaçık. Weather Karkinnen. Çocuk istemişti, iki ya da üç. . . .

PASTIES, Lyndale Bulvarı'nda bütün gece açık olan yağlı bir kaşıktı. İlk açıldığında hazmı zor etli turtalar satıyordu ama şimdi kızarmış domuz pastırması, kızarmış sosis ve kızarmış hamburger, patates kızartması ya da patates kızartması ve kedi sosu ve şüpheli görünümlü cevizli turta vardı. Marul pek rağbet görmüyordu; kahve vasattı. Öte yandan, bütün gece açıktı, ön kapının içinde ücretsiz gazete rafları vardı ve bir müşterinin bir fincan kahve içerek bir saat geçirmesi kimsenin umurunda değildi.

Lucas geldiğinde Del tezgâhtarla derin bir sohbete dalmıştı. Konuşmayı yarıda kesip bir masaya oturdular ve tezgâhtar da elinde plastik bir sürahi kahve ve

iki fincan. Karşıdaki adam verem gibi zayıftı, yuvarlak John Lennon gözlükleri ve dağınık saçları vardı; kuru dudaklarının arasında yanmayan, filtresiz bir sigara sarıyordu. "Her neyse, olan bu," dedi Del'e. Başını iki yana salladı. "Daha iyi bilmeliydim. Sadece birkaç gün kalmak istediğini söyledi."

"Bak ne diyeceğim, bu akordeoncular göründüklerinden daha sinsî," dedi Del. "Bu müziklerden bazıları oldukça romantik. *Mavi Etek Valsi*? Bunu biliyor musun? Ve kadınların dans etmeyi sevdiğini *biliyorsun*."

"Ondan, banço çalan birinden ya da başka bir şeyden şüphelendiğim kadar şüphelenmezdim."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Del.

"Öyle mi? Nasıl?"

"Kartallardan biriyle kaçmış olabilir."

Tezgâhtar gülmedi. Başını salladı ve ayaklarını sürüyerek tezgâha geri döndü. Del, Lucas'a baktı ve "Aşk sorunları." dedi.

LUCAS bunu duymak istemedi. "Loring'i buldun mu?" dedi. "Evet, her an burada olabilir. Hastaneye uğradın mı?"

"Bok gibi görünüyor, Del. Seni bir kağıt parçası renginde."

"Başaracak," dedi Del.

"Yaklaşık bir milyon ünite kanı vardı. Verdikleri kan hızla tükeniyordu."

"Bak, kanamayı durdurdular, değil mi? Bu tür bir yarada en önemli şey budur. Kanamayı durdurun."

"Evet." Lucas aniden yorgun hissetti. Üç gün önce kulübesinden ayrıldığından beri fazla uyumamıştı ve şimdi uykusu kaçmıştı. Ve kendini yağlı hissettiğini düşündü. Kelimenin tam anlamıyla yağlı, sanki şu anda düş alması gerekiyormuş gibi. Kahvesinden bir yudum aldı. Faturasını karşılıyordu: vasat. "Bu artık eğlenceli değil."

"Hiç oldu mu?"

"Tabii ki öyleydi," dedi Lucas. "Sadece Alie'e ve Lansing varken -tüm lanet olası medya akın ederken, tüm dikkatler üzerimizdeyken, herkes etrafta koşuştururken- bu biraz eğlenceliydi."

"Ben olsam başka bir kelime seçerdim."

"Siktir et, *eğlenceliydi*. Eğleniyordun, Del. Ben de öyle. Belediye başkanı ve Rose Marie de öyle. Marcy'nin vurulduğu ana kadar."

"Evet, şey ..."

Loring içeri girdiğinde amaçsızca, anlamsızca konuşuyorlardı. Loring çok iri bir adamdı; doğa ona kare dişler ve doğal olarak kaba bir ifade vermişti. Kot pantolon üzerine siyah bir yağmurluk ve kahverengi mokasen ayakkabılar giymişti. Tezgâhtardan bir kahve fincanı aldı, Del'in yanına kayd, bir fincan kahve doldurdu ve birkaç ons şeker karıştırdı.

"Pat Kelly," dedi Lucas.

"Evet. Üç duraklı bir garajı var. Her ay bir ya da iki oyun düzenliyor. Güzel bir düzen olması gerekiyor," dedi Loring.

"İçeri girdin mi?" Lucas sordu.

"Hayır, ama duydum. Bir arka kapı, sonra birkaç merdiven ve merdivenlerin tepesinde bir kapı var. Orada bir tuvalet, bir buzdolabı ve soğuk içecek ve bira dolu bir kola makinesi var. Büyük bir masa. Kelly anlaşmaları."

"Güvenlik mi?"

"Duruma göre değişir. Sordum ama sorduğum adam hiç görmediğini söyledi," dedi Loring. "O küçük bahislerdi, iki ya da üç bin dolar. Eğer Del bu konuda haklıysa ve yedi kişi oynuyorsa, o zaman masada yüz yetmiş beş bin nakit var demektir. Yani muhtemelen güvenlik."

Del, "Kalaşnikoflu bir pisliğe rastlamak istemem," dedi. Esnedi ve kahvenin son kalanını da döktü.

"Kelly bunun için fazla zeki," dedi Loring. "Onun güvenliği iyi olacaktır."

"Kötü güvenlikten nefret ederim," dedi Del. "Beyzbol şapkası ve silahı olan lanet olası bir antrenman ibnesi."

"İşte bu yüzden Loring'i istedim," dedi Lucas. "Onun arkasında durabiliriz."

Loring, "Bunun beynimden kaynaklandığını düşünüyordum ama her zaman bedenimden kaynaklanıyordu," dedi.

PAT KELLY'NİN EVİ, en ucuz kulübenin yarım milyon dolara satıldığı, ağaçlarla çevrili dar bir sokaktaydı. Evi sedir kiremitliydi; sedir yıllar içinde eskimiş ve kararmıştı. Ön odanın perdeleri arasından sarı bir ışık görünüyordu, beyaz gölgeli ve saçaklı bir lamba. Çifte araba yolu arka tarafa doğru uzanıyordu; burada evin arkasından devasa bir garaj görünüyordu. Garaj da evle aynı tarzda inşa edilmişti ama kiremitleri daha soluk, daha kırmızıydı. Yeniydi. Garajın yakınındaki tek ışık evin arka verandasındaydı; böcekleri caydırması beklenen türden sarı bir ışık.

Arabalarını sokağın aşağısına park edip bağladılar ve yola doğru yürüdüler. "Garajda ışık yok," dedi Lucas.

"Bu şekilde yapılmış," dedi Loring. "Penceresi yok. Arabayla geçerken kumarhaneden başka her şeye benziyor."

"Zengin bir adamın evine benziyor," dedi Del.

Omuz omuza yola çıktılar ve bilinçsizce yayılmaya başladılar ve her biri yürürken kendi kalçasına dokundu, bir silahın hassas rahatlığını hissetti. Evin önünden geçiyorlardı ki karanlıktan bir ses, "Yardımcı olabilir miyiz beyler?" diye seslendi.

"Polis memurları," dedi Lucas sese doğru. "Biz" kaç kişiydik? Söylemenin bir yolu yok. "Belirli bir oyuncuyu arıyoruz."

"Kimliğiniz var mı?"

Lucas hâlâ sesi fark edemiyordu. Del'in daha da uzaklaştığını hissedebiliyordu.

Loring bir yandan ondan uzaklaşıyor, diğer yandan da her seferinde bir santim ilerliyordu, böylece tek bir patlamayla hepsi yere serilmeyecekti. Biraz stres. Sırtı ve kart çantasını havaya kaldırdı. "Lucas Davenport," dedi. "Ve arkadaşları."

Ses alçak sesle konuşuyordu -cep telefonuyla, diye düşündü Lucas- ve iki dakika sonra garajın yan kapısı açıldı. Pat Kelly dışarı çıktı, zayıf, beyaz saçlı bir adamdı ve boğazına kadar açık beyaz bir elbise gömleği giymişti. Garaj yoluna doğru çekingen bir tavırla baktı ve "Davenport?" dedi.

"Evet. Ben, Loring ve Del."

"Tanrım, eski ev haftası gibi. Neler oluyor?" "Trick Bentoin orada mı?"

"O ne yaptı?"

"Onu yakaladın mı?" Lucas sordu.

"Şey..."

"Öyleyse koşup onu yakalayacağız," dedi Lucas.

"Misafirlerimin ödünü koparacaksınız," dedi Kelly. "Biz sadece bir grup arkadaşız."

"Evet, evet, evet," dedi Lucas sabırsızlıkla. "Bak, bu öğleden sonra bir kadın polisin vurulduğunu duydun mu?"

"Öyle mi? Bunun Trick ile ne alakası var?"

"Bir şey," dedi Lucas. "Yani yukarı çıkacağız." "Neden ona aşığı inmesini söylemiyorum?"

"Hayır. Eğer insanlar neler olduğunu tam olarak bilselerdi, kaçmaya başlayabilirlerdi. Yukarı çıkmak zorundayız, Pat. Sanırım bunu nasıl yapacağımız sana bağlı."

Kelly başını salladı. "Hey, eğer yukarı çıkmak istiyorsanız, polis sizsiniz."

YEDİ adamı bej bir halının üzerinde boş bir yeşil bez masanın etrafında otururken buldular. Görünürde ne para, ne fiş, ne de kart vardı; puro dumanıyla lekelenmiş bir masumiyet havası vardı. Köşedeki televizyon ESPN'e ayarlanmıştı; Trick Bentoin'in sandalyesi televizyona doğru çevrilmişti. Trick hariç, adamların hepsi iri yapıydı ve her biri elbise gömleği giyyordu. Takım elbise ceketleri ve spor paltolar düz ahşap sandalyelerin arkasından sarkıyordu. Trick zayıftı ve biraz sigara reklamlarındaki kovboylara benziyordu.

"Hile," dedi Lucas. "Paranı çekmelisin. Sana şehir merkezinde ihtiyacımız var." "Ben mi?" Şaşırmıştı. Diğer altı oyuncu ona baktı.

"Evet, şu Rashid Al-Balah meselesi," dedi Lucas.

"Dostum, tam da *sporun* ortasındayız..." "*Spor* ne?"

Del sordu.

"*Spor Muhabbeti* mi?"

"Pardon, radyodan arıyorlar," dedi Del. "Ve şimdiye kadar spor izlediğin tek yer Las Vegas'taki bir kitaptı. Hadi gel."

"Ya sana iyi olduğumu söyleseydim?" Trick sordu.

Loring, "Çocuklardan siz dönene kadar beklemelerini isteyebilirsiniz," dedi.

Adamlardan biri "Huh," diye homurdandı ve birkaçı sırttı.

"Özür dilerim. Sana ihtiyacımız var," dedi Lucas. Diğer adamlara baktı - bir tek homurtu dışında hiçbirisi tek kelime etmemiş ya da göz göze gelmemişti- ve, "Merdivenlerin dibinde bekleyeceğiz," dedi.

Pat Kelly onları aşağıya kadar takip etti. "Bu nispeten medeniceydi," dedi.

"Burası güzel bir yer," dedi Lucas. "Ama ... zorlama." "Ben asla zorlamam," dedi Kelly nazikçe. "Asla, asla."

TRICK BENTON bir dakika sonra buruşuk bir ceket giyerek ortaya çıktı, başını salladı ve "Dört aşağı," dedi.

"Ben de senin iyi gittiğini sanıyordum," dedi Lucas.

"Öyleydim. Dokuz sayı gerideydim. İki saat daha geçseydi, her birinin kıcına tek tek sahip olurum." Üç polise baktı ve "Ben kaçmayacağım. Ne yapıyoruz biz?"

"Rashid Al-Balah ile küçük bir görüşme yapmak için yarın seni Stillwater'a götürmemiz gerekiyor."

"Arayabilirdin," dedi Trick. "Ben de gelirdim."

"Seni bulamadım. Maçta olduğunu bile bilmiyordum. Ve eğer biz arasaydık ve sen bunu uygunsuz bulsaydın. . ." Lucas

sesinin uzaklaşmasına izin verdi.

"Yani beni hapse mi atacaksınız?" diye sordu Trick. "Şey," dedi Lucas, "risk almak istemeyiz."

"Bu tam bir b a ş belası. Bir psikopatı bütün gece ayakta tutacağım. çığlık atıyor. Biraz uyumam lazım."

"Boş bir yatak odam var," dedi Loring. "Eğer gerçekten kaçmayacaksan." "Kaçmayacağım," dedi Trick. "Siz beni bundan daha iyi tanırırsınız."

Lucas bir dakika düşündükten sonra, "Pekâlâ. Hadi yapalım. o. O zaman onu kontrol etmek gibi bir saçmalığımız da olmayacak."

"Onu senin evine getirmemi ister misin?" Loring sordu. "Yarın erken kalkacağım."

"Sekiz gibi ofiste olurum. Orada buluşalım," dedi Lucas. "Bu gece birkaç yeri arayıp görüşmeyi ayarlayacağım."

Del dedi ki, "Ben de orada olacağım. Seninle Stillwater'a geleceğim." "Marcy iyi olacak," dedi Loring.

"Evet. Sadece yarın erken aramak istemiyorum," dedi Lucas. "Lanet olası erken arama yok."

SALI. Davanın DÖRDÜNCÜ GÜNÜ.

Ne kadar hırpalanmış olsa da uyuyamamıştı. Marcy'yi ya da Weather'ı aklından çıkaramamıştı. Ya da Catrin'i. Jael Corbeau da bir köşede onu izliyordu. Balıkçı teknesini teslim ettiği gece Bayan Clay'le birlikte çiftlikte durduklarını ve başka koşullarda hayatlarında neler olabileceğini bile düşündü.

Ve Olson'ları düşündü, otelde birlikte ölmüşlerdi ve oğulları otoyola doğru koşuyordu, kafatasından bir şeytan çıkarmaya çalışır gibi saçlarını başının yanlarına doğru çekiyordu.

Bir süredir uyuyamamıştı ama bir şekilde uyumuş olmalıydı. Uyuyor olabilirdi, diye düşündü, alarm çalıp onu yataktan silkelediğinde - uyanık mı olduğunu yoksa sadece uyanık olduğunu mu hayal ettiğini anlayamadığı gecelerden biriydi, rüyalar saat ikide, üçte, dörtte ve beşte saate dokunduğunda saatten gelen sıvı yeşil ışıkla noktalanıyordu. Altıda dokunduğunu hatırlamıyordu ve şimdi yedide alarm çaldı. . .

Marcy. Hastaneyi aradı ve kendini tanıttı. Hâlâ yoğun bakımda, durumu kritik olarak görünüyordu. Hâlâ hayatta, hâlâ uyuyor. On dakika boyunca duşta durdu, yavaşça uyandı. Bir kahve içmek için SuperAmerica mağazasına gitti. Sekizi birkaç dakika geçte otoparka girdi.

Loring, Trick Bentoin'le birlikte Cinayet Masası'nda bekliyordu. "Del aradı. Yoldaymış," dedi Loring. "Cep telefonunu açmanı söyledi."

"Evet, evet."

Del de Lucas'ın hissettiği kadar bitkin görünüyordu, geldiğinde sırtarak, "Sen de bok gibi görünüyorsun," dedi ve Lucas, "Demek ikimiz de öyleyiz," dedi. Del, "Hastaneye gittin mi?" diye sordu.

"Hayır. Ben aradım. Hâlâ uyuyor."

"Bir dakikalığına oraya gidelim," dedi Del. "Daha fazla yüz yüze görüşebilirsiniz."

Sabahın soğuşunda, havaya buhar soluyarak yürüdüler. Sokaklar işe giden neşeli insanlarla doluydu. Lucas, Şükran Günü'ne ve ardından Noel'e az kaldı, diye düşündü.

"Noel yaklaşıyor," dedi Del, düşüncelerini toparlayarak.

Hastanede hemşirelerden neredeyse hiçbir şey öğrenemediler, çünkü hemşireler neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Gidip Weather içeride mi bir bakalım," diye önerdi Lucas.

"Öyle mi?" Del merakla ona baktı. Weather Lucas'a bakamazdı; en azından geçen yıl. Bir şeyler mi değişmişti?

"Evet. Gel hadi."

Hava kadınlar soyunma odasındaydı. Bir hemşire içeri girip onu aldı ve önlüğü ve patikleriyle dışarı çıktı. Dedi ki, "Lo, Del. Biraz yorgun görünüyorsun." dedi.

"Teşekkürler," dedi Del kuru bir sesle.

Lucas, "Marcy hakkında herhangi bir arkadaşınla konuştun mu? Aşağıda bir şey bulamıyoruz."

Weather, "Kan basıncı biraz korkutucu," dedi. "Şoktan olabilir ama Hirschfeld sızıntı yapmasından korkuyor. Onu izliyorlar."

Lucas panikledi. "Sızıntı mı yaptı? Ne demek bu? Sızıntı mı?"

Weather onun eline dokundu. "Lucas, bu olabilir. O kadar berbat durumdaydı ki, her şeyi mükemmel yapmaları mucize olurdu. Sızıntı varsa bile çok büyük bir şey değil. Sadece biraz tuhaf."

"Yüce İsa, Hava Durumu "

Weather Del'e, "Oğlumuza göz kulak olman gerekecek. Bu konuda yapabileceği bir şey yok ama tam Lucas moduna geçiyor."

Lucas oradan ayrıldıklarında hâlâ sarsılmıştı ve Del her zamankinden daha meraklıydı. "Weather'la mı konuşuyordun?"

"Dün gece ona rastladım. İlk kez konuşuyorduk uzun zamandır."

"Farklı görünüyor," diye atıldı Del. Düşüncenin tamamlanmamış kısmı, *artık senden nefret etmiyor gibiydi*.

"Zaman geçiyor," dedi Lucas.

Hapishaneye giderken Trick'le taktikler üzerine konuştular.

"Senin parlak planına göre," dedi Trick, "sen bana yürümemi söyleyene kadar kışımın üstünde oturuyorum. Sonra içeri giriyorum."

"Evet, ama içeri girdiğinde, lanet olası gibi parlayarak giriyorsun. *güneş*," dedi Del.

"Al-Balah için güneş gibi parlıyor," dedi Trick tiksintiyle. "Eğer o ibne bu öğleden sonra ölseydi, katedrale gidip şükran için mum yakmamız gerekirdi."

"Katolik misin?" Lucas sordu.

"Yok artık," dedi Bentoin. "Boncuk sallayan, hürmet eden, yüzük öpen pislikler."

"Ben ve Lucas Katolik'iz," diye gözlemledi Del. "Fransız bir ismin olduğuna göre--"

"Yanlış anladın," dedi Bentoin. "Peki sen nesen?"

Bentoin arabanın penceresinden mısır tarlasına baktı ve ekşi bir sesle, "Eski bir Katolik," dedi.

Lucas gülmeye başladı, sonra da Marcy vurulduğundan beri ilk kez Del.

GÖRÜŞME ODASI belirsiz bir pastel renge boyanmıştı, sanki ressamların elinde bir sürü pastel boya vardı ama hiçbirinden yeterince yoktu, bu yüzden hepsini döktüler ve ortaya pastel bir çamura dönüşen kireç-krem-gül-bebek mavisi çıktı. Al- Balah'ın avukatı, Laziard adında oldukça iyi bir üç minderli bilardo oyuncusu, evrak çantasını sol ayağının yanına koymuş bir bankta oturuyordu,

mahkûmlara hediye edilmesi yasak olan şeylerle ilgili bir broşür okuyordu. Lucas, Del'le içeri girdiğinde başını kaldırdı.

"Vay, vay, bir şef yardımcısı," dedi Laziard. "Biraz endişeli olmalısınız. Hey, Del."

Lucas, "Bizi bir milyar dolar için dava edeceğinizi düşünüyoruz," dedi.

Lucas ve Del banklarda yerlerini seçerken Laziard nazikçe, "Numarayı doğru bildin," dedi.

"Bu yüzden Trick'i tekrar bulma ihtimalimize karşı biraz endişelenmemiz gerektiğini düşündük," dedi Lucas.

"Ne olur ne olmaz?" Laziard'ın alnında bir kırıksıklık belirdi. "Del'in onu yakaladığını sanıyordum."

Del omuz silkti. "Onunla konuştum ama *tutuklamadım*. Elimde onu tutuklayacak bir şey yoktu. Strip'teki Days Inn'e giriş yaptığını söyledi, ben de gizlice gidip kontrol ettiğimde giriş *yaptığını* gördüm. Ama ertesi gün onu almaya gittiğimizde çıkış yapmıştı. Onu kaçırdık."

Lucas, "Sorun şu ki, Panama'ya geri dönmüş olabilir. Savcılıktaki adamlar bu 'Del onu gördü' saçmalığını duymak istemiyorlar. *Trick'i* görmek istiyorlar."

"Bana ne anlatıyorsun?" Laziard talep etti. "Ne ..."

Arka duvardaki kapı açıldı ve hepsi döndü. Raşid El Balah odaya adım attı, bir muhafız da bir adım arkasındaydı. Al-Balah ağır suratlı ve iki günlük sakalı olan, kafası tıraşlı siyah bir adamdı. Lucas'a ters ters baktı ve Del'e birkaç saniyelik nefret dolu bir bakış fırlattı. Gardiyan ona bir bankı işaret etti. Al-Balah oturdu ve Laziard'a, "Daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

Laziard, "Bunu anlamaya çalışıyoruz," dedi.

"Ne? Neyi anlamaya çalışıyorsun?" Al-Balah'ın sesi yükseliyordu. "*Çıkarın beni buradan.*"

"Ortada bir sorun var," dedi Lucas. "Trick gitti ve bölge savcılığı bu konuda çok katı davranıyor. Bir şey yapmadan önce onun kışını görmek istiyorlar. Onu er ya da geç bulacağımıza eminim."

"*Er ya da geç mi?*" Al-Balah bağırdı. "Bu sabah eşyalarımı topladım. *Gitmeye* hazırım. Hemen şimdi, orospu çocuğu."

"Bu hiç iyi gitmiyor," diye mırıldandı Del Lucas'a. "Ne? Ne dedin sen?" Al-Balah daha da sinirlenmeye başlamıştı.

Gardiyan, "Sakin ol," diye tersledi. Al-Balah ona baktı ve gardiyan yarım adım öne çıktı ve ayaklarını yere bastı. "Sadece sakinleş. Yerinde kal."

Al-Balah bankın üzerine çöktü. "Eşyalarımı topladım," dedi Lucas'a. "Beni buradan çıkarman gerekiyordu. Eşyalarımı topladım, dostum."

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Del. "Her şeyi gündeme getiren benim, biliyorsun değil mi?"

Lucas araya girdi. "Aslında buraya seninle ilişkiyi kesmek hakkında konuşmak için gelmedim. Aslında bir soruyla geldim." Laziard'a baktı. "Müvekkiliniz için bir soru."

"Bir soru mu?"

Lucas Al-Balah'a, "Alie'e Maison vakasını biliyorsun," dedi. "Aynı gece, aynı yerde öldürülen başka bir kadın daha vardı."

Al-Balah, "Evet, evet, televizyonumda görüyorum," dedi.

"Bu kadın, Sandy Lansing, uyuşturucu satıyordu. Ama o sadece sokakta takılan biriydi, onu kimin çalıştırdığını bilmiyoruz. Öğrenmek istiyoruz ve sizin bilebileceğinizi düşündük. Sen her şeyi biliyorsun."

Al-Balah başını salladı. "Siktir git."

"Pekâlâ." Lucas ayağa kalktı. "Fazla şansımız olmadığını düşündüm."

"Beni buradan ne zaman çıkaracaksın?" Al-Balah sordu.

"Trick'i bulur bulmaz. Bu Alie'e olayında bazı personel sorunlarımız var, ama muhtemelen bir adam çıkarabiliriz. En azından devre arasında. Alie'e işi biter bitmez. Eğer Trick Panama'ya falan dönmediyse. Yani bahse girerim bahara kadar çıkarsın. En geç yaz."

Al-Balah bu kez neredeyse ayağa kalkıyordu ve muhafız duvardan uzaklaştı: "*Bahar mı? Lanet olası bahar mı?*"

Lucas omuz silkti. "Şu lanet olası Alie'e meselesi yüzünden. Bir türlü fırsat bulamıyoruz. Üzerinde çalışıyoruz."

"Richie Rodriguez," dedi Al-Balah. Avukatı "Dur!" dedi ama Al-Balah devam etti. "Kaltak, Woodbury'de bir yeri olan Richie Rodriguez tarafından yönetiliyordu. Bir sürü apartmanı falan var."

Del Lucas'a baktı ve "Parti listesinde Richard Rodriguez diye biri var," dedi.

"Bu o. *Richard*," dedi Al-Balah. "Onu kızdırmak istiyorsan ona 'Dick' diyebilirsin."

"Lanet olsun," dedi Laziard.

Lucas Al-Balah'a baktı ve, "Teşekkürler. Trick Bentine olayını zorlayacağız. Sana borçluyuz."

" bana borçlusun, ve sen beni buradan çıkar. ben lanet olası *masum*." Al-Balah şimdi yalvarıyordu.

"Evet, şey... aşağı yukarı," dedi Lucas. Del'i takip ederek dış kapıya doğru bir adım attı.

Laziard, "Öğleden sonra sizden haber alacak mıyım?" diye sordu.

Lucas cevap veremeden kapıyı açan Del, "Oha!" dedi. Elini uzattı ve bir saniye sonra Trick Bentine'i gömleğinin kolundan tutup odaya çekti.

"Merhaba çocuklar," dedi Bentine, güneş gibi parlayarak.

"Sizi pislikler," dedi Laziard.

Al-Balah afallamıştı ama bir süre Bentine'e baktıktan sonra Gülmeye başladı ve bir dakika sonra o kadar çok gülüyordu ki destek için avukatına yaslanmak zorunda kaldı. Öyle ki Lucas, Del, Laziard ve Bentine de gülmeye başladı, hatta sonunda gardiyan bile.

Kasabaya dönerken Del'in telefonu çaldı. Açtı, bir saniye dinledi ve "Evet, burada. Sadece lanet telefonunu açmadı." Telefonu Lucas'a uzattı. "Ben Frank."

Lester üç haberle arıyordu. "Bu çoklu kişilik fikri üzerinde çalışıyoruz. Olsonlar öldürüldü, dostum. Psikiyatrist söyledi. Bayan Olson'ın kafası babasının kan spreyinin *üzerindeymiş* ve spreyin yüzüne çarpma şekline bakılırsa, vurulduğunda babasına doğru bakıyormuş. Cesedi b u l u n d u ğ u n d a tavana doğru bakıyordu."

"Yani önce o öldürüldü," dedi Lucas.

"Kesinlikle. Ama silah onun yanındaydı."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Şu kontrol ettiğimiz Bloom denen adama ne oldu?"

"Black onu kontrol etti ve bir yere varamadı. Adam gerçekten düzgün görünüyor."

"Daha iyi bir isim bulduk," dedi Lucas. "Richard Rodriguez. O da listede."

"Ne kadar iyi?"

"Çok iyi. Lane'i gördün mü? Fargo'dan dönmüş olmalı."

"Evet. O burada," dedi Lester.

"Onu Rodriguez'e götürün. Tam biyografi. Yarım saat içinde döneceğiz."

"Görüşürüz o zaman."

"Marcy nasıl?" Lucas sordu.

"Sanırım aynı. Bu sabah geldiğim de kontrol ettim ve kimse başka bir şey söylemedi."

"Yarım saat," dedi Lucas.

Her şey hareketlenmeye başlamıştı, tıpkı ilkbaharda nehirdeki buzun erimesini izlemek gibi. Hiçbir şey olmuyor, hiçbir şey olmuyor ve sonra bom: ayrılık.

Geri döndüklerinde Trick'i ilçe savcısının ofisine götürüp bıraktılar ve Belediye Binası'na geri döndüler. Lane

Lucas'ın ofisinin dışında elinde bir tomar kâğıtla bekliyordu. Onların geldiğini gördü ve kâğıdı sallayarak koridorda yürüdü.

"O bizim adamımız. En azından bir torbacı. On bir yıl önce Detroit'ten buraya taşınmış, birkaç kez serserilikten yakalanmış. Şimdi Miami'deki bir emlak yatırım şirketi aracılığıyla burada, St. Paul'de ve Washington County'de bir sürü küçük apartmanın sahibi." Lane saatte yüz mil hızla konuşuyordu ve koridorda birbirlerinin etrafında dönüyorlar, kâğıt parçalarına bakıyorlardı. "Eyalet vergi beyannamelerinde kendisini apartman yöneticisi olarak gösteriyor. Geçmişe dönük beyannamelere baktım, dokuz yıl önce yirmi iki bin gösteriyordu, şimdi doksana çıktı ama hiçbir yerde sahipliğini belirtmiyor. Buna mecbur değil."

"Lanet olsun, bu çok iyi görünüyor," dedi Lucas.

Del başını salladı. "Parayı saklıyor. Ama daireleri varsa neden hâlâ uyuşturucu satıyor merak ediyorum."

"Sanırım onları piramitledi," dedi Lane. "Henüz duramaz. Belki bankada başka bir geliri olduğunu bilen bir dostu vardır, çünkü ilk daireyi peşinatla almış gibi görünüyor - ve kimse soru sormadı - sonra bir sonrakini finanse etmek için o dairenin öz sermayesini kullandı, bir süre ödedi, sonra ikisinin öz sermayesini üçüncüyü satın almak için kullandı ve sonra üçüncünün öz sermayesini bir tane daha satın almak için kullandı ve şu anda bulunduğu yere gelene kadar bunu yapmaya devam etti. On iki binanın toplam değerlendirilmiş değeri dokuz nokta beş milyondur ve gerçekte on iki ya da on üç değerindedirler. Ama kendi parasıyla belki bir milyon dolar yatırmıştır."

"Kiralara ödemeleri karşılamıyor mu?"

Lane, "Boş daire kalmadığı sürece zar zor karşılıyorlar," dedi. "Ama apartmanlarda hiçbir zaman yüzde yüz emin olamazsınız, en azından uzun süre. Yaptığı şey, eğer biri taşınırsa, başka bir kiracı bulana kadar kirayı uyuşturucu parasından ödemeye devam etmek. Eminim bakım işlerinin çoğunu yeraltı ekonomisinden yaptırıyordur, nakit ödüyordür. Yani uyuşturucu parası görünmez. Öylece kaybolup gidiyor."

Del, "Miami'den maaş alıyor ve burada kimse buna bakmıyor," dedi.

"Doğru," dedi Lane. "Tüm vergilerini ödüyor, temiz. Birkaç yıl daha böyle devam ederse her şeyi satabilir. Biraz sermaye kazancı öder ve multimilyoner olur."

"Uyuşturucu kesilirse ne olur?" Lucas sordu.

"Duramaz," dedi Lane. "Finansman maliyetlerini ödemek için yüzde yüz doluluğa ihtiyacı var ve yüzde yüz doluluğu elde edebilmesinin tek yolu boş dairelerin kiralmasını kendisinin ödemesi."

"Kimsenin fark etmemesi garip," dedi Lucas.

"Nasıl fark edecekler ki?" Lane sordu.

Lucas ve Del birbirlerine bakıp bir an düşündüler, Sonra Lucas omuz silkti. "Bilmiyorum."

Lane, "Değerlendirme ofisinde bazı kişilerle konuştum ve bir yol bilmiyorlar," dedi.

Ve Del dedi ki, "Bana neyi hatırlatıyor biliyor musun? Namiami Entertainment porno evlerini."

Namiami Entertainment, Napoli, Florida'da mafya bağlantılı bir şirketti ve Twin Cities civarında üç porno sineması satın almıştı. Şehirler onları seviyordu çünkü önceki sahiplerinin kabul ettiğinden daha kısıtlayıcı iş koşullarını kabul etmişlerdi. Namiami, mastürbasyon kabinindeki dikiz şovlarını kaldırmış, yetişkinlere yönelik ürünlerin satışına son vermiş, dışarıdaki reklam tabelalarını indirmiş ve sinemalarda hala porno filmler oynatıyor olsalar da, genellikle mahallelerine uyum sağlamışlardı. Vergi memurları film gösterimleri için tiyatro kapasitesinin yüzde yetmiş ya da seksenini nasıl kullanabildiklerini merak etmeden önce yıllarca faaliyet göstermişlerdi; küçük bir araştırma gerçek kapasitenin yüzde on civarında olduğunu gösteriyordu. Tiyatroların, çok sayıda küçük banknotu aklamak için en mükemmel araç olduğu ortaya çıktı.

"Yani elimizde," dedi Lucas, "zengin insanlara uyuşturucu satan ölü bir kadın var. Uyuşturucu satıcısı patronunun da bulunduğu ve onu tanımadığını iddia ettiği bir partide öldürüldü. Başka kimsenin bir nedeni yok gibi görünüyor - çoğu insan onu neredeyse hiç tanımıyor. Ama bir adam

Onu tanıyan Derrick Deal'ın tek yapması gereken düşünmek ve onu kimin öldürdüğünü bulmak. Rodriguez'i tanıyor olmalı."

Del, "Ve bunu Rodriguez'in partide olduğunu bile bilmeden yaptı," dedi. "Listemiz onda yoktu."

"Doğru. Ve Derrick'in şantaja ihtiyacı yok. Bunu denedi ve bu yüzden kendini öldürttü," dedi Lucas.

"Bu adam olmalı," dedi Lane. "Başka hiçbir şey uymuyor." "Onunla konuştuğumuzda ne dedi?"

"Partiye geç geldiğini, Alie'yi hiç görmediğini, Lansing'i tanımadığını söylüyor. Sıkılmış ve saat iki civarında ayrılmış," dedi Lane.

"Yani orada oldukça geç kaldığını kabul ediyor." "Evet."

Lucas, "Bu konuyu Sallance Hanson'la konuşalım," dedi. Del'e: "Marcy'yi görelim, sonra da Hanson'ı görmeye gidelim. Bakalım Rodriguez hakkında ne biliyor."

"Tamam."

Ve Lane'e: "Şu Rodriguez'i bul. Ona yaklaşma, sadece bizim için yerini tespit et. Onunla kal. Onu izlemeye başla."

LUCAS VE Del hastaneye girdiklerinde bir hemşire onların geldiğini gördü ve önlerini kesti. "Bir sorun çıktı. Memur Sherrill'i ameliyathaneye geri götürmek zorunda kaldılar."

"Ne?"

Saatine baktı. "Yaklaşık on beş dakika önce geri dönmeleri gerektiğine karar verdiler."

"Ah, Tanrım," dedi Lucas. "Ne kadar kötü?"

Hemşire başını salladı. "Bilmiyorum. Kan basıncını izlediklerini ve bu konuda endişelendiklerini biliyorum. Dr. Hirschfeld yaklaşık yarım saat önce aradı. Yine de içeri girdiğinde oldukça güçlüydü."

"Uyanık mıydı?"

"Hayır."

"Orada ne kadar kalacaklar?" Koridordan aşağıya, acil ameliyathaneye doğru baktı.

"Bunu söylemenin bir yolu yok. O iyileşene kadar."

Lucas Del'e baktı. "Sana söyledim dostum, içimde kötü bir his var."

Del sordu ve Hemşire, "Var mı sen görüldü Dr. Hava DurumuKarkinnen buralarda mı?"

"Evet. Birkaç dakika önce aşağıda Memur Sherrill'i soruyordu. Sanırım sabah vizitelerini yapıyor."

"Gidelim," dedi Lucas.

Onu ameliyathanede, araba kazası geçirdikten sonra yeniden yapılanma ameliyatı olan bir çocuğun ailesiyle konuşurken buldular. Lucas kafasını odaya uzattı ve Weather onu görüp, "Bir dakikaya geliyorum," dedi.

Weather çıkana kadar koridorda beklediler, seslerin mırıltısını dinlediler, Lucas volta attı. "Çok kötü olduğunu sanmıyorum," dedi. "Sanırım tek bir sızıntı var."

"Oldukça güçlü olduğunu söylediler," dedi Del.

"Şey..." Weather'ın gözleri Lucas'tan uzaklaştı. "Fiziksel durumu buraya gelen çoğu insandan çok daha iyiydi."

"Dostum, o kadar da güçlü olmadığını söylüyorsun."

"Lucas, bunun yapılması gerekiyordu. Eğer bekleselerdi daha da zayıflayacaktı ve bu daha da kötü olacaktı. Hirschfeld hemen girmesi gerektiğini düşündü."

"Başarabilecek mi?"

Weather hızlıca bir kez başını salladı. "Evet." Bu kez gözlerini onunkilere dikti.

SALLANCE HANSON Rodriguez'i çok az tanıyordu. "Oldukça saygın bir emlak yatırımcısı, ama her zamanki ... grubun bir parçası değil. Partilerime gelen grubun. Sence o mu? Alie'e'yi kim öldürdü?"

Lucas, "Herkes için ikinci bir tur yapıyoruz," diye yalan söyledi. Rodriguez'e geri döndü. "Yatırımcı kısmını merak ediyorum. İlk incelemelerimiz onu bir çalışan olarak gösterdi... bir apartman yöneticisi, yatırımcı değil."

"Dediğim gibi, onu o kadar iyi tanımiyorum ama konuşma tarzı bu değil. Giyim tarzı da öyle değil. Kaba bir adamdır, ama güzel bir kıyafet zevki vardır. Bu arada senin de öyle." Uzanıp Lucas'ın ceketinin yakasını geriye katladı, etiketi okudu ve "Bunu nereden aldın?" diye sordu.

"Barneys."

"Gerçekten. Güzel malzeme. New York'a mı gittin?"

"Orada bir arkadaşım var. Ara sıra ziyaret ederim," dedi Lucas. Konuyu tekrar Rodriguez'e getirdi. "Neden kaba biri? Sana bunu düşündüren ne?"

"O sadece Arada bir ağzından bir şeyler kaçırıyor. "Amcık" falan der. Birçok erkek bir etki yaratmak istediğinde ya da sizi şok etmeye veya kızdırmaya çalıştığında 'dangalak' der. Hatta bana bunun twit'in bir varyasyonu olduğunu söylemeye çalışan bir adam tanıyorum."

Lucas sıırttı. "Aptalın teki olmalı."

"Evet, şey... evet. Ama Richie ile . . . Richard'ın bunu gelişigüzel söylediğini duydum. Sanki o yerde normalde kullanacağı kelime buymuş ve 'kadın' dediğinde de kibar olmaya çalışıyormuş gibi. O kaba bir adam, bir yerlerden öğrendiği bir nezaket katmanı var. Belki bir kitaptan falan."

"Onun finansal ilişkileri hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Hayır, hayır. Yok bir şey. Gerçi onunla her konuştuğumda konuşmak istediği şey buydu. Her zaman kiracılarından şikayet ederdi - kirayı geciktirdiklerinden, evden kaçtıklarından ya da her neyse."

Del araya girdi. "Onu Sandy Lansing ile hiç görmedin mi?"

"Sadece hatırlamıyorum."

"Lansing'in uyuşturucu sattığını biliyorsun."

Bir an Del'e, sonra Lucas'a, sonra tekrar Del'e baktı. "Bak, biliyorum. Avukatımla konuştum ve sana

Bu bir suç değil. . . . Partideki bazı insanların uyuşturucu kullandığını biliyorum. Sandy'den bazen bir şeyler alınabildiğini duymuştum. Ama ölü bir kadına iftira atmak istemedim."

Del kanepede arkasına yaslandı. Üzerinde siyah deri bir ceket, kot pantolon ve üzerinde "72'de Dick'i Yala" yazan otuz yıllık yırtık pırtık bir siyasi tişört vardı. Sarı dişlerini göstererek sırıttı. "Bunu Derrick Deal'a söylemelisin."

"Derrick . . . ?" şaşkındı.

"Tanıdığımız bir adam," dedi Del. "Morgdaki buz dolabında."

Lucas kaldırırma çıktıklarında, "O noktaya kadar onunla iyi geçinmeye çalışıyordum," dedi.

"Siktir et o kaltağı. O seni komünizme sürükleyecek insanlardan biri," dedi Del. Yüzünün yan tarafını kaşıdı; birkaç gündür tıraş olmamıştı. "Marcy'yi hallettikten sonra belki de arkadaşın Bone ile konuşmalısın."

"Fena fikir değil," dedi Lucas. "Ama önce ..." Cep telefonunu çıkarıp açtı ve bir numara tuşladı.

Lane cevap verdi. "Yo."

"Bu Lucas. Onu buldun mu?"

"Onu *gördüm*. Hendrix'i de yanımda götürdüm, Hendrix partiden sonra onunla röportaj yaptı. Paul'de bir ofisi var, Skyway'in aşağısında cadde seviyesinde ve onu ofisinde görebiliyoruz."

"Onu şimdi görebiliyor musun?"

"Hayır, ama çıkması gereken kapıyı görebiliyorum. Ben de onunlayım."

"Hadi onun birkaç fotoğrafını çekelim - onları etrafta dolaştırmak isteyebiliriz."

"Tamam."

"Minneapolis'e yaklaşırsa beni ara. Telefonu açık bırakacağım. Muhtemelen bu öğleden sonra ona bakmak isteyeceğim, her neredeyse."

MARCY ameliyathaneden çıkmış ve nekahet odasına geri dönmüştü. Tom Black ameliyathanenin dışındaki koridorda bir hemşireyle birlikte duruyordu; Lucas ve Del içeri girdiklerinde Black onlara doğru bir adım attı. "İyi atlattı. Oldukça iyi bir sızıntı vardı ama onu durdurdular ve diğer her şey yolunda görünüyor."

"Ama uyanık değil."

"Onu uyutuyorlar. Uyanıp etrafta dolaşmaya başlamadan önce her şeyin birbirine bağlanmasını istiyorlar."

Bir süre bunun hakkında konuştular: Lucas'ın bir keresinde boğazından vurulduğunda nasıl bağlandığını ve üç gün boyunca başını hareket ettiremediğini; Del'in kalçalarının iki gün boyunca hareketsiz kaldığı pembeleştirme makası olayını. Sonra Del dedi ki, "BCA'daki şu kızı görmeye gideceğim. Bakalım eyalet Rodriguez'le ilgili bir şey bulmuş mu? Sen ne yapacaksın?"

Lucas saatine baktı. "Bir randevum var, Tanrı yardımcım olsun."

Lucas geldiğinde CATRIN arka tarafta, kapıya bakan bir kulübede oturuyordu. Lucas onu görünce gülümsedi, o da başını salladı ve sonra dikkatini bir fincan kahve alıp bir yudum içmeye verdi.

"Selam." Karşı taraftaki kabine kaydı ve bir garsona el salladı.

"Umarım gününüzü mahvetmiyorumdur," dedi. Bu kez kot pantolon ve düğmesi yokmuş gibi görünen kantaron mavisi bir gömlek giymişti; ince, açık havada giyilebilecek bir bluz. "Televizyonda Alie'e olayını izliyordum ve insanlar çıldırmış gibi görünüyor."

Lucas başını salladı ve gözlerini onun yüzünde tutmaya çalıştı. "Daha önce hiç görmediğim kadar kötü. Daha önce de kötü olanları olmuştu ama bu delilik."

"Herhangi bir ilerleme kaydediyor musun? Yoksa bana söyleyemez misin?"

"İlerleme kaydediyor olsaydık bunu size söyleyemeyebilirdim ama kaydetmediğimiz için size söyleyebilirim. İlerlemiyoruz."

Garson geldi ve ikisi de salata ve kahve sipariş etti. Sonra Catrin, "Seni aradım çünkü arayıp konuşabileceğim tek kişi sensin. Oldukça kötü durumdayım."

"Harika görünüyorsun. Hatta mutlu bile görünüyorsun."

"Daha çok uyuşturulmuş gibi," dedi. Sonra başını salladı. "Burada olmamalıydım."

"Neden olmasın?"

"Bunu sana söyleyemem bile. Yani, bilseydim söylerdim." "Uyumakta biraz zorlanıyor musunuz? Başının dönmesine engel olamıyorsun, Büyük karanlık rüyalar seni uyutmuyor mu?"

Başını bir yana eğdi ve merakla ona baktı. "Sorduğun buysa, depresyondan muzdarip değilim. Ama yaşadınız, değil mi? Tarifini tanıdım."

"Evet."

"Sorunu olan bir arkadaşım vardı. Onun için endişeleniyorduk. Sonunda düzeldi."

"Kimyasallar."

"Tabii ki. Ne yaptın?"

"Kimyasallarla ilgili batıl inançlarım vardı, bu yüzden geçene kadar bekledim. Neler olduğunu biliyordum ve bu konuda okumuştum ve çoğu durumda geçecekti. Ben de bekledim. Umarım bir daha olmaz, ama olursa kimyasalları kullanırım. Bunu tekrar yaşamayacağım."

"İyi karar," dedi kadın. "Ama benim sorunum orta yaş krizi, Lucas."

"Henüz benimkini içmedim," dedi.

"Seni tanıyorum, muhtemelen yapmayacaksın. Ta ki altmış beş yaşına gelip de evli olmadığını ve torununun olmadığını fark edene kadar, o zaman da ne olduğunu merak edeceksin."

"Torunlarım olabilir," dedi Lucas, biraz huysuzca. "Benim bir çocuğum var."

"Pek görmediğiniz biri."

"Burada neden bahsediyoruz?" diye sordu aniden sinirlenerek. "Belki de benimkiyle seni orta yaş krizine sürüklüyordumdur," dedi. dedi. Garson salatalarla geldi ve o gidene kadar kimse bir şey söylemedi ve sonra Catrin, "Çok eskiden, ben seni terk ettikten sonra, sen aramadın--" dedi.

"Ben aradım."

"Evet. İki kez. Eğer dört kez arasaydın, geri gelirdim. Seni bir sonraki görüşümde, yanında küçük İspanyol paça pantolonlu, müthiş kalçalı sıska bir sarışınla dolaşıyordun ve bir sokak köşesinde durup dilini bademciklerine sokmaya çalıştı."

Lucas şimdi kızarmıştı. "Hatırlamıyorum bile," dedi.

Bir marul yaprağını ağzına götürdü ve çıtırdatarak onu izledi. Salata kâsesini itti ve bekledi. "Her neyse," dedi, "seni sarışınla gördükten yaklaşık iki gün sonra Jack'le tanıştım ve çıkmaya başladık ve ondan çok hoşlandım, ailesinden hoşlandım ve onlar da benden hoşlandı ve ailem çok sevindi, doktorasına bir yıl kalmıştı. Böylece ... evlendik ve o da orduya katıldı ve sonra Lake City'ye gittik ve bir ev aldık, çocuklarımız, köpeklerimiz ve yelkenlilerimiz oldu ve *lanet* olsun" -kelimeyi test ediyorum, *lanet olsun*- "işte buradayım, yirmi beş yıl sonra. Ne oldu *bana* böyle? Bir filmim olacağını sanıyordum, ama sadece başkasının filminin arka planındaki kadın oldum."

Bunu düşündü ve salata çatalını Lucas'a doğru uzatarak, "İşte bundan bahsediyoruz. Metaforlar. Geçen gün tanıştığımızda o film metaforunu kullandım. Birden aklıma geldi ve söyledim. O zamandan beri bunu düşünüyorum. *Benim* filmim ne zaman?"

Lucas uzun bir süre ona baktıktan sonra Catrin, "Bir şey söyle," dedi ve Lucas içini çekerek, "Keşke restoranı çıldırtmadan kapıya doğru koşmanın bir yolunu bulabilseydim," dedi.

Arkasına yaslandı ve ona tam olarak hırlamadı, "Kapıya mı koşacaksın?"

"Catrin . . . İş kuran, yılda zilyon dolar kazanan, Mercedes-Benz'lerle dolaşan kadınlar tanıyorum ve her gece eve gidip ne olduğunu, çocuk sahibi olmayı nasıl unuttuklarını merak ediyorlar. Kırk beş yaşındalar ve çocukları dışında her şeye sahipler ve tek düşündükleri şey bu: çocuk yok. Sonra sizin gibi harika çocukları olan insanlarla tanışıyorum ve General Mills'i yönetmedikleri için kafaları karışıyor."

Ağzını peçeteyle silmişti ve şimdi peçeteyi bitmemiş salatasının ortasına atmıştı. Gözleri parlak ve biraz fazla genişti ve adam onun öfkesini hatırlamaya başladı. "Yani yaşadığım tek şey, üstesinden geleceğim bir tür rutin kadın saçmalığı mı?" diye düşündü ve sesi bir kademe yükselerek, "Evet" dedi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu şekilde düşünen kadınlar görüyorsunuz ve yaklaşık yarısı felaketle sonuçlanıyor. Yaşlı adamlarını ve çocuklarını bırakıp özgürlüklerine kavuşuyorlar ve kendilerini köhne bir apartman dairesinde yaşarken ve yerel bir tatlı barında kek satarken buluyorlar. Onlara geri dönüp dönmeyeceklerini sorarsanız, uzun süre düşünürler ve çoğu 'Geri dönmenin bir yolu yok' der, ama eğer yapabilselerdi, bir tür pazarlık şartıyla yaparlardı."

"Peki ya diğer yarısı, yani yürüyemeyenler?"

"Sonra bir tür uzlaşmaya varıyorlar ama Bunu denemedikleri için ne kadar mutlu olduklarından emin değilim."

"Yani benim sıçtığımı mı söylüyorsun?" dedi.

"Bir sorunun var. Bunu uzun süre düşünmelisin."

Gözlerini kaçırdı ve "Taşınmayı düşünüyorum. Geçen gün bunu sana söylememiştim. Bunca yıldan sonra ne kadar harika biri olduğumu göstererek seni etkilemek istedim."

"Kocan biliyor mu?" Lucas sordu.

"Belli bir düzeyde belki ama bunu düşünmek istemez. Yani, yeterince mutlu görünüyor. Tüm prestije sahip ve hastaları onu seviyor ve kasabadaki çocukların yarısını o doğurtuyor ve biz de

Bir yelken kulübü var ve Wisconsin'de nehrin karşısında bir av kulübesi ve tüm dostları var."

"Senin de arkadaşların var, değil mi?"

"Ev kadınları. Ölümü bekliyorlar. Üç ya da dördü gerçekten havalandı."

"Onlara ne oldu?"

"Süslü tatlı barlarında cupcake satıyorlar," dedi ve ona sırıttı.

"Pek sayılmaz."

"Biri emlak satıyor ama çok iyi değil. Biri dekorasyon işinde çalışıyor ve fazla kazanamıyor. Biri okula geri döndü ve sosyal hizmet uzmanı oldu ve St. Paul'de bir iş buldu ve durumu iyi. Biri de resim yapmaya çalışan bir garson."

"Ve fotoğraf çekerdin. Fotoğraflar." "Belki.

Sence yapamaz mıyım?"

"Bunu nasıl yapacağınızı bile bilmiyorum."

"Beş parasız kalacak d e ğ i l i m . Geçen gün *de* söyledığım gibi para."

"Öyleyse neden yürümeden istediğin şeyi yapmıyorsun? Ona de ki , 'Bak, önümüzdeki birkaç yıl meşgul olacağım. Hatırlat da arada bir uğrayayım."

"Çünkü yoluma çıkıyor," dedi. "Ne yaparsam yapayım, bu bir hobi olurdu. Gösteriler için Londra'ya ya da aile tıp kongreleri için bir yerlere gitmemiz gerekirdi ve Şükran Günü'nde ve Noel'de çocuklar için yemek yapmam gerekirdi ve arkadaşlarımıza ayak uydurmamız gerekirdi. . . . *Düşünemiyordum. Sadece düşünmeye ihtiyacım var.*"

"Peki Jack'e ne olacak?"

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Kadın ona sabit bir şekilde baktı. "Bence Ocak ayında boşansaydık, Aralık ayında yeniden evlenmiş olurdu."

"Bu iş için aklınızda biri var mı?" Lucas sordu.

"Hayır. D a l g a geçmez. Ama onu ayakta tutacak bir eşe ihtiyacı var ve eğer ben taşınırsam, kasabada onunla birlikte olabilecek b i r sürü kadın var.

aday olarak kaydolun."

Lucas başını salladı. "Biliyor musun? Bahse girerim yıkılırdı. Beş yıl içinde evlenemeyeceğine bahse girerim. Seni unutması biraz zor olurdu."

Ona gülümsedi, hüzünlü bir gülümseme. "Teşekkürler."

"Bunu düşünmelisin," dedi Lucas. "Muhtemelen evlendiğinden ya da hamile kaldığından beri düşündüğün en önemli şey."

"Bu tür şeyler hakkında düşünmedim. Sadece yaptım," dedi. "Bir de şunu düşünün."

Başını salladı. "Hadi buradan çıkalım."

Dışarıda, kaldırımında, "Tüm bu konuşma beklenmedik bir hal aldı. Her şeyden çok terapi gibiydi. .

. Bu konu hakkında beklediğimden daha fazla düşünmüşsün."

"Evlenmek istediğim bir kadın vardı ama evlenmedim. O istemedi. Bunu hala atlatabilmiş değilim," diyor Lucas. "Belediye Binası'na ya da İlçe Adliyesi'ne baktığımda her yer yaralı insanlarla dolu. Ne olduğunu bilmiyorum. Ebeveynlerimizin neslinin başına böyle bir şey geldiğini hatırlamıyorum."

"Muhtemelen öyleydi ama bize hiç söylemediler," dedi Catrin.

"Evet." Lucas bir adım geri çekildi. "Öyleyse bir düşün."

"Düşündüğüm şeylerden biri," dedi, "seninle yatmak. Ama bunu yürümeden önce mi yapacağıma karar vermeliyim, sadece denemek için, bir şeyim kalıp kalmadığını görmek için ... ya da sadece devam et ve yürü ve daha sonra seninle yat."

Lucas alınmıştı. "Sanki benim söz hakkım yokmuş gibi."

Bir dakika boyunca ona baktı, sonra başını salladı. "Fazla değil. Zaten benimle yatmak istiyorsun. Eğer gerçekten zorlamak isteseydim, sana doğru bastırırdım ve sen de Katolik suçluluk duygusuna falan kapılırdın, kollarını sallayarak evin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşırdın ve sonra da yapardın."

"Tanrım, ben bir et parçasıyım."

"O değil," dedi. İşaret parmağıyla uzandı ve adamın göğsüne bastırdı. "Sen sadece kadınlarla yatmayı seven erkeklerden birisin. Rahatlamaya ihtiyacın var. Ve şu anda kimseyle görüşmüyorsun. Yani istersem yapabilirim. . . . Sadece düşünmem gerek."

Bir adım daha geri çekildi. "Peki, bana haber ver."

Şimdi güldü ve bir an için yeniden on dokuz yaşındaymış gibi göründü. "Yapacağım."

Lucas arabasından cep telefonuyla arkadaşı Bone'u aradı; on beş dakika sonra Bone'un sekreteri onu bankacının dış ofisinde bekleyen orta düzey yöneticilerin arasından geçirdi.

Bone aynı anda iki bilgisayar monitörüne bakıyordu. Lucas içeri girdiğinde onlardan uzaklaştı ve "Bazen kafatasımdan o kadar çok radyasyon geçiyormuş gibi hissediyorum ki kafamın arkasına bir film rulosu koyup röntgen çekebilirsiniz." dedi.

"Bileğin nasıl?"

"Acıyor. Gelecek haftaya kadar iyileşir." Haftada iki kez basketbol oynuyorlardı. Bone bir zamanlar Lucas'ın çalıştığı bir davada şüpheliydi. Şimdi ise sadece bir arkadaş değil, aynı zamanda bankacı bağlantılarıyla Lucas'a yararlı finansal bilgiler de sağlayabiliyordu. "Adamınla ilgili bir şeyler buldum."

"Gizli olarak."

"Tabii ki. Ama fazla bir şey yoktu." "Ona borç para verir miydiniz?"

Bone arkasına yaslandı. "Bir adama borç vermeden önce baktığınız iki şey vardır: geçmiş ve güvenlik. Hiçbir zaman fazla güvencesi olmadı ama geçmişi iyi."

"Çok mu iyi?"

"Çok *iyi* diye bir şey yoktur," dedi Bone. "Sadece çok *kötü* olamaz."

"Ya finansmanınızı karşılamak için apartmanlarınızda yüzde yüz kiracılığa güveniyorsanız? Ve sonra yapalım mı? Öyle mi?"

Bu çok mu iyi?"

"Bunu yapıyor olamaz," dedi Bone. Öne doğru sallandı ve kâğıtları karıştırdı, birinden diğerine baktı, bilgisayarlarından birine birkaç rakam girdi ve bir tuşa bastı. Sonra, "Tanrım, bu biraz dar, değil mi?" dedi.

"Uyuşturucu parasıyla yaşıyor," dedi Lucas. "Ah."

"Bilmem gereken şey -beni geçtim, bu asla ikinci bir kişiye ulaşmayacak-kredisini veren adamın bundan haberi var mı? Uyuşturucu hakkında?"

Bone, sırtı Lucas'a dönük olana kadar sandalyesinin etrafında döndü. Finans kılavuzları, birkaç bilgisayar rehberi, Joseph Conrad'ın tüm eserleri ve Proust'un *Remembrance of Things Past*'ının yırtık pırtık, çok ciltli bir setiyle dolu ceviz kitaplığa bakıyordu. Oxford Study Bible'in bir kopyası Proust'un üzerine yanlamasına sıkıştırılmıştı. Bir dakika sonra Bone arkasına dönmeden, "*Bir şeyler* biliyor olmalı," dedi.

"Ama belki de uyuşturucu değildir?" Lucas sandalyeye sordu.

Bone sandalyenin etrafında döndü. Zayıf, kurda benzeyen bir yüzü vardı. Dişlerini göstererek sırıttı. "Belki de değil, çünkü bankacıların konuşmaktan hoşlanmadığı bir başka iyi olasılık daha var - diğer olasılık, bankada bir adam buldu ve krediyi onaylaması için ona rüşvet verdi ya da kredinin bir kısmını geri aldı."

"Ama her ne olduysa, bankadaki adamın bilmesi gerekir."

Bone, "IQ'su seksenin üzerindeyse bundan nasıl kaçınabileceğini anlamıyorum," dedi. Sonra da: "Umarım burada kimseyi kazıklamamışımdır."

"Bu konuda bir şeyler okuyor olabilirsin," dedi Lucas. "Bu Rodriguez . . ."

Bone zeki bir adamdı. Lucas'ın rutin bir iş için gelmeyeceğini biliyordu. "Alie'e?"

"Bu konuda bir şeyler okuyor olabilirsin," dedi Lucas tekrar.

Paul'de buluşmalarını önermek için aradı. Lucas, St. Paul'de

Marcy'yi telefonla aradı, sonra arabasına binip nehrin karşısına geçti. Rodriguez'in ofisi Galtier Plaza'ya Skyway ile bağlanan Windshuttle Binası'ndaydı. Lucas Porsche'yi Galtier otoparkına bıraktı ve Lane ile Del'i Skyway'de aylak aylak dolaşırken buldu.

"Şu anda aşağıda, sekreteriyle konuşuyor. Temps ofisini görüyor musun? Sol taraftaki pencereye bak, pembe gömlekli adam. İşte o." Lane Lucas'a bir çift minyatür Pentax dürbün uzattı ve Lucas Skyway'in pencerelerinden aşağı, pembe gömlekli adama baktı.

Rodriguez sıradan biriydi. Altı-iki ya da altı-üç yaşlarında, seyrelmiş kahverengi saçları ve göbeği vardı. Latin gibi görünmüyordu; sıradan bir Minnesota'lı beyaz adam gibiydi. Sekreterinin bilgisayar ekranına odaklanmıştı. Ona bir şeyler söyledi, yazıcıya baktı, tekrar bilgisayara baktı, ekrana dokundu, sonra yazıcıya döndü ve bir parça kağıt çıktı.

Adam bir ileri bir geri dönerken Lucas onun yüzünü iyice görebildi. "Adamın bu olduğuna emin misin?"

Lane, "İşte o adam," dedi.

"Belediye meclisi üyesine benziyor." Lucas Del'e döndü, "BCA ne dedi?"

"Detroit'te oldukça ağır bir sabıka kaydı varmış, çoğunlukla hırsızlık. Önceleri uyuşturucu kullandığını düşünüyorlar, sadece bisikletiyle teslimat yapıyormuş, sonra bu işe bulaşmış. Çok fazla satış yapmamış. . . . Sonra ortadan kaybolmuş. Nereye gittiğini bulmaya hiç çalışmadılar, gittiğine sevindiler. Islahevindeyken bazı değerlendirmeler yapmışlar. Zeki olduğunu söylüyorlar ama bildikleri kadarıyla beşinci sınıftan sonra hiç okula gitmemiş."

"Pekâlâ," dedi Lucas. Bardakları Lane'e geri verdi ve "Eve git, dinlen, birkaç bira iç, kız arkadaşını ziyaret et, her neyse. Ama yarın sabah saat dokuzda bu adamın peşine düşmeni istiyorum, her neredeyse ve biz onu alt edene kadar her gün, bütün gün peşinde kalmayı planlayabilirsin."

"Güzel." Lane başıyla onayladı. "Siz nereye gidiyorsunuz?"

Lucas Del'e baktı. "Gidip Rose Marie'yle konuşsak iyi olur."

Lucas ve Del geldiklerinde ROSE MARIE basın toplantısından yeni çıkmıştı. Onu dış ofisinin cam kapısından görebiliyorlardı, resepsiyonist sempati içinde başını sallarken kollarını sallıyordu. Lucas kapıyı itti. Rose Marie onlara başını salladı, sözünü bitirmek için resepsiyon görevlisine döndü, Del'in "Lick Dick" tişörtünü gördü, endişeyle iki kez baktı, düşüncesini kaybetti ve "Ne?" diye sordu.

"Konuşmamız lazım."

Lucas ofisinin içinde, kapı kapalıyken, "Sanırım Alie'e'nin katilini yakaladık. Belki yüzde seksen beş diyebilirim."

Rose Marie Lucas'tan Del'e ve tekrar Lucas'a bakarak, "Kim?" diye sordu.

"Rodriguez adında bir adam." Ona her şeyi anlattılar. Sonunda, "Yani kim olduğunu biliyoruz ama onu mahkum edemeyiz." dedi.

"Aşağı yukarı öyle," diye itiraf etti Lucas. "Sıçrama yaptığında kendini o adam olduğuna ikna edebilirsin ama jüri, sanmıyorum. Bir kere, uyuşturucu satıcısına benzemiyor. Çamaşır makinesi satıcısına benziyor."

"Ya o adam değilse?"

"Bir dava hazırladık. Eğer kendimizi ikna edecek kadar sağlam bir dava oluşturabilirsek ... belki bir şansımız olur. Ya da belki bir şeylere takılırız," dedi Lucas. "Yani, Rashid Al-Balah'ı mahkum ettik ama o bile yapmadı."

"Bankadan kredi memurunu getirdik."

Del, "Biz bunu yapar yapmaz arka kapıdan çıkıp bir telefon edecek ve Rodriguez peşinde olduğumuzu anlayacak," dedi.

"İyi fikir. Rodriguez'i dinletmeliyiz," dedi Lucas. "Eğer onu bu konuda konuşturabilirsek ..."

"Musluk için yeterli paramız var mı?" Rose Marie sordu.

"Muhtemelen," dedi Lucas. "Bu öğleden sonra bunu yapabiliriz. Bölge savcılığının başına gelebilecek en iyi şey, Al-Balah haberi patlak verdiğinde dikkati dağıtacak bir şeye sahip olmaktır. Eğer Rodriguez'i Alie'e için asabilirsek, Al-Balah dokuzuncu sayfaya taşınır."

Rose Marie, "Al-Balah çoktan patlak verdi," dedi. "Bölge savcısının adamları haberi ilk duyuranın kendileri olmasının daha iyi olacağına karar verdiler."

"Hala . . ."

Rose Marie başıyla onayladı. "Onlara bir musluk açtıracam."

Sonra Rose Marie Tom Olson'la ilgili durumu anlattı. Hastaneden çıkmıştı ama yirmi dört saat yanında kalacak olan Cinayet Masası ve İstihbarat polisleri tarafından takip ediliyordu. Alie'e'nin cenazesi, yaşlı Olson'ların cesetleri serbest bırakılana kadar ertelenmişti, böylece hepsi birlikte gömülebilecekti ve bu biraz daha zaman alabilirdi, çünkü Bloomington motel odasındaki durum çok karmaşıktı.

"Eğer Olson, kız kardeşinin intikamını almak için herkesin *peşine* düşen adamsa, yine Jael Corbeau'nun ya da diğer kadın Catherine Kinsley'in peşine düşebileceğini düşünüyoruz."

"Ya da şu Jax denen adam."

"Jax ayrıldı," dedi Rose Marie. "New York'a gitti ama cenaze için geri döneceğini söylüyor. Muhtemelen kendini onun mezarına atarken giyeceği kıyafet için alışveriş yapıyordur."

"Yani sadece izliyor muyuz?" Lucas sordu.

"Hayır. Bu aile brifinglerini her gün yaptık ve bunlara devam edeceğiz. Aslında Olson yirmi beş dakika içinde buraya gelecek" -saatine baktı- "yaklaşık yirmi beş dakika. Onu Kinsley'e yönlendirmeye çalışacağız. Alie'e'nin onunla olan ilişkisi hakkında biraz konuşacağız. Kinsley ve kocası kuzeye, ormanın çok dışındaki kulübelerine gidiyorlar. Onları haritayla bile bulamazsın. Olson o tarafa giderse evinde bekleyen bir ekibimiz olacak."

"Peki ya Jael?" Lucas sordu.

Rose Marie, "Onu deneme ihtimalinin daha düşük olduğunu düşünüyoruz, çünkü bir kez denedi ve kadın onu kaçırdı," dedi. "Ama orada da bir ekibimiz olacak. Uğrayıp onunla konuşursanız çok memnun olurum. Korkuyor ve sizi yanında görmek istiyor."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Ve dinle, Angela Harris'in zeki bir psikiyatrist olduğunu biliyorum ama bize ailesinden bahsetmek için çimlerin üzerinden koşarak geldiğinde Olson'ın yüzünü gördüm. Ve dostum, bu çoklu kişilik olayını bilmiyorum ama bu gerçektir. O kadar güçlüydü ki, eğer kişilikleri çözülecek olsaydı, ya da her ne yapıyorlarsa, bu tam o anda olurdu. Yani... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Asla."

Rose Marie, "Elbette bunu aklımızda tutuyoruz," dedi. "Ama şu anda elimizde olan bu."

"Yani hazır mıyız?" Del kapıya doğru adım atarak sordu.

Rose Marie, "Her şey tam olarak yolunda giderse -tam olarak yolunda- bu iki adamı yirmi dört saat içinde yakalayabiliriz," dedi. "Eğer bankadaki adam Rodriguez'i ararsa, eğer Olson Kinsley'e giderse ..."

"Hayatta her şeyin yolunda gittiği en az bir zaman olmalı," dedi Del. "Bir kez."

"Saçmalık," dedi Lucas. Koridorda, Rose Marie'den uzaklaştıklarında ekledi, "Başka biri olabileceğini akıllarında tuttuklarını söylüyor ama tutmuyorlar. Bütün kozlarını Olson'ın üzerine oynadılar."

Del, "Ve bizimkilerin hepsini Rodriguez'in üzerine koyduk," dedi.

"Evet ama arada büyük bir fark var," dedi Lucas.

"Neymiş o?"

"Biz haklıyız. Onlar olmayabilir."

DEL, telefon dinlemeleri ve Rodriguez'in banka kayıtları için mahkeme celbi konusunda savcılıkla koordinasyon sağlamak üzere yola çıktı. Lucas Cinayet Bürosu'na gitti ve bir saat boyunca Rodriguez'in sorgusunun dizgisini inceledi ve Frank Lester ve Sloan'la çoklu kişilik fikri hakkında konuştu.

"Bu konuda bildiğim her şeyi televizyondan öğrendim," dedi Sloan. "Ama kabul etmelisin ki, adam iyi görünüyor. Gerekçesi var, ateş eden araca erişimi vardı, ailesini dışarı çıkaracak kadar yaklaşabilirdi. . . ."

Lucas, "Cesetleri bulduktan sonra peşimizden koşarak geldiğinde kafası patlayacakmış gibi görünüyordu," dedi. "Kafasının kenarlarındaki saçları çekmeye çalışıyordu; hiç böyle bir şey görmemiştim. Sonra olduğu yere yığıldı."

"Diğer kişiliğin psikolojik baskısı olabilir," dedi Lester. "Ya da belki sadece aptaldır."

"Gördüğümüz şey gerçektir. Hiçbir şeyi taklit etmiyordu. Eğer diğer kişiliği ailesini öldürdüyse, gördüğümüz kişiliği bunu bilmiyordu," dedi Lucas.

LUCAS, sokak lambaları yanmaya başlarken Belediye Binası'ndan ayrıldı. On beş dakika sonra Jael Corbeau'nun evinin önündeki kaldırıma kaydı ve yürüyüşe çıktı. Evin içindeki her oda aydınlıktı; ön sundurma da dahil olmak üzere dışarıdaki her şey karanlıktı. Lucas kapı ziline uzandığında verandanın köşesinden gelen bir ses, "İçeri girin, Şef," dedi.

"Kim o?" diye sordu. Başını çevirmedi. "Jimmy Smith.

Uyuşturucudan."

"Üşüdün mü?" Lucas hâlâ kapı paneliyle konuşarak sordu. "Hayır.

Geyik avı camilerimi giyiyorum."

"Mükemmel." Lucas kapıyı iterek oturma odasına girdi ve orada bir tarafta duran başka bir uyuşturucu polisi Alex Hutton'la karşılaştı.

Sağ elinde çekişsiz bir .357 vardı. Lucas'ın yüzünü görünce elinden bıraktı ve, "Franklin ve Jael üst kattalar. Yemek yapıyorlar."

"Franklin aşçı mı?" Pek olası görünmüyordu.

"Ona bir dakikalık yemeklerin nasıl yapılacağını öğretiyor, bilirsiniz, futbol reklamları sırasında."

"Adamda yetenek var," dedi Lucas.

Hutton bir adım daha yaklaştı, sesini alçalttı ve "Bu hatun hayatımın ilk bölümünde neredeydi bilmiyorum ama çok *ateşli*" dedi.

"Senin evli ve dokuz çocuklu olduğunu sanıyordum," dedi Lucas sesini alçaltarak. "Ayrıca o başka kızlardan hoşlanıyor," diye ekledi.

"Sadece üç çocuğum var ve sanırım Jael her şeyden biraz seviyor," dedi Hutton, evin arka tarafına ve mutfığa açılan kapıya bakarak. "Yanında bir piliç daha getirmek isterse, bunu halledebilirim - en azından kavramsal olarak."

"Karının seni bıçaklayarak öldürmesi dışında."

"Karımı sikeyim. O artık tarih oldu. Onu terk ediyorum. Karımı ve üç çocuğumu terk edersem, gazetelerin haberi geçeceğini düşündüm. Sadece beş ya da daha fazlası için başın belaya girer."

"Gözetleme olayını tamamen unutmuşum," dedi Lucas. "Yapacak bir şeyiniz olmadığında cinsel fanteziler ve tüm bunlar."

Merdivenlerden yukarı çıkarken Lucas, Franklin'in tok sesini duyabiliyordu. "Pekâlâ, eller tezgâhtan çekilsin. Eller temiz."

Jael: "Peynir çuvallarını düzenliyorum."

"Hayır. Hiç iyi değil. Buzdolabına atmışsın gibi olmalı. .

."

Lucas mutfak kapısına doğru eğildi ve bir saniye sonra Hutton geldi. arkasında durmak için. Franklin ve Jael sırtlarını onlara dönmüşlerdi ve Jael buzdolabının kapısını kapatıyordu. Franklin saatine baktı ve "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazır."

"Beş saniye ... dört, üç, iki, bir, BAŞLA!"

Jael buzdolabını sarsarak açtı, iki çuval rendelenmiş peynir çıkardı, mutfak tezgahına fırlattı, dolaptan bir tabak kaptı, bir torba mavi mısır cipsi açtı ve tabağa döktü.

"Çok fazla cips, çok fazla cips," diye uyardı Franklin. Tabaktan bir avuç aldı, torbaya geri attı, diğerlerini hızla tabağa dizdi ve Franklin "On beş saniye" dedi. Jael iki peynir torbasını açtı, telaşla çalışarak bir torbadan aldığı küçük bir avucu cips tabağının üzerine yaydı, diğerini açtı, küçük bir avuç daha yaydı ve "Bu iyi mi?" diye sordu.

Franklin, "İyi görünüyorsun ama birkaç saniye geridesin," dedi. "Yuvarlanmaya devam etmelisin."

Tabağı aldı ve mikrodalgaya itti, "Bir dakika" dedi, bir dizi düğmeye bastı ve mikrodalga uğuldamaya başladı. Sonra buzdolabına geri döndü, bir kavanoz salsa aldı, kapağını açtı, bir kaşık aldı ve üç büyük kaşığı küçük bir cam tatlı kasesine boşalttı, mikrodalga zamanlayıcısına baktı, salsa kavanozunun kapağını geri taktı, buzdolabına koydu ve zamanlayıcıyı izlerken peynir torbalarından birinin üstünü sardı. Sonra elini uzattı. . . .

"Çok yakında değil, çok yakında değil," dedi Franklin. Jael bir düğmeye bastı, mikrodalga fırının kapağını açtı, salsa kâsesini içeri itti, kapağı kapattı ve Devam düğmesine bastı.

Franklin, "Çok fazla zaman olabilir," dedi.

"Hayır, bence sorun yok," dedi Jael. Hızla çalışarak ikinci peynir torbasının üstünü kapattı, her iki peynir torbasını da buzdolabına geri koydu, iki bira çıkardı, mikrodalgaya geri döndü ve "Üç saniye" dedi.

Bir patlama sesi duyuldu, sonra bir tane daha. Franklin dedi ki, "Kahretsin. Sana söylemiştim. İşte salsa gidiyor."

Mikrodalgadan bip sesi geldi ve Jael kapıyı açıp içine baktı. İç kısmı küçük salsa taneleriyle doluydu. "Ben alırım

Daha sonra," dedi.

Franklin onaylayarak, "Klasik bir cümle," dedi.

Cips dolu tabağı ve salsa kasesini çıkardı, pişirme adasına döndü, Lucas'ı ilk kez gördü, cipsleri kasap tezgahının üzerine koydu ve "Vakit geldi," dedi.

Franklin saatine baktı. "Bir dakika, yirmi dokuz saniye. Gidiş ve geliş on saniye eklerseniz, bir pas oyununu kaçırabilirdiniz."

"Fazla zaman kesebileceğimi sanmıyorum," dedi.

Franklin, "Henüz hamleler üzerinde çalışmamışsın," dedi. "Cipslerle zaman kaybettin, onları düzenledin, salsayı çıkarmakla zaman kaybettin. Şimdi de geri dönüp mikrodalgayı temizlemen gerekiyor."

Jael Lucas'a baktı ve "Salsa sosunu çok hızlı ısıtırsan soğanların patlamış mısır gibi patladığını biliyor muydun?" diye sordu.

"Herkes bunu biliyor," dedi Franklin dönerken.
Franklin hafifçe utanmış görünüyordu.

"Hayatımın yarısında ciddi bir şekilde yemek yapıyordum ve bunu bilmiyordum," dedi. "Onu ısıtma fikri bile oldukça acımasız görünüyordu."

"Orta ılıkılıkta olmalı, oda sıcaklığından biraz daha iyi."

Hutton da katıldı. "Cipslerin üzerinde kaynar sıcak peynir, orta ılıkılıkta salsa, çok soğuk bira istiyorsunuz. Bu aralığı istiyorsunuz."

"Bütün erkekler bunu biliyor mu?" diye sordu.

Üçü de başını salladı ve aynı anda "Elbette" dedi.

EVİN ORJİNALİNDE dört yatak odası ve üst katta tam bir banyo vardı. Jael alt katı stüdyo olarak kullanmış; üst katta, ana yatak odasının olduğu yerde yeniden bir mutfak inşa etmiş; diğer üç katı ise küçük, rahat bir oturma odası/yemek odası, küçük bir kütüphane/ofis ve kendi yatak odası haline getirmişti. Mekân özenle bir araya getirilmiş ve birbirine bağlanmıştı ve Lucas kendini rahat hissediyordu.

Franklin ve Hutton'la birkaç dakika sohbet ettiler, eritilmiş peynirli nachoları yediler - "Kalbimin t ı k a n d ı ğ ı n ı hissedebiliyorum.

Bu şey tam bir saçmalık," dedi Jael ve sonra Lucas'a, "Gidip konuşalım," dedi.

Onun yanından geçerken bileğini avucunun içine aldı ve onu odadan dışarı çıkardı; Hutton kaşlarını kaldırdı. Oturma odasında Lucas kanepeye yayılmış, Jael ise büyük boy bir sandalyeye oturmuştu. Lucas, "Sandalye harika," derken Jael, "Bütün erkekler şu nacho peyniri olayını bilmez," dedi.

"Haklısın. Muhtemelen Kuzey Dakota'da bir çiftlikte televizyonu ya da mikrodalgası olmayan pejmürde bir kovboy vardır."

"Gerçekten fena değildi." dedi.

"Eğer bu şeyi üç gün üst üste yersen, Franklin kadar büyük olursun." Franklin ortalama bir kapı aralığını tamamen dolduruyordu. "Aslında, Franklin eskiden senin boyutlarındaydı."

Başını sallayarak konudan uzaklaştı. "Birkaç saat önce Marcy'yi görmeye gittim. Sadece seni özledim."

"Dayanmaya çalışıyor," dedi Lucas, yüzü asıklaşarak. "Ama lanet olası çivilerden daha sert. Geri dönmeyi başarabilecek biri varsa o da odur."

"Hissediyorum... bilirsin işte. Suçluluk, sanırım."

"Yapma," dedi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, gerçekten. Bir kaçıkla ve Alie'e ile Sandy Lansing'i öldüren bir pislikle ilgisi var."

"Plain'in cesedini alamıyorum," dedi. "Ama sonunda babamı buldum. St Paul Adası'nda, yani Dünya'da olup da buradan olabildiğince uzakta. Buraya gelmesi birkaç gün sürer."

"O nasıl?" Lucas sordu.

"Yıkıldım. Bu işi bitirmek istiyorum."

"Bunu halledeceğim," diye söz verdi Lucas. "Plain'le olan şey ne zaman bitti?"

"Bir yıl önce."

"Bir yıl mı? Daha yeni olabileceğini düşünmüştüm. "Davranışlarına bakılırsa."

"Plain için zaman önemli bir şey değildi. Her şey şu andaydı. Roma hakkında bir tarih kitabı okuyabilir ve Roma imparatorluğuna kızabilirdi."

"Bana Alie'e'den bahset," dedi Lucas. "Hakkında konuştuğu biri var mıydı? Biraz aşırıya kaçmış olabilecek biri?"

"Beni mi sorguluyorsun?" Ama gülümsedi ve gülümsediğinde yırtık kâğıttan yüzü aynı anda hem güzel, hem sert, hem de kırılıyordu.

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Eğer başka bir şey hakkında konuşmak istiyorsan, sorun değil. Ama ben bu tür şeyler hakkında kara kara düşünmeye başlıyorum. *Neden* biliyor musunuz? Çoğu insan hırsızlık fikrinden bile korkar. Birkaç kişiyi öldüren biri varsa, ya tamamen psikopattır, hayal görüyordur, delidir, farklı bir dünyada yaşıyordur, Tanrı'yı dinliyordur

. ..ya da bir sebebi olduğunu düşünüyor. Aradığımız bu adam, bir sebebi olduğunu düşünüyor. Yani Alie'e ile bir bağlantısı olmalı. Bir yerlerde, bir bağlantı."

"Babası tuhaf biriydi. Birkaç kez bana asıldı. Sık sık onun biraz yanlış biri olduğunu düşünürdüm. Katil değildi ama sanırım

. Bilmiyorum." Ellerini şakaklarına doğru kaldırdı. "Alie'e ve diğer kızlarla ilişkisi, babacan davranmaya çalıştı ama hep onlara bakıyordu. . . . Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Evet. Tahrik olmuştu."

"Evet. Alie'nin annesi de pek ödüllü biri değildi. Annem ne iş yaptığım ile ilgilenmezdi; dünyanın bana bir borcu olduğunu düşünürdü ve öylece bırakırdı. Ama Lil, Alie'e sayesinde yaşıyordu ve sanırım Lynn'in sekse olan ilgisini biliyordu."

"Lynn'in Alie'e'yi istismar etmiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Hayır. Sanırım Alie'e bana söylerdi ve ben de babasının yanında nasıl davrandığını onda görürdüm. Hayır, belki de sadece benim beklentilerimdi. Birisi babadır, kızının arkadaşlarının kışına tekme basmak için etrafta dolanacağını düşünmezsiniz."

"Her zaman olur," dedi Lucas. "Ben yaparım. Kesinlikle."

"Ama bu konuda ürkütücüydü."

"Yani ... fikir yok."

"Size daha önce de söyledim, internetteki insanlara gerçekten bakmanız gerektiğini düşünüyorum. O insanlar ..."

"Bunu kontrol eden biri var, Anderson adında bir bilgisayarıcı. Aklınıza bu yönde bir şey gelirse onu arayın. Ama mesele şu ki, Alie'e'nin adını Alta Vista'da arattığında 122.000 eşleşme buldu. Onları daraltmaya çalışıyoruz."

"Alta Vista nedir?"

"İnternette bir arama motoru. İsim ve benzeri şeyleri arayabilirsiniz."

"Tamam. Bunu düşüneceğim. Kardeşi hakkında her şeyi biliyorsun, Tom."

Lucas, "Onu araştırıyoruz," dedi.

"O harika bir adam. Söylediğine göre." "Deli mi?"

"O öyle düşünmüyordu. Onun kutsal olduğunu düşünüyordu," dedi Jael.

"Ne kadar zeki bir kızdı?" Lucas sordu.

"Mmm, model olmak için ortalamadan daha zeki olmalısın ama çok da zeki değilsin. O kadar da zeki değildi."

"Peki neden onunla takılıyordun?"

Gülümsedi. "Herkesin bunu bildiğini sanıyordum."

"Onunla yattığını biliyorlar ama daha iyi bir nedeni olması gerektiğini düşündüm."

"Yoktu," dedi Jael. "Kendini iyi hissetmek için derinlere dalmıştı. *Hissetmeye*. En iyi yaptığı şey buydu ve bunu etrafa yayardı. Her şeyi bir kenara bırakıp *kendinizi iyi hissetmenizi* sağlayabilirdi. Seks harikaydı. Çok samimi, çok eğlenceli ve çok seksiydi. Yani, bunu size gerçekten açıklayamam, çünkü neden bahsettiğimi bilmiyorsunuz ve öğrenecek durumda da değilsiniz."

"Görünüşünün bununla bir ilgisi var mı? Ya ünlü olmasının?"

"Muhtemelen. Bütün bir paket vardı. Onunlayken kendini seksi, önemli, kötü ve eğlenceli hissederdin. Ve o seni

Her şeyi unutup sadece *hissetmek*. Bu yüzden o kısa popları yaptı: Bu onun için hissetmenin başka bir yönüydü."

"Peki ya erkek arkadaşı Jax? Tüm bunlar hakkında ne düşünüyor? Başka kadınlarla yatmak."

Omuz silkti. "Jax onun çantalarını taşıdı. Arada bir de onunla yatardı. Aslında o bir remora. Muhtemelen şu anda New York'a dönmüş, başka birini arıyordur."

"Öyle. Ondan hoşlanmadın mı?"

"Sorun o değil. Sadece onu umursamadım. Karşımda dururken onu düşünmedim bile. Kendini bu hale o getirdi. Benim suçum değil. Çanta taşımak ve güzel kadınlarla takılmak istiyor, yaptığı da bu."

"Kulağa kötü geliyor," dedi Lucas.

"O öyle düşünmüyor." Bir süre sessizce oturdular, sonra Jael, "Marcy ile bir ilişkiniz vardı," dedi.

"Altı hafta kadar. Biraz fazla yoğundu."

Başını eğdi. "Yoğunluktan neden uzaklaşasın ki? Diğer insanlar tüm hayatlarını yoğunluk olmadan geçiriyor. Bunun hayalini kuruyorlar."

"Dediğim gibi, bu biraz fazla oldu. Bir felakete doğru gidiyorduk."

"Yani, onu boğmak gibi bir şey mi?"

"Hayır ama bir şey olacaktı ve birbirimizden nefret edecektik," dedi Lucas. "Bunu yapmak istemedik. Riske atmak."

"Hâlâ sana takmış durumda," dedi Jael. "Ne eğlenceli olurdu biliyor musun? Üçümüzün bir yerlere gitmesi. Sen, ben ve Marcy."

Bunu o kadar sohbet havasında söylemişti ki Lucas ne utanmış ne de şaşırmıştı. "Ben bunun için biraz fazla Katolik'im. Marcy de Katolik olsaydı öyle olurdu."

"Hiç sanmıyorum," dedi Jael. "En azından Marcy için. Bence bu fikir onun ilgisini çekebilir."

"Gerçekten mi?" Bunu kesin bir şekilde *söylemişti* ve şimdi Şaşırdı. Ona bir soru sorar gibi baktı.

"Hayır, hayır, oynamıyorduk. Neredeyse hiç konuşma fırsatımız olmadı," dedi Jael. "Ama *hissetmeyi* seven insanları seçebilirsiniz. Marcy de bizden biri."

"Yani, biraz eşcinsel mi?" Lucas sordu.

"Hayır. Demek istediğim bu değil. Sen bizden birisin. Bunu seninle konuşurken ve kadınlara bakışından anlayabiliyorum."

"Bu konu hakkında konuşmayı bırakmalıyım,"

dedi Lucas. "Elbette," dedi kız.

"Bu beni gerçekten geriyor."

"Bu Katolik kısmı," dedi. "Muhtemelen hayatın boyunca bununla mücadele etmişsindir."

"Belki," dedi.

"Biliyor musun," dedi daha sonra, "biraz korkuyorum."

"Biliyorum. Korkmalısın da."

"Plain'in öldürölme şekli. Muhtemelen bir şey söyleme şansı bile olmadı."

"Adam deli. Ama büyük bir güç değil. Onu henüz bulamadık. Bulacağız."

"Yakında, umarım. Kapalı kalmayı sevmiyorum. Plain'in icabına bakar bakmaz New York'a gitmeyi düşünüyorum."

"Bunu babana bırakabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Babam . . . bunu kaldıramazdı."

"Yani New York da bir fikir," dedi Lucas. "Ama herhangi bir korumanız olmaz."

"Bir otelde kalabilirim. Beni nasıl bulabilir ki?"

"Düşünülmesi gereken bir şey," dedi Lucas.

LUCAS aşağı inerken Hutton, "Yeni bir şey öğrendin mi?" diye sordu.

Çifte entrendre olması amaçlanmamıştı ama Lucas bunu bir entrendre'a dönüştürdü. "İstediyimden biraz daha fazla," dedi.

Eve dönerken St. Anne's'i aradı ve Elle'i telefona bağladı. "Havanın soğuk olduğunu biliyorum ama seni dondurma yemeye götürebilirim."

"Dondurma için asla çok soğuk olmaz," dedi. "Oraya kadar yürüyeceğim, seninle orada buluşuruz."

Dondurma dükkânı Aziz Anne'nin sokağının karşısındaydı ve yerel rahibelerin uğrak yeri olarak tanınıyordu. Lucas içeri girdiğinde Elle diğer üç rahibeyle birlikte dükkânın ön tarafına yakın bir kulübede oturuyordu ve Elle gülerek diğer kadınlardan birine bir şeyler söyledikten sonra ayağa kalkıp arka tarafa doğru ilerledi -diye düşündü Lucas, dökülen süt kokusunu ve tabii ki rahibeleri saymazsak o gece barlarda yaşanan milyonlarca olayla neredeyse aynıydı bu sahne.

"Ara verdin mi?" diye sordu ve ekledi, "Jim'e sana çikolatalı malt yapmasını söyledim."

"Sorun değil. İşe yarayan birkaç şeyimiz var. Sanırım Alie'e'yi öldüren adamı bulduk ve ikinci adamın peşinde olabileceği herkese bubi tuzağı kurduk."

"İkinci bir adam olduğundan emin misin?"

"Sanırım öyle. Ve beni rahatsız eden adam da o. Cinayet Masası'nın bir adayı var. Tom Olson."

"Ohhh . . . hayır."

"Mesele şu ki, bir teorileri var," dedi Lucas. "Teoriye göre, onu kendinden geçmiş biri yapan zihinsel baskılar aynı zamanda onu çoklu bir kişilik haline getirmiş ve bu kişiliklerden biri Jael Corbeau'ya saldıran ama kovalanan, Plain'i öldüren, Jael Corbeau'nun peşinden geri dönen ama onun yerine Marcy'yi vuran ve sonra da ailesini öldüren bir psikopat."

"Teori diyorsunuz ..."

Malt geldi. Onu aldı, kamışını sıyırdı ve ona e l l e r i n d e ne olduğunu anlattı: polis büzüşmesi, görünen çifte

İntihar. Sonunda başını sallıyordu. "Bu adamla konuşmayı çok isterim. Eğer onu mahkum eder ve devlet hastanesine *gönderirseniz*, onu görmeye giderim. Çoklu kişilikler çok nadirdir. Daha nadirdirler. . . süpernovalardan daha fazla."

Karşılaştırma karşısında gülümsedi. "Şimdi, süpernovaların ne kadar nadir olduğunu bilseydim ..."

Elle, "Saf şansa dayanarak, Tom Olson'ın çoklu kişilik olma şansının sıfır olduğunu söyleyebilirsiniz," dedi. "Tıpkı piyangoyu kazanma şansınız gibi. Ama *birileri* piyangoyu kazanacak."

"Yani olabilir."

Elle, "Onunla konuşmayı gerçekten çok isterim," dedi.

"Eğer ... ilişkisini kesiyorsa, bu ne anlama geliyor, ne olacak?"

"Çökecek. O kadar çökebilir ki bitkisel hayata girebilir ve asla iyileşemeyebilir. Muhtemelen iyileşmez. Muhtemelen bir yatakta ölür."

"O kadar

kötü." "O

kadar kötü."

Birkaç dakika boyunca önemsiz konuşmalar yaptılar: düşüşü hakkında Eski Ahit'e yeni bir ilgi geliştiren öğrenciler hakkında okuldaki dersler. "Amnon ve Jael. Kim olduklarını biliyorlardı," dedi.

"Müthiş," dedi. Sonra: "Hastanede Weather ile birkaç kez konuştum."

Gözleri hızla, sinsice başka yöne kaydı ve sonra geri döndü. Kurnazlığı biliyordu ama içgüdüsel olarak bu konuda iyi değildi. Plan yapması gerekiyordu. "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Elle, Tanrı ... beni korusun ... ne?"

"Tanrı beni korusun mu?"

"Ne?"

"Yapamam. Gerçekten Weather hakkında konuşmak istemiyorum."

"Seni aradı," dedi Lucas. "Aradı ve beni sordu."

Elle ona bakmadı. "Seninle konuşamam. Herkes tarafından söylenen her şey gizlidir."

"Ah, dostum, bu bir sorun olabilir," dedi Lucas.

Şimdi doğrulup oturdu. "Neden? Senin başka bir ilişkin yok ki." "Son zamanlarda bazı şeyler gündeme geldi."

"Lucas. . . Weather'la birlikte iyileşme şansın varsa, bunu kabul etmemek aptallık olur."

"Oh . . . oğlum," dedi. "Mmman-oh-man."

Elle'den ayrıldıktan sonra eve gitti, ışıkları söndürdü ve oturma odasında karanlıkta oturdu. Alie'e davasını anlamaya çalıştı. Weather'la olan ilişkisini anlamaya çalıştı.

Weather, Lucas'ın davalarından birine karışmış ve intikam peşindeki çılgın bir ağaçkakan katili tarafından rehin alınmıştı. Onu teslim olmaya ikna etmişti ama Lucas bunu bilmiyordu. Bir polis keskin nişancısının da dahil olduğu bir pusu kurmuş, keskin nişancı hastane koridorunda yüksek güçlü bir serseri kurşunu ateşleyerek ağaçkakanın kafasını balkabağı gibi patlatmıştı. Amaç onu açığa çıkarmak, silahını Weather'ın kafasından başka bir yöne doğrultmasını sağlamak ve sonra da onu öldürmekti. Plan mükemmel bir şekilde işlemişti.

Küçük bir şey dışında: Weather, Lucas'a bakıyor, ona doğru geriniyor, kendisini esir alan adama karşı garip bir iyi niyet besliyordu -ki bu adam hiç de kötü biri gibi görünmüyordu- ama bir dakika sonra adamın beyni kemik parçalarıyla birlikte yüzüne savrulmuştu.

O bir cerrahtı ve ne kana ne de ölüme yabancı değildi; duygusal biri de değildi. Ama bu başka bir şeydi ve bu iş bittiğinde Lucas'la konuşamaz hale gelmişti. Sorunun bir tür psikolojik refleks, bir tür fobi, zihinsel bir tik olduğunu biliyordu ama bunu bilmek yardımcı olmamıştı. Uzaklaştı... aslında bundan daha hızlı gitti. Yürüyerek uzaklaştı. Aceleyle uzaklaştı. Ondandır nefret etmiyordu, hiçbir şeyden.

onun yakınlığıyla ve kendisinininkinden on santim ötedeki bir adamın beynine giren kurşunun sürekli çalınan sesiyle/görüntüsüyle/hissiyle başa çıkamıyordu.

Ama, diye düşündü Lucas, zaman geçiyor.

Zaman geçiyor. Karanlıkta gözlerini kapattı. Ve Jael Corbeau'nun yaralı yüzünü ve alaycı gözlerini gördü; Catrin'in hafif tombul, yoğun yüzünü; omuzlarını, çok büyük burnunu, Hava'nın *hissini*.

Zaman geçiyor, ama bazen geçerken insanın canına okuyor.

ÇARŞAMBA. Alie'e Maison'un beşinci günü.

Lucas Marcy'yi kontrol etti. Black ziyaretçi koltuğuna yığılmıştı ve Lucas'ı görünce ayağa kalktı. Biraz titriyordu, tıraş olmamıştı. "Hiçbir şey olmuyor ama uyanmaya başladı. Tekrar aşağı indi ama yüzeye yakın olduğunu söylüyorlar. Bugün uyanması gerekiyor."

Lucas içeri baktı. Marcy her zaman ofisteki en aktif kişi olmuştu, her zaman bir şeyler yuvarlanır, bir şeyler hareket ederdi. Yatağa yaslanmış halde doğru görünmüyordu. Daha zayıf, cılız ve bitkin görünüyordu. Black'in omzunu sıvazladı ve, "Sakin ol," dedi.

Paul'deki eyalet başkenti binasından üç blok ötede, Üniversite Caddesi'nde, önünde dört beyaz ahşap sütun bulunan kırmızı tuğlalı bir binada Atheneum Eyalet Bankası'nın ana ofisleri bulunuyordu. Mahalle, porno filmlerin taşınması ve fahişelerin daha batıya, eyalet yasa koyucularından uzağa itilmesiyle yükselmeye başlamıştı. Yükseliş eğilimi durmuştu ve şimdi tüm şerit, bir bakkalın önündeki ezilmiş bir kağıt bardak gibi eski püskü, hiçbir yere gitmeyen bir havaya sahipti.

Rodriguez'in biri ev, ikisi iş ve biri de cep telefonu olmak üzere dört telefonunun yanı sıra ticari krediler departmanında başkan yardımcısı olarak çalışan Bill Spooner'ın ev ve cep telefonları da dinlemeye alındı.

Lucas ve Del, Tim Long adında bir bölge savcısı yardımcısı tarafından takip edilen eski püskü bir şehir arabasıyla bankaya gittiler. Lucas park yerinden Rose Marie'yi aradı. Telefonu bekleyen Rose Marie banka müdürünü aradı ve Lucas'la konuşmak için zaman ayırmasını istedi. Lucas'a geri döndü ve "Bekliyor. Biraz dikkatli ol: O, yasama meclisi üyelerine yardım etmeye her zaman hazır olan ve yardım ettiği zaman da bunu asla unutmayan tiplerden biridir."

Lucas Del'e, "Bak bakalım Spooner'ın arabasını bulabilecek misin?" dedi. Del başını salladı. "Ez onu," dedi.

LUCAS VE LONG içeri girip banka müdürünün sekreteriyle konuştular. Sekreter ofisine geri döndü ve bir dakika sonra başkanın kendisi tarafından takip edilerek dışarı çıkarıldı. "şimdiden mi? Rose Marie ile birkaç dakika önce konuştum."

Lucas, "Trafik hafifti," dedi.

Banka müdürünün adı Reed'di. Güler yüzlü, kilolu, vatansever bir adamdı: kızıl yüz, beyaz salar, mavi gözler; kırmızı kravat, beyaz gömlek, mavi takım elbise; köşede bir Amerikan bayrağı, asanın tepesinde altın rengi plastik bir kartal.

Lucas sorularının genel çerçevesini çizdiğinde Reed deri yönetici koltuğunda arkasına yaslandı ve "Bill'i çocukluğumuzdan beri tanırım. Cretin'de benden altı yıl gerideydi. Anne ve babası, Tanrı onları kutsasın -şimdi ikisi de öldü-benimkilerle kanasta oynardı. Hiçbir hesabında sorun çıkmadı; en iyi kredi memurlarımızdan biridir. En büyük oğlunun vaftiz babasıydım."

"Eminim şu anda yanlış bir şey yoktur," dedi Lucas. "Biz sadece onunla Bay Rodriguez hakkında konuşmak istiyoruz. Kişisel ilişkileri hakkında. Soruşturmamızda bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey söyleyebilir."

"Pek yardımcı olabileceğimizi sanmıyorum. Mali kayıtlarımız gizlidir--"

Long araya girdi. "Bay Reed, gizlilik şartlarınızı biliyoruz ve tüm bu meseleyi mümkün olduğunca gizli bir şekilde halletmeye çalışıyoruz. Dilerseniz kredi kayıtlarınız için mahkeme celbi çıkartabilir ve bir ekip arabası çağırarak Bay Spooner'ı sorgulanmak üzere Minneapolis'e götürebiliriz. Bunun daha iyi olacağını düşündük. şef Roux bunun daha iyi olacağını düşündü."

"Bunu takdir ediyorum. Senatör Roux iyi bir dosttu," dedi Reed. Bir anlık sessizlik ve Lucas'ı düşünceli bir şekilde inceledikten sonra

"Gidip Billy'yle konuşalım, bakalım ne diyecek." dedi.

BILLY Minnesota'lı bir WASP'tı, sarı saçlıydı, bir zamanlar zayıftı ama şimdi birkaç kilo fazlaydı. Gri bir takım elbise ve siyah bağcıklı ayakkabılar giyiyordu. Ve bir şeyden suçluymuştu, diye düşündü Lucas: Tanıştırıldıklarında gözleri donuklaştı ve sandalyelerine yerleşip Lucas ne istediklerini açıkladığında, "Bildiğim kadarıyla Richard Rodriguez tamamen yasal biri. Mükemmel bir ödeme kaydı var."

"Bizim *sorunumuz* da bu," dedi Lucas. "Biraz fazla mükemmel. İncelememize göre, ödemelerini yapmak için yüzde yüz ikamet oranına ihtiyacı var gibi görünüyor. Bu koşullar altında birine neden kredi verdiğinizi merak ediyoruz."

Spooner, "Pek çok küçük neden ve bir de büyük neden var," dedi. "Büyük olanı, azınlık kredi seviyemize yardımcı olmasıydı. Mahallemizde redlining sorunlarına karşı hassas olmamız gerekiyor ve sorumluluk sahibi, çalışkan, zeki bir azınlık insanı olarak, risk çok büyük olmadığı sürece onunla çalışabileceğimize karar verdik. İlgilendiği ilk bina o kadar iyi bir fiyata satılıyordu ki, peşinatı olmasaydı bile paranın neredeyse tamamını ona borç verebilirdik. Ama peşinatı vardı. Çok değildi ama tüm birikimiydi ve işin başında kalacağını garanti ediyordu. Ve tabii ki azınlık statüsüne sahipti. Bu her şeyi değiştirdi. Ondan sonra, çok çalışarak sicilini mükemmel tuttu ve ufkunu genişletmek istediğinde her zaman yardıma hazırдық."

Long, "Yani orijinal bina için harika bir fiyat almış," dedi. "Görünürdeki fiyatı düşürmek için orijinal satın alma fiyatının bir kısmını el altından satıcıya teslim etmiş olma ihtimali nedir?"

Spooner sert bir sesle, "Bunu bilemem," dedi.

"Kiracı kiralardaki açıkları kapatmak için uyuşturucu ticaretinden elde ettiği parayı kullanma ihtimali nedir?" Lucas sordu.

"Dope" mu? Richard Rodriguez? Hiç sanmıyorum."

Lucas, Spooner'ın masasına doğru eğildi. "Kredi kayıtlarınız için bir mahkeme celbi alsak ve bir eyalet müfettişinden bunları incelemesini istesek, sizce eyalet kredi standartlarına uygun olduklarını söyler mi?"

"Kesinlikle. Sadece azınlık statüsü bile eyalet bankacılık departmanından alkış alır." Spooner arkasına yaslandı ve bir polisin aslında elinde bir şey olmadığını anladığında bir çitin gevşemesi gibi saçlarını gevşetti.

Lucas Long'a baktı ve omuz silkti. Long çantasını karıştırıp bir kâğıt buldu ve Reed'e uzattı. "Kredi kayıtlarınız için bir mahkeme celbi."

Reed'in yüzü biraz daha kızardı. "Bunu dostane bir şekilde halledeceğimizi sanıyordum."

"Biz de istedik," dedi Lucas. "Ama Bill bize palavra sıkıyor, bu yüzden tüm kayıtları görmemiz gerekecek."

Spooner, "Sizinle kafa *bulmuyorum*," dedi.

"Bizimle kafa buluyorsun, Billy, evet, buluyorsun," dedi Lucas. "Ve sana şunu söyleyeyim. Bu dava Alie'e Maison cinayeti soruşturmasının bir parçası. Eğer Rodriguez'in uyuşturucu ticareti yüzünden bu işe karıştığı ortaya çıkarsa ve sen de bu işi örtbas etmesine yardım edersen... o zaman sen de bu işin içindesin demektir. TV programlarında buna birinci derece cinayet denir. Minnesota'da birinci dereceden cinayet, masanız büyüklüğünde bir hücrede en az otuz yıldır. Otuz yılın tamamını yatabilecek kadar genç görünüyorsun."

"Dur, dur, dur," dedi Spooner. "Benim bunlarla hiçbir ilgim yok. Bir avukat istiyorum. Hemen şimdi."

"Sihirli kelimeler bunlar," dedi Long Lucas'a. "Başka soru sormak yok ve ona haklarını okuyun."

Hakların okunması bittiğinde Reed kredi kayıtlarının çıktısını almayı kabul etti ve Long, Lucas'la **b i r l i k t e** otoparka doğru yürüdü. "Onları en çok korkutan şey hakların okunması," dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Asıl soru, Spooner bir arama yapacak mı?"

Aramayı o yaptı.

Long bankaya geri döndü ve Lucas şehir arabasının yolcu tarafına tırmandı. "Köşedeki Lexus'u o kullanıyor," dedi Del.

Lucas bir güç transformatörünün yanına yanaşmış gümüş renkli arabaya baktı. "Demek biraz para harcıyor."

"O bir bankacı," dedi Del. "Komşuları etkilemek için bir tür arabası olmalı."

Del arabayı bloğun sonuna kadar götürdü ve Spooner'ın arabasını görebilecekleri bir yer buldu. Yirmi dakika sonra Del'in telefonu çaldı ve Long açtı. "Öğle yemeği yapmayacağım. Bir mahkeme celbiyle ilgili yapmam gereken bir şey var," dedi.

"Taşınıyor mu?"

"Kesinlikle, tatlım," dedi Long.

Del, "Hareket ediyor," dedi ve bir dakika sonra Spooner'ın elinde evrak çantası, üzerinde uyluk hizasında siyah bir trençkotla ön kapıdan içeri girdiğini gördüler. Lexus'a gitti, çantayı ön koltuğun üzerinden yolcu tarafına fırlattı ve otoparktan çıktı. Bir blok geriden, aralarında yarım düzine araba olacak şekilde, başkentin yanından geçip St. Paul şehir merkezine doğru tepeden aşağı indiler, Del arabayı kapattı ve Lucas koltuğa yerleşti.

Şehir merkezinin yarısında, Spooner Lexus'u bir park rampasına soktu. Del arabayı kenara çekti, vitesi parka itti ve "Onu Skyway çıkışında yakalarım. Telefonunu aç," dedi ve arabadan atladı. Spooner rampanın yukarısında gözden kaybolduğunda Lucas arabanın etrafından dolaştı ve parkmetre aramaya başladı.

Del on dakika sonra aradı. "Onu buldum. Bir avukatın ofisinde." "Lanet olsun."

"Peki ne yapacağız?"

"Seni iki dakika sonra arayacağım," dedi Lucas. Kapat düğmesine basıp Lane'in cep telefonu numarasını tekrar aradı. Lane açtı ve Lucas, "Rodriguez nerede?" diye sordu.

"Ofisinde. Kolunu görebiliyorum." "Bir şey yok mu?"

"Birkaç şey var. Ayaklarım fena halde ağrıyor; Cinayet Masası'nın davayla ilgili görüşme defteri elimde ve tüm görüşmeleri okuyorum; dokuz yaşında bir çocuk bana sahte olduğuna inandığım beyzbol kartları satmaya çalıştı; ve St. Hepsisi bu kadar."

"Aziz Paul'le sorun yok mu?"

"Hayır. Sadece neden iki saattir Skyway'de durup bir defter okuduğumu kontrol ediyordum," dedi Lane.

"Tamam. Adamımız bir avukatın ofisinde. Sizden yaklaşık iki blok ötede."

"Bir şey olursa bana haber verin."

"Mickey Mantle'ın çaylak kartının değeri yirmiden fazla olmalı, değil mi?"

"Mankafa." Lucas Del'i tekrar aradı. "Rodriguez ofisinde." "Yani..."

"Öyleyse biraz takılalım. En azından bir saat."

Yirmi beş dakika sonra Del aradı. "Hareket ediyor." "Nereye?"

"Otoparka benziyor."

"Lanet olsun. Onunla kal. Eğer arabaya giderse, seni atladığın yerden alırım."

Beş dakika sonra Del arabaya geri dönmüştü. Lucas arabayı otopark çıkışına doğru sürdü ve Spooner'ı aldıkları sırada Del'in telefonu çaldı. Telefonu çıkarıp bir saniye dinledikten sonra, "Lucas'ın telefonu açık," dedi ve Lucas'a uzattı. "Ben lanet olası bir sekreterim," dedi.

"Aramayı senin oğlan yaptı," dedi Lester.

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Altı ya da yedi dakika önce. Bir avukatın ofisinden arıyordu."

"Evet, onu oraya götürdük. Çıktı ve tekrar peşindeyiz.
Ne dedi?"

"Sanki bir senaryodan okuyor gibiydi. Dedi ki, 'Bay Rodriguez, Minneapolis polisi tarafından size karşı suçlamalarda bulunuldu. Artık sizinle doğrudan görüşmeme izin verilmeyecek."

Binalarınızın ipotekleri konusunda sizinle anlaştık ve bundan sonra hesabınızın Bayan Ellen Feldman tarafından idare edileceğini bildirmek istedim. ' Bunun üzerine Rodriguez, 'Neden bahsediyorsun? Polisten mi? Bunun üzerine Spooner, "Bu konuda konuşmaya yetkim yok ama Minneapolis Emniyet Müdür Yardımcısı Lucas Davenport'tan ya da Hennepin İlçe Savcı Yardımcısı Bay Tim Long'dan daha fazla bilgi alabilirsiniz" dedi. Sonra Rodriguez, "Bu partiyle mi ilgili?" diye sordu. Spooner da "Bu konuda konuşmaya yetkim yok. Şef Davenport'u ya da Bay Long'u aramanızı öneririm. Böyle bir şey olduğu için üzgünüm. Mükemmel bir iş ilişkimiz olduğunu düşünüyordum. Şimdi gitmem gerekiyor. Umarım bu iş en iyi şekilde sonuçlanır. Sonra Rodriguez, 'Tamam. Her şey için teşekkürler.' Ve hepsi bu."

"Her şey için teşekkürler," dedi Lucas. "Telefon görüşmesini kastediyor."

"Oldukça da düzgün bir telefon görüşmesi," dedi Lester. "Onu uyarıyor ama onu asacak bir şey yok. Her ikisi de."

Lucas telefonu kapattıktan sonra Spooner'ı bankaya kadar izlediler. Hız sınırını aşmadan yavaşça geri döndü. İçeri girdiğinde Lucas, "Siktir et onu. Gidip Marcy'yi görelim."

WEATHER yoğun bakım servisinin dışında Tom Black'le konuşuyordu. Lucas ve Del'in geldiğini gördüler ve Weather gülümsedi, Del de "İyi bir şey oldu," dedi.

"Ne?" Lucas yanlarına geldiklerinde sordu.

"Şu anda biraz uyanık. Her şey büyük ölçüde stabilize oldu. Durumu hâlâ kritik ama oldukça iyi görünüyor. İlk defa."

Lucas koğuşun penceresine gidip içeri baktı. "İçeri girebilir miyiz?" "Bir hemşire çağırayım. Az önce bir adamı içeri aldılar."

Hemşire geldi, sert bir şekilde, "Bir dakika. Merhaba de ve çık."

Onlara yüzlerini kapatmaları için maskeler verdi ve içeri girmelerine öncülük etti.

Marcy'nin göz kapakları yarıya inmişti. Lucas, Del ve Black yanında belirince gözleri kısmi olarak açıldı ve bir an sonra dudaklarının kenarları seğirdi.

"İş başında uyumak," dedi Black.

Lucas, "Fazla mesaiyi onaylamıyorum, hâlâ Cinayet Masası'nın maaş bordrosundasın," dedi.

"Eğer ölürsen, silahını alabilir miyim?" Del sordu.

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama Lucas duyamadı ve öne doğru eğildi. Dudakları kurumuş, neredeyse yanmış gibi görünüyordu. "Ne?"

"Hepinizi sikeyim," diye fısıldadı ve başını bir santim daha çevirdi.

"O daha iyi," dedi Lucas sevinçle. "Gidip kendimizi becermemizi söylüyor."

Weather, "Polislere inanamıyorum. Asla yapamadım. Bu saçmalıklar çok derin." Bunu söylerken gülümsüyordu.

Lucas yatağın yanına çömelmiş, mavi maskenin arkasından konuşuyordu. "Acı çekiyorsun," dedi, "ama başaracaksın. Seni vuran adamın izini sürüyoruz."

Başı yana düştü ve göz kapakları tekrar sarktı. Hemşire,

"Herkes dışarı," dedi.

Salonda Lucas, "Çok iyi görünüyordu, değil mi? Oldukça iyi görünüyordu."

"Oldukça iyi," dedi Black.

"Şaşırdım," dedi Del. "Lanet olası bir 44'lük aldı, dostum. Dostum, çok daha iyi görünüyordu." Pantolonunu yukarı sıyırdı ve hepsi birbirlerine başlarını salladı.

"Henüz tehlikeyi atlatmış değil," dedi Weather. "Bunu aklınızda tutun. Dönüş yolu uzun."

Del'le birlikte kapıdan çıkarken Lucas durdu, "Bir dakika bekle," dedi ve içeri geri döndü. Weather hastanenin iç kısmına doğru yürüyordu. "Hey, Weather."

Durdu, bekledi. Adam geldi, kimlik çantasından bir kart çıkardı, arkasına cep telefonu numarasını karaladı ve "Buradayken ona göz kulak ol, tamam mı? Doktorları hepimizden daha iyi tanıyorsun. Eğer bir değişiklik olursa ..."

"Ben ararım," dedi kadın. Kartı aldı ve Lucas tekrar dışarı çıktı. Kaldırımında Del, "Ne?" dedi.

"Marcy'ye bir şey olursa diye ona numaramı verdim," diye yalan söyledi Lucas. Ona polis santralinden ulaşabilirdi ve o numara onda *vardı*. Aslında bilinçaltındaki küçük bir seğirme yüzünden geri dönmüştü: Kadının kulaklarına bakmak için geri döndü. Mürekkep mavisini safir küpeler takıyordu, tek karatlık taşlar. Onları tanıdı, çünkü ona o vermişti.

Ofise dönerken gülümsedi ve Del, "Kızımız iyi olacak," dedi.

"Belki," dedi.

Lucas ofise döndüğünde Washington'daki FBI'dan Louis Mallard'ı aradı. Mallard'ın herhangi bir yerdeki herhangi bir hükümet bilgisayarından her şeyi çıkarabilecek kadar nüfuzu vardı. Rodriguez'in Miami'deki şirketiyle ilgili her şeyi bulup göndermeyi kabul etti. Mallard'la telefonu kapattıktan sonra Lucas, Rose Marie'nin ofisine doğru yürüdü.

"Bir toplantıya ihtiyacım var," dedi.

"Marcy uyandı."

"Biliyorum. Başaracak."

Rose Marie parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt. Ona büyü yapma."

Toplantı için bir araya gelmeyi beklerken Lane aradı. "Canım sıkıldı ve Rodriguez'in ofisinin penceresinin önünden geçtim. Ofisinde bilgisayarda çalışıyordu."

"Seni kaç kişi gördü? Sekreter mi?"

"Olabilir. Ama ben havalı bir adam kılığına girdim, ki bu benim için hiç çaba gerektirmez, ve pencereden ona biraz parlaklık verdim."

"Lane, seni lanet--"

"Her neyse, Rodriguez E-Ticaret'le anlaştı." "E-Ticaret."

"Evet. Bahse girerim korkmuştur ve hisselerini düşürüyordur."

"Dediğim gibi, sen lanet olası bir dahisin." Lucas Mallard'ı geri çağırdı. "E-Ticaret kayıtlarına girebilir misin?"

"Eğer isteseydim," dedi Mallard.

DEL toplantıya Frank Lester, bölge savcısı Towson ve bölge savcı yardımcısı Long ile birlikte, Atheneum bankasından bir yığın kağıtla dönmüş olarak geldi. Halkla ilişkilerden kimse yoktu.

Lucas, "Herkesin ne yaptığımızı bildiğinden emin olmak istedim," dedi. "Rodriguez denen adama bakıyoruz ve size sadece hislerime, tecrübelerime ve onun hakkında bildiğimiz birkaç şeye dayanarak şunu söyleyebilirim: Alie'e ve Sandy Lansing'i öldürdü."

"Oldukça eminsin," dedi Towson.

"Oldukça eminim. Lansing, Rodriguez için çalışarak zenginlere ve özentilere çeşitli türlerde uyuşturucu satıyordu. Rodriguez de partideydi. Bir tür anlaşılmazlık yaşıyorlar ve Rodriguez onu koridorda öldürüyor. Belki de bir kazadır. Adli tıp, kafasının kapı pervazına çarpmış gibi göründüğünü söylüyor. Yani Rodriguez onu dolaba tıkmaya çalıştı ve yatak odasında olan Alie'e buna şaşırdı. Belki Alie'e Lansing'in kafasının kapı pervazına çarpma sesini duymuştur ya da belki de yanlış zamanda uyanmıştır. Her neyse, bir şey görüyor ve Rodriguez onu dışarı çıkarıyor. Bu noktada, uzaklaşıyor, belki koridordan yan odaya geçiyor ve pencereden dışarı çıkıyor. Ya da kalabalığın arasından geçip uzaklaşıyor."

"Elimizde kesin olarak ne var?" Towson sordu.

"Rodriguez'in Detroit'te bir serseri olduğu, buraya parasız geldiği ve hızla zengin olduğu gerçeği var. Bize uyuşturucu toptancısı olduğunu ve Sandy Lansing'in onun için çalışıp uyuşturucu sattığını söyleyecek bir adamımız var. Bu konu üzerinde çalışmaya başladığımızda, artık onun adını da bildiğimize göre, aralarında başka bağlar da bulabileceğimizden kuşku yok. Partide Rodriguez var. Lansing'i iyi tanıyan bir adamımız var, Derrick Deal.

Biraz uyuşturucu satıyor olabilir; ve eğer kârlı görünüyorsa küçük bir şantaj yapabilecek bir adamdı. Neredeyse kesinlikle patronunun kim olduğunu biliyordu, çünkü onunla konuştuktan bir gün sonra, en azından Alie'e ve Lansing'in öldürölme şeklini anımsatan bir şekilde öldürölldü: tutku yok, sadece acımasız bir verimlilik."

Rose Marie, "Anlaşmayı Rodriguez'e nasıl bağladığınızı anlamıyorum," dedi.

"Doğrudan bilmiyorum. Demek istediğim, Deal Alie'e'yi tanımıyordu. Yani cinayet için birine şantaj yapacaksa, bu Lansing'le bağlantılı biri olmalıydı. Bildiğimiz kadarıyla o partide Lansing'le bağlantılı olan tek kişi Rodriguez'di."

Long, Towson'a baktı. "Bunu jüriye kabul ettirmek için bir tür renk tablosuna ya da belki bir PowerPoint sunumuna ihtiyacımız var."

Towson başını salladı. "Henüz bir jüriye ulaşamadık. Daha fazlasına ihtiyacımız var." Del, "Adam üzerinde çalışmaya daha yeni başladık," dedi.

Uzun yalın içine ve Tartışma. "I var hepsi ve Kağıt itibaren

Atheneum. Spooner'ın patronu omzumun üzerinden bakıyordu ve biliyor musun? Adamı zorlarsak, bize kredilerin verilmemesi gerektiğini söyleyecektir. Lanet olası şeyler kirli. Rodriguez ona ödeme yapıyordu."

"Onu kırabilir miyiz?" Towson sordu.

"Bilmiyorum. O bir tür bulanık, ama korkuyor ve eğer çenesini kapalı tutarsa . . . Yani, bir avukatı var ve eğer kredilerin doğru olduğunu iddia eder ve bu azınlık işine geri dönmeye devam ederse ve Rodriguez konuşmazsa, onu yakalayabileceğimiz pek bir şey yok."

Lucas, "Onunla ilgili bazı belgeler bulacağız," dedi. "Rodriguez'den para aldıysa, gelir vergisi sorunu yaşayabilir."

Towson, Long'a "Vergi Dairesi'yle konuş." dedi.

LESTER, Tom Olson'a karşı açılan davayı özetledi. "Gerekçesi vardı, fırsatı vardı, Marcy Sherrill'in vurulmasında kullanıldığından artık emin olduğumuz bir arabaya erişimi vardı--"

"Bunu nereden biliyorsun?" Long sordu.

"Kurşunu arabanın kapısından çıkardık. Yolcu bölümüne girmemiş, kapının içindeki plastik bir kolun içine girmiş. Marcy'nin tabancasından çıkmış."

Long başını salladı. "Tamam."

"Ama Marcy'de kullanılan 44'lüğü bulamadınız," dedi Lucas.

"Hayır."

"Bu bir sorun," dedi Del.

"Evet. Özellikle de vurulma olayından beri Fargo'ya dönmeyip burada olduğu için. Ailesi öldürüldükten sonra otel odasına ve arabasına baktık. Silah yok. Ailesini öldürmek için kullanılan silah babasına aitti: Babasının arabasındaki silahtı."

"Bunu nereden buldun?" Lucas sordu.

"Olson bize söyledi. Babası silahı ön koltuk minderinin altında saklıyormuş. Seri numaralarını araştırdık ve Burnt River'daki bir silah dükkanına kadar izini sürdük. Lynn Olson altı yıl önce satın almış."

"Sence ailesini o mu öldürdü?" Towson sordu.

"Bir teorimiz var. . . ." Lester çoklu kişilik kavramını açıkladı ve Olson'a kurdukları tuzağı anlattı.

"Tuzak işe yarasa iyi olur," dedi Towson, "Çünkü çoklu kişilik teorisi kulağa saçmalık gibi geliyor."

Bir sekreter kafasını içeri soktu ve "Lucas, Beyaz Saray'dan arıyorlar." dedi.

Gruptakilerin hepsi ona baktı ve Lucas, "Ne?" dedi.

"Adam Beyaz Saray'dan olduğunu söyledi. Sesi şaka yapıyor gibi gelmiyordu."

"Alsan iyi edersin," dedi Rose Marie.

Lucas onu sekreterin masasına götürdü. Mallard, "Eminim bu herkesi etkilemiştir. Santraldeki kadın bana senin bir

Şefin ofisinde toplantı."

"Bu beni kesinlikle çok etkiledi," dedi Lucas. "Neler oluyor?"

"Adamınız Rodriguez Pazartesi sabahı hesaplarını satmaya başladı. Çeklerin eline geçmesi birkaç gün alacak ama postada çeyrek milyonu var."

"Lanet olsun," dedi Lucas.

"Miami'den elimde sadece bir şey var. Rodriguez Miami'deki şirketi dokuz yıl önce kurdu. Avukatın adı Haynes ve Miami'deki ofistekilerin bildiği kadarıyla, düzgün, özel ofisi olan, iş odaklı bir adam. Emlak işleri falan yapıyor."

"Mallard, sen iyi bir yumurtasın," dedi Lucas.

"Ho ho, çok komik," dedi Mallard. "Bu arada, Malone'u hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. O nasıl?"

Mallard, "Başka biriyle tilki gezintisi yapıyor," dedi. "Uh-oh.

Beş numara mı olacak?"

"Olabilir. Neyse, Rodriguez'i biraz daha irdelleyeceğiz ama para topladığını bilmek istersiniz diye düşündüm."

Lucas onlara Mallard'ın çağrısından bahsettiğinde Towson, "Bu da bir şey daha," dedi. "Ve bu iyi bir şey. Yine de onu yavaşlatmalıyız."

"Peki ne yapacağız?" Rose Marie sordu.

Del, Towson'a bakarak, "Ne avukat ama," dedi.

"IRS," dedi Towson. "Onlara uyuşturucuyu söyle - belki gelen parayla ilgili bir şeyler yapabilirler."

Rose Marie, "Rodriguez'i zorlayacağız ve Olson'a yem atmaya devam edeceğiz. Herkes hemfikir mi?"

Herkes başını salladı.

"Elimizdeki en iyisi," dedi Lester.

DEL Narkotik'ten bir çağrı aldı ve o tarafa doğru gitti. Lucas devriye bölümünden üniformalı bir polis ödünç aldı, ona sivil kıyafetler giydirdi ve Lane'in yerini alması için gönderdi.

Lane'e telefonda şöyle dedi: "Oraya vardığında ona bilgi vermeni, sonra da bölge savcısının ofisine gidip Tim Long'la konuşmanı ve Spooner'la ilgili tüm kredi belgelerine bakmanı istiyorum. Spooner'ın durumu kritik: Rodriguez hakkında bir şey biliyorsa, muhtemelen her şeyi biliyordur. Eğer onu çözersek, elimizde yeterince şey olabilir."

"Ne kadar kağıt?" Lane sordu.

"Yaklaşık bir ton," dedi Lucas.

"Lanet olsun Lucas, nasıl oluyor da kâğıtlarla uğraşan hep ben oluyorum?"

"Çünkü sen okuyabiliyorsun; diğerlerinden o kadar emin değilim. O yüzden buraya gel. Ayrıca Rodriguez ve parası hakkında bir FBI dosyası geldi. Çıktısını alıp Lester'a bırakacağım. Ya n a n a al, bak bakalım bir şey var mı, bilirsin..."

"Ne?"

"Kahretsin, bilmiyorum. Korelasyon ya da onun gibi bir şey."

Lane'le işi bitince telefon defterini çıkardı, Brown'ın numarasını aldı, aradı ve India'yı sordu. Bir dakika sonra telefona geldi. Lucas kendini tanıttı ve "Birkaç dakika buralarda olacak mısın?" diye sordu.

"Altıya kadar."

"Uğramak istiyorum," dedi.

Lucas telefonu kapattıktan sonra FBI dosyasının çıktısını alıp Cinayet Masası'na gitti ve dosyayı Lester'a bıraktı. "Rodriguez'in fotoğraflarını siz mi bastınız?"

"Evet. . . Sanırım kimlik tespiti için aşağıdalar. Onlar halletti."

Lucas kimlik tespit bölümüne gitti. Fotoğrafçının adı Harold McNeil'dı, soğuk ekip arabalarından bıkmış ve yalan söyleyerek fotoğrafçılık işini almış eski bir üniformalı polisti. Fotoğrafçılığın uzun zamandır hobisi olduğunu, ancak küçük formatlı bir fotoğraf makinesini öküzdten ayırt edemediğini söyledi. *Bir Hafta Sonunda* Fotoğrafçılığı *Öğrenin* adlı bir kitap okumuş, departmanın kameralarıyla oynamış ve bir hafta kadar sonra son adamdan daha iyi olduğunu görerek işe girmiş.

Rodriguez'in iki iyi görüntüsü vardı: bir tam önden kafa görüntüsü, bir de yandan görüntü.

"Bir yayında kullanabileceğim birkaç kafa var mı?" Lucas sordu.

"Evet." McNeil arkasını döndü, dosya dolabının en alt çekmecesini açtı ve bir avuç dolusu fotoğraf çıkardı. Yarım düzine adamın önlü arkalı fotoğraflarını buldular. Lucas onları cebine soktu.

"Onları geri getireceğim," diye söz verdi.

"Herkes böyle söylüyor. Hiç kimse bunu yapmaz," dedi McNeil.

Lucas paltosunu aldı ve şehrin öbür ucundaki Brown'a doğru yürüdü; soğuk hava ve yürümek iyi hissettiriyordu. India masanın arkasındaydı ve onun geldiğini görünce gülümsedi.

"Bu adamlardan herhangi birini Sandy Lansing'le birlikte gördün mü?" Lucas bir yığın fotoğrafı ona doğru itti. "Her adamın iki fotoğrafı var."

India onlara bakarak zaman geçirdi. Başka bir kadın geldi ve "Neler oluyor?" diye sordu.

Lucas, "Polis. Sandy Lansing'in birlikte çıkmış olabileceği birini bulmaya çalışıyoruz."

"Onu birkaç kez bir erkekle gördüm," dedi diğer kadın.

India'nın dirseğinde durdu ve fotoğrafları birlikte incelediler, India yavaşça başını salladı. "Sanmıyorum," dedi sonunda. "Bu adam ... ama o olduğunu sanmıyorum."

Diğer kadın, "Ben de öyle düşünmüyorum. Yine de öyle sayılır. Eğer ona bir takım elbise giydirirseniz."

"Bu o değil. Bu adam biraz kaba görünüyor," dedi India.

"Haklısın," dedi diğer kadın. Lucas'a baktı. "Onlardan hiçbirini gördüğümü sanmıyorum."

Lucas konuştukları tek fotoğrafa baktı. Bal saçlı, beyaz bir adamdı, yuvarlak yüzlüydü ama Rodriguez'in iriliği yoktu. O ve Rodriguez birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

"Teşekkürler," dedi.

Iska.

Ofise döndüğünde, Lucas'ın elinde bölge savcılığından Tim Long'u araması için bir not vardı. Aradı da. Long, "IRS'den bir şey alacağınıza güvenemezsiniz," dedi. "Oradaki bir adamla konuştum ve gizli gelir gibi görünen bir şey elde edersek, elde ettiğimiz şeyin bir kopyasını onlara göndermemizi söylediler. Ancak vatandaş şikayetleriyle ilgili çok fazla sorun yaşadılar ve hiç sorun yaşamadıkları bir adamın peşine düşmek istemediler. Birkaç yıl önce rastgele bir denetimde denetlendi ve her şey kuruşuna kadar hesaplandı."

"Eğer nakit akışını uyuşturucu parasıyla sağlıyormuş gibi yapıyorsa, öyle de olabilir."

"Evet, IRS'deki adam 'Siz yakalayın, biz kızartırız' dedi. Ama adamın yatırım parasını asıp, bir kongre üyesinin onlara bağırmasını sağlamayacaklar. Elleri adamın temiz olduğunu gösteren koca bir dosya varken olmaz."

Bir ıska daha.

ROSE MARIE, "Olson hareket etmiyor. Hiçbir şey yapmıyor." "Onunla konuşuyorsun, değil mi? Aile brifinginde?"

"Evet." Ofisteki saate baktı. "On beş dakika içinde tekrar yapacağız."

"Neden ona son derece gizli bir şekilde, kız kardeşini gerçekten öldüren adam için bir adayımız olduğunu söylemiyorsun? Eğer deliyse ve onu harekete geçirecek bir şey varsa, bu işe yarar."

"Lucas--"

"Ona isim verme," dedi Lucas. "Ona bunu yapamayacağını ama birkaç gün içinde bir şeyler öğrenme ihtimalimiz olduğunu söyle. Amaç, eğer cinayetleri işleyen oysa, onu tekrar havaya sokmak."

"Bilmiyorum..."

"Bir diğer faydası da, basında üstümüze işemesini engelleyecek olması."

ROSE Marie'den ayrıldıktan sonra Lucas, Marcy'yi görmeye gitti. Tom Black yatağının yanında oturuyordu ve Marcy başını ona doğru çevirmişti. Lucas içeri girdiğinde Black, "Geliyor ve gidiyor. Şu anda uyuyor."

Lucas bir sandalye daha alıp Marcy'nin yatağına taşıdı. İki yatak aşağıda, beyaz saçları, kurumuş yüzü ve ince, şahin burnuyla yaşlı bir adam nefes almaya çalışıyor, bunun için çabalıyordu.

"Bu Olson denen adam hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Black. "Belki de delidir," dedi Lucas.

"Sence devlet hastanesine bir ziyarette bulunacak mı?"

"Zor bir karar. Bir adam ailesini infaz ediyorsa, onun deli olduğunu söylemek oldukça kolaydır."

"Evet, şey ..." Black nefesini verdi ve karo zemine baktı. "Ne?" Lucas sordu.

Black, "O herifin Marcy'ye yaptıklarının yanına kâr kaldığını görmekten nefret ediyorum," dedi. "Onu havaya uçurup yanına kâr kalacaksa, dünyada adalet diye bir şey kalmaz."

Lucas bir an için ona baktı. Black, Marcy'nin polis teşkilatındaki en iyi arkadaşıydı. Ve eşcinseldi, bu yüzden Marcy'nin yanında ortaya çıkan seks sorununu Lucas'la yaşamıyorlardı. "Dinle Thomas dostum, eğer düşündüğümü düşündüğün şeyi düşünüyorsan, düşünmeyi bırak."

"Bunu hiç düşünmedin mi?"

"Hayır, yapmadım. Durduramadığınız bir adam, bir oğlancı ya da seri tecavüzcü var ve ona ulaşamıyorsunuz... o zaman bazı şeyler yapabilirim

Düşünüyorum, ama bundan kimseye bahsetmeyeceğimden eminim. *Kimseye.* Ve bir polisi vurduğu için kimseyi patlatmazdım. Anlarsın ya? Polisler vurulur; bu işin bir parçası. Marcy bunun olabileceğini biliyordu, zaten bir kere başına gelmişti. O masum küçük bir kuzu değil."

"Ama eğer kaçarsa ..."

"Tanrım, Tom, biraz zaman ver. Onu yakalayacağız. Bak ne diyeceğim, bence belki yüzde elli Olson, belki de yüzde elli başka biri. Bir adamı yarı yarıya şansla vuramazsın."

"Bu beni mahvetti, dostum," dedi Black.

"Biliyorum."

Marcy birkaç dakika sonra uyandı, ikisini de tanıdı ve "Bir bira içebilirim" diye mırıldandı.

"Bir tane var ama onu zaten bir kez kullandım," dedi Black. "Eğer bir yerlerde bir şişe bulabilirsek ..."

Gülümsedi. Neredeyse iyi görünüyordu, diye düşündü Lucas. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki çok sert bir darbe almışım gibi."

"Sen yaptın, seni aptal bok. Sen lanet olası Gizli Servis değilsin ve Jael de Başkan değil," dedi Lucas.

Bir dakikalığına gözlerini kapadı, dalmış gibiydi, sonra kendini topladı. "Jael nasıl?"

Lucas, "Günün yirmi dört saati onunla ilgileniyoruz," dedi. "Franklin ona nacho pişirmeyi öğretti."

"Kendimi boşlukta hissediyorum," dedi. Kuru dudaklarını yaladı.

"Canım yanmıyor." Black ayağa kalktı. "Hemşireyi çağırmamı ister misin?"

"Hayır, hayır. Sadece boş hissediyorum."

DEL içeri girdi, merhaba dedi, yatağın yanına çömeldi ve Marcy'ye baktı. Bir dakika sonra homurdandı ve şöyle dedi: "İyi gidiyorsun. Her beş dakikada bir buraya gelmeyi bırakacağım. Dergi ister misin?"

"Birkaç gün daha değil," dedi sesi zayıflayarak. Başını geriye doğru çevirdi, gözlerini kapadı ve birkaç nefes aldı. Lucas onun tekrar uykuya daldığını düşündü. Sonra geri dönüp Lucas'a baktı, gözleri bir odaklanıp bir kayboluyordu. "Şu eski arkadaşınla tanıştın mı?"

Başını salladı. "Evet."

"Dikkatli misin?"

"Bunu gelecek hafta konuşabiliriz."

"Benimle alay ediyorsun. ..."

"Orta yaş dönemini yaşıyor," dedi Lucas. "Kimse ona yardım edebilir mi bilmiyorum."

Marcy, "Mmmm." dedi.

"Harika. Yoğun bakımdaki ofis dedikoduları," dedi Black.

Marcy, "Başka ne var?" diye sordu ve gözlerini tekrar kapattı. Bu sefer gerçekten de uyumuştı. İki dakika sonra Del ayağa kalktı, Lucas'a baktı, bir parmağını dudaklarına götürdü ve başını kapıya doğru eğdi.

Lucas fısıldadı, "Gidiyoruz. . . . Sakin ol," diye fısıldadı Black'e ve Del'i kapıya kadar takip etti. Dışarıda Del, "Şu Logan denen adamı hatırlıyor musun? Outer'ın Bee'yle birlikte bize verdiği diğer satıcıyı?"

"Evet, hiç zamanımız olmadı--"

"Uyuşturucu ona üç saat önce ulaştı, bana gelen telefon bu yönde. Neredeyse bir kilo kokain ve birkaç çuval metamfetamin bulmuşlar. Onunla küçük bir dans yapıyoruz. Ona bir yığın fotoğraf verdik ve ikisini bir araya getirebilirse uğraşacak bir şeyi olabileceğini söyledik. Rodriguez ve Lansing'i seçti."

"Tim Long'la bu konuda konuştun mu?" Lucas sordu.

"Henüz konuşmadım."

"Onunla konuşun, bir savunma hazırlayın ve Logan'ın avukatına iletin. Mümkün olduğunca çabuk bir ifade almak istiyoruz. Bugün," dedi Lucas.

"İşin içinde bir avukat varsa bu oldukça hızlı olur."

"Biliyorum. Avukatına teklifin kısa süreli bir son kullanma tarihi olduğunu söylemelisin. Şu anda Logan bize bir şeyler verebilir."

Yeni. Eğer başka bir bağlantı bulursak, onun müvekkiline ihtiyacımız kalmaz. Eğer böyle bir şey olursa Logan Stillwater'a gider ve tüm işi halleder."

"Ben gidiyorum," dedi Del.

LUCAS saatine baktı ve ofise geri döndü, Rose Marie ile konuşmak için tekrar durdu.

"Olson'la ne oldu? Ona anlattın mı?" Başını

salladı. "Bir adayımız olduğunu."

Lucas, "Ben de Rodriguez'i zorlayacağım, bakalım paniklemesini sağlayabilecek miyiz," dedi.

"Neden?"

"Çünkü ona karşı açacağımız tek dava ikinci dereceden olacak. Eşyalar birikmeye başladı, ama eğer ona mantıksız bir şey yaptırabilirsek, örneğin bir miktar para bırakıp kaçarsa, Venezuela'ya bir uçak bileti ya da başka bir şeyle onu yakalayabilirsek .

. . bu jüriye iyi görünecektir."

"Pekâlâ. Filmciler için halka açık bir eylem yapmamız gerekiyor zaten. Alie'e'nin cenazesi ertelendiğinden beri çok kızgınlar. Ne yapacaksınız?"

"Bu Rodriguez'e bağlı. Onun peşinde olduğumuzu biliyor. Bugünün geri kalanında onu izleyeceğiz. Yarın, bilemiyorum. Belki gidip onunla konuşurum. Belki onu kameralar için yakalar, buraya getirir, sonra tekrar serbest bırakırım. Salla onu."

"Bana haber ver."

LUCAS ofisine geri döndü, sandalyesine oturdu, ayaklarını masanın çekmecesine dayayıp düşündü ve on dakika sonra Cinayet Masası'na gidip Lester'ı buldu.

"Sandy Lansing'in evini temizlediğinizde hiç fotoğraf aldınız mı? Albümler, bunun gibi şeyler?"

"Birkaç düzine fotoğraf, yeni bir şey değil. Aile fotoğrafları," dedi Lester. "Evde bir fotoğraf makinesi bulamadık. Yatak odasındaki dolapta eski bir Polaroid vardı ama o kadar eskiydi ki artık onun için film bulabileceğinizi sanmıyorum."

"Videoya ne dersin?"

"Bir video kaseti ve birkaç kaseti vardı, ama kasetlerin hepsi film ve bazı düşük kiralı ticari pornolardı. Video kamerası yoktu."

"Hayatında ne yapmış ki? Herkesin bir kamerası var."

"Partilere giderdi," dedi Lester. "Ve barlara. Söyleyebildiğimiz kadarıyla, hepsi bu. Hayatının her gecesi dışarı çıkardı. Haftada üç kez bir spor salonunda çalışırdı. Yaklaşık altı CD'si ve muhtemelen ona iki yüz dolara mal olan kompakt bir müzik seti, orta boy bir Sony TV'si ve temel kablolu yayın paketi vardı. Hepsi bu kadardı."

"Onu Rodriguez'e daha sıkı bağlamalıyız."

"Bunu diğer taraftan yapmak zorunda kalacağım," dedi Lester. "Bu kız biraz tuhaftı. Anladığım kadarıyla, dışarı çıkmak dışında hiçbir ilgi alanı yoktu. Bir milyon elbise, elli çift ayakkabı, büyük bir takı koleksiyonu. Larry Martin egzersiz kulübünü kontrol etti ve giriş için manyetik kartlar kullandıklarını öğrendi. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri gidiyordu ve yaptığı tek şey kışının iyi görünmesini sağlamak için tasarlanmış kırk beş dakikalık bir dersti. Yani spor yapmakla ilgilenmiyordu bile. Müzikle ilgilenmiyordu, televizyonla ilgilenmiyordu, yaklaşık altı kitabı vardı."

"Ve fotoğraf yok."

"Çok değil," dedi Lester.

"Pornoya baktın mı?"

"Hayır, ama Larry yaptı. İçinde o yoktu. Bunun dışında, Kaliforniya'daki standart mastürbasyon şeyleriydi. Sıcak küvetler, yüzme havuzları ve oral seks."

"Neden Minnesota'da yaşadığımızı hiç merak ettiniz mi?"

"Böylece o pisliğe katlanmak zorunda kalmayız," dedi Lester.

"Ne boktan bir durum," dedi Lucas. Ayağa kalktı ve gerindi.

"Herhangi bir şey için tırmalamak,
ha?" "Bu noktada ..."

Hava karardıktan hemen sonra, iş çıkış saati kapının önünde ilerlerken Lucas akşam yemeğini düşünmeye başladı; sonra Rodriguez'i izlemesi için gönderilen polisten bir telefon aldı.

"Bu gerçekten heyecan verici bir şey," dedi polis. "Keşke sivil olsaydım ve her zaman Skyways'de durabilseydim."

"Bana teşekkür etmek için mi arıyorsun?"

"Adamın biri Rodriguez'in ofisine girdi, elinde sikimden daha büyük bir çanta vardı ve oturup kâğıtlara bakmaya başladılar. Adam masanın üzerinden bir sürü kâğıt itiyordu. Size bir şey söyleyemem, çünkü tek görebildiğim gömleklerinin kolları. Yaklaşık bir saat sonra adam tüm kâğıtları çantasına geri koydu ve dışarı çıktı, Rodriguez bilgisayarını açtı ve hiçbir yere gitmediğini anladım ve belki de diğer adamı kontrol etmeliyim ...
."

"Sen de ikinci adamın peşinden gittin ve Rodriguez seni atladı," diye bitirdi Lucas.

"Siktir, hayır. Şu anda ona bakıyorum. Rodriguez'e yani. Her neyse, diğer adamı park alanına kadar takip ettim ve kapısında manyetik işaretler olan bir arabaya bindi. Coffey Emlak. Kapıdan telefon numarasını ve arabadan etiket numarasını aldım ve sonra Rodriguez'in gitmediğinden emin olmak için geri döndüm.....Her

neyse,

Rodriguez hâlâ burada ve bir emlak şirketinden bir adamla yoğun bir şekilde çalışıyordu."

"Pekâlâ. İyi iş çıkardın. Sana bir çörek falan borçluyum."

"İki çörek. Küçük serpmelerle birlikte. Bu numaraları ister misin?"

Lucas satıcının arabasının plakasına baktı, bir isim ve adres buldu. Coffey Realty'yi arayıp Kirk Smalley'i sorduğunda Smalley içerideydi ve çalışıyordu. Lucas kendini tanıttikten sonra, "Sizinle konuşmam gerek," dedi. "Saat beşten önce orada olabilirim."

Coffey Realty, Üniversite Caddesi'nde, eyalet başkentinin hemen aşağısında, Atheneum bankasının bir blok ötesindeydi. Lucas arabasını karanlığın çöktüğü yere park ederken emlak şirketiyle banka arasındaki bağlantıları kontrol etmeyi aklına not etti, sonra da emlak şirketinin kapısına yöneldi. Kilitliydi. İçeride bir ışık vardı ve kapıyı çaldı. Bir dakika sonra gömlek kolları kıvrılmış, kel bir adam kapıya geldi, Lucas'a baktı ve sonra kapıyı açtı.

"Memur Davenport?"

"Evet."

"İçeri gelin. Ben Kirk Smalley." Smalley kapıyı arkadan kilitledi. Lucas'ı bir iç ofise götürdü. "Büyük bir yer," dedi

Lucas geri dönerlerken.

Smalley, "Biz oldukça büyük bir şirketiz," dedi. "Ticari gayrimenkul konusunda uzmanız, bu nedenle çok fazla kitlesel reklam yapmıyoruz. Ama oldukça iyi iş çıkarıyoruz." Masasının arkasındaki döner koltuğa oturdu, Lucas'a bir ziyaretçi koltuğunu işaret etti ve "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Richard Rodriguez için bir emlak anlaşması mı yapıyorsunuz?"

Smalley sandalyesinde bir ileri bir geri sallanarak soruyu düşündü ve ardından, "Neden bilmek istediğinizi söyleyebilir misiniz?" dedi.

"Eğer bir emlak anlaşmasıyla ilgileniyorsanız size bazı şeyler söyleyebilirim."

"Bu gizli mi?"

"Resmi ifadenize ihtiyacımız olursa, sizi mahkemeye çağırırız - ne demek istediğimi anlıyorsanız, konuşmaktan başka seçeneğiniz yok."

"Ne yani, Richard Rodriguez mafyada mı?" Smalley Lucas'a sırtıttı.

"Durum ciddi," dedi Lucas.

Smalley öne doğru oturdu. "Beni mahkemeye çağırmadığınız sürece bunu gizli tutmak zorundasınız."

"Elbette." Bu yeterli gibi görünmüyordu. "Yapacağız," diye ekledi Lucas.

Smalley omuz silkti. "Bugün beni aradı, Richard aradı ve gayrimenkullerini satmanın ne kadar zor olacağını sordu. Ne kadar sürede ve ne kadara satacağını öğrenmek istedi. Ona ne kadar süreceğinin biraz da ne kadar süreceğine bağlı olduğunu, ama acelesi varsa birkaç hafta içinde gayrimenkul yatırım ortaklığına devredebileceğimizi söyledim. Ama şansımız yaver gitmezse, o da zarar eder."

"Ne kadar büyük bir vurgun?" Lucas sordu.

"Bilemiyorum. İki yüz bin dolar olabilir. Şu anda, ipotekleri ödendikten sonra, Richard birkaç milyon alabilir. Bunun 200 binini çıkarırsanız, bir milyon 8 bine düşer. Sonra sermaye kazancı ve eyalet vergilerini, artı bizim komisyonumuzu çıkarmanız gerekir. Elinde bir milyon üç yüz bin gibi bir şey kalır."

"Çok para," dedi Lucas.

"Elbette. Ama bu iki yüz bin tamamen çöpe atılıyor - biraz vergi, komisyon ve benzeri şeylere gidecek, ama temelde hızlı satmaya çalışarak yüzde on beşlik bir darbe alıyor. İki yüz bin, bir milyon üç bağlamında, büyük bir parça."

"Ne dedi?" Lucas sordu.

Smalley kendi sorusuyla geri döndü. "Neden onu araştırıyorsunuz?"

Lucas, "Bir tarafta gerçek kiralar, diğer tarafta ipotek ve nafaka ödemeleri arasındaki farkı kapatmak için büyük miktarda uyuşturucu parası kullanıyor olma ihtimali var" dedi.

Smalley bunu bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Yani hesapları o mu uydurdu? Ama onları pişirmiş mi? Bunu hiç duymamıştım."

"Biz de böyle düşünüyoruz. Bu bir tür kara para aklama," dedi Lucas. "Soruşturma, Alie'e Maison cinayetinin genel soruşturması bağlamında yürütülüyor."

"Vay anasını." Smalley etkilenmişti. Ve zeki bir adamdı. "Sence o mu yaptı? Alie'e'yi boğdu mu?"

Lucas, "Size bunu söyleyemem, bir soruşturma yürütüyoruz," dedi. "Öyleyse soruma cevap ver. Ona bir şey söylediğinde ne dedi?"

vuruş hakkında?"

"Sat dedi. 'Dinle Richard' dedim - kendisine Dick denmesinden hoşlanmıyor - 'Dinle Richard, bize iki ay verebilir misin' dedim, sözümü kesti ve 'At onları' dedi."

Sonra düşünme sırası Lucas'a geldi. Bir süre düşündükten sonra, "Bu soruşturmayı gayri resmi olarak duymuş olsaydın ne yapardın?" diye sordu.

"Yapmak mı? Ben olsam anlaşılmayı bir taş gibi bıraktırdım," dedi Smalley. "Alie'e Maison'la falan uğraşmamıza gerek yok. Bir GYO'ya birkaç milyon dolar değerinde gayrimenkul satıp"- "reet" dedi-"sonra da geri dönüp bize onlara bir sürü uydurma defter sattığımızı söylemelerine kesinlikle ihtiyacımız yok. Böyle bir itibar inşa etmek istemezsiniz."

"Öyleyse ne istiyorsan onu yap," dedi Lucas.

"Bırakalım mı? Onu bırakmamızı mı istiyorsun?"

"Ne yapacağın umurumda değil," dedi Lucas. "Eğer senin için en iyisi buysa bırak onu.

Şirketiniz. Bu resmi bir arama; önümüzdeki bir ya da iki gün içinde mahkemeye çağrılacaksınız. Ama onu arayıp bırakırsanız, kesinlikle itiraz etmeyiz."

Smalley çenesini kaşıdı, telefona ve sonra tekrar Lucas'a baktı. "Onunla yatmak için beni kullanıyorsun."

"Ben sadece yasaları korumaya çalışıyorum Bay Smalley."

"Doğru ya. Neredeyse unuttuyordum." Birkaç saniye birlikte oturup yasayı düşündüler ve sonra Smalley, "Yarın sabah onu ararım," dedi.

LUCAS, DALE Caddesi'nden I-94'e indi ve batıya doğru giden otoyola girdi. Cretin'deki kendi çıkışına doğru ilerliyordu ki son anda sola döndü ve Mississippi Nehri köprüsünü geçerek Minneapolis'e, oradan da güneye, Jael Corbeau'nun stüdyosuna doğru ilerledi. Lucas zili çaldı ve on beş metre öteden bir ses, "İçeri girin, Şef," dedi.

Lucas sıçradı. "Tanrım, senin bir çalı olduğunu sanıyordum."

"Kendimi lanet bir çalı gibi hissediyorum." Sonra, sotto voce, bir radyoda: "Ben Davenport." Lucas kapıyı iterken, "Sik kafalıya söyle, burada onun sırası," dedi.

Sıkılmış iki polis daha stüdyoda oturmuş, yere kurulmuş, DVD'ye takılı portatif bir televizyonu izliyorlardı. Lucas içeri girdiğinde polislerden biri görüntüyü durdurdu; *Mumya*'yı izliyorlardı.

"Hanginiz hıyarlık yapıyorsa, dışarıda sıranın sizde olduğunu söylemem gerekiyor."

Polislerden biri saatine baktı. "Saçmalık. Daha on beş dakikam var. Jael'i mi arıyorsun?"

"Evet."

"Üst katta kitap okuyor." "İyi biri mi?"

"Ah, dostum, bana bunu sorma. Ereksiyon oluyorum."

"Seni duyarlılık eğitimine yazayım. Her Cumartesi sabahı saat altıda yapıyoruz."

"Orada olacağım. Buna güvenin." Polis, *Mumya*'yı bir sokak isyanının ortasında yeniden başlattı; Belediye Binası'nın dışındaki medya karmaşasını andırıyordu.

Lucas merdivenlerin yarısına kadar çıktı ve "Jael?" diye seslendi.

Merdivenlerin başına geldi ve "Hey-Davenport. Neler oluyor?"

"Ne yapıyorsun?" Lucas sordu.

"*Doğal Kül Sırları* adlı bir kitap okuyacağım. Aklında ne var?"

"Bilmiyorum. Seni bir kontrol edeyim dedim, bir süre şehirde dolaşabiliriz," dedi.

Yüzü aydınlandı. "Bu haftalardır aldığım en iyi teklif. Eğer burada daha fazla oturmak zorunda kalırsam çığlık atacağım."

Lucas diğer polislere bir süreliğine gideceklerini söyledi. İçlerinden biri, "Be k l e , " dedi ve bir çift kamuflej tulumu çekti. "Ben

garajdan gizlice çıkacağım. Bana iki dakika ver. Siz gittikten sonra bir şeylerin hareket edip etmediğini görmemiz için bize bir şans verin."

Birkaç dakika oturup *Mumya'yı* izlediler ve sonra Lucas, "Gidelim," dedi. Kapının dışında Jael onun koluna girdi ve çalı, "Keşke ben de gelebilseydim," dedi. Jael yerinden sıçradı. Lucas gülerek, "Ben de geliyorum," dedi.

Kaldırımın aşığıında, "Kimseyi görüyor musun?" diye sordu. "Hayır. Etrafa bakma."

"Ya adam bizi takip ederse?" diye sordu. "O zaman *biz de onu takip ederiz.*"

"Ama ya daha uzaktan izliyorsa ve biz onu görmüyorsak ama o yine de bizi takip ediyorsa."

Lucas onu Porsche'ye bindirdi. "Mümkün değil," dedi.

Kaldırıma yanaştılar, Lucas önlerine ve dikiz aynasına bakıyor, Jael sağa sola dönerek farları arıyordu. "Bir sürü araba var ama farların yandığını görmedim," dedi.

"Yani muhtemelen buralarda değildir." "Ama ya--"

"Koltuğunun arkasına uzan, orada siyah plastik bir torba var."

Çantayı aldı, açtı, küçük balonlu ışığı çıkardı ve ona baktı.

"Ver onu bana," dedi Lucas. Işığa baktı, vantuzu yaladı ve gösterge paneline yapıştırdı; kablosu çakmağa takılıydı. Bir dakika sonra I-35W'deki rampadan aşağı yuvarlandılar ve Lucas çekici bıraktı.

Porsche orta dereceli trafiğin içinden geçerek havalandı ve yarım mil kala flaşörün düğmesini çevirdi ve Jael güldü ve hız arttı ve Jael kendini gösterge paneline dayadı ve 100 işaretini geçtiklerinde "İşte şimdi hava atıyorsun," dedi. Otoyol boyunca uçtular, önlerindeki arabalar tavuklar gibi dağıldı. Açık bir noktada Lucas flaşörü kapattı ve "Reklam yapmanın anlamı yok," dedi ve hızı bir kademe düşürerek doksan beşe indirdi.

Bir dakika sonra, bir Ryder kamyonunun arkasına gizlenmiş olan bir otoyol devriye arabasının yanından geçtiler.

"Ah, kahretsin," dedi Lucas.

"Otoyol devriyesi," dedi. "Evet, biliyorum. Duralım mı, gidelim mi?" "Git," dedi.

Gitti ve ibre 100'ü geçip 108'e çıktı ve Jael, "Yanıp sönen ışıklarını yaktı. . . . Sanırım geliyor. O

geliyorsun ama hâlâ kazanıyorsun."

Çıkış geliyor. Diamond Lake Yolu. Rampanın başında bir araba var. Lucas son saniyeye kadar itti, sonra sağa kırdı, rampayı çıktı. Tepedeki araba sola dönüyordu, Lucas sağa gitti, köşeyi döndü, uzun bir blok aşağı indi ve sola döndü: Bloğun sonuna kadar hızlandı, tekrar sola döndü ve camı indirdi. Otoyol devriyesinin siren sesini duyabiliyorlardı ama araç önce kuzeylerinde, sonra da batılarındaydı; yanlış yöne gidiyordu.

"Bir adam kaybettiklerinde genellikle sağa dönerler," diye homurdandı Lucas. "Güneye gitmeliyiz."

Güneye ve batıya doğru zikzaklar çizerek Oak Hill mezarlığını geçip başka bir sınırlı erişimli yolun altından geçtiler, Jael, Lucas farlardan kaçınarak meskûn mahallelerden geçerken ona takılıyordu. "Kapa çeneni, kapa çeneni," dedi Lucas ve o da gülerek, "Bay Speed-o," dedi.

Sonunda I-694'e vardılar ve Lucas arabayı otoyola çıkardı, iki çıkıştan sonra bir alışveriş kompleksinin parçası olan bir kitapçının otoparkına girdi. "Şimdi ne olacak?" Jael sordu.

"Bir saatliğine kitapçıya gidiyoruz, sonra yürüyüp bir şeyler yiyoruz ve belki bir süre alışverişe çıkıyoruz. Birkaç saat yoldan uzak durmak lazım. Etrafta o kadar çok siyah Porsche yok."

"Ya yine de bizi durdururlarsa?" diye sordu. "O zaman bir orospu çocuğu gibi yalan söylerim," dedi Lucas. "Polislerin serbest geçiş hakkı olduğunu sanıyordum."

"Bir kız için gösteriş yapıyorlarsa değil," dedi Lucas. "Umarım kitapları seviyorsundur."

Kitapları severdi ve Sanat bölümünde kayboldu. Lucas Edebiyat'a göz attı, Şiir'de yavaşladı, Philip Larkin'in bir koleksiyonunu buldu ve arkasından sokulduğunda kitabı okuyordu. "*Guns 'n' Ammo*," diye tahmin ederek kitaba uzandı. Adam almasına izin verdi, kadın kitabı elinde evirip çevirdi ve sonra ona baktı. "Bir kız için hava atıyorsun, ha?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Pek roman okumam ama şiir okurum."

O kapalı bir göz ve incelendi Onu. "Sen Yalan gibi bir orospu çocuğu."

"Hayır."

"Diğer polislerden biri bana bir zamanlar bir bilgisayar şirketiniz olduğunu söyledi."

Lucas, "Evet ama bilgisayar işlerini yapan aslında başka biriydi," dedi. "Sadece doğru zamanda bazı iyi fikirlerim vardı."

"Her şey b u n u n l a ilgili, değil mi? Doğru zamanda doğru fikirlere sahip olmak." Kitabı ters çevirdi. "Ondan hoşlanacağımı mı düşünüyorsun?"

Bir dakika düşündü, sonra dedi ki, "Hayır. O senin için biraz fazla *erkek*."

"Kim o zaman?"

"Emily Dickinson? O benim favorim - muhtemelen gelmiş geçmiş en iyi Amerikan şairi."

"Pekala, onu deneyeceğim," dedi. "Yoksa elimde sadece bu var." Kapağında *Japon Kül Sırları* yazan bir çömlek olan bir kitap uzattı.

Lucas, "Küle karşı derin bir ilgim var," dedi.

KİTAPÇIDAN SONRA, bir simitçiye gittiler ve sağlıklı beslendiler.

Simit. Yemeklerini yerlerken Jael Dickinson koleksiyonunu karıştırırken, kitapçıya geri dönmelerini önerdi, böylece kendisi de biraz gizem kitabı alabilecekti. "Her zaman kitapçılara giderim ve sonunda iş için ya da ciddi bir şey için kitap alırım, ama o evde oturmaya devam edeceğsem, başka bir şey almalıyım. Artık televizyona dayanamıyorum."

"Eğer gizem satın almak istiyorsan, dönüş yolunda durabileceğimiz bir yer var. Gizemden başka bir şey yok."

"Kulağa hoş geliyor." Başparmağındaki güneşte kurutulmuş domatesli humus damlasını yaladı. "Biraz daha zaman öldürmeliyiz." Ama arabada, "Senin evinde hem küvet hem de duş var mı? Yoksa sadece duş mu alıyorsun?"

"Hayır, bende ikisi de var."

"Madem zaman öldüreceğiz, neden senin evine gidip küvete girmiyoruz? Gerçekten harika bir sırt yıkamadan bu yana epey zaman geçti."

Yokuş yukarı bir dur işaretinde oturuyorlardı ve Lucas bir ayağını debriyaja koyarak arabanın birkaç metre geri gitmesine izin verdi, sonra ileri doğru hızlandı ve düşünerek geri gitti. "Belki de biraz daha romantizme ihtiyacım var," dedi sonunda. "Ayrıca..."

"Başka bir taahhüt mü?"

"Tam olarak değil. Ama . . . Her şeyin arasında bir yerdeyim," dedi.

"Bana bakışından eşcinsel olmadığını anlıyorum."

"Bu değil ve sorun." Ama o vardı olmuştur a uzun zaman: O

Kulübenin dışında durup Samanyolu yıldızlarının oluşturduğu büyük lekeye baktığını ve kendini önemsiz değil yalnız hissettiğini hatırlıyordu. Ve yalnız.

"Bu sadece sıradan bir seks, Lucas. Terapi," dedi.

"Belki de hâlâ fazla Katoliğimdir. Ayrıca, kitapçıdaki adamlar ne olacak? Satışlara ihtiyaçları var. Kitap almazsak çocukları ne yiyecek?"

"Nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun? Küvette otururken, bacaklarının arasında bir kadın varken, kaygan ve kaygan, ve sabun var

Ellerin ..." Kadın yine ona gülüyordu.

Lucas arabanın geri gitmesine izin verdi, hızlandı, geri gitmesine izin verdi, hızlandı ve "Pekâlâ," dedi.

"İyi seçim," dedi. "Kitapçıdaki adamları sikeyim."

Gülüyordu ama o akşam daha sonra "Üç saat boyunca neredeyse Plain'i unutuyordum" dedi.

PERŞEMBE. Alie'e Maison'un ALTINCI GÜNÜ.

Lucas ertesi sabah onu yakaladığında Frank Lester kahverengi bir sandviç poşetini Belediye Binası'nın merdivenlerinden yukarı taşıyordu, soğuk alacakaranlıkta yarı koşuyor, uzun bir buhar flamasını takip ediyordu. "Salamlı sandviçler mi?"

"Fıstık ezmesi ve jöle," dedi Lester. Çantayı havaya kaldırdı; kayak eldivenleri giymişti. "Anladığım kadarıyla Jael Corbeau ile geç saate kadar dışarıdaymışsınız."

Lucas kaçamak bir ifadeyle, "Evet, biraz geç kaldı, şehirde dolaşıyordu," dedi. "Eve dönmek istemedi."

"Hiçbir şey olmuyor. Ne Corbeau ile ne de Kinsley ile. Belki de boku yedik. Belki de Olson doğru adam değildir. Her gece vaaz veriyor, bütün kiliseleri dolaşıyor. Onu izleyenler tamamen kaçık olduğunu söylüyorlar ama kiliselerdeki insanlar onu çok seviyorlar. Dün gece kanamaya başladı--"

"Ah, dostum, bunu duymak istemiyorum," dedi Lucas.

"Nasıl yaptığını anlayamadım. Belki kemerine küçük bir jilet falan takmıştır diye düşündüm ama çok sinirlendiğini ve kollarını başının üzerine açıp çılglık attığını, birden avuçlarından kan sızmaya başladığını ve gömleğinde kırmızı bir leke olduğunu söylüyorlar. Tam mızrağın girdiği yerde."

"Tanrım."

"Aynen öyle. . . . Rodriguez'e ne oluyor?"

"Dün gece bir düğmeye bastım," dedi Lucas. "Belki bugün bir şeyler görürüz."

"Umarım öyledir." Lucas'ın arkasından baktı ve Lucas döndü. Bir televizyon minibüsü caddeye çömelmiş, motoru çalışıyordu. "Acaba üzerimizde mikrofon var mıdır?"

"Olmasa iyi olur," dedi Lucas. "Bunun için kışlarına tekme basar hapse atardım. Yargıçla konuş, muhtemelen üç yıl yatmalarını sağlayabiliriz."

"Evet."

İkisi de birkaç saniye daha minibüsü izledi -hayat belirtisi yoktu, sadece egzoz sesi vardı; ve içeri girdiler.

Lucas ofisine geldikten on dakika sonra LANE uğradı. "Bankadan gelen bazı kâğıtlara bakması için bir muhasebeciye ihtiyacımız var," dedi. "Birkaç soruya indirgedim ama bir uzman olmadan soruları cevaplayamam."

"Sorular nedir?"

"Spooners ona nasıl kredi verebilir? Temel soru bu. Aynı şartlarda ev kredisi alabilseydim, göllerden birinde yaşıyor olurum. Krediler berbat."

Lucas sandalyesinde arkasına yaslandı. "Gördün mü? İşte bu yüzden sana gazeteyi okuttum."

"Birinin taşaklarını patlatmayı tercih ederim. O yüzden bana muhasebeciyi getirin, ben de gidip Spooner'inkini pataklayayım."

"Rose Marie ile konuşalım."

ROSE MARIE'nin daha iyi bir fikri vardı. Bankacılık komiserini eski günlerden tanıyordu, bir telefon etti ve Lane'i bir banka müfettişiyle görüştürdü. Telefonu henüz kapatmıştı ki sekreter zili çaldı. Rose Marie telefonu açtı, bir dakika dinledi, sonra "Ben Rodriguez," dedi ve başka bir tuşa bastı.

"Rose Marie Roux. . . . Evet, ben ..." Uzun bir süre dinledikten sonra, "Bunların hiçbirinden haberim yok. Soruşturmanın bu yönünü Şef Davenport yönetiyor ve bu sabah henüz görüşmedik. . . . Hayır, size bir şey söyleyemem. Soruşturmanın bir parçası olarak bunu yaptıysa, iyi bir nedeni olduğunu varsayıyorum. Bunun için minnettarım Bay Rodriguez, ancak size söyleyebileceğim başka bir şey yok. Söyleyebilirim."

Şef Davenport geldiğinde sizi arasın. . . Evet, eminim yapardı. Evet, eminim arar. "

Bir dakika daha ileri geri konuştuktan sonra kibarca veda edip telefonu kapattı ve Lucas'a, "Mutlu bir adam değil. Bir emlak anlaşması iptal edildi. . . İyi bir sebebin var mıydı?"

"Elbette. Onu panikletmeye çalışıyoruz. Onu dinliyoruz." Durdu, kafasını kaşındı, "Nasıl olur da bir polis beni arayıp bir emlakçıyla olan randevusundan bahseder de telefon dinlemelerinde bunu göremeyiz? Adamı o aramış olmalı."

Lane dedi ki, "O bir uyuşturucu satıcısı, aptal. Kör bir telefonu var."

Lucas ayağa kalktı ve "Kahretsin! Bunu nasıl kaçırdık? Bütün iyi çağrılar başka yerlere gidiyordu."

Rose Marie, "Ama eğer--" diye sordu, "kör bir telefonu nasıl bulacaksın?"

Lucas ona bir parmağını salladı. "Telefon şirketiyle konuşmamız ve dün öğleden sonra gelen telefon numaralarını almamız gerekiyor. Bir dakika, hatları kim izliyor?"

"Narkotikten biri sanırım," dedi Rose Marie. "Aşağıya telefon et ve bir numara al."

İki dakika sonra, Lucas narkotik polisiyle konuşuyordu. Rodriguez'in telefonlarını izliyordu. "Az önce bir emlak satıcısından telefon mu aldı?"

"Hayır. Apartman yöneticilerinden birinden birkaç telefon almış. Dün gece bir elektrik panosunda yangın çıkmış. Diğer yöneticilerden bazılarını ve bir bakım şirketini aramış. Az önce şefle konuştu, sanırım bunu biliyorsunuz."

"Hangi cümleydi o?"

Polis Lucas'a bir numara verdi. "Ama emlak satıcısı yok mu?"

"Hayır."

Lucas telefonu kapattı, Rose Marie'ye masasından St. Paul telefon rehberini çıkarttırdı, Coffey Realty'yi aradı, tuşladı ve Smalley'i istedi. Smalley geldi ve Lucas sordu: "Az önce Bay Rodriguez'den bir telefon aldık. Sesi biraz üzgün geliyordu. Sanırım onu aradınız?"

"Evet, kısa bir süre önce. Pek mutlu bir kampçı değildi."

"Bana aradığınız numarayı verebilir misiniz?"

"Elbette. Sanırım," dedi Coffey.

"Burada yok. Onu geri aramak istiyorum," dedi Lucas.

"Bir saniye, bir kağıda yazdım. Nerede . . . İşte burada."

Lucas numarayı kopyaladı ve "Teşekkürler. Ben olsam Bay Rodriguez'den bir süre uzak dururdum. En azından sakinleşene kadar."

"Ondan sonsuza dek uzak durmayı planlıyorum," dedi Smalley.

Lucas telefonu kapattı ve Rose Marie, "Farklı numara mı?" diye sordu.

"Evet." İzleme polisinin numarasını tuşladı, ona ulaştı ve şöyle dedi: "Rodriguez'in izlemediğimiz bir kör telefon kullandığını düşünüyoruz. Onu arayıp yanlış numara çevirmiş gibi yapmanı istiyorum. Bak bakalım o mu? Eğer ses doğruysa."

Polis, "Numarayı ver." dedi.

"Arayanın kimliği olabilir," dedi Lucas.

"Bu telefondan alamaz."

"Bana geri dön," dedi Lucas.

"Lanet olsun, bunu bilmemiz gerekirdi," dedi Rose Marie, Lucas telefonu kapattığında. "Kör bir telefon bir satıcı için oldukça basit bir şey."

"Halının altındaki su," dedi Lucas. Lane'e baktı. "Sen bankadaki adama git. Eğer düşündüğün gibiyse beni ara. Gidip Spooner'ın taşaklarını patlatalım."

"Pekâlâ. Öğleden önce size dönmüş olurum," dedi Lane.

"Rodriguez'i arayacak mısınız?" Rose Marie sordu.

"Sloan'a gidip onu görmesini söyleyeceğim," dedi Lucas. "Kendini nasıl idare ettiğini görmek istiyorum."

Rose Marie'nin telefonu geçirdi. Telefonu aldı, dinledi, bir tuşa bastı, "Ben Rose Marie . ." dedi ve Lucas'a baktı. "Bu Rodriguez'in numarası. Diğer uçtaki onun sesi."

"Mükemmel," dedi Lucas. "Şimdi belki biraz ilerleme kaydedebiliriz. Ama onu konuşturmamız gerek."

Sloan cep telefonundaydı. Lucas onu bulup hastaneye bir araba getirmesini söyledi. "Rodriguez'le konuşmaya gidiyoruz."

MARCY oturuyordu, hâlâ kâğıt gibi solgundu, bir hafta öncesine göre beş yaş daha yaşlıydı, gözlerinin kenarları acı çizgileriyle kırışmıştı. Ama gözleri açıktı ve yatağının yanındaki sandalyeye tünemiş olan Black, "Onu normal bir odaya koyacaklar," dedi.

"Bu bir ilerleme," dedi Lucas. Yatağın üzerine eğildi ve onu alnından öptü. "Dostum, seni ayakta gördüğüme sevindim. Bütün bu önsezilerim vardı."

Bir süre ona baktıktan sonra "Neler yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne?" Omuz silkti.

"O masum bakışın ve kendinden gerçekten memnun olduğunda elde ettiğin o gerçekten yakın tıraşın var. Ne yapıyordun sen?"

Lucas sırtıttı. "Seni vuran adam elimde değil ama sanırım Alie'e'yi vuran adam elimizde. Sloan ve ben gidip onun ağzını burnunu kıracağız."

"Öyle mi?" Hâlâ şüpheli görünüyordu. "Kim o?"

Rodriguez hakkında bilgi verirken, dikkatinin bir iki kez dağıldığını fark etti. Gerçekten de henüz dönmediğini fark etti. Neredeyse, ama tam olarak değil. Rodriguez'le konuşması bittiğinde, "İyileşme süresi hakkında sana ne söylüyorlar? Çarşambaya kadar dönebilir misin?"

"Belki de olmaz," dedi. "Her şey yolunda giderse rehabilitasyona gitmem gerekeceğini söylediler. . . Belki Mayıs?"

"Olabilir mi? Tanrım. Çok kötü vurulmuşsun."

"Tekrar içeri girmeleri gerekebilir," dedi Black. "İçeride dışarı çıkması gereken birkaç kemik parçası var. Ama bu biraz zaman alacak."

"Yaralandın mı?" Lucas ona sordu.

Başını salladı. "Evet. Bu sabah başladı. Bir süre duracağını sanmıyorum."

"Uyuşturucu," dedi Lucas.

Sloan geldi ve bir süre sohbet ettikten sonra Lucas'la birlikte St. Paul ve Rodriguez'e doğru yola çıktılar. Kapının dışında, arabaya doğru giderken Lucas, "Önceden onun için korkuyordum. Şimdi kızgıyım. Acı çekiyor ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Sloan, "Bunu yapan adamı yakalayın," diye önerdi.

Lucas, "Bunu yapan adam kendini Mesih sanıyor," dedi.

"Öyle olduğunu düşünmekle öyle olmak arasında fark var," dedi Sloan. "Bana göre o Stillwater'daki hücresine doğru yol alan bir başka şişko pislik."

Paul'e giderken Lucas, "Durup Spooner'ın ofisinde olup olmadığına bakalım. Biraz taşaklarını patlatalım."

"İyi adam olmamı ister misin?" Sloan sordu.

"İhtiyacımız yok. Sadece bu adamı korkutmamız gerekiyor."

Ama Spooner içeride değildi. Banka müdürü Reed onları görmeye geldi ve "Onu açığa aldım. Maaşlı olarak. Masum olduğunu düşünüyorum ama soru sorulmasını istemiyoruz. Onun ve Alicia'nın bunu anlaması için Tanrı'ya dua ediyorum."

"Alicia kim?"

"Karısı," dedi Reed.

"Onu gerçekten görmemiz gerek. . . Sence evde midir?" "Bugün erken saatlerde evdeydi."

"Adresi sende var mı?" Lucas sordu.

Reed kaşlarını çatı, sekretere baktı ve sonra, "Ona Billy'nin adresini ver," dedi. Sonra, biraz da meydan okuyarak: "Billy'yi ara ve ona bu beylerin yolda olduğunu söyle."

SPOONER, bankadan on dakika uzaklıktaki zengin bir yerleşim bölgesi olan Highland Park'tan bir blok ötede yaşıyordu. Ev dik, iki katlı, beyaz fıçı tahtası bir yerd, sokaktan oldukça gerideydi ve ön bahçesinde meşe ağaçları vardı. Sloan arabayı garaj yoluna çekti ve

Onlar dışarı çıkarken Spooner da pencerenin önünde durdu ve Lucas bir an için Spooner'ın başka biri olduğu gibi garip bir hisse kapıldı ama kim olduğunu bilmiyordu. Spooner onları görünce kapıya yöneldi. Pencerede onun yerini bulaşık suyu gibi bir sarışın aldı. Pembe bir bluz giymiş ve altın bir saat takmıştı.

Spooner onları ön merdivenlerde karşıladı ve dışarı çıkarken üzerine bir palto aldı. Kapıyı arkasından kapattı.

"Avukatımla konuştum ve o olmadığı sürece sizinle konuşmamam gerektiğini söyledi" dedi.

"Şey... kahretsin," dedi Lucas. Sloan'a: "Boşa giden bir yolculuk."

Sloan Spooner'a, "Avukatın seninle konuşmamız hakkında ne düşünüyor - karşılık vermiyorsun?" dedi.

"Sadece seninle konuşmamam gerekiyor."

"Avukatınıza burada olduğumuzu ve bir toplantı ayarlamak istediğimizi söyleyin. Celp ettiğimiz kredi belgeleri şu anda bir banka müfettişi ve bir muhasebeci tarafından inceleniyor ve bu konuda konuşmamız gerekiyor," dedi Sloan.

Lucas, "Avukatınıza Rodriguez'e karşı uyuşturucu satıcılığı ve cinayetten dava açtığımızı ve onu ne kadar çok araştırırsak o kadar çok şey bulacağımızı söyleyin," dedi. "Rodriguez'le ilgili davanın kredilerle ilgili küçük bir sahtekârlıktan çok daha ciddi olduğunu ve eğer işbirliği görmeye başlamazsak hapis cezasının bir kısmını satın alacağınızı söyleyin."

Spooner ellerini ceplerine soktu ve ceketinin panellerini kanat gibi çırpı. "Tanrım, tanrım, çocuklar, bunu istemiyorum. Ama sanki hapse girecekmişim gibi konuşuyorsunuz, avukatımı aramaktan başka ne yapabilirim ki? Neden onu arayıp konuşmuyorsun? Ben gelirim. Richard hakkında bildiğim her şeyi anlatırım ama yasal olarak korunmam lazım."

"Ne zaman?" Lucas sordu. "Ne zaman geleceksin?"

"Her zaman. Tanrım. . . Ne zaman gelmemi istiyorsun? Bu öğleden sonra mı? Ne zaman? Ama avukatımı orada istiyorum."

Sarışın kadın pencerenin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş onlara bakıyordu. "Bu senin karın mı?" Sloan sordu.

Spooner baktı ve sonra, "Evet, gerçekten çıldırıyor. Tanrım, işim ..."

Lucas düşünüyordu: Lane daha yeni müfettişi görmeye gitmişti ve Spooner'la konuşmadan önce bu görüşü almak isteyeceklerdi. "Öyleyse yarın gel. Yarın sabah. Avukatını ara, şefin sekreterinden randevu al. Ne zaman istersen müsait olacağım."

"Tamam." Spooner kararsızca ayaklarını sürüyerek eve geri dönecekmiş gibi kapıyı açtı, sonra tam Lucas ve Sloan dönerken, "Biliyor musun, geçen gün yalan söylemiyordum. Hâlâ Richard'ın bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum."

"Yanılıyorsun."

"Onu izliyorsun. Bunu yaptığını biliyor musun?"

Lucas, "Hepimiz onun üzerindeyiz," dedi, "ve pek fazla şüphe yok. Asıl soru, ne kadar biliyorsunuz? Eğer yeterince biliyorsanız ..."

"Size her şeyi anlatacağım ama bildiğim pek bir şey yok. Yani, aldığı krediler biraz riskliydi, ama sicili ... Uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünerek, ben ..." Şaşkınlık içindeymiş gibi ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "Yani, buna inanmıyorum. O *iyi* bir adam."

"Bana onun yaptığı güzel bir şey söyle," dedi Lucas.

"Şey ..." Spooner el yordamıyla bir şeyler arar gibiydi, sonra, "Aklıma kesin bir şey gelmiyor ama *evimize* geldi, karıma ve diğer insanlara iyi davranıyor. . . Yani, oturup bir şeyler içmek için iyi bir adam."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Bu düşünülmesi gereken bir şey."

Sloan arabadayken "İyi bir adam" dedi.

"Adam uyuşturucu satıyor. Uyuşturucu ticareti yapan insanlar onu tanıyor, kör fotoğraflardan onu seçiyorlar," diyor Lucas. "Ve eğer bakarsan

o kredilere . Adam tam bir dolandırıcı." "İyi biri olsa bile," dedi Sloan.

"Dan Marks'ı hatırlıyor musun?" dedi Lucas. "İşte iyi bir adamdı," dedi Sloan.

Lucas, "Sorun başlayana ve çöp öğütücüsünü parçalara ayırana kadar herkes aynı fikirdeydi," dedi.

"Tırnakların bunu yapabileceğini bilmiyordum," dedi Sloan. Tırnaklar hakkında düşündüler ve St. Paul'e geri döndüler.

RODRIGUEZ ofisindeydi. Başka bir devriye polisi spor bir ceket giydirilmiş ve ona göz kulak olması için bırakılmıştı. Onu Skyway'de ayak ayak üstüne atmış, büyük boy bir kutudan patlamış mısır yerken buldular. Lucas ve Sloan Skyway'e adım attıkları anda, "Selam çocuklar," dedi. Elindeki patlamış mısır kutusuna baktı ve "St. Paul'dekilerden hediye. Karakolları hemen içeride."

"Ne yapıyor bu?" Lucas sordu.

"Bilgisayarında çalışıyor. Bir süreliğine gitti ve ben onu kaybettim ama geri geldi."

"Arabasında mı?"

"Hayır, binanın içinde bir yere doğru yürüdü. Binanın girişini görüyorsunuz ... ofisi şu koridora açılıyor. Ceketini giydiğinde aşağı koştum ama çoktan kapıdan çıkıp koridora girmişti. Oraya vardığımda gözden kaybolmuştu, ben de otoparka geri döndüm ve çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledim. . . . Dışarı çıkmadı ve tekrar kontrol ettiğimde ofise geri dönmüştü."

"Yani içeride bir yere gitti."

"Evet, ama hepsi oradan Skyway'e bağlanıyor, yani herhangi bir yere gitmiş olabilir. Belki yirmi dakikalığına gitmiştir."

"Paltosunu giy." "Evet."

Bunu bir an için düşündüler ama akıllarına hiçbir şey gelmedi. Muhtemelen teneke kutuya gitmemiş olması dışında.

"Belki birkaç adama daha ihtiyacımız vardır," dedi Lucas.

"Eğer onun hakkında ciddiysen," diye kabul etti polis. "Şu anda arabamı caddeye park etmiş durumdayım, ama rampadan çıkıp yanlış yöne dönerse, on beş metre arkasından U dönüşü yaptığım çok belli olacak."

Lucas Sloan'a baktı ve "Daha fazla adam," dedi.

"Ve yakında - ayaklarım beni öldürüyor," dedi polis.

RODRIGUEZ, Lucas'ın beklediği gibi biri değildi. Latin değildi: Latin gibi görünmüyordu ya da Latin gibi konuşmuyordu. Sesi de bir uyuşturucu satıcısına benzemiyordu. Çoğu uyuşturucu satıcısının içinde bir parça maçoluk vardı, o da olmasa bile biraz arkadan vurma saçmalığı.

Rodriguez'in görünüşü ve sesi, işçi sınıfından sürünerek çıkmış, ne tür bir iş yapıyorsa onun ayrıntılarıyla uğraşan beyaz, orta sınıf bir işadamına benziyordu. İri bir adamdı, kalın boyunlu, kalın belli, yuvarlak omuzluydu. Belki de çok içiyordu, içiyorsa da bira içiyordu, bira içmiyorsa da ciddi bir şey içiyordu, inci soğanlı votka martini. Lucas aynı adamı araba satıcılarında, makine dükkânı sahiplerinde, barmenlerde, sendika yetkililerinde de görmüştü. Bazen de işçi sınıfından gelen avukatlarda görmüştü.

Rodriguez çok kızmıştı: "Ne halt ediyorsun, ne halt ettiğini sanıyorsun, itibarımı ve iş ilişkilerimi mi zedeliyorsun? Bakın ne diyeceğim: Avukatımı hemen buraya getiriyorum" -bir telefon kaptı- "ve bu küçük taciz olayını da davaya ekleyeceğiz. Lanet olası apartmanlara ihtiyacım yok, çünkü Minneapolis şehrine bir milyar dolarlık dava açarak zengin olacağım ve siz Minneapolis polisleri bu tür taciz saçmalıklarıyla ilk kez yakalanmıyorsunuz ve--"

"Uyuşturucu satıyorsun, Richard," dedi Lucas. "Bunu kanıtlayabiliriz. Sandy Lansing'i kaçırdığını kanıtlayabiliriz: Mahkemeye çıkıp bunu söyleyecek insanlarımız var. Uyuşturucu parasıyla desteklediğin bir sürü saçma sapan kredi aldığını kanıtlayabiliriz ve IRS

kıçının peşinden gel. Hepsi elimizde. Asıl soru, Alie'e'yi öldürdüğü için seni yakalayabilecek miyiz? Senin yaptığını biliyoruz, sadece kıyafeti sana uydurmamız gerekiyor."

"Saçmalık. O kaltağa hiç dokunmadım." Telefon setindeki numaraları tuşluyordu ve şimdi telefonla konuşuyordu. "Sam'le konuşmama izin ver. Polisler burada, benimle uğraşıyorlar. Davenport ve başka bir adam." Bir süre dinledikten sonra telefonu Lucas'a doğru itti. "Konuş onunla."

"Hayır. Biz gidiyoruz," dedi Lucas. "Sadece kıçına bir göz atmak istedim. Senin için geliyoruz, Richard."

Rodriguez telefona, "Siktir git," dedi, "Seninle konuşmayacak. Gidiyorlar. . . . Evet, evet."

Lucas ve Sloan ofis kapısından koridora çıktıklarında telefonun masanın üzerinde takırdadığını duydular ve bir dakika sonra Rodriguez koridorda arkalarındaydı. "Size bir şey söyleyeyim pislikler," dedi. "Size bir şey söyleyeyim. Sen ve ben. Lanet olası annem Detroit'teki bir fahişeden daha iyi değildi. Babamın kim olduğunu bile bilmiyorum. Adım bile bir tür şaka. Babam muhtemelen Polonyalı, Litvanyalı ya da başka bir Doğu Avrupalıydı." Sözcükler yüzünden döküldükçe öfkesi artıyordu. "Detroit'ten tırnaklarımla kazıyarak çıktım ve bulunduğum yere gelmek için hayatımın her günü kıçımı yırttım. Şimdi iki paralık polisler birini öldürdüğümü söylüyor. . . Bakın ne diyeceğim, ben kimseyi öldürmedim. *Kimseyi* öldürmedim. Kimsenin suratına tokat bile atmadım. Sadece o lanet Detroit'ten çıkıp önemli biri olmak istedim ve şimdi öyleyim ve siz pislikler--"

"Bu kadar pislik yeter," diye tersledi Lucas.

"Sen bir pisliksin," dedi Rodriguez. "İkiniz de öylesiniz. O yüzden neden beni biraz tokatlamıyorsun?" Lucas'a doğru yaklaştı. "Hadi, vur bana, sana karşılık vermeyeceğim. Bu bana sizi dava etmem için biraz daha koz verir, sizi orospu çocukları. İşimi mahvediyorsunuz.

. . ."

Ve aniden yüzü buruştu ve dedi ki, "Benim teklifim. Teklifimi mahvediyorsun." Sonra arkasını döndü ve

Ofisine açılan kapı.

"Tanrım," dedi Sloan, etkilenmişti. "Adam Yani, bunlar gözyaşlarıydı."

"Evet." Lucas başını kaşıdı, sonra omuz silktili. "Hadi gidelim."

"Uyuşturucu sattığından emin miyiz?" Sloan sordu.

"Tabii şeytani bir ikizi yoksa."

RODRIGUEZ RÖPORTAJI güne gölge düşürdü ve çoğunlukla sessizlik içinde Minneapolis'e doğru geri döndüler. "Seni hastaneye bırakayım mı?" Sloan sordu.

"Hayır. . . Ben Ne yapacağımı bilmiyorum." "Ya Rodriguez hakkında yanılıyorsak?"

"Ben de burada oturmuş bunu düşünüyordum," dedi Lucas. "Ama düşünmüyoruz. Ne yaptığımızı biliyor musun? Uyuşturucu satıcılarının otomatik olarak insan altı olduğunu düşündüğümüz bir yere geldik . . ama ikimiz de biraz uyuşturucu kullanan ve o kadar da kötü olmayan adamlar düşünebiliyoruz. Karılarını severler."

"Pek fazla değil," dedi Sloan. "Çoğu toprak."

"Çok değil ama bazıları. Bazıları insan. Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musunuz? Sandy Lansing'in babasıyla röportaj yaptığınız zamanı hatırlıyor musunuz, 'zenciler' falan diye başlamıştı?"

"Evet."

"Rodriguez'in öteki yüzü. Bir televizyon programında yaşlı ve iyi bir şekerçi dükkânı sahibini oynayabilecek bir adamdı ama sonra ağzını açtı ve bu saçmalık ortaya çıktı. Rodriguez bir uyuşturucu satıcısı ve hikayesi varoşlardan kurtulmak için verdiği acınası bir mücadele. Kahretsin, bilmiyorum." Bir dakika düşündü, sonra dedi ki, "Bildiğim şey, Rodriguez'in uyuşturucu satıcısı olduğu, Sandy Lansing'i işlettiği, Sandy Lansing'in öldürüldüğü partide olduğu, hepsini inkar ettiği ve elimizdeki tek bağı bu olduğu."

Del aradı. Sloan, Lucas'a cep telefonunu uzattı ve sinirli bir şekilde, "Neden şu lanet telefonunu açmıyorsun?" diye sordu.

"Neler oluyor?" Lucas sordu.

Del, "Boo McDonald's'tayım ve gerçekten çok kötü haberlerim var," dedi. McDonald felçli bir radyo ve bilgisayar monitörüydü.

"Pekala."

"*Spittle*'ı yayınlayan şu küçük sıçanı biliyor *musun*? Yeni bir hikayesi çıktı ve hikayede Rodriguez'in adı geçiyor."

"Ne?"

"Evet, küçük pislik. Gidip ona bağıracağım, ailesine bağıracağım. Ama Rodriguez'in adı çıktı."

ROSE MARIE öfkeliydi. "Bana doğruyu söylemelisin Lucas, bahsettiğin küçük itiş kakış bu değil miydi?"

"Hayır. Kimse bu ismi benden ya da tanıdıklarımdan almadı."

Lester, "Benden ya da tanıdığım herhangi birinden değil," dedi.

"Departmanda bu işi bilen elli ya da altmış kişi olmalı. isimler."

"Son yarım saat içinde yaklaşık dokuz telefon aldım ve ne diyebilirim ki?" Rose Marie sordu. "Hayır, Rodriguez değil diyemem, çünkü *öyle*. Ben de devam eden bir soruşturma hakkında yorum yapamayacağımı söylüyorum. Bu ne demek biliyor musun? *Evet* demek. Ve bunu herkes biliyor."

"*Spittle* denen çocuğun bir sızıntısı var," dedi Lucas. "Bu lanet yerin sızıntı yaptığını biliyoruz."

Rose Marie, "Eğer lanet olası sızıntıyı bulursam, o adam kendini kışının üstünde bulacak ve ben de görev süremi geri kalanını onun emekli maaşını sikmeye çalışarak geçireceğim," diye hırladı. "O adamı aradığımı, işinin ve emekli maaşının tehlikede olduğunu söylemeni istiyorum."

"Bu biraz ağır oldu," dedi Lester. "Buna inanacaklarından emin değilim."

"Bu onlara düşünecekleri bir şey verecektir," dedi. "Tanrım, İç İşleri'ne bunu inceleteceğim. Birkaç kişiyi destekleyin. Bu saçmalığa izin vermeyeceğim. Buna izin vermeyeceğim!"

Lucas, "Size bir şey söyleyebilirim. Bu sabah sizden Rodriguez'i izlemeleri için birkaç kişi daha göndermenizi istedim. Adamın etrafına ciddi bir ağ örsek iyi olur. Yani, Jael Corbeau ve Catherine Kinsley' i u n u t u n , o diğer meyveli kekin ölüm listesinde bir numara olmalı."

LUCAS ofisine döndüğünde iki not buldu. Birinde "Jael'i ara." yazıyordu. Diğer, "Catrin'i ara."

Jael'i aradı ve "Evime gönderdiğin bir düzine uzun saplı gül henüz gelmedi" dedi.

"Özür dilerim, ben ... şey, yani, onları *bana* göndermen gerektiğini sanıyordum. Ben de bekliyordum," dedi Lucas.

"Tanrım, çok zeki biri," dedi Jael. "Zekâsı olan bir erkeğe ihtiyacım var... belki. Eee... bir şey var mı? Buradan çıkabilir miyim?"

"Henüz değil." Ona hızlıca departmandaki sızıntıdan bahsetti. "Haberlerde olacak."

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu. "Yani, bu başka bir teklif değil. Kuzunun kanıyla sevinmek istiyorum."

"Ne?" Kafası karışmıştı.

"Beni öldürmeye çalışan adam bu gece bir kilisede vaaz verecek," dedi Jael. "Onu görmek isterim. Buradaki adamlarınızdan biri yaptı ve başka bir şey olması gerekiyordu."

"Dostum, bilemiyorum," dedi Lucas. "Bu o kadar da iyi bir fikir olmayabilir."

"Hadi ama, çamura saplanıp kalma," dedi. "Ayrıca, bir silah getirebilirsin. Ben de çıldıracağım. Hadi spor arabayı alalım, gidip onu görelim."

"Seni arayacağım. Burada bir şeyler oluyor. Eğer kaçabilirsem ... belki."

CATRİN'İ ARADI; cep telefonundaydı ve kendi sesiyle cevap verdi

araba. "İzin verin kenara çekeyim," dedi. Sesinde stres vardı; ağlıyor olabileceğini düşündü.

"Ne oldu?" Ama telefonu bırakmıştı.

Bir süre sonra geri geldi. "Ona bazı sorunlarımız olduğunu düşündüğümü ve gitmeyi düşündüğümü, bir süre yalnız kalmak isteyebileceğimi söyledim. Ne dedi biliyor musun?"

"Ben--"

"Dedi ki, 'Peki, ne yapman gerektiğini düşünüyorsan. Bana haber ver' dedi. Öğle yemeğine yetişebileceğimden emin değildim."

"Catrin, sana gerçekten tavsiyede bulunamam, sadece bilmiyorum--"

"Benden öylece uzaklaştı," dedi Catrin. "Şimdi bir ilişkisi falan olup olmadığını merak ediyorum. Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibiydi."

Lucas, "Eğer adamın biraz olsun hassasiyeti varsa, sizi biraz olsun tanıyorsa, o zaman bir şeylerin olacağını biliyordur," dedi. "Bu baltanın düşmesini beklemek gibi bir şey. Olduğunda, söylenecek pek bir şey yoktur. Herkesin söyleyebileceği her şeyi bilirsiniz "

"Lucas, sen neden bahsediyorsun? Yirmi yıldan uzun süredir evliydik."

"Öğle yemeğinde konuştuğumuz sırada ... sadece kazıklanıp kazıklanmadığını sorduğunda ... Yani, babana bir bak. Eğer seninle tartışıyorsa, otoriter davranıyor ve kendi hayatını yönetmene izin vermiyor demektir. Eğer sizinle tartışmaz ama kesinlikle destek olur, ne isterseniz yapmanızı söylerse, o zaman patronluk taslıyor demektir ve siz de hayatınızın bir hobi olduğunu hissedersiniz, çünkü bütün para ondadır ve siz Londra'ya tiyatroya gidiyorsunuzdur. Ve eğer gitmene izin verirse, umurunda olmaz. Yani, kazıklanmaktan bahsediyorsan, en fazla o kadar kazıklanabilirsin. Ne yaparsa yapsın yanlış."

"Görünüşe göre onun tarafındasın," dedi. Alttan alta bir güvensizlik vardı.

"Kesinlikle hayır. Bak, arkadaşlarımın yarısı boşandı ve diğer yarısının çoğu da **b e r b a t** durumda. **B e r b a t** durumdayım. Ben de

. . . Tanrım. Ben senin tarafındayım Catrin, çünkü biz eski dostuz. Eğer kocanın arkadaşı olsaydım, onun tarafında olurdum, çünkü kimse haklı ya da haksız değildir. Ve bu durumda, arkadaşlarınla gitmelisin."

"Buradaki kız arkadaşlarımdan biriyle konuştum -aslında üçüyle öğle yemeği yedim, en iyi arkadaşım ve her zaman arkadaş olduğum bir çift-ve içlerinden birinin davranışlarından Jack'in tarafında olduğunu anladım."

"Bu olacak," dedi Lucas. "Ve Jack'in bazı eski arkadaşları senin tarafında olacak. Bu da seni şaşırtacak. Bir golf kulübüne üye olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet."

"Seni şaşırtacak olan şey, onun birkaç erkek arkadaşının sana asılacak olması."

"Hafifmeşrep kadın ..."

"Sadece yatmak için değil - yani bazıları yatacak - ama bazıları uzun süredir size bakıyor ve sizden hoşlanıyor olacak."

"Lucas--"

"Hey, bu olacak. Eğer yürürsen--"

"Artık başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Dinle, bana söylediğin şeyi ... Jack'e söylemeyi düşündün mü? Ona biraz bağırmaı? Biraz çanak çömlek fırlatmaı? Yani, onu hala seviyor musun?"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Sanmıyorum" dedi.

"Ah, Tanrım."

"Olan şey, onun tepkisinin beni kızdırmasıydı," dedi. "Çok kızdırdı. Ama kendimi ... gibi hissediyorum. Bilmiyorum. Kirli bir şekilde biraz heyecanlıyım. Sanki hapisten yeni çıkmışım gibi."

"Ah, dostum."

"Sürekli 'Tanrım' deyip duruyorsun. Bu ne anlama geliyor?"

"Sandığından çok daha fazla acı çekiyorsun ama bunu öğreneceksin," dedi. "Jack de öyle. Bunu düşünmeye bile dayanamıyorum."

"Şey. Olabilir. Ama ben çıkıyorum."

Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Yolun kenarında oturmuş, yirmi beş yıldır görmediği biriyle cep telefonunda evliliğinin sonu hakkında konuşurken onu düşünüyordu.

"O zaman beni tebrik et," dedi. Şimdi ağlamaya başlamıştı.

"Awww ... Tanrım.

"Medya Rodriguez'in etrafını sardı. Avukatı az önce ilçeyi aradı. . . . Sana ne oldu?"

"Eski bir arkadaşım ile konuşuyordum. Evliliği bitmek üzereymiş," dedi Lucas.

"Senin bununla bir ilgin var mı?"

"Hayır. Doğrudan değil. Yani, onunla takılmıyorum. Belki bir şeyleri değiştirecek bir şeyler söyleyebilirdim. Bilmiyorum. O sadece eski bir arkadaş."

"Huh." Rose Marie şüpheli davranmış olabilirdi. "Herkesle ilgilenememişsin, Lucas. Senden bunu istemiyorlar bile."

"Biraz yardıma ihtiyacı var," dedi Lucas.

"Hiçbir tavsiyem yok," dedi Rose Marie. "Şimdi: Rodriguez bizi dava edecek tabii ki. Tom Olson da son yarım saat içinde iki kez arayıp Rodriguez'i sordu ama ben yokum. Bir hikaye bulmam lazım."

"Ne zaman geliyor? Brifinginiz var mı?"

"Evet. Yarım saat içinde. Orada olmanı istiyorum," dedi. "Elbette.

Ne diyebilirim bilmiyorum."

"Eğer beni boğazlamaya kalkarsa, kafasına vurabilirsin."

Telefon dinleme monitörü aradığında hâlâ konuşuyorlardı: "Rodriguez'in kör telefonunda bazı şeyler bulduk. Acele üç arama."

"Nerede?"

"İlki Miami'ye, kayıtlı olmayan bir numaraya. Yani, elimizde Numara, ama ne zaman Biz denendi için kontrol et üzerinde o, ve dizin

Amir bize bir isim vermeden önce bazı kağıtları görmesi gerektiğini söyledi."

"Başka bir kör telefon, bahse girerim."

"Sanırım öyle. Her neyse, telefonu açan kişiye Jerry'yi yukarı göndermemesini, bir sorunu olduğunu söyledi. Bir teslimat olabileceğini düşünüyoruz. Ben teslimat olduğunu biliyorum. Aynı şeyi neredeyse aynı kelimelerle iki yüz kez duydum," dedi polis. "Belirli bir şeyden bahsedilmedi, yasal olsaydı olacağı gibi. Sadece 'Jerry ile konuştuğumuz şu teslimat var ya? Beklesen iyi olur, burada bazı sorunlarım var.'"

"Güzel. Bana Miami'nin telefon numarasını ver," dedi Lucas. Numarayı bir kâğıda karaladı. "FBI'dan yardım edebilecek bir adamım var."

"Harika. Sonra bir telefon daha geldi, bu seferki bir emlakçıydı. Adamdan dairelerin satışına bakmasını ve bir Reet'in daireleri almak isteyebileceğini söylemesini istedi. İsmi bilmiyorum."

Lucas, "Bu R-E-I-T, gayrimenkul yatırım ortaklığı," dedi. "Aceleyle çıkmak için bir yol olabilir."

"Şey, konuştuğu adam ... bunu halletmek için ateşliydi. İsmi ister misin?"

"Evet." Lucas ismi yazdı.

"Üçüncü olarak da başka bir uyuşturucu satıcısını aradı. Dedi ki, 'Bir süreliğine işimi kapatmak zorundayım. Herkese üzgün olduğumu söyle.'

"Diğer adam 'Sorun nedir?' dedi.

"Rodriguez, 'Sadece bir sorun var' dedi. Polisler Alie'e olayıyla bir ilgim olduğunu düşünüyor. Benimle uğraşıyorlar.'

"Adam dedi ki, 'Nereden arıyorsun?' "Rodriguez dedi ki, 'İyi bir telefonum var.

"Diğer adam da 'Yerinde olsam onu nehre atardım' dedi. Eğer Alie'e ile bir ilişkin olduğunu düşünürlerse, Pazar gününden itibaren seni üç şekilde vururlar.

"Rodriguez de dedi ki, 'Herkese söyle. Bittiğinde seni ararım' dedi.

"Ve hepsi bu kadardı."

"O numaraya, saatlere ve transkriptlere ihtiyacımız var," dedi Lucas. Numarayı not etti ve indiğinde Rose Marie'ye bakarak, "Birikiyor," dedi.

ROSE MARIE gittikten sonra Mallard'ı aradı ve ona Miami numarasını verdi, Del'i aradı ve ona yerel numarayı verdi. Del on beş dakika sonra tekrar aradı ve şöyle dedi: "Bu numara başka bir kör telefonda kayıtlı ama Narkotik bunu biliyor. Birkaç ay önce Herb Scott adında bir adamdan almışlar. Tüm bildikleri bu, bir numara ve bilgisayardaki bir isim. Biraz daha yakından bakmalarını ister misin?"

"Kesinlikle. Onu da listeye ekle. Yarın akşama kadar bir şey olmazsa, hepsini tarayacağız ve bakalım bir şey bulabilecek miyiz?"

Mallard, Del'den birkaç dakika sonra geri aradı. "Bu numara, adresini Gables-By-The-Sea diye bir yerde gösteren bir adama ait. Sanırım lüks bir mahalle. Yerlileri kontrol eden bir adamım var."

"Teşekkürle

r." Yığıyorum.

Bir an için yeni emlakçının peşine düşmeyi düşündü ama vazgeçti: Bu, telefonun dinlendiğini belli edebilirdi ve telefon hâlâ değerli olabilirdi.

SLOAN ARADI. "Cinayet masasına gel. Görmem gereken bir şey var."

Lucas aşağı indi ve yarım düzine polisi küçük ekran bir televizyonun etrafında gülüşürken buldu. "Ne?"

"Bu Rodriguez'in dairesi," dedi Sloan. "Çatı katı," dedi biri.

A bocalamak resim oldu odaklanmış üzerinde a
pencere kuşatılmış tarafından
kırmızımsı beton. Sonra, ağır çekimde hareket eden Rodriguez görüldü.

ve perdeyi pencereden çekti. Gözden kaybolduğunda, döngü yeniden başladı: pencere, Rodriguez, perde.

"Suçlu, suçlu, suçlu," dedi bir polis.

Ve bir başkası, biraz alaycı bir tavırla: "Eğer suçlu değilse, neden perdeyi çeksin ki?"

Ve üçüncü bir adam: "Ben o l s a y d ı m , pencereden dışarı bir tüfek doğrulturdum."

"Buna bayılırlar."

"Evet, ta ki o sarışınlardan birinin alnında küçük bir kurşun deliği belirene kadar..."

Silahlı bir kadın "Dikkat et." dedi. "--
kameramanlar."

OLSON CAMEBY, Benton'ları, Packard'ları ve gazete editörü Lester Moore'u takip ediyordu. "Kim bu Rodriguez?" Olson sordu. "Herkes onun yaptığını söylüyor."

Rose Marie dedi ki, "O bir şüpheli. Lucas. . ."

Lucas, "Onun bir uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünüyoruz, aslında öyle olduğundan eminiz. Sandy Lansing'i onun yönettiğini söyleyen en az iki kaynağımız var. Yani Sandy Lansing, Rodriguez tarafından getirilen uyuşturucunun sokak satıcısıydı."

"Toptancı Rodriguez miydi?"

"Daha çok yerel franchise sahibi gibiydi ve Lansing de onun çalışanlarından biriydi."

"İnanılmaz," dedi Olson. "Franchise'lar ve çalışanlar. Kadının sosyal sigortasını ödedi mi?"

Moore araya girdi: "Onu yakalayabilir misin?"

"Henüz değil," dedi Lucas. "Belki uyuşturucudan. Cinayetle doğrudan bir bağlantımız yok ama onu partiye götürebiliriz, Lansing'le ilişkilendirebiliriz, onu tanıdığını inkâr etmesini sağlayabiliriz, muhtemelen birlikte uyuşturucu sattıklarını gösterebiliriz. Kötü giden bir uyuşturucu tartışması olarak yansıtabiliriz. Lansing'i öldürdü, hatta belki

kazayla, kafasını kapı pervazına çarparak. Tam o sırada Alie'e yatak odasından çıkar ve adam da bir tanıktan kurtulmak için onu öldürür."

Olson yavaÇça ayağa kalktı, önce Benton'lara, sonra Moore'a baktı. "Yani görgü tanığı olarak mı öldürüldü? Bütün bunlar yanlış yerde olduğu için mi oldu?"

"Bu da bir olasılık," dedi Lucas.

Olson, "Buna inanmıyorum. Bu sıradan bir cinayet değil. Bütün bu insanlar öldü. Bu tesadüf olamaz. Olamaz."

"Gerçekten öyle olduğunu bilmiyoruz," diye araya girdi Rose Marie. "Lucas sadece olası bir teorinin ana hatlarını çiziyor."

"Aman Tanrım," dedi Olson. Ailesini bulduğu gün yaptığı gibi ellerini başının yan tarafına koydu ve o gün, bayılmadan hemen önce yaptığı gibi saçlarını düz bir şekilde çekti.

Lucas ayağa kalktı, ona doğru bir adım atıp koluna girdi. "Sakin ol." "Yapamam, yapamam..."

"Otur."

Olson tökezledi ve Lucas onu sandalyeye doğru götürdü. Olson odanın etrafına, kendisine dönük yüzlere baktı ve "Bu böyle devam edemez. Bu olamaz."

O gittikten sonra Frank Lester, "Eğer bu onu harekete geçirmezse, ne geçirir bilmiyorum" dedi.

LANE GERİ GELDI. "Bütün günümü aldı ama banka müfettişi bizim tarafımıza geçti. Kredilerin tuhaf olduğunu söyledi."

"Bu teknik bir ifade: korkak."

"Kesinlikle. Ama bir sorun var," dedi Lane. "Bunu ben yarattım. Temel araştırma hatasını ben yaptım: Çok fazla soru sordum. Hayır, iki soru fazla sordum."

"Sana bundan bahsetmiştim," dedi Lucas.

"Evet. Bir banka müfettişim var -bu arada, büyük bir rock 'n' roller olmasa bile güzel bacakları var- ve dedim ki, 'Ne olurdu?

onu bunu yaparken yakalasaydınız ne yapardınız? Bir banka incelemesi sırasında.' O da, 'Ona kredinin zayıf olduğunu ve diğer kredilerinin durumuna bağlı olarak harekete geçilmesini isteyebileceğimizi söyledik' dedi. Ben de "Bu kadar mı?" dedim. O da dedi ki, 'Ne yapacağımızı sanıyordun? Onu vuracağımızı mı?'"

"O zaman bir sonraki hatayı yapıyorum. Bir soru daha sordum."

"Zaten iki sorunuz vardı."

"Hayır, bu bir ve bir-a soruları gibiydi. Şimdi soruya geldim. İki. 'Minnesota'da kaç tane ticari kredi var? Yüz binlerce olmalı, değil mi? O da, 'Her neyse, on binlercesi' dedi. Ben de -bu ikinci soru- "Kaç tanesi bu kadar kötü?" diye sordum. "Yılda bir ya da iki tane alıyoruz" gibi bir şey söyleyeceğini düşündüm. Ne dedi biliyor musunuz?"

"Bilmekten korkuyorum," dedi Lucas.

"Çok korkun," dedi Lane. "Birkaç bin kişi olabilir," dedi.

Lucas "Lanet olsun." dedi.

"Evet. Spooner'ı elimizde tutmamız daha da zorlaştı. Öte yandan, buraya gelirken aklıma bu geldi....."

"Ne?"

"Spooner bunu bilmiyor," dedi Lane.

"Sinsi bir herifsin," dedi Lucas. "Bir poliste hayran olduğum bir özelliktir bu."

Karanlık çöküp ışıklar yandığında Del elinde bir külâh dondurmayla yanımıza geldi ve "Marcy'yi görmeye gidiyorum. Gelmek ister misin?"

"Evet, ceketimi alayım."

Yolda Lucas, Del'e Catrin'den bahsetti. Del dinledi, gecenin soğukunda külâhı bitirdi ve sonra, "Muhtemelen seninle yatağa atlamak isteyecektir. Hâlâ çekici olduğunu ve eski günlerdeki kadar iyi olduğunu kendine kanıtlamak için."

"Ne yapacağım ben?"

"Onun üzerine atlamanın bir çözüm olacağını sanmıyorum." Lucas'a baktı.
"Yoksa öyle mi?"

"Hayır. Yani... adamım, o gerçekten iyi biri ama gerçekten berbat durumda."

"Bu yüzden ona ne kadar berbat *durumda olduğunu* anlatın.
-başka bir ifade bulmak isteyebilirsiniz- ve kendini yeniden toparlayana kadar hiçbir şey yapmaması gerektiğini söyledi."

"Bu Catrin'in t e r c i h edeceği bir şey gibi görünmüyor," dedi Lucas.

"Bu kadınlarla nasıl tanışıyorsun? Hepsi birbirine karışmış durumda."

"Bilmiyorum. Bu özel bir yetenek."

"İhtiyacınız olan şey yanınıza gelip 'Harley'imi görmek ister misin?' diyen bir hatun. Siz de 'Sportster mı?' diye sorarsınız. O da 'Sen nasıl istersen öyle' diyor."

"Senin bir fantezi hayatın olup olmadığını hep merak etmişimdir," dedi Lucas. "Sanırım bu soru cevaplandı."

"Evet, yerinde olsam eve gider ve Catrin denen hatunu uzun süre düşünürdüm. Özellikle de hâlâ bir arkadaşsa." Yarım blok boyunca yürüdüler ve sonra Del ekledi, "Sorunun iyi bir tarafı var."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu senin sorunun, benim değil."

MARCY oturuyordu, uyanıktı ama uzak görünüyordu, gözleri biraz fazla parlaktı. Black, "Doktorlar zatürreye yakalanmış olabileceğinden endişe ediyor," dedi. "Ciddi bir şey olmadığını söylüyorlar... ama bununla ilgilenmek zorundalar."

Lucas çömelerek doğrudan onun yüzüne baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz sıcak."

"Hâlâ acıyor
mu?" "Her
zaman acıyor."

"Lanet olsun." Ayağa kalktı. "Daha iyi ilaçlar olmalı."

"Evet, ama kafamı mahvediyorlar. Biraz acı çekmeyi tercih ederim," dedi Marcy. "Dava nasıl gidiyor? Anladığım kadarıyla Rodriguez denen adam ortalıkta dolaşıyor."

Rodriguez hakkında konuştular ve o uyanık kaldı ama eskisi kadar iyi görünmüyordu, diye düşündü Lucas. Grip olmuş gibi görünüyordu. Bir süre sohbet ettikten sonra diğerlerine bir kola alacağını söyledi ve odadan çıktı. Dışarı çıkar çıkmaz masaya yöneldi ve "Weather Karkinnen . . . ?"

Hemşire onun arkasından baktı: Hava koridorda onlara doğru ilerliyordu. Ona doğru yürüdü ve "Marcy'yi duydunuz mu? Şu zatürre olayını?"

"Evet, takip ediyordum," dedi. "Henüz çok ciddi değil. Bunu idare ediyorlar."

"Hadi, Weather. Bu bir şeye dönüşecek mi?"

Başını iki yana salladı. "Sana bunu söyleyemem, Lucas. Olmaması gerekecek kadar genç ve sağlıklı ve biz de bunun üzerinde duruyoruz ... ama sert bir darbe aldı ve akciğeri bunun bir kısmını aldı. Bu yüzden her şeyin üstünde kalmalıyız."

"Hepsi bu kadar."

"Lucas, artık hiçbir şey bilmiyorum," dedi bıkkınlıkla. "Sadece bilmiyorum."

"Pekala."

Garip bir şekilde ayakta durdular, sonra kadın adamın koluna dokundu ve "Televizyonda Rodriguez denen adamı görüyorum. O sensin, değil mi? Davanın seninle ilgili kısmı?"

"Evet. Adamımız o. Sorun şu ki, ona nasıl ulaşacağız? Olay yerinde yardımcı olabilecek neredeyse hiçbir şey yok. İkinci dereceden bir dava oluşturuyoruz."

Lucas dava hakkında konuşarak yürüdüler. Bunu birlikte yaşarlarken de yapmışlardı, Lucas sorunlu vakalar hakkında konuşurdu. Konuşmak yardımcı oluyor gibiydi, Weather fazla bir şey söylemese bile düşüncelerini düzeltiyor gibiydi. Yine aynı düzene dönmüşlerdi,

Arada bir "Neden böyle düşünüyorsun?" ya da "Bunu nereden buldun?" ya da "Bu nasıl bir bağlantı?" gibi sorularla onu dürtüyor.

Uzun koridorun sonunda döndüler ve Del Marcy'nin odasından çıktı, onlara baktı ve içeri girdi. Dönüş yolunda Weather, "Bu akşam ne yapıyorsun? Makarna yemeye gitmek ister misin?"

"Yapamam," dedi başını sallayarak. "Nasıl olduğunu biliyorsun. . .
. Delirmek üzereyim. Ama seni arayabilir miyim?"

"Evet. Sanırım yapabilirsin," dedi. Kulağını tuttu, başını aşağı çekti ve yanağından öptü. "Görüşürüz," dedi.

LUCAS mutfakta hızlıca dilimlenmiş sığır etli ve salatalıklı bir sandviç yedi, birkaç dakika duşta durdu, ıslandı, sonra kot pantolon, golf tişörtünün üzerine bir sweatshirt, deri ceket ve botlarını giydi. Tahoe'yu almayı düşündü; kalabalığa daha iyi uyum sağlardı. Ama Jael Porsche'yi gerçekten sevmişti.

Porsche'yi alıp Ford Parkway Köprüsü'nden geçerek Mississippi'ye, oradan da batıya, Jael'in stüdyosuna gitti. Jael de onunki gibi bir kıyafet seçmişti: deri ceket ve kot pantolon, kovboy çizmeleri ve turkuaz ve gümüş bir kolye. "Kare dansa gidiyormuşuz gibi görünüyoruz," dedi.

"Hadi." Aşağıda, stüdyoda, "Evimin anahtarlarını arkada unuttum, bir dakika..." dedi ve anahtarları almaya gittiğinde, yerde PlayStation'la oturan pusu polislerinden biri başını kaldırıp "Kalbimi kırıyorsun Davenport," dedi.

"Hey, kiliseye gidiyoruz."

"Evet," dedi polis ve "Kahretsin, şimdi de sarı bloğu kaçırdım."

Jael anahtarlarıyla geri geldi ve "Gidiyoruz." dedi.

Polis tek gözü kapalı Lucas'a baktı ve Lucas omuz silkerek onu kapıdan dışarı kadar takip etti.

OLSON, Minneapolis'in bir saat kadar batısındaki Young America kasabasında bulunan Christ Triumphant Evangelical Kilisesi'nde vaaz veriyordu. Kilise, New England tarzında, çan kulesi olan, uzun, dar yüzlü, beyaz fıçı tahtası bir binaydı ve bir tarafında neredeyse tamamen dolu çakıllı bir otopark vardı. Lucas, Tahoe'nun tam sığabileceği bir yere, kar bıçaklı bir Ford F-150 ile bir Chevy S-10'un arasına park etmişti. Aralarına çömelmiş olan Porsche, iki buzdolabının arasındaki bir hamamböceğine benziyordu. Lucas, on sıra kadar aşağıda, bir minibüsün arkasına sıkışmış, sıradan bir şehir arabası olduğunu fark etti.

Kilisenin dışında, uzun siyah bir trençkot giymiş pembe yüzlü zayıf bir adam, üzerinde "Lütfen Bağış Yapın" ve altında küçük harflerle "Önerilen Bağış: Kişi Başı 2 Dolar" yazan Salvation Army tarzı bir su ısıtıcısının yanında duruyordu.

Jael, "Peder Olson'ın tazminat kabul etmediğini sanıyordum," deyince çaydanlığın başında duran adam, "Bu kilise için, hanımefendi. Peder Olson benzin parası bile almıyor."

Lucas çaydanlığa beş dolarlık bir banknot koydu ve adam, "Çok teşekkürler millet, oturmak istiyorsanız içeri gerseniz iyi olur," dedi.

Kilisenin içi son derece sadeydi: beyaz duvarlar, doğal ahşap zemin, iki sıranın arasında bir orta koridor ve en uçta kaba ahşap bir haç. Sıraların üçte ikisi doluydu ve birkaç düzine insan hâlâ etrafta dolanıyordu; Lucas ve Jael arka tarafa yakın bir yere oturdular. Ortam sıcaktı ve paltolarını çıkardılar. Kilisenin en sol köşesinde Narkotik'ten iki kadın birbirleriyle sessizce sohbet ediyordu. Beş dakika içinde sıralar doldu ve insanlar koridorda oturmaya başladı.

İnsanlar kiliseye doluşmaya devam ederken Lucas, "İtfaiye müdürü bunu görseydi kalp krizi geçirirdi," diye mırıldandı.

Jael ona doğru eğildi ve "Kadınları görüyor musun?" dedi.

"Hangi kadınları?"

"Koyu mavi yelekliler." Çenesiyle işaret etti.

Lucas'ın onları seçmesi bir dakika sürdü: Yarım düzine kadın odanın ön tarafında çalışıyor, kâğıt dağıtıyor, insanlarla konuşmak için duruyor, gülüyor, sohbet ediyorlardı. Sonra Lucas yine kalabalığın arasında çalışan mavi yelekli birkaç adamı seçti. "Birkaç da adam. Parkalı adamı görüyor musun? Altında bir tane var."

"Ah, evet. Onu görmedim. . . Merak ediyorum."

Fısıldaşıyorlardı ve Lucas, "Ne?" diye fısıldadı. "Bu bir tarikat mı?"

Işıklar sönmeye başladı ve Lucas omuz silkti. Sonra bir tanesi Mavi yelekli kadınlar onlara sıralarından aşağıya uzatmaları için bir tomar kâğıt verdi ve her biri bir tane alıp geri kalanını uzattı. Lucas onlara baktı.

Yarım düzine şarkının sözleri ve arkasında da bir tür çizim vardı. Kağıdı kucağına koydu ve Olson kilisenin önünde belirip kürsüye çıkarken başını kaldırıp baktı ve "Bu gece nasılsınız?" diye söze başladı.

Bazıları "İyi" ya da "Güzel" dedi. Olson dedi ki, "Ben pek iyi değilim. Kaçınız Alie'e Maison'un kız kardeşim olduğunu biliyordu? Ellerinizi kaldırın."

Seyircilerin üçte ikisi ellerini kaldırdı.

"Kız kardeşimin öldürüldüğünü, annemle babamın öldürüldüğünü ve Amnon Plain adında bir adamın öldürüldüğünü biliyorsun. Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyorum." Yirmi dakika boyunca kız kardeşi ve anne babasından bahsetti; Sharon Olson ve anne babasının Burnt River'da nasıl yaşadıklarını, Alie'e'nin görünüşü ve yeteneklerinin yarattığı tek farkla, çoğunlukla sessiz, aile odaklı bir küçük kasaba hayatı yaşadıklarını anlattı.

"Hiçbir fark bilmiyordum. Orada, Burnt River'da bile, su boyunca koşarken, babamla balık tutarken, arkadaşlarımla elma kavgalarına ve havalı tüfek kavgalarına girerken - eminim birkaçınız havalı tüfek kavgalarına girmişsinizdir, hatta birkaçınız kadın, ha?" Seyirciler arasında bir kahkaha ve onay dalgası yayıldı. "Tüm o genç, çocuksu eğlencenin içinde, orada bile kötülüğün bize uzandığını bilmiyordum. New York'tan, Los Angeles'tan uzanan uzun dokunaçlar, hepimizin zihnine yerleşen kötülüğün uzun ince parmakları. "

Lucas ürpertici bir karıncalanma hissetti. Olson'ın derin, yankılanan bir sesi vardı ve bunu nasıl kullanacağını biliyordu: Her ne kadar fısıltıya dönüşüyor gibi görünse de ve her bir bireyi hedef alıyor gibi görünse de, mükemmel bir şekilde duyulacak kadar yüksekti. Derin, tıknaz yapısı ve kare, güçlü kafası ona bastırılmış bir şiddet niteliği veriyordu.

Kötülükten ve bunun televizyondaki, filmlerdeki, fast-food işletmelerindeki ve internetteki ifadelerinden bahsetti. "Biraz etrafta bulundum. Deniz Piyadeleri'nde idim, maaş günlerinde Subic Körfezi'nde sahil devriyesi olarak çalıştım. İnsanların seksle, uyuşturucuyla, açgözlülükle ve diğer şeylerle başlarının ne kadar belaya girebileceğini biliyorum.

sahip olma ihtiyacı. Hepimizin içinde biraz olduğunu biliyorum ama bir yetişkinin bununla savaşılabileceğini de biliyorum. Belki kazanamaz ama savaşmayı seçebilir. Peki, tüm okulların ve kütüphanelerin bize satmaya çalıştığı bu en yeni kötülüğü, interneti kişisel olarak incelediniz mi? İnternete baktınız mı? Ben baktım - bir kütüphanede, bizim insanlarımızdan biri olan bir kütüphaneci bana gösterdi - ve internetteki kötülük inanamayacağınız kadar büyük, Subic'te karşılaşılabileceğiniz her şeyin ötesinde, siz dünya gazilerinin gördüğü her şeyin ötesinde, tüm bunların ötesinde. Ve bu doğrudan çocuklarımıza akıyor."

Bu temel üzerine Olson vaaz vermeye başladı: dünyanın kötülüğü ve gelecek olan ışık üzerine; her zaman bizimle olan ve önümüzdeki birkaç yıl içinde görünür olacak olan İsa üzerine. Zamanın sonu yaklaşıyordu. . . .

Vaaz yirmi dakika sürdü, duygular yükselip alçaldı, duygusal çağrılar dalgalar halinde geldi, her biri bir öncekinden daha yüksekti, Olson koridorun yarısında dolaştı, konuştu, Tanrı'nın çocuklarına seslendi, hem erkek hem de kadın insanlara dokunmak için sıralara uzandı. Seyirciler de onunla birlikte omuzları iten bir ritimle sallanıyordu. Seyircilerin gürültüsü, kilisenin içindeki sıcaklık ve Olson'ın sesi birlikte sonunda uzun, umutsuz bir feryatla doruğa ulaştı. . .

Feryat kesildiğinde Olson gülümsüyordu.

"Ama bize bir şey olmayacak, çünkü biz Tanrı'nın çocuklarıyız."

Lucas bu gecelik bu kadar diye düşündü. Olson neredeyse bir iş adamı edasıyla Amnon Plain hakkında konuşmaya başladı. "İncil'de geçen bir isim, Amnon. Ve Plain, bu önemli. İsmi duyar duymaz bunun bir mesaj olduğunu düşündüm; öldürüldüğünü duyar duymaz bundan emin oldum. Bu kilisede Sade insanlara, kardeşlerimiz Amişlere ve Mennonitlere olan hayranlığımdan bahsettim ve inançlarımız farklı olsa da, bu konuda, Sade inancında hemfikiriz. Ova sizi kurtaracaktır. Burada mavi yelek giyen bazı insanlar gördünüz; bunlar el yapımı mavi yelekler, hepsini kendileri yaptılar. Eğer Ovayı kabul ediyorsanız, kendinize bir yelek yapın. Giyin. Sonra televizyonunuzu kapatın. İnternet bağlantınızı kesin. Kötülükle dolup taşan dergilerden uzaklaşın."

Birdenbire tekrar işin içine girdiler, ama bu sefer farklıydı, *Plain* kelimesi etrafında neredeyse orgazmik bir çılgınlık içinde hoplayıp zıplıyorlar, Amnon Plain'in ölümünü ve Tanrı'nın çocuklarına verilen açık mesajı çağrıştırıyorlardı.

Çılgınlık arttıkça Jael'in parmakları Lucas'ın bacağına gömülüp tutundu ve Olson konuştuğunda kilisenin ışıkları neredeyse içerisi karanlık olana kadar sönmeye devam etti, tek ışık Olson'ın vaaz verdiği ön taraftaydı. Kendini düşümlüyordu, diye düşündü Lucas; vücudu sözlerinin şiddetiyle titriyordu. İnsanlar ayağa kalkıp haykırmaya başladılar, sonra bütün cemaat ayağa kalktı ve feryatlar yeniden başladı. . . .

Ve Olson, ışığın altında yeni bir doruk noktasına ulaştı, acı içinde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini avuç içleri seyirciye bakacak şekilde havaya kaldırdı. Avuç içlerindeki yaralardan ön kollarına doğru kan akıyordu ve feryatlar o kadar şiddetlendi ki Lucas buna dayanmakta güçlük çekti.

Sonra Olson yere yığıldı ve sanki bir düğmeye basılmış gibi feryatlar kesildi ve seyirciler şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Ön sıralardan bir adam Olson'ın yanına diz çökmeye gitti, sonra bir başkası ve aralarında onu ayağa kaldırdılar ve odanın kenarına götürdüler ve sonra gözden kayboldular.

Dışarıda para toplayan zayıf adam kilisenin önündeki ışığa doğru adım attı ve artık sessiz olan odaya doğru şöyle dedi: "Muhterem Olson birazdan dönecek. Kilisede ya da cemaatimizde yeni olan ve Rahip Olson'un Plain kavramıyla ilgilenen sizler için birkaç şey söylemek istiyorum.

"Plain Kilisesi diye bir şey yok. Para toplanmıyor, örgütlenme yok. Eğer Sade olabileceğinizi düşünüyorsanız ve Sade olmak istiyorsanız, o zaman bir yelek yapın. Ya da istemiyorsanız yelek yapmayın. Bazılarımız ne olduğumuzu hatırlatmak için yelek yapmayı daha kolay buluyor. Ama ben siz kadınların erkekleriniz için yelek yapmasını istemiyorum. Kendi yeleklerini kendileri yapmalılar ve eğer tam olarak doğru olmazsa... o zaman onlara nasıl yapılacağını gösterin, ama bırakın işi onlar yapsın. Yelek sizi kurtarmayacak, sadece bir parça kumaş. Ama göreceksiniz ki

Çok, çok sıcaksın. . . Şarkı kağıdınızın arkasına, yeleğinizi yapmak için küçük bir taslak, küçük bir desen ekledik."

İnsanlar bakarken bir kâğıt hışırtısı duyuldu ve adam şöyle dedi: "Şarkı söylemek isteyen varsa buyursun. Sıcaktan bunalan olursa, biraz dışarı çıkabilir. Neden 'You Are My Sunshine' ile başlamıyoruz ve siz şarkıcılar nefes almak için dışarı çıkmak isteyenlere yer açın."

Birkaç kişi arkaya doğru ilerlemeye başlayınca Lucas, Jael'in kolunu tuttu ve sıranın sonundaki son çiftin üzerinden geçerek koridora ve kilise avlusuna çıktılar. "Verdiğimiz paranın karşılığını aldığımı söyleyebilirim," dedi Jael kiliseye dönüp bakarak. "You Are My Sunshine "ın ilk nakaratı kapılardan içeri girdi.

Lucas elindeki kâğıda bakıyordu. "Bu şarkıların hiçbirini dini şarkılar değil," dedi. "Hepsi eski zaman şarkıları gibi."

"Geri dönüp şarkı söylemek ister misin?" Jael sordu. "Hayır, yeterince dinledim," dedi Lucas.

"Ben de öyle. Plain hakkında konuşmaya başladığında elektrik çarpması." Arabaya geri döndüler, bindiler. Ve dedi ki, "Bunun Olson'ın kaçmaya çalıştığı Hollywood saçmalığı gibi geleceğini biliyorum, ama ... o iyi. Bu işte gerçekten iyi. Görünüşünde bir şey var, büyük sert bir köylü gibi ve sesi ..."

"Yelek mi yapacaksın?" Lucas sordu.

"Söylediklerinde haklılık payı var," dedi Jael. "Özellikle de Cennet Kapıları'na doğru büyük Hristiyan yürüyüşüne katılmak zorunda değilsen. Konuşma tarzına bakılırsa herkes Sade olabilir. Çömlekçilerde o Sade duygusundan çok var."

"Ama artık çok geç," dedi Lucas. "Bu noktada, Plain olmak çoğumuzun karşılayamayacağı bir lüks. Tıpkı büyük, pahalı sanatçı kapları gibi."

Arabadayken, "Kanın sahte olduğunu mu düşünüyorsun? Kendini mi kesti?"

"Yeryüzündeki en büyük ikiye bölünmüş sahtekâr olmadığı sürece hayır ve o kesinlikle böyle bir titreşim yaymıyor."

"Ama en büyük ikiye bölünmüş sahtekâr o olsaydı, bu titreşimi yaymazdı."

"Bilmiyorum, ama size şunu söyleyeyim: Ailesi öldürüldükten sonra onun bayıldığına ya da bir tür kriz geçirdiğini gördüm ve bunu taklit etmiyordu. Bu geceki şey de o yöneydi: Bana gerçek gibi geldi."

"Yani o deli mi?"

"Delilikten ne anladığınıza bağlı," dedi Lucas. "Ortalıkta dolaşan bazı gerçek ekstatikler var ve görünüşe göre o da onlardan biri. Belki de delidirler, bilemiyorum."

"Onun yaptığını düşünmüyorsun. Plain'i onun öldürdüğünü düşünmüyorsunuz," dedi Jael. "Onun yaptığına dair bazı kanıtlar var."

"Sana bir soru sormuyordum," dedi Jael. "Bazı kanıtlar olduğunu biliyorum ama bunu söyleyebilirim: Onun yaptığını düşünmüyorsun."

"Yanıtlıyorsunuz. Bence onun yapmış olması mümkün. Ama . . . olmak . . . bunu yapan kişi bizim gördüğümüz kişi değil. Bu gece bir aziz gördük; belki içinde bir şeytan da vardır. Sadece henüz onu görmedik."

Lucas'ın telefonu çaldığında yolu yarılamlışlardı. "Telefonunu mu açtın?" diye sordu Jael. "Hiç açmadın diye şaka yapıyorsun sanıyordum."

"İşler yoluna giriyor," dedi Lucas elindeki kâğıdı çıkarırken. "Eğer biri bir hamle yaparsa, bunu bilmek istiyorum." Cevap düşünmesine bastı. "Evet."

"Bu Frank, Lucas. Neredesin?"

"494'ün aşağısında, Fransa tarafında. Hareket eden biri var mı?" "Senin Rodriguez öldü," dedi Lester.

"Ne?"

"Kendini öldürmüş olabilir," dedi Lester. "Söyledikleri bu."

"Hadi ama dostum, nasıl--"

"Atladım. Bir binanın içindeki açık alandan aşağı, ne diyorsunuz ona, atriylum. Kendi binasındaki atriyumdan aşağı atladı. Oldukça kötü durumda."

"Kim var orada?"

"Birkaç adamımız ve şimdi de St. Paul geliyor. Ben de oraya gidiyorum. Rose Marie'yi aramam lazım, sonra gidiyorum."

"Orada görüşürüz."

Jael kızdı ve inledi ama Lucas St. Paul'e gitmeden önce onu stüdyosuna bıraktı. St Paul'deki olay yeri, Silly Hanson'daki cinayet mahallinin iş merkezindeki bir tekrarıydı; kaldırım boyunca polis arabaları yığılmış, dört büyük televizyon minibüsü caddenin aşağısına yasadışı bir şekilde park etmiş, muhabirler ve kameramanlar etraflarında dolanıyordu.

İstasyonlardan birinden bir kadın ona, Porsche'ye işaret etti ve ön camda neredeyse opak bir parıltı oluşturan ışıklar yandı. Onların yanından geçerken bir kadının bağırıldığını duyabiliyordu: "Lucas, Lucas . . ." diye bağırıldığını ve birinin arabayı tokatladığını duyabiliyordu.

Lester'a ait olduğunu anladığı bir cipin yanına yanaştı, araçtan indi, St. Paul polislerinden birine rozetini gösterdi ve "Nerede?" diye sordu.

Polis binanın ana kapısını işaret etti ve Lucas içeri girdi, koridorda bir grup polise doğru yürüdü, sonra da açık avluya çıktı. Rodriguez hâlâ yerde yatıyordu, üstü açıktı. Yüzü bir süt kutusu gibi ezilmişti. Lucas yürürken Lester başıyla onayladı.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Lucas tiksintiyle. "Onunla kim ilgileniyordu?"

"Pat Stone ve Nancy Winter," dedi. "Şurada."

Stone ve Winter devriye polisiydi.

Rodriguez'in üzerinde net vardı. Lucas yanlarına gitti ve "Ne oldu?" diye sordu.

Winter, "Buradan çıktı, dairesine gitti, içeri girdi. Oturma odasındaki ışığın yandığını gördük ve tam rahatlamaya başlamıştık ki geri dönüp arabasına bindi. Sonra bir CompUSA'ya gitti ve içeri girip bir şeyler aldı, ne aldığını görece kadar yaklaşmadık ve sonra dışarı çıkıp buraya geri döndü."

"Ne aldığını göremediniz mi?"

"Hayır, çoktan dışarı çıkmıştım ama kasanın camından onu görebiliyordum. Büyük bir şey değildi, her neyse. Biri almadıysa hala üzerinde olmalı. Evrak çantasında."

"Pekâlâ. Sonra ne oldu?"

Winter, "Pat Skyway'e geri koşup ofisini izlerken ben de rampa çıkışını izledim," dedi.

Stone, "Ofisine geldiğinde Nancy'yi geri arayacaktım," diyerek hikâyeyi devam ettirdi. "Ama ofise hiç gelmedi. Ben Skyway'deydim, bu yüzden o taraftan çıkmadığını biliyoruz."

"Başka Skyway çıkışları yok mu?"

"Bu saatte açık olmaz," dedi Stone. "Sadece benim yolum açık. Binadan sadece üç şekilde çıkabilirsiniz: Beni geçtikten sonra Skyway'den, park rampasından ve ön kapıdan - ki bu kapıda itme çubuğu var. Zemin kattaki diğer kapılar kilitli."

Winter, "Belki de teneke kutuda durmuştur diye düşündük," dedi. "Rampanın ödeme kabinindeki bayana rozetimi gösterdim, sonra anahtarlarımı çıkardım ve arabamı arıyormuşum gibi şingirdatmaya başladım ve park ettiğinden emin olmak için arabasını görene kadar rampada yürüdüm. Sonra geri döndüm ve Pat hala onu görmemişti. Ben de kapıya doğru yürüdüm ve içeri baktım - anahtarım yoktu, bu yüzden o anda içeri *giremedim* - ve yerde bir yumru gördüm. Ne olduğundan emin değildim ama veznedeki bayana beni içeri almasını söyledim ve ... Onu gördünüz."

"Garaja girdikten sonra şişliği görene kadar ne kadar zaman geçti?" Lucas sordu.

"Bunu anlamaya çalışıyorduk. Cep telefonuyla konuşuyorduk, bu yüzden muhtemelen aramalardan tam zamanı öğrenebilirsiniz, ancak yaklaşık on dakika olduğunu tahmin ediyorum," dedi Winter.

"Sanırım biraz daha uzun sürmüş olabilir," dedi Stone. "Sanırım rampadan yukarı çıkmadan önce on dakika geçmiş olabilir, sonra geri dönmeden önce birkaç dakika daha, sonra aşağı inip kapıya baktınız. . . Belki on iki ya da on üç dakika."

"Telefon konuşmalarından anlayabilirsin," diye tekrarladı Winter. Lucas, iki polisin bu işin altından kalkmak için can attığını fark etti. Ve başka ne yapmış olabileceklerini de göremiyordu.

"Pekâlâ," dedi Lucas. "İyi iş çıkardınız çocuklar."

Stone rahatlamış bir halde Winter'a baktı. Lucas, Rodriguez'in cesedinin etrafındaki polis çemberine geri döndü.

"Evrak çantası nerede?"

"Yukarıda." Yukarıya, avlunun ikinci katındaki korkulukları işaret etti. "Dalışa geçmeden önce onu yere bıraktı - eğer dalışa geçtiyse."

St. Paul polislerinden biri, "Birinini onu kavga etmeden atması için büyük bir adam," dedi.

"Lanet olası televizyon onun üzerindeydi. Kışını kaybetmek üzereydi," dedi bir diğeri.

Lucas, "Çantasına bakmak istiyorum." dedi.

St. Paul polislerinden biri, "Olay yeri inceleme ekipleri çalışıyor," dedi. "Asansörü kullanın."

Lucas yukarı çıktı ve bir suç mahalli polisinin çantayı incelediğini gördü. "Evraklar," dedi. "Bu şey." Lateks kaplı eliyle plastik bir kutu tuttu.

"Ne oldu?" Lucas sordu.

Olay yeri inceleme görevlisi elinde çevirdi. "Zip disk, iki paket." "Peki ya makbuz? Orada bir makbuz görüyor musun?"

Polis çantasını tekrar karıştırdı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Daha iyi bir ışık altında kendisinden uzakta tuttu: "CompUSA. Zip disk. İki paket."

Lucas aşağıya doğru yürüdü. St. Paul polis şefi, Del'in iki adım gerisinde koridordan aşağı iniyordu. Del elini kaldırdı ve St. Paul polis şefi, "Atladı mı?" dedi.

Lucas, "Bilmiyorum ama bilgisayarını alması için aşağıya bir adam gönderirdim. Sanırım disk sürücüsünü temizlemek için aşağı indi. Belki de parmaklıklara doğru yürürken fikrini değiştirmiştir."

Hepsi parmaklıklara baktı. St. Paul şefi dedi ki, "Woodbury evinde değil. Not olmadığını söylüyorlar."

"Yazacak zamanım olmadı." Lucas Del'e baktı. "Woodbury'ye gitmek ister misin?"

Del önce Rodriguez'in cesedine, sonra da korkuluklara baktı ve "Olabilir. Elvis binayı terk etti."

Onlar uzaklaşırken St. Paul şefi, "Eğer atladıysa ... beraberinde pek çok sorunu da götürmüştür" dedi.

Woodbury'ye giderken Del, Woodbury polislerini aradı ve yol tarifini aldı. Rodriguez'in dairesi kendi binalarından birindeydi. "Çatı katı süiti," dedi polis, büyük *P* harfi kullanarak. "Bana öyle söylendi."

"Bu gece telefonlarını kimin izlediğini öğren," dedi Lucas. "Bir arama olup olmadığını öğren."

Del kontrol etti. "Bugün dairesine tek bir telefon bile gelmemiş," dedi. "Lanet olsun."

Rodriguez'in binası bezelye ağacından yapılmış, rutin görünümlü bir daireydi. Beton blok üzerine çakıl kaplama, çift camlı kapılar ve iki kapı arasında bir dizi posta kutusu ve zil. Bir Woodbury devriyesi onları en üst kata, dörde gönderdi. Dairesinin kapısı açıldı ve Lucas içeri girdi, Del de hemen arkasındaydı. "Uyuşturucu parası," dedi Del içeri girer girmez.

Tüm duvarlar flock duvar kağıdıyla kaplıydı; mobilyaların hepsi aynı mağazadan alınmıştı ve bunlar İsveç moderniydi; duvarlarda yüksek tarzda grafikler vardı. Sivil bir polis onlara doğru yaklaştı. "Şef Davenport. Ben Dave Thompson."

"Nasılsın? Ben Del ... ne aldın?"

"Fazla değil. Henüz değil. Ofisinde bir sürü kağıt var, çoğunlukla vergiler. . . . İntihar notu yok, öyle bir şey yok. Telesekreteri kontrol ettik, orada da bir şey yok. Evde bilgisayar yok."

"Komşularıyla konuşmak mı?"

"Bu katta sadece bir tane var," dedi polis. "Onları henüz bulamadık. Evli bir çift, saat altı gibi buradan ayrıldılar. Alt kattakiler dışarı çıkıyormuş gibi göründüklerini söylediler. Biraz şık giyinmişler."

"Pekala. . . Geçmemin sakıncası var mı?"

"Hayır, dediğim gibi. Görecek pek bir şey yok. Yatak odasındaki aynalar. . . Büyük bir televizyon, ev sineması var."

Lucas ve Del arka tarafa kadar hızlıca bir göz gezdirdiler. Ana yatak odası orta koridorun sonundaydı: Yatağın yanındaki duvarda aynalar vardı, tavanda da iki tane. Ağır çam sandıklar ve çekmeceler, siyah metal armatürler. Bir sonraki oda küçük bir ofisti; gömme bir masa, bir Rolodex, iki çekmeceli bir dosya dolabı ve bir telefon vardı. Bir polis dizlerinin üzerine çökmüş, dolabı karıştırıyordu. "Rolodex'i al," dedi Lucas.

"Yapacağız."

Sinemada bir projeksiyon televizyonu, video ve stereo ekipmanlarından oluşan bir duvar ve ona bakan büyük, siyah deriden yuvarlak bir kanepesi vardı; kanepenin yanında deri kaplı bir buzdolabı duruyordu. Lucas odanın aslında iki yatak odası olduğunu düşündü: Birleşim kusurluydu, tavan ve duvarlar boyunca uzanan bir çıkıntı vardı. "Uyuşturucu parası," dedi Del. "Lanet olası bir torbacının ıslak rüyası."

Woodbury'li sivil giyimli adam onlara doğru yürüdü ve Lucas, "Duvar kasası gibi bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil."

"Burayı biraz dağıtmak isteyebilirsin," dedi Lucas. "Buralarda bir yerde küçük bir sığınağı olması ihtimali beşe bir."

Del, "Elektrik prizlerini kontrol edin, çalışmayan var mı bakın," dedi. "Bu uzun zamandır kalabalığın favorisidir."

Lucas mutfakta durmuştu. Lavabonun yanındaki tezgâhın üzerinde bir kibrit kutusu açık duruyordu.

"Sence sigara içmiş midir?" Lucas Del'e sordu.

Del önce tavana, sonra perdelerine baktı, burnunu çekti ve "Hiç sanmıyorum. Neden?" diye sordu.

"Bu kibritler burada duruyordu. . . ." Lucas onları aldı, sonra lavaboya baktı. Süzgecin içinde siyah tanecikler vardı. Parmağını içine sokup hafifçe ovaladı ve çıkardı.

"Ne?" Del sordu. Woodbury polisi görmek için kendini zorladı.

"Kül gibi görünüyor," dedi Lucas.

"Bir şey mi yakmış?" "Belki," dedi

Lucas.

Ve hepsi bu kadardı: bir grup polis çok derin bordo tüylü bir halının üzerinde durmuş, Leroy Neiman baskısına bakıyordu.

"ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?" Del sordu. "Bunun bir intihar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, satın alabilirim - pek çok sorunu çözecektir. Bunu yapmak isterim. Yine de tıbbi geçmişi hakkında biraz bilgim var," dedi Del. "Doktorlar mı?"

"Evet. Depresyonda olup olmadığına, hiç tedavi görüp görmediğine baktım. Ama belki de sadece duvarların yıkıldığını gördü, o avluya doğru yürüdü ve sadece ... bir dürtü."

"İkinci kattan mı? Tanrım..." Lucas başını iki yana salladı.

"Bu yüksek bir ikinci kat. Oradan aşağı bakarsan, zıplayamayacağını **bilirsin**. Çıldırılmış bir adam görüyorum, kışında televizyon var, uyuşturucu yüzünden başının belada olduğunu biliyor, bu serveti biriktirmiş ve elden gittiğini görüyor ... belki de Alie'e için suçluluk duyuyor. Kim bilir? Her neyse, çantasını yere bırakıp küpeştenin üzerinden atladı."

Kulağa hoş geliyor. "Belki."

Del, "Buna güçlü bir belki derdim," dedi. "Fikrimi değiştirme hakkımı saklı tutuyorum."

"Bakalım ME ne diyor."

LUCAS DEL'i şehir merkezine geri bıraktı, Jael'i görmeye gitmeyi düşündü ve vazgeçti. Weather'ı aramayı düşündü ama ölüm ve yıkım hakkında konuşulacak kişi o değildi, bir tür uzlaşmaya doğru topallayarak geri dönebilecekleri bir zamanda değil.

Konuştukları şey bu muydu? Onu arayabileceğini söylerken bunu mu kastediyordu? Ne demek istedi? Ve neden Jael'le takılıyordu? Ve Tanrım, Catrin'i *düşünmek* bile istemiyordu.

Eve gitti, birkaç dakika oyun hakkında düşündü, sonra duş aldı ve yatağına uzandı. Kafasında gezdirdi ve uykuya daldı.

Gece boyunca iki kez uyandı, her seferinde bir saat boyunca uyanık kaldı ve her şeyi gözden geçirdi. Sabah tıraş oldu, duş aldı ve hâlâ yorgun bir halde St. Paul şehir merkezine doğru yola çıktı. Yolda cep telefonunu çıkardı ve departmanın fotoğrafçısını aradı.

"Çekmeni istediğim bir fotoğraf var," dedi.

CUMA. Alie'e'nin yedinci günü.

Rodriguez'in binası temizlenmişti ve iş için açıktı; bilgisayarında çalışan polisler dışında kimsenin haberi olmayacaktı. Lucas Rodriguez'in ofisine uğradı ve Rodriguez'in sekreteriyle tanıştırdı; genç kadın kaybını soğukkanlılıkla karşılıyordu. "Yarın gece çalışıyor olacağım," dedi Lucas'a. "Bu ekonomide ölü bir adam bile iş bulabilir. Whoops-belki de bunu yeniden ifade etmeliyim."

"Sence Richard intihar eder miydi?" Lucas sordu.

"Huysuz bir tip değildi," dedi. Ama bir parmağını dudaklarına götürüp düşündü. "Öte yandan, bir şey yapmaya karar verdiğinde, bunu fevri bir şekilde yapardı. Çok hızlı. Yani, demek istediğim, tüm bu tanıtımla Ama bilemiyorum. Belki de böyle bir şey yapana kadar bir insanı gerçekten tanııyorsunuzdur. Ve sonra, tabii ki, onu hiç tanımazsınız, çünkü o ölmüştür. Yani, hiç kimseyi gerçekten tanıma şansınız olmuyor, anlıyor musunuz? Düşündüğünüz zaman."

Lucas koridorda St. Paul polisine, "Bununla başa çıkıyor gibi görünüyor," dedi.

"Evet. Bana sorarsanız biraz fazla iyi. Patron için biraz para ya da biraz ürün saklıyorsa hiç şaşırmam."

"Nakit, belki. Uyuşturucu değil. Uyuşturucu konusunda ona güvenilemeyecek kadar aptaldır," dedi Lucas.

"Muhtemelen operasyonun arkasındaki beynin o olduğunu öğreneceğiz." İkisi de ofis kapısının yanındaki pencere aralığından ona baktı. Kadın başka bir polisle konuşuyor, işaret parmağıyla saçının bir **t u t a m ı n ı** bilinçsizce döndürüyordu. Lucas ve St. Paul polisi birbirlerine bakıp aynı anda, "Belki de değildir," dediler.

"Gerçekten neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun," dedi Lucas. "Bakım elemanını bulmam gerekiyor."

BAKIMCI adam endişeli görünüyordu. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Bilmem gereken şey, rampadan çıkamazsanız, ön kapıdan çıkamazsanız ve Skyway'den çıkamazsanız bu binadan nasıl çıkacaktınız?"

"Yani, dün gece burada gizemli bir adam olsaydı mı demek istiyorsun?" "Aynen öyle."

Bakım görevlisi bunu düşündü. "Bunu yapamam," dedi sonunda. "Bir anahtara ihtiyacı var. Ama tüm anahtarlar iki halkada ve birini kullanmadan önce ne aradığınızı bilmeniz gerekiyor. Aksi takdirde, anahtarların üzerinde sadece bir sürü numara olur. Yani sadece bir tanesini almak istiyorsanız, tüm halkayı çalmanız gerekir ki bunu kimse yapmadı. O zaman bile, hepsini deneyene kadar hangi anahtarın neyi açtığını bilemezsiniz. Tek yaptığınız buysa bu birkaç gününüzü alır."

"Diyelim ki adamın anahtarı yoktu."

"Şey, ikinci katta açılan bazı pencereler var, bu yüzden kendini aşağı indirebilir ama bu oldukça açık olurdu. Yani, gecenin o saatinde sokakta arabalar var."

"Ve aşağı inmek için uzun bir yol var," dedi Lucas. "Büyük bir ipe ihtiyacı olacak."

"Evet." Bakım görevlisi bir dakika daha düşündü, kafası karışmıştı. "Garajdan dışarı çıkamayacağını söylemişsiniz."

"Hayır."

"Ben olsaydım, polisler gidene kadar binada saklanır, sonra da dışarı atlar ve kalabalıkla birlikte uzaklaşırdım. Saklanacak çok yer var."

"Aziz Paul dün gece ve bu sabah burayı iyice gözden geçirdi."

"Şaka yapmıyorum, beni deli gibi koşturuyordu." "Peki ya ara sokağa giriş?"

"Hayır. Üst kapılar asma kilitle kilitleniyor ve ... Ohh. Bekle bir dakika."

"Ne?"

"Şuradaki normal kapı. Üzerinde kocaman bir sürgü var, ama ..
."

Lucas, "İçeriden açılıyor," dedi.

"Evet. Hiç kullanmam. Eğer büyük bir teslimatımız varsa, zili çalarlar ve tepegözleri açın. "

"Hadi gidip bakalım," diye önerdi Lucas.

Bakım görevlisi binanın uzak ucuna doğru ilerledi. "Dışarıdan bir anahtarla kilitleniyor."

"Öylece çekip kapatamaz mısınız?"

"Hayır. Olmaz. Dışarıdan anahtarla ya da içeriden topuzla kilitlemeniz gerekiyor," dedi bakım görevlisi.

Bodrum katındaki merdivenlerden inip karanlık bir koridordan geçerek bir yükleme iskelesine vardılar. Lucas giriş kapısına doğru adım attı. Kapı metaldi ve içinde tel örgülü küçük bir pencere vardı. "Kilide dokunma. . . . Işığın var mı?"

"Evet."

Bakım görevlisi bir duvar düğmesi buldu ve ışıkları açtı. İkisi de kilide baktı ve Lucas, "Sürgü açık," dedi.

"Ah, dostum."

Lucas rıhtımda etrafına bakındı ve "Rodriguez burada bir şey bulabildi mi?" diye sordu.

"Mobilyaları, muhtemelen."

"Onu burada başka türlü gördün mü hiç?"

"Hayır. Buraya teslimatlar dışında kimse gelmez. Tabii tesiste bir sorun yoksa."

"Hımm. Gidip Aziz Paul'le konuşsam iyi olacak," dedi Lucas.

"ST.PAUL NE DEDİ?" Del sordu.

"Önce hepsinin saçmalık olduğunu söylediler, hiçbir şey fark etmedi. Binada başka birinin olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Sonra birbirlerinin üzerine işemeye başladılar," dedi Lucas.

"Burada olsaydık birbirimize ateş ederdik."

"Burası daha nazik, daha kibar bir şehir," dedi Lucas. şehrin bir ucundan diğetine yürüyorlardı, Lucas'ın eldivenli elinde büyük boy bir zarf vardı. Gün, hafta başındakinden bile daha soğuktu ve gökyüzü maviye dönmüş olsa da sert bir rüzgâr sokakları kesiyordu. Alışveriş yapanlar uzun paltolara sarınmış, işadamları rüzgâra karşı hırıltılı bir tavır takınmıştı.

Del, "Zarfın içinde ne olduğunu söylemezsen, oraya vardığımızda çok utanacağım," dedi.

"Başından beri biliyormuş gibi davran."

"Huysuz kalktığın için benimle kafa buluyorsun." "Hayır.

Aslında oldukça neşeliyim," dedi Lucas.

"Ve bu beni şaşırtıyor," dedi Del. "Ya davayı çözmüşsünüzdür ya da Jael Corbeau'yla yatıyorsunuzdur diye düşündüm."

"Neden ikisi birden olmasın ki?" Lucas neşeyle sordu.

"Kimse o kadar şanslı değildir," dedi Del. "Peki zarfın içinde ne var?"

"Bırak Hindistan sana söylesin," dedi Lucas. "Brown'a gittiğimizde."

Lucas ve Del Brown's Hotel'e vardıklarında INDIA, müdür PHILIP ve Rodriguez'in resmine bakan diğerkadın masada bekliyorlardı. Lucas zarftan bir fotoğraf çıkarıp uzattı; fotoğraf o sabah dijital bir kamerayla çekilmiş ve sadece yarım saat önce çıktısı alınmıştı. "Bu adamı tanıyor musun?"

Del bir göz atmak için yana kaymaya çalıştı ama Lucas neşeyle onu engelledi.

"Bu o," dedi India. Diğerkadın başını salladı ve Philip burnunun ucuyla fotoğrafa bakarak, "Evet, onu gördüm," dedi.

"Derrick Deal'ı tanıyor muydu?"

"Olabilir," dedi Philip. "Muhtemelen yapmıştır. Sanırım bir keresinde üçünü konuşurken görmüştüm. En azından bir kez. Yani belki ..."

"Kesinlikle buralardaydı," dedi India.

Del uzanıp resmi aldı, şöyle bir baktı ve, "Başından beri sana söylediğim gibi, Lucas. Bu o lanet Spooner."

"Şaka yapıyor olmalısınız," dedi Rose Marie Roux. Ofis koltuğunda arkasına yaslanabildiği kadar yaslanmış, elleriyle gözlerini kapatarak tüm bu dehşeti engellemeye çalışıyordu. "Rodriguez'den kredi almaya başladık bile."

"Öldürüldü," dedi Lucas. "Bunu düşünmek beni gecenin bir yarısı uyutmadı. Ve Angela Harris, Olson'ların cinayetleri hakkında doğru bir tahminde bulunabiliyorsa, o zaman çok dikkatli olmamız gerektiğine nasıl karar verdiğimizizi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Bu yüzden gecenin bir yarısı uyanıktım ve bunu çözmeye çalıştım. Ve bitirdiğimde, *iki* tahminde bulundum. Birincisi, katilin Rodriguez'in binasından çıkmasının bir yolunu bulacaktım. İkincisi, Brown'daki insanlar Spooner'ı tanıyacaktı. Ayrıca üçüncü bir tahminde bulunuyorum. Partideki insanların sadece yarısına ulaşabildiğimizi biliyoruz. Frank'in adamları Spooner'ın fotoğraflarını görüştüğümüz insanlara dağıtıyor. Birinin onu partiye koyacağını tahmin ediyorum."

"Ah, anne. Benim için not al," dedi Rose Marie. Lucas

noktaları işaretledi:

- "Detroit'in varoşlarından eğitim almadan çıkan ve iki yıl sonra Miami'de bir şirket kurarak yasal daireler satın alan ve bu daireleri uyuşturucu parasını aklamak için kullanan bir adamımız var. Bu biraz fazla sofistike.
- "Eğer çok karmaşıksa, bunu nasıl yapacağını nereden bulmuş? Bir bankacıya ne dersin?
- "Bankacı bu işten ne kazanıyor? Uyuşturucu, para ve kadınlara ne dersin?
- "Rodriguez ne alacak? Finansmana, uyuşturucu parasını aklamanın bir yoluna ve meşruiyete ne dersiniz? O *akıllı* bir adamdı,

fazla eğitim almamış olsa bile.

- "Partide ne olacak? Kim bilir? Ama Spooner Sandy Lansing'i öldürüyor, belki de yanlışlıkla. Alie'e cinayete tanık oluyor, bu yüzden onu öldürmek zorunda kalıyor. Sonra buharlaşıyor, belki de pencereden uçup gidiyor, bilmiyorum. Her halükarda, parti listemizde görünmüyor. O kalabalığın bir parçası değil, o sadece Lansing'in erkek arkadaşı ve pek çok insan *onu* tanımıyor bile."

"Bir dakika," dedi Rose Marie. "Orada oldukça büyük bir sığrama var. Diğer her şey bağlantılı, ama bu saf bir sığrama--"

"Bırak da bitireyim," dedi Lucas.

- "Rodriguez'in o partide olduğunu tespit ettik, çünkü Spooner'ın aksine zengin ve bekar olduğu biliniyor ve bu yüzden diğer partililerin ilgisini çekiyor.
- "Al-Balah Rodriguez ve Lansing arasında bağlantı kurduğunda, bayi-çalışan oldukları için aralarının açıldığını *varsayıyoruz*. Daha sonra Derrick Deal'ın bunları bildiğini varsayıyoruz, çünkü Rodriguez'in Lansing'in patronu olduğunu biliyoruz. Deal'ın Rodriguez'e gittiğini, ona şantaj yapmaya çalıştığını ve bu yüzden öldürüldüğünü varsayıyoruz. Ama Brown'a Rodriguez'in fotoğrafını götürdüğümde kimse onu tanımadı. Deal ile ilk konuştuğumda Sandy Lansing'in satıcı olduğundan tam olarak emin olmadığını hatırladım. Olabileceğini düşünüyordu ama *bilmiyordu*. Bu da bana onun patronunun kim olduğunu bilmediğini gösteriyor. Erkek arkadaşının kim olduğunu kesinlikle biliyordu. Bugün Spooner'ın fotoğrafıyla bunu doğruladık. Rodriguez'e değil *Spooner'a* gitti ve öldürüldü.
- "Partide bulunanlar arasında Spooner'ın orada olduğuna dair en çok parmak basabilecek olanlar, ölmüş olan Lansing ve Rodriguez'di, ama Rodriguez bunu yapamazdı, çünkü bu tüm uyuşturucu-apartman anlaşmasını açığa çıkarırdı.
- "Sonra Spooner'la konuştum. Rodriguez'i tutuklamak üzere olduğumuzu söyleyerek gözünü korkutmaya çalıştım.

Rodriguez'i izlediğimizi, onun peşinde olduğumuzu biliyor.

- "Spooners, Rodriguez'in üzerine *gerçekten* gidersek işinin biteceğinin farkında - Rodriguez elinden geldiğince temiz kalmaya çalışacak ama birinci derece cinayeti sineye çekmeyecek. Bizimle konuşacak ve ortaya çıkacak tek şey Spooner'ın partide olduğu. Ve Spooner'ın Lansing ile bir tür ilişkisi vardı. Seks, uyuşturucu, bir şey. O da Rodriguez kadar iyi bir şüpheli olur. Ama Rodriguez intihar ederse . . .

- "Spooners Rodriguez'i izlediğimizi biliyor ve muhtemelen bunun telefon dinlemeyi de kapsadığından şüpheleniyor. Bu yüzden Rodriguez'in dairesine gidiyor ve kapının altından bir not atıyor. Muhtemelen imzasız, hatta belki daktilo edilmiş bir şey. Şöyle bir şey yazıyor: 'Senin için geliyorlar, bilgisayarından suç unsuru olabilecek her şeyi çıkarmalısın. Bu notu yak.'"

Del, "Rodriguez'in evindeki lavaboda da kül bulduk," dedi. "Gerçi sifonu çekmiş olabilir."

Lucas, "Hiçbir şey kâğıttan yakmak kadar iyi kurtulamaz," dedi. Devam etti:

- "Spooners, Rodriguez'in eve gittiğini görene kadar onu izliyor, sonra da binaya saklanıp rampadan girişi izleyebiliyor. Rodriguez eve gider, notu alır ve 'Eğer bilgisayarını ele geçirirlerse işim biter' diye düşünür. CompUSA'ya uğrayıp bir Zip disk alır, çünkü dosyalarını Zip diske atmayı, sonra da ya sabit diskin üzerine yazmayı ya da çıkarıp nehre atmayı planlamaktadır. Yeterince ucuzlar.

- "Spooners izlediğimizi biliyor, bu yüzden Rodriguez'i vurup Skyway'den, rampadan ya da ön kapıdan çıkamaz, ki bu mantıklı bir çıkış yoludur, özellikle de biraz aceleniz varsa. Gizlice çıkmak zorunda. Bodrum kapısından."

"Bunu nereden biliyor?" Del sordu.

"Kim bilir? Belki Rodriguez'le takılmaktan. Belki de bir gün önce binada keşif yapmıştır. Sebep her ne olursa olsun, Rodriguez öldürüldüyse, katil sanki o r a n ı n izlendiğini biliyormuş gibi *gizlice* kaçmıştır."

"Onu nasıl öldürdü?" Rose Marie sordu.

"Ona düz ve sert bir şeyle vurun. Beyzbol sopasıyla değil, çünkü yara yanlıştır. Belki iki-dörtlük bir şeyle."

"Oooh. Ellerini sok," dedi Del.

"Daha sonra Rodriguez'i korkuluklara doğru çekiyor, baş aşağı sarkıtıyor ve bırakıyor. Rodriguez kafasını çarpıyor ve ölüyor," diyor Lucas.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi Rose Marie. "O insanların ilçe hükümet binasında kuğu dalışı yaptıkları zamanı hatırlıyor musun? Onlardan birkaç tane görmüştüm. Kafa üstü düşmüyorlardı, sadece kendilerini bırakıyorlardı ve genellikle düz bir şekilde yere iniyorlardı. Rodriguez'in dalmak için bilinçli bir karar vermiş olması gerekirdi. Bu doğru gelmiyor. Ölmek isteyen insanlar bile kimliklerinin silinmesini istemezler. Yüzlerinin parçalanmasını istemezler."

"Bunu hiç düşünmemiştim ama haklısın," dedi Lucas. Del başını salladı.

HEP BİRLİKTE oturup düşündüler, Rose Marie sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyordu ve sonunda sordu: "Gerisini çözdünüz mü?"

"Onu asla yakalayamayacağımızı anladık, eğer kastettiğiniz buysa," dedi Del.

Lucas başıyla onayladı. "Kamuoyuna iki katilin çalıştığını düşündüğümüzü söyledik ya da bilinmesine izin verdik: Lansing ve Alie'e'yi öldüren biri ve bu cinayetlerin intikamını almak için öldüren biri. Dolayısıyla Rodriguez'in katili olarak en muhtemel aday, özellikle Rodriguez'in ismi sızdırıldığından beri, bu ikinci adamdır. Ama olamayacağını biliyoruz, çünkü muhtemelen ikinci adam olan adamı izliyorduk ve o da şehrin diğer tarafındaydı. Ve

Olson olmasa bile ikinci adam Rodriguez'i ofisine nasıl çekeceğini bilemezdi, Rodriguez'in yirmi dört saat polis eskortu olduğunu bilemezdi, telefon dinlemelerinden haberdar olamazdı. Bunların hepsi jüri için sıfır sayılır."

"Alie'e ve Lansing cinayetlerini Rodriguez'in üzerine yıkmıştık ve ayrıntılar sızıyordu. İntihar vakaları bile. . . . Fikrimizi değiştirmek için artık çok geç," dedi Del.

Rose Marie, "Fikrimizi değiştirir ve Spooner'ı tutuklarsak, savunma Rodriguez'i mahkemeye çıkarır ve onlar kazanır," dedi. "Beni Spooner olduğuna üçte iki oranında ikna ettiniz ama jüriyle konuşuyor olsaydınız, Rodriguez için yine de seksen-yirmi olurdu. Spooner hakkında kanıt olarak elimizdeki tek şey Lucas Davenport'un varsayımlarından oluşan bu uzun zincir."

"Fitiller," diye değiştirdi Del.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Lucas. "Onu hem Lansing hem de Deal'ın yanına koyabiliriz. Kimse Deal'ı Rodriguez'in yanına koyamaz. Eğer onu partiye koyabilirsek..."

Rose Marie, "Rodriguez alternatif bir aday olarak orada olmasaydı, zayıf ama kullanılabilir olurdu," dedi. "Lansing'i neden öldürdüğünü bile söylemedin. Rodriguez'le birlikte, toptancı ile perakendeci arasında bir tür kriminal anlaşmazlık olduğunu varsayabiliriz."

Bir on saniye daha sessizlik içinde geçti, sonra Rose Marie, "Peki Olson'a ne diyeceğim? On beş dakika içinde buraya gelecek, ona Rodriguez'le ilgili resmi açıklamayı yapabilir ve Alie'e'nin katilinin öldüğünden emin olduğumuzu söyleyebilirim. Şimdi ne diyeceğim?"

"Saçmalama," dedi Lucas. "Ona Rodriguez'in o olduğuna dair bazı kanıtlar olduğunu ama diğer olasılıkları da incelemeye devam ettiğimizi söyle."

"Bir tür kapanış isteyecektir," dedi Rose Marie. "Kapanışın canı

cehenneme," dedi Lucas. "Kimse kapanış yapamaz."

"Bu grupla kimse bunu hak etmiyor," diye mırıldandı Del.

LUCAS DEL'den Spooner'ın resmini partiye katılanlar arasında dolaştıran Cinayet Masası polislerine sormasını istedi. "Bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor," dedi. "Belki Cinayet Masası'ndan haber aldığında Marcy'ye sorabilirsin. Ona mümkün olduğunca çabuk geleceğimi söyle."

Del gittiğinde Lucas ofisine döndü, kapıyı kilitledi, saatine baktı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. On dakika sonra gözlerini açtı. Hareket zamanı gelmişti. Ayağa kalktı, Rose Marie'nin ofisine doğru yürüdü ve kapının kapalı olduğunu gördü. İçeri girdi ve sekretere, "Olson grubu içeride mi?" diye sordu.

"Evet. Oldukça da üzgün görünen bir grup."

Lucas ofisten çıktı, paltosunu aldı, koluna geçirdi ve koridorun sonuna gitti, şefin ofis kapısını görebiliyordu ama birileri onun ön kapıdan birinin girmesini beklediğini de düşünebilirdi. Caddeye medya arabaları yığılmıştı; kare çeneli, siper giymiş bir muhabir, arka planda Belediye Binası olmak üzere stand-up yapıyordu. Alie'e için daha fazla yayın zamanı.

Hampstad adında bir polis oradan geçerken Lucas'a baktı ve "Başı ağrıyan adamla ilgili olanı duydun mu?" dedi.

"Ah, Tanrım," dedi Lucas.

"Adam doktora gider ve der ki, 'Doktor, bana yardım etmelisin. Korkunç bir baş ağrım var. Sanki biri alnıma çivi çakıyormuş gibi hissediyorum. Sanki kulaklarımın arkasını sıkın büyük bir pense var. İşimden kaynaklanan bir gerginlik. Şu anda çalışmayı bırakamam ama baş ağrısı beni öldürüyor. Yardım etmelisin. Doktor dedi ki, 'Biliyor musun, bir tedavim var. Aynı şey benim de başıma geldi, çok fazla çalışıyordum ve aynı baş ağrısı bende de vardı. Sonra bir gece karıma oral seks yapıyordum ve bacakları başımı çok sıkı, çok sert bir şekilde sıkıyordu ve basınç bir şeyler yapmış olmalı, çünkü baş ağrısı çok daha iyiydi. Bunu iki hafta boyunca her gece yaptım ve iki haftanın sonunda baş ağrım geçti. Adam, 'Çaresizim doktor, her şeyi denerim' demiş. Doktor, 'O zaman iki hafta sonra görüşürüz' dedi. Böylece

Adam gidiyor ve iki hafta sonra randevusu için geri geliyor ve dünyanın en neşeli adamı. Diyor ki, "Doktor, sen mucizevi bir işçisin. Bana söylediklerinizi yaptım ve baş ağrım geçti. Yok oldu. Kendimi harika hissediyorum. Sanırım baskıdan olmalı ve bu arada çok *güzel* bir eviniz var."

"GELECEĞİNİ GÖRDÜM," dedi Lucas hiç gülümsemeden.

"Saçmalık, geldiğini gördüm. İçten içe çatlıyorsun," dedi Hampstad.

"Hassasiyet seanslarımızdan bahsetmiş miydim? Onlara sahibiz--"

"Bir avuç duyarlılığın canı cehenneme," diye homurdandı Hampstad. "Artık buralarda kimsenin mizah anlayışı kalmadı."

Koridorun sonunda Olson şefin kapısından içeri adım attı. Lucas duvarı iterek uzaklaştı. "Gitmem gerek," dedi. Ön kapılara doğru yürüdü, yirmiye kadar sayarak basın arabalarına baktı, sonra şefin ofisine doğru geri dönmeye başladı. Köşeye yaklaşırken onları duydu ve neredeyse Olson'a çarpacaktı. Bir an durakladılar, Lucas, "Pardon, pardon, affedersiniz," dedi ve sonra Olson, "Şef Davenport... az önce şefle konuştuk," dedi.

"Evet, geleceğini biliyordum."

"Pek tatmin edici değildi," dedi Olson. "Çok daha -kaçamak demek istemiyorum ama- beklediğimden çok daha az olumluydu. Rodriguez denen adam hakkında."

Lucas uzun bir süre ona, sonra da Burnt River'dan gelen grubun geri kalanına baktı. "Sizinle bir dakika özel olarak konuşabilir miyim?" dedi Lucas.

Olson başını salladı, Burnt River halkına baktı, "Bana bir dakika izin verin," dedi ve Lucas'la birlikte koridordan ön kapıya doğru yürüdü.

"Şef, uh . . . Dün gece seni vaaz verirken görmeye geldiğimi biliyor muydun?"

"Arkadaşının sen olabileceğini düşündüm. Emin değildim," dedi Olson.

"Etkilendim. Ben aynı akımdan değilim. Hristiyanlık . Ben de sizin gibi bir Roma Katoligiyim ama etkilendim." Lucas

dedi, kelimeleri el yordamıyla bulmaya çalışarak. "Söylemeye çalıştığım şey, senin iyi bir adam olduğunu biliyorum, dün gece bunu görebiliyordum. Sana yalan söylemekten nefret ediyorum. Şef yalan söylemiyordu ama doğruyu söylemek gerekirse çoğumuz Rodriguez'in masum olduğunu düşünüyoruz. Kendisi öldürülmüş olabilir."

"Ne?" Olson afallamıştı ama sesi kısılmıştı. "O zaman kim . . ."

"William Spooner adında bir bankacı. Rodriguez'i uyuşturucu işine soktu, ona parasını nasıl aklayacağını gösterdi Sandy Lansing ile bir ilişkisi vardı." "O zaman neden "

"Onu elimizden gelen her şekilde soruşturuyoruz, ama dürüst olmak gerekirse - lütfen bunu size söylediğimi kimseye söylemeyin - onu bu konuda yakalamak çok zor olacak. Ona karşı iki baş tanık Sandy Lansing ve Rodriguez'in kendisi olacak. İkisi de öldü. Ve onu tutuklasak bile, bir savunma avukatı Spooner'ın duruşması sırasında Rodriguez'e dava açabilir ve açıkçası Rodriguez çok daha cazip bir şüpheli. O yapmamış olsa bile."

"Spooner'ın asla cezalandırılmayacağını mı söylüyorsunuz?" diye sordu

Olson. "Ne olacağını bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum," dedi Lucas.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Olson. "Şef Roux ile tekrar konuşmalıyım."

"Bunu yapmayın, bu sadece onun için sorun yaratır. Tüm bu medya ilgisiyle elinden geldiğince çabalıyor. . . . Medyanın birkaç gün Rodriguez'e odaklanmasını istiyor, çünkü artık ona zarar veremez, biz de Spooner'ın peşine düşelim."

"Bu Bilmiyorum."

"Sana ne yapabileceğini söyleyeyim," dedi Lucas samimiyetini *hissettirmeye* çalışarak. "Bizim için dua edebilirsin. Dün gece gördüklerimden sonra bunun işe yarayacağına inanıyorum."

Olson bir an için ona baktı, birkaç saniyelik spekülatif bir incelemenin ardından, "Bakacağım," dedi.

Lucas Olson'ın elini sıkarak vedalaştı, sonra Burnt River'daki insanların arasından geçerek koridorda yürüdü ve ofisine gitti. Felt

ikiyüzlülüğün karanlık parmağı ruhunu okşuyordu. Hepsi adalet için, diye düşündü. Ya da bir şey için. Belki de *kazanmak için*.

LUCAS, Olson'ın gideceğini anlayıncaya kadar ofisinde bekledi, sonra Lester'la konuşmak için Cinayet Masası'na yürüdü. "William Spooner'ın yanına birkaç kişi koymamız gerekiyor," dedi. "Onu izlemekten çok korumak için."

"Neler oluyor?" Lester sordu.

"Spooners'ın adını Olson'a verdim. Rose Marie'ye söylemedim, bu yüzden biraz izolasyona sahip olacak. Ama Olson arabasıyla dolaşmaya başlarsa ve biz de çok geride kalırsak ... Spooner'ın ön kapısına kadar yürüyebilir ve biz yetişmeden onu enseleyebilir."

Lester başını sallayarak, "Dostum, bunu bilmiyorum," dedi.

"Jael ve Catherine Kinsley ile bunu yapmaya istekliydik - onları yem olarak kullandık - ve hiçbir suçları yoktu."

Lester, "Evet, ama bir bakıma gönüllü oldular," dedi.

"Başka seçenekleri yoktu Frank. İsimleri sızdırıldı, gazetelerde ve televizyonda yayınlandı ve bu departmandan biri onları sızdırdı. İsimleri zaten ortada olmasaydı gönüllü olmazlardı."

"Tamam, tamam. . . Bazen biraz büzülüyorum." "Yanına adam koyar mısın?"

"Evet. Şimdi yapacağım."

"Sakıncası yoksa bir şey daha var," dedi Lucas. "Spooners'la bugün avukatıyla birlikte gelmesi konusunda konuştum ama bunu şimdi yapmak istemiyorum. Ona Rodriguez'in ölümünden sonra davayı yeniden değerlendirdiğimizi ve gelmesine gerek kalmayabileceğini söyle."

"Bunu yapabilirim."

"Ben olsam yapardım ama onunla konuşmak istemiyorum," dedi Lucas. "Bu noktada ona yalan söylemek istemiyoruz."

HOMICIDE'dan ayrıldıktan sonra Lucas hastaneye doğru yürüdü. Del de tam çıkıyordu. "Onu tekrar yoğun bakıma aldık," dedi; biraz korkmuş görünüyordu. "Zatürre onu zorluyor."

"Konuşabiliyor mu?" Lucas sordu.

"Uyuyor. Kontrol edilebilir olduğunu söylüyorlar ama bana dün olduğundan daha kötü görünüyor."

"Ah, dostum. Bir bakayım ..." Del onunla birlikte içeri girdi. Bir hemşire onları içeri götürdü ama Del'in söylediği gibi Marcy uyuyordu. Lucas dışarıda Weather'ın ofisine doğru ilerledi. Evde kimse yoktu. "Burada neler olup bittiğini öğrenmek için ne yapıyorsunuz?"

"Black on dakika önce yiyecek bir şeyler almak için ayrıldı, hâlâ iyimser olduklarını söyledi."

"O ne düşünüyor?"

Del, "O bir doktor değil," dedi.

"Biliyorum, ama o ne düşünüyor?"

"Başının belaya gireceğini düşünüyor," dedi Del.

Yoğun bakıma geri döndüler ve dışarıda durup ona baktılar. Bir süre sonra belediye binasına geri döndüler.

LUCAS'IN KAPISINDA Loring'den gelen "En kısa zamanda görüşmek üzere" notu vardı. Lucas ve Del Cinayet Masası'na doğru yürüdüler ve Loring'i tamamen siyah giyinmiş, solgun sarışın bir adamın ifadesini alırken buldular. Başka bir çağda olsa, cenaze levazımatçısı olabilirdi.

"Neler oluyor?" Lucas sordu.

"İşte buradasın," dedi Loring. "Bu John Dukeljin, Sallance Hanson'daki partideydi. William Spooner'ı bir fotoğraftan seçmiş, partide olduğunu söylüyor."

"Oooh," dedi Lucas. "Bu mükemmel."

"Neredeyse eminim," dedi Dukeljin. "O gidiyordu, biz de geri dönüyorduk. Onu ön kapıdan aşağı inerken gördüm -Silly'de alçak voltajlı aydınlatma vardı, onu çok net görebiliyorduk- ve ben

onu arkadaşına gösterdim. Ama yürüyüşün sonuna bizden önce varmış ve diğer tarafa gitmiş."

"Neden onu arkadaşına gösterdin? Onunla ilgili bir şey mi vardı?" Lucas sordu.

Dukeljin, "Eşcinsel olabileceğini düşündüm," dedi.

Loring, "Bay Dukeljin ve arkadaşşı eşcinsel," dedi.

"Neden? ?"

"Bir çanta taşıyordu. Erkekler için çanta taşımak artık çok geride kaldı. Ama genellikle, bir erkeği çanta taşıırken görürseniz, bilirsiniz, bilinçsizce ... bu düşünülmesi gereken bir şeydir."

Lucas Loring'e baktı. "Bazen küçük bir zekâ kısıntısı gösteriyorsun."

"Sadece kıskanıyorsun," dedi Loring.

"Ne?" Del sordu.

"Sandy Lansing'in çantasını hiç bulamadık," dedi Loring. "Eğer bulsaydık, muhtemelen onu satıcı yapardık."

Lucas Dukeljin'e baktı. "Sence arkadaşın Spooner'ı tanıyabilir mi?"

"Kendisine ulaşamadım. Kendisi bir proje için dışarıda, kendisi bir mühendis ama ben bu adamı işaret ettim. Eminim *bunu* hatırlayacaktır. Ve çanta, bilirsiniz, çünkü çoktan bitti. Yüzünü tam olarak hatırlar mı bilmiyorum."

"Bu proje nerede?" Lucas sordu.

"Rochester'da, Mayo Kliniği ile ilgili bir şey. . . . Bu gece dönecek," dedi Dukeljin.

Onlar konuşurken Lester içeri girdi ve "Loring sana söylemiş." dedi.

"Evet."

"Baş belası, Lucas. Rodriguez **o l s a y d ı** herkes için daha iyi olurdu. Defterleri kapat ve çek git."

"Bunu yapamam."

"Evet, biliyorum," dedi Lester. "Az önce Rose Marie ile konuştum ve Spooner'ın kimliğinin üçüncü tahmininiz olduğunu söyledi; o buna inanıyor. Bu yüzden

Bütün gece Spooner'ın yanında dört adamım var. Ve Olson'ı takip ediyoruz."

"Yakında bir şeyler patlamak zorunda: çok fazla baskı oluşuyor. Eğer bir şey olursa beni arasınlar."

HAVA DURUMU ARADI. "Anladığım kadarıyla Marcy Sherrill'i kontrol ediyordunuz ve durmuşsunuz."

"Evet. Oldukça endişeliyiz," dedi Lucas.

"Tıp bölümündeki insanlarla konuştum ve hala iyi olacağını düşünüyorlar. Hemen ilgilenmeye başladılar. Yoğun bakımda, böylece onu daha yakından izleyebiliyorlar."

"Tom Black muhtemelen oralarda takılıyordur. Bunu ona söyleyebilir misin? Gerçekten terliyor," dedi Lucas.

"Elbette. Şimdi oraya doğru yürüyeceğim."

"Ve ben bir araya gelmek istiyorum. Seninle konuşmam gerek," dedi Lucas. "Ama bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. "

"Rodriguez denen adamı duydum. Bu pek çok sorunu çözümüyor mu?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Sana anlatırım. Yarın öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

"Elbette. Biraz geç olabilir. Yarın iki işim var ve ikincisi saat 10'da."

"Sorun değil. Oraya gitmeye çalışacağım. . . . Dinle, beni istediğin zaman ara. Cep telefonumu açık tutacağım ve ne zaman hazır olursan oraya koşacağım."

Günün sonunda Lucas Marcy'ye bakmak için geri döndü; bir değişiklik yoktu. Park alanına geri döndü, arabasına bindi ve güneşe, Jael Corbeau'nun atölyesine doğru yola çıktı. Çömlek yapıyordu; birkaç yeni polis stüdyosunda oturmuş onu izliyordu. Lucas içeri girdiğinde başını kaldırıp, "Yemek zamanı mı?" diye sordu.

"Beni ikna etti," dedi.

Polislerden biri şöyle dedi: "Bu h a y a t ı m d a gördüğüm en lanet şey. Onun tencere yapışını görmelisin. Çok garip."

"İlginç," dedi Jael.

"Eğer bu işle ilgilenirsem," diye sordu polis, "ders alabileceğim bir yer var mı?"

"Evet, yaklaşık yüz tane," dedi. "Burası ülkedeki en büyük seramik m e r k e z l e r i n d e n biri."

"Bu çok güzel bir şey," dedi.

Diğer polis kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Çamurla oynuyorsun."

Jael ona baktı ve "Çamurla oynamak eğlenceli olabilir" dedi. Ve dilinin ucunu üst dudağının üzerinde gezdirdi.

"Tanrım, beni şimdi al, gitmeye hazırım," dedi polis ve Jael gülerek Lucas'a, "Temizlenmek için on dakika," dedi.

Lucas'ın evinden birkaç blok ötedeki Ford Parkway'de bir fast-food restoranında yemek yediler. Lucas, "Gidip bir film izleyebiliriz," diye önerdi.

"Neden yürüyüşe çıkmıyoruz? Nehir yolunda yürüyelim."

"Oldukça soğuk."

"İyi hissederdim. O evde sıkışıp kaldım. Burada daha fazla kalmayacağım," dedi Jael. "Birkaç gün daha, sonra New York'a gidiyorum. Bulabilirse beni bulsun."

Porsche'yi Lucas'ın evine bırakıp River Yolu'nda bir mil kadar yürüdüler ve gün hakkında konuştular. Lucas ona Rodriguez'le ilgili şüphelerini ve başka birinin daha bu işe karışmış olma ihtimalini anlattı. Ona gün içinde polislerle yaptığı konuşmalardan ve seramikle gerçekten ilgilenebilecek bir polisten bahsetti.

"Ya da senin kışınla ilgileniyor," dedi Lucas.

"Farkı anlayabiliyorum. Bir saksının fırlatıldığını gören bir insanın yüzünün nasıl aydınlandığını anlayabilirsiniz" dedi. "Bunun gerçekten harika olduğunu düşündü. Hayran kaldı."

"Şey ... belki o da bu işin içine girer."

"Sen çömlekçi tipi değilsin," dedi. "Hayır, ama çömlekçi tipleri severim."

"Kesinlikle gösterdiniz--"

"Kastettiğim bu değildi," dedi biraz sabırsızlıkla. "Ben bir şeyler yapabilen insanları severim. Zanaatkârları. İyi marangozlar. İyi duvarcılar. İyi muhabirler. İyi polisler. Hepsi aynı şey."

Cretin'e doğru yürüyüp güneye, Lucas'ın evine doğru döndüler. "Bir cadde için garip bir isim," dedi kadın.

"Adını bir piskopostan alıyor," dedi. "Illinois, Normal'de okula giden bir arkadaşım ve St. Paul'daki Cretin lisesine giden başka bir arkadaşım var. Her zaman 'Cretin' ve 'Normal' tişörtleri alıp takılmaları gerektiğine dair bir fikirleri vardı."

"Bu bir saniye kadar komik olurdu," dedi. "Ondan sonra can sıkıcı olmaya başlar."

Lucas eve döndüklerinde kapıyı arkalarından kapattı ve Jael, "O kadar soğuk havadan sonra şimdi sıcak bastı," dedi.

"Bira ister misin? Geçen gün bir film aldım, *Streets of Fire*, sevimsiz bir şekilde güzel görünüyor."

"Pekala."

Lucas gidip iki bira aldı ve dışarı çıktığında kadın DVD kutusunu almış, diski DVD oynatıcıya yerleştiriyordu. Lucas uzaktan kumandayla televizyonu açtı, bira şişelerinden birini ona uzattı ve kanepeye çöktü. Film başladı ve Jael biradan bir yudum aldı, sonra onu sehpanın üzerine bıraktı ve kazağını çıkardı. Onun altında ekose bir gömlek, onun altında da bir sütyen vardı. Hepsini yere bıraktı, sonra kot pantolonunu ve külotunu çıkardı ve birayı aldı.

"Belki filmi izlerken biraz seks yapabiliriz," dedi.

"Eğer kartlarını doğru oynarsan," dedi Lucas kumandayı yönlendirerek. "Sola kay, ekranı kapatıyorsun."

"Ekranı kapatacağım," dedi. Adamın bacaklarından birine bindi ve kemer tokasını çekiştirmeye başladı. "Lanet ekranı kapatacağım."

CUMARTESİ. SEKİZİNCİ GÜN.

Saat ikide Jael'i eve geri götürdü. Sonra huzursuz, uyanık ve seks yüzünden biraz da karamsar bir halde I-394'ten batıya, 494-694 çevre yoluna gitti, son anda kuzeye gitmeye karar verdi ve 694'ü kuzeye, sonra doğuya, metro bölgesinin kuzey tarafına, sonra tekrar güneye ve I-94'ten St. Yolculuk bir saatin çoğunu aldı ve bu süreyi Jael, Weather ve Catrin hakkında düşünmek için kullandı.

Weather'a karşı güçlü bir bağ hissediyordu; buna engel olamıyordu. Sabah arayıp "Canı cehenneme, haftaya evlenelim" dese, muhtemelen evet derdi. Öte yandan, kadın belki de bir uzlaşma için bazı ön adımlar atıyordu ve adam da Jael'le yatıyordu, daha doğrusu yatmıyordu. Uzun süre yanında olmayacak bir kadınla Hava Durumu bağını riske atıyordu. Jael'in hayatına devam edeceğini biliyordu ve Jael de onun bunu bildiğini biliyordu; Jael ona bakmadığı zamanlarda, en azından bilinçli olarak, onu pek düşünmüyordu.

Ama arabası direksiyonu onun kapısına kırmaya devam etti ve kendini bir yatakta, bir kanepede ya da yerde onunla bulmaya devam etti. Ve bundan *hoşlanıyordu*. Bunun en büyük nedeni Jael'in kendisiydi: Seks konusunda bilinçli değildi ve Lucas'ın zevk almasını da pek umursamıyordu. Kendine ait olanı alıyor ve Lucas'ın kendi başının çaresine bakmasına izin veriyordu. Ve bu Lucas'ın hoşuna *gitmişti*. Bu *ciddi*, sıradan bir seksti.

Şimdi Weather ile öğle yemeğine çıkıyordu; yemek bir kriz toplantısı havasındaydı. Yarın hiçbir şey olmazsa, muhtemelen hiçbir şey olmayacaktı. Bir *an* yaşanıyordu. Ya devam edecek ya da bırakacaktı ve gerçekten devam etmek istiyordu ama belki de Jael'le bir hafta daha takılabilirdi. Belki iki hafta?

Aziz Augustine'in, papaz okuluna giden lise arkadaşlarını çok etkileyen efsanevi sözünü düşündü: "Lütfen Tanrım, beni saflaştır ... ama henüz değil."

Bir de Catrin vardı, Jael'den daha ciddi olabilecek bir sorun. Onu çekti. Ve düşünmeden edemiyordu.

Weather'da işe yarasa da Catrin'de işe yarayabilirdi. Onu merak ediyordu; yirmi yıl önce ondan çok hoşlanmıştı, yirmi yıl önce onunla ciddi bir ilişki kurmuş olabilirdi. Ve bunu düşünürken, hiç evlenmemiş olmasının bir nedeninin de onunla uzun zaman önce yaşadığı ilişki olup olmadığını merak etti: Kız bir şekilde onu evliliğe karşı bağışıklamıştı. *Bu* bir andı ve o anda o da geçmişti.

Porsche'yi I-94 rampasından aşağı itti, rüzgâra bıraktı, şuttan dışarı attı ve Pontiac'ın *park* ettiği gibi bir Firebird'ün yanından geçti ve beyninin italik yazılardan yorulduğuna karar verdi. Bir karar vermesi gerekiyordu.

Ama Jael'den bir ya da iki hafta daha koparabilirse mutlu olabilir miydi? Mutlu olmak istiyor muydu?

"Siktir et," dedi yüksek sesle. Ama bunu kastetmemişti. Snelling Bulvarı'nı geçtiğinde neredeyse boş bir otoyolda 125'in biraz üzerinde seyrediyordu. Otuz saniye sonra, otoyolun diğer tarafında, diğer yöne giden bir otoyol devriyesinin yanından hızla geçti. Flaşörlerin yandığını gördü ve sırtıttı, Porsche'yi Cretin-Vandalia'daki rampaya çıkardı ve sola, evine doğru döndü.

Adamın hiç şansı yoktu.

Ertesi sabah saat onda bir polis arayıp Olson'ın hareket ettiğini söyledi. "Ne yaptığını bilmiyoruz. Eyaletler arası yola çıktı ve St. Paul tarafında birkaç tur attı. White Bear Avenue'de benzin almak için bir kez durdu."

"Highland Park'a ne kadar yaklaştı?"

"94'ten 494'e gitmek için 35E'yi kullandı, yani Spooner'ın Randolph ya da Yedinci çıkışından geçti. Eğer ikisinden birinde inmiş olsaydı, avazımız çıktığı kadar bağıırdık ama o sadece araba kullanıyor."

"Beni aramaya devam et," dedi Lucas.

O duştayken hava durumu aradı. "Bir sorunum var" dedi.

"Öğle yemeği yok mu?" diye sordu, koridorun zeminine su damlatarak.

Hayal kırıklığını duyabiliyordu. "Üzgünüm ama bu ... şey ...

Birden ortaya çıktı ve bununla başa çıkmam

gerekıyor." "Kulağa tıbbi bir şeymiş gibi gelmiyor,"

dedi Lucas.

"Öyle değil. Lucas, ben ... lanet olsun, oturup bunu konuşmamız gerek. Ayrıldığıımızdan beri cinsel bir ilişkim olmadı."

"Neden daha erken bir hayal kırıklığı ile yüzleşelim ki--"

"Çenenı kapatacak mısın? Bir dakikalığına çenenı kapatır mısın?" dedi.

"Pekala," dedi.

"Cinsel bir ilişkim olmadı ama bir doktor vardı.

."

"Fransız mı?"

"Bundan haberin var mı?" diye sordu.

"Bir Fransız'la çıktığını biliyorum."

"Çıkmak değil. Onunla üç kez çıktım. Ya da dört.

kez. Ya da belki, bilmiyorum, beş ya da altı kez. Gerçekten hiç durmadık. Ben meşguldüm ya da o meşguldü ve bir süre sonra bir süreliğine Paris'e dönmek zorunda kaldı."

"Geri geldi."

"Evet. Dün gece aradı ve bugün öğle yemeği yemek istedi," dedi.

"Oldukça meşgul olduğumu söylediğimde bile oldukça ısrarcıydı. .

."

Sanırım gidip onunla

konuşmalıyım." "Ve . . . ?"

"Nihayetinde Fransızlarla ilgilenmiyorum," dedi.

"Tanrım, Weather, neden ona kurbağamsı kıcıından üflemesini söylemiyorsun?"

"Bunun tam olarak diplomatik bir yol olacağını sanmıyorum.

."

"Siz Dışışleri Bakanlığı değilsiniz." Bu konuda biraz sinirlenmesine izin verdi.

". . . ve onunla çalışmak zorundayım. O buralarda önemli bir adam."

Bir iki dakika daha konuştular ve adam biraz daha öfkelenmesine izin verdi - ve en sonunda, kızın öfkesinden etkilendiğine memnun oldu. Sonra duşa geri döndü, temizliğini bitirdi ve giyindi. *Tamamdır*. Telefonu aldı ve Jael'i aradı.

nc zil sesinde telefonu açtı ve adam, "Senin sorunun çok Victoria dönemine ait olman," dedi.

"Bu benim sorunun, tamam mı?" dedi tembelce. "Bekle. . . ." "Sorun yok, benim için" diye bağırdığını duyabiliyordu ve sonra geri döndü.

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Zar zor uyandım. Saat on buçuk bile değil," dedi.

"İstersen gelip seni alırım."

"Gelemem. Öğlen yarım düzine insan gelecek. Ortak bir gösteri üzerinde çalışıyoruz ve çok fazla insan var. Bazılarını nasıl becereceğimizi bulmaya çalışıyoruz. Gelebilirsin ama insanları sevmezsin ve hiçbirinin pencereden atılmasını istemiyorum."

"Lanet olsun. Bu sabah konuşacak kimseyi bulamıyorum," dedi.

"Ve bu gece babam geliyor. Hepimiz onu almak için havaalanına gideceğiz. Yani . . ."

"Akşam yemeği yok. Gece yarısı atıştırması yok."

"Hiç telefon seksi denedin mi?" diye sordu.

"Bir kere denedim ama işe yaramadı. Kendimi aptal bir pislik gibi hissediyorum." "Bu kaçınılmaz bir şey," dedi.

"te yandan, bunu vermekte iyiyim. Kullanmak istemezdim ama ben mütevazı bir adamım."

"Gerçekten mi? Bu ilginç," dedi. "Yani, nasıl başlardınız?"

"Hâlâ yatakta mısın?"

"Evet."

"Ne giyiyorsun?" diye sordu.

"Flanel bir gecelik, külot ve çorap," dedi. "Çorap mı? Tanrım. Bu işi biraz daha zorlaştırıyor," dedi Lucas.

"Hadi, Davenport."

"P e k a l a . Lavabonun üzerinde asılı duran şu sahte Kızılderili rüya kapını var ya?"

"Evet . . . ?"

"Git getir," dedi. "Gidip

almak mı? Ne için?"

"Dinle, bunu yapacak mısın, yapmayacak mısın?" "Şey Sadece bilmek istedim."

"O şahin tüyüne ihtiyacın olacak," dedi.

Bir süre sonra, "Bekle" dedi. "Bekle bir dakika! Hâlâ orada mısın?"

Geri geldi. "Evet?"

"Banyoda şu Lady Remington bacak tıraş makinelerinden birini görmemiş miydin?"

"Evet?"

"Onu da getir," dedi Lucas.

"Sana hemen söyleyeyim, hiçbir şeyi tıraş etmeyeceğim," dedi.

"O şeyleri *tıraş* olmak için kullanmazsın," dedi Lucas. "Onları *Tıraş* mı? Seni saf küçük kimsesiz seni."

"Hemen döneceğim," dedi.

ŞEHİR SALONU sessizdi; kaldırımında daha az TV kamyonu vardı ve Cinayet Bürosu çoğunlukla boştu. Del cep telefonundan aradı ve "Lanet olsun, aç mış s ın" dedi.

"Evet. Neler oluyor?"

"Yok bir şey. Sadece sormak için aramıştım."

"Pekala. Bu lanet şeyi kapatıyorum."

"Hayır, bunu yapmayın. Dinle, bu öğleden sonra yaşlı kadınla gideceğim. Teyzesini görmeye gideceğiz, sonra da belki halı bakmaya gideriz."

"Halı mı yapıyorsun?"

"Evet, belki aile odası için." "Pekala.

Pekala. Sonra görüşürüz."

Ofisinde olayla ilgili tüm gazeteleri karıştırdı; yeni bir şey bulamadı ama Spooner'ın olayın dibinde olduğuna dair hislerini güçlendirdi. Sonra Lester aradı ve Spooner'ın partide olduğunu ve bir omuz çantası taşıdığını teşhis eden John Dukeljin'in eşcinsel arkadaşının çantalı bir adam gördüğünü hatırladığını ama Spooner'ı fotoğraflardan seçemediğini söyledi.

"Her zamanki gibi," dedi Lucas. "Başka birini buldun mu?"

"İki kişi daha onu gördüğünü düşünüyor. Ama adam biraz bulanıktı ve ışık kötüydü, şu dans edilen flaşlar vardı. . . . Elimizde olan bu."

ROSE MARIE aradı ve dedi ki, "İşte sana bir gizem. Eyalet otoyol devriyesinin başı neden beni evimden arayıp 'Şu Davenport denen herife söyle de sussun' desin ki?"

Lucas bir an için düşündü. "Politik olmalı," dedi. "O bir Cumhuriyetçi."

"Ben de öyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm," dedi.

"Olson bu öğleden sonra geliyor mu?" Lucas sordu.

"Hayır. Ona ciddi bir gelişme olursa arayacağımızı söyledim." "Pekâlâ.

Ben gidiyorum."

"Pazartesi görüşürüz. . . . Ve Lucas, kes şunu, her neyse öyle."

CATRİN'i evinden aradı, bir erkek sesi duyduğunda telefonu kapatmaya hazırıldı. "Ne yapıyorsun?"

Kim olduğunu sormasına gerek yoktu, bu iyiye işaretti. "Şey. Ben taşınyorum."

"Ne zaman?"

"Bu gece bir arkadaşşımda kalıyorum. Jack çoğunlukla eğleniyor gibi görünüyor," dedi. "Belki de bir tür evreden geçtiğimi düşünüyordur. Bu beni gerçekten sinirlendiriyor."

"Bir şeyler atıştırmak ve konuşmak isterseniz, sizinle yarı yolda buluşurum."

"Tanrım, Lucas, yarın görüşebilir miyiz?" diye sordu. "Bugün gerçekten çok yoğunum. Kızımın ilk komünyon resimlerini paketledim."

"Tamam, tamam. Bana söyleme. Cep telefonum sende mi?"

"Hiç cevap vermiyorsun."

"Artık kalıcı olarak açık, en azından Alie'e olayı süresince."

"Seni arayacağım."

Üç kadın üzerinde kötü emelleri vardı, onları nasıl idare edebileceği konusunda endişeliydi ... ve bir türlü randevu alamıyordu. "Seni her zaman Saks'a götürürler," dedi ofisinin duvarlarına.

Onu Saks'a götürdüler. Bir sürü şey için. "Lucas, nasılsın? .." dedi özel mağaza satıcısı. "Senin için bir şeyimiz *var*. Saklıyordum. İtalya'dan iki yeni kumaş, yün olduklarına inanamayacaksın."

Saks'ta iki saat geçirmiş ve üç bin dolarlık bir çek yazmış. Uydurmanın yarısında Olson'ı takip eden polislerden bir telefon aldı.

"Bir konseptimiz var," dedi polis.

"İlgileniyorum."

"Olson'ı moteline geri götürdük. Bu gece Batı St. Paul'de vaaz verecek. Southview Country Club'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"O civarda bir kilisede olacak. Aslında yaptığı turdan çıktı ve kilisenin otoparkına girdi, sanki sadece nerede olduğunu bulmaya çalışıyormuş gibi. Sonra tekrar sürmeye devam etti ve sonunda buraya, motele geldi. "Ya bir şeylerin zamanlamasını yapıyorsa?" diye düşündük.

"Huh."

"Evet, öyle. Düşündüğünüzde, Batı St. Paul ve Spooner'ın Highland Park'taki yeri, onları birbirine bağlamazsınız, ancak bir haritaya bakarsanız, uzak değil - yaklaşık altı mil ve bunun çoğu eyaletler arası. Gidiş dönüşü on beş dakikadan az bir sürede yapabilir. Ya o garip vaazını verir, sonra papaza ya da her kimse ona biraz yalnız kalması gerektiğini söylerse -ya da böyle bir şey düşünürse- arabasına gider, Highland Park'a koşar, Spooner'ı harcar, geri döner ve işte oradadır: kilisede olduğunu söyleyen tüm o tanıklar."

"Kulağa Hollywood gibi geliyor."

"Evet, bizim konseptimiz bu."

"Onun konsepti de olabilir. Bu gece Spooner'a kaç adamımız var?"

"İki ya da dört."

"Dört olduğundan emin olacağım. Olson konusunda başka yardıma ihtiyacın var mı?" Lucas sordu.

"Eğer kiliseye giderse, bir süreliğine bir araba daha kullanabiliriz."

"Pekala, bana bir radyo getir, ben de gelip seninle oturayım. Ben bir şey yapmıyorum."

Öğleden sonrasının geri kalanını şehirde dolaşarak geçirdi; saçını kestirdi, bir oyun mağazasına, üç bara ve bir satıcının kendisine Steyr marka 2.600 dolarlık bir Scout tüfeği satmaya çalıştığı bir silah dükkanına uğradı.

Lucas tüfeğe bakarak, "Paramı geri alabilmem için bin üç yüz kiloluk bir geyik vurmam gerekir," dedi. "Toynak üzerindeyken bu iki bin kiloluk bir ak kuyrukluydız. Bu bir Chevy pikap büyüklüğünde bir beyazkuyruk."

Satıcı, "Sorun geyik değil, makinelerin estetiği," dedi. Satıcı, silah satışına başlamak için İngilizce öğretmenliği işini bırakmıştı. "Şu parçaya bakın. "

"Sürgü kolu garip," dedi Lucas. "Alman malı."

"Bu çok garip."

"Bir dakikalığına sürgüyü unut, bak--"

"Dürbün neden en uçta?"

"Sana nedenini söyleyeyim." Satıcı pencereden dışarıyı işaret etti. "Sokağın karşısındaki bir şeye doğru salla. İki gözünü de açık tut ve sonra sağ gözün dürbünden baksın."

Lucas savurdu. "Vay canına. . . bu çok güzel. Baktığın yere ateş ediyorsun."

"Öyle olmasını istemediler ama bu mükemmel bir Kuzey Ormanları geyik tüfeği. Daha iyisi hiç olmadı."

"Kalibre çok küçük."

"Bir .308 çok mu küçük? Tuhaf bir şey mi içiyordun? A .308 kesinlikle--"

"İki bin kiloluk bir geyik için değil. Sürgü kolu da bir garip." "Düşündüğüm gibi bir sanatçı değilmişsin Davenport," dedi satıcı. dedi. "Hayal kırıklığımı zar zor bastırabiliyorum."

Saat altıda Batı St Paul'e doğru yola çıktı, kilisenin yerini tespit etti, sonra bir et lokantasında yemek yedi ve yedi buçuktan biraz önce kiliseye geri döndü. Gözetleme polislerinden biriyle, istihbarattan bir adamla bağlantı kurdu ve bir telsiz ve bir dürbün aldı. Polis, "Bundan bıkmaya başladım," dedi.

"Belki bir şeyler patlar," dedi Lucas. "Beni nerede istiyorsun?"

"Şu tepeyi görüyor musun? Oraya giderseniz, arka bahçeleri doğrudan otoparka bakan bir dizi ev var. Oraya çıkıp evde birini bulabilir ve onu biraz kandırabilirsen--"

"Hangi arabanın Olson'a ait olduğunu nasıl bileceğim?"

"Hazır olduğunuzda bizi arayın, Olson geldiğinde ve içerideyken arabasına doğru yürüyeceğim ve size bir el feneri tutacağım. Kilisenin içinde Olson'ı izleyen birileri olacak. Biz farkına varmadan bir yolunu bulup kaçmasından endişe ediyoruz. Ya da belki Burnt River'daki arkadaşlarından biri başka bir arabayı buraya bırakmıştır."

"Pekâlâ. Ben hazırlarım."

LUCAS ışıkları yanan bir ev buldu, kimliğini gösterdi ve verandada oturmak için izin aldı. Ev sahibi çim barakadan perdeli bir katlanır sandalye çıkardı ve ona verdi.

Olson biraz erken davranarak yola çıkmıştı bile. Vaaz vereceği yere yirmi dakika önce varmıştı; istihbarat polisi onun için arabayı ayarladı ve Lucas beklemeye koyuldu. Radyodan birkaç dakikada bir ses geliyordu: Olson vaaz vermeye başladığında, diğer arabalar gelip gittiğinde ve ara sıra hayatla ilgili gözlemler yapıldığında.

İki arabada dört kişi Spooner'ın evindeydi, önden ve arkadan izliyorlardı ve zaman zaman tartıyorlardı. Spooner evdeydi ama ön perdeler çekiliydi. Sonra Spooner'ın garajının ışıkları yandı ve bir dakika sonra Spooner arabasıyla geri döndü. Onu izleyen insanlar telaşlandı. Spooner beş blok ötedeki SuperAmerica'ya gitti, bir şeyler aldı, yarım blok ötedeki Blockbuster Video'ya yürüdü, bir film kiraladı ve eve döndü. Garaj kapısı kapandı. İzleyiciler yerleşti.

Radyodaki adam dedi ki, "Olson coşuyor. Kalabalık onunla birlikte coşuyor."

Bir dakika sonra: "Kuzey tarafından gelen bir adam var, köpeğini gezdiriyor."

"Yakaladım onu."

Sonra Spooner'ı izleyen polislerden biri şöyle dedi: "Spooners az önce gömleğiyle dışarı çıktı. Çatısına bakıyor. O da ne? SPOONER DÜŞTÜ, SPOONER DÜŞTÜ. LANET OLSUN, DAVE, DAVE. Do görüyorsunuz ..."

Ve onları kaybettiler; ve sonra geri döndüler. "BATI BATI BATI. İSA GERİ GİT. HAYIR, GERİ DÖN. İSA EMS'İ BURAYA GETİR. EMS'İ GETİR."

Lucas evin etrafında koşturup arabasına biniyordu.

Yolun her adımında insanların radyodaki çığlıklarını duyabiliyordu. Bir dakika içinde Mendota Yolu'ndaydı, iki dakika içinde Robert Caddesi'ndeydi, sonra 110'daydı ve kimseyi öldürmeden olabildiğince hızlı ilerliyordu, arabaların yanından geçiyordu, trafiğin içinden geçiyordu, bir otoyol devriyesine çarpmamak için dua ediyordu, koşuyordu ve her zaman radyodaki trafik daha da tizleşiyordu: "TANRIM, ONU KAYBEDİYORUZ. ONU KAYBEDİYORUZ. BİRİNİN YARDIMINA İHTİYACIMIZ VAR..."

Lucas I-35'e girip kuzeye yöneldi ve aradı, "Geliyorum. Eğer bir kaçağın varsa, bana ne tarafa gideceğimi söyle."

Sonra bir polis, geri geliyor: "Bilmiyoruz. Bilmiyoruz." "Onu kaybettiğinizi söylediğinizi sanıyordum."

"Spooners, Spooners, Spooners'ı kaybediyoruz."

"Tetikçi nerede, tetikçi nerede?"

"Bilmiyorum, dostum, bilmiyorum, onu hiç görmedik. Dave, nerede Sen misin? Dave, batıya gittin mi?" Sonra Dave: "Batıya gittim, dostum, ama hiçbir şey görmüyorum, hareket eden hiçbir şey yok. Lucas, eğer geliyorsan Yedinci Cadde rampasına çık ve flaşörlerini yak, bakalım kaçan var mı?"

Lucas düşündü: Gitmiş. Eğer rampaları kapatmışlarsa, tetikçi gitmişti.

Ve öyleydi.

Spooners evinin ön bahçesinde, karısı başında çığlık atarken ve iki polis elleriyle kanı durdurmaya çalışırken öldü. Göğüs kafesinin 5 santim solundan 44'lük bir Magnum mermisi aldı.

. dakika için ölmek, ama o yapmadı Biliyorum o. Bunun dışında için Teknik olarak, kurşun isabet ettiğinde ölmüştü.

LESTER cesedin götürölüşünü görmek için tam zamanında Minneapolis'ten geldi. Lucas'la birlikte Spooner'ların bahçesinde durup Ramsey County adli tabibinin çalışmasını izlediler ve Lester, "Boku yemiş olabiliriz. Kişisel olarak yani. Basın tarafından gafil avlanmaması için gidip Rose Marie'yle konuşmalıyız."

"Biliyorum," dedi Lucas. "Bunu yapmadan önce Olson'ın işini bitirmeliyiz. St. Paul'e ne yaptığımızı anlatmalı, Spooner'ın gazetelerini ve bilgisayarlarını almalarını ve kasalarını kapatmalarını sağlamalıyız -yarın erkenden birilerini gönderip birkaç saatlik mesafedeki tüm bankalara kasalar hakkında bilgi vermeli ve belki de evi için arama emri çıkartıp anahtarlarını almalıyız."

"Tanrım, Lucas, onu öldürtmüşüz ve sonra da karısına zulmediyormuşuz gibi görünecek," dedi Lester.

"Kocasını öldürdüğümüz için bizi asarlarsa karısına zulmetmek pek bir şey değıştirmez," dedi Lucas. "Ama eğer Spooner kirli biriye, o zaman her şeyden kurtulabiliriz. Onun peşinden sert bir şekilde gitmeliyiz."

"Ah, dostum ..." Lester sarsılmıştı. Hâlâ yerde duran ve şimdi bir muşambanın altında olan cesede dönüp duruyordu.

"Dinle, bu sen değilsin," dedi Lucas. "Bu benim. Olson'a bahşış veren benim. Sadece iki olasılık var: Olson katili ihbar etti.

-Katili o yönetiyor ya da katili Spooner'ın üzerine başka biri saldı. Spooner'ın adını başkasının sızdırdığını sanmıyorum, Olson olmalı."

"Peki ne yapacağız?"

"Ben gidip Rose Marie ile konuşacağım. Sen bu işe karışma. Senin adını anmayacağım. Sadece senden Spooner'a birkaç kişiyi yerleştirmeni istediğimi söyleyeceğim. Gerçekten de öyle oldu."

Lester, "Ancak ben de buna uydum," dedi.

"Saçmalık. Bunu yapmadan önce sana sormadım. Sonrasında ne yapacaktın? Olson'a ismi unutmasını mı söyleyeyim? Ve sen sadece yardım ediyordun

Rose Marie'yi koru." "Ah,
dostum ..."

"Sıkı dur," dedi Lucas. Telefona sarıldı ve Del'i arayıp ona bilgi verdi. "Ben Olson'ı sallamaya gidiyorum, sen de gelmek istersen."

"Seninle buluşacağım," dedi Del. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Moteline döndüğünde kilisedeki adamlara bizi aramalarını söyleyeceğim. Onu yalnız yakalamak istiyoruz."

BİR ST. PAUL polisi sokağın karşısında, Spooner'ın evinin arka bahçesinde bir şeyler bağıırıyordu ve iki St. Paul sivil polisi ona doğru koşuyordu. "Bir şeyler oluyor," dedi Lester.

Lucas telefonu kapatıp telsizi açtı ve Olson'ı izleyen polisleri aradı. "Bana motele ne zaman döneceğini söyle. O tarafa yöneldiği anda."

"Tamamdır, Şef."

Telefona geri dönmüş, Jael'i izleyen polisleri arıyordu: "Biri geliyor olabilir. Onu pencerelerden uzak tutun, kapılardan uzak tutun. Hareket eden bir şey olursa vurun."

O ve Lester caddenin karşısına yürüdüler. St. Paul sivil polislerinden biri "Bir mermi bulduk." dedi.

"Ne tür?"

Onu bulan devriye polislerinden biri "Kırk dört Mag." dedi.

"Bir tüfekte ateş ediyor," dedi Lucas. "Eminim Ruger karabinalarından biridir. Kovan fırladı ve bunu bulamadı."

"Bu bize ne anlatıyor?" Lester sordu.

"Biliyorsam ne olayım," dedi Lucas.

Lucas Rose Marie'yi aradı. "Bir sorunum var. Gelip görmem gerek. sen."

"Ne oldu?"

"Seni görmeye geleceğim," dedi Lucas.

ROSE MARIE, Minneapolis'in güney yakasında, Spooner'a arabayla on beş dakika uzaklıkta, rahat bir mahallede yaşıyordu. Lucas ne söyleyeceğini düşünmüyordu ama ne olursa olsun Lester'ı ve diğer polisleri korumak zorundaydı. Lucas geldiğinde Rose Marie'nin kocası ailenin cocker spaniel cinsi köpeğıyle kapıdan çıkmak üzereydi. "Başka bir cinayet olmadığı sürece," dedi nazikçe.

"Moralini bozmaktan nefret ediyorum," dedi Lucas ona acımasızca. "Ah, oğlum. Burada, şehirde mi?"

"St. Paul'de."

"Bu küçük bir mola."

ROSE MARIE kitap okuyordu. Lucas ön kapıdan içeri girip "Alo?" diye seslendiğinde elindeki kitabı yere düşürdü.

"Lucas. Neler oluyor?"

"William Spooner vurularak öldürüldü. Yarım saat önce, St. Paul."

"Aman Tanrım." Dehşete düşmüştü.

"Durum bundan daha kötü," dedi. Hikâyeyi olabildiğince düz bir şekilde anlattı. Kadın yüz ifadesinde pek bir değişiklik olmadan dinledi ve adam bitirdiğinde, "Bir dakika düşüneyim," dedi. Tam bir dakika düşündükten sonra, "Belediye başkanıyla konuşmamız gerekecek. Bunu öğleden sonraya erteleyebilirim."

"Sonra ne olacak?"

"Bilemiyorum. Yıllar boyunca birçok insanın kıcını kurtardın ama bu zor olabilir. Özellikle de Spooner'ı Rodriguez ve diğerlerini öldüren adam olarak gösteremezsek."

"Sesin düşündüğüm kadar sinirli gelmiyor," dedi Lucas.

"Şey ..." Omuz silkti. "Ben değilim. Ne yaptığınızı biliyorum. Gerçek şu ki, Spooner'ın adı er ya da geç sızacaktı, sadece

Rodriguez'inki gibi ve aynı muff-diving olayı gibi. Bu şekilde onu kontrol ettik."

"Onu kontrol ettim," dedi Lucas. "Bence hasar kontrolü amacıyla vurguyu benim üzerimde tutmalıyız. Özellikle de başka birinin zarar görmesini istemem."

Başını iki yana salladı. "Sanırım sadece sen ve ben varız - eğer seni asarlarsa, departmanı kontrol etmediğim için beni de yakalarlar."

"Bu da saçmalık."

"Bu politika," dedi. "Her neyse, bunu öğle yemeğinden sonraya erteleyebilirim. Olson'la el sıkışmak istediğini söylüyorsun. Git yap o zaman. Ben St. Paul şefini harekete geçireceğim ve Bayan Spooner hakkında birkaç tutuklama emri çıkaracağım, Tanrı yardımcısı olsun. Öğlene ya da saat bire kadar bir şeyler yapabilirsek, belediye başkanı bizi köpeklere atmadan önce iki kez düşünecektir."

"Eğer gerçekten birisini bulursak, eğer bir av başlatırsak, gerçek bir isimle ..."

"O zaman suçları çözdük demektir. Özellikle de Spooner'a karşı dava açabilirsek. O zaman suçları çözmüş oluruz ve her şey tartışmalı hale gelir."

Lucas saatine baktı. "On beş saat."

ROSE Marie'nin evinden geldiğinden daha iyi bir ruh haliyle ayrılmıştı ama Spooner'ın adını sızdırması geçmişe bakıldığında affedilmeyecek kadar aptalca görünüyordu. Öte yandan, eğer işe yarasaydı, çok zekice görünecekti: Waterloon'daki Napolyon gibi - kıl payı yenilmişti ama yenilmişti.

Kilisedeki polisler aradı. Olson 494'te batıya doğru ilerliyor, moteline doğru dönüyordu. Lucas aceleyle Del'in evine gidip onu aldı ve Spooner'ın oyununu ona anlattı. "Yani şimdi ne olduğunu bilen dört kişiden biri sensin," dedi.

"İşe yaramalıydı," dedi Del.

"Kafamızda yanlış bir konsept vardı," dedi Lucas. "Katilin Plain'e yaptığı gibi yakın mesafeden yaklaştığını düşündük ve bam!"

Bir tabanca. Ama Plain'e yakındı çünkü yakın olmak zorundaydı. Bir binanın içindeydi. Lanet bir tüfek, dostum. 30-06'lık bir mermi bulsaydık, Spooner'ın etrafını iki blok genişliğinde bir ağla çevirirdim. Ama 44'lük? Tabanca olduğunu düşündüm."

"Biz de öyle," dedi Del. "Matrix binasındaki o hatunun neden--"

"Evet, Doğulu piliç."

"-- neden tüfeği görmedi. Eğer oysa?"

"Bu küçük bir silah dostum. Topallayarak yürümek istiyorsan pantolonunun paçasına koyabilirsin."

Del pencereden dışarı, karanlığa bakarak d ü ş ü n d ü . Sonra: "Spooners'ın dışarı çıkmasını nasıl sağladı?"

"Bunu ben sormadım," dedi Lucas. "Gözetleyen adamlar dışarı çıkıp bacasına baktığını söylediler. Telefonun yanında mı?"

"Evet."

"St. Paul'u ara. Bak bakalım Spooner telefona cevap vermiş mi?"

St. Paul zaten çalışıyordu. Paul polisleri, Spooner'ın bir telefon aldığını, bunun da Spooner'ın bacasında yangın çıkmış olabileceğini söyleyen bir komşudan geldiğini söyledi. Karısı, Spooner'ın bakmak için dışarı koştuğunu söyledi. St. Paul arayan numaranın izini sürüyordu.

"Bu ilginç olabilir," dedi Lucas.

Del, "Ankesörlü telefondan geldiğini söyleyen bir dolar var," dedi.

OLSON ONLARDAN on dakika önce motele varmıştı. Lucas ve Del gözetleme polisleriyle birlikte kayıt yaptırdıktan sonra Olson'ın odasına çıktılar. Lucas, "Koridorun sonunda, gözden uzakta olmanızı istiyorum," dedi. "Sert gireceğim. Eğer araya girmeni istersem seni cep telefonundan ararım ve sanki şehir merkezini arıyormuşum gibi son durumu sorarım. Bana bir dakika ver, sonra gelip kapıyı çal."

"Nasıl içeri girebilirim?"

"Yumuşak. Birinin ona biraz sempati göstermesine ihtiyacı olabilir."

DEL görüş alanının dışında kaldı. Lucas kapıyı çaldı, bir erkek sesinin "Bir dakika," dediğini duydu ve bir dakika sonra Olson kemerini bağlayarak kapıya geldi. Gizlilik zincirinin arkasından dışarı baktı, kaşlarını çattı ve "Şef Davenport?" dedi.

"Konuşmamız gerek," dedi Lucas.

"Elbette." Olson zinciri kaydırarak çıkardı ve Lucas sertçe içeri girdi, Olson'ın tepki vermesine fırsat vermeden elini göğsüne koydu ve onu yatağa doğru itti. Olson yatağın üzerine düştü ve Lucas kapıyı tekmeleyerek kapattı ve bağırdı, "Bunu nasıl yaptın? Kiminle çalışıyorsun?"

Olson gözlerini kocaman açarak doğrulmaya çalıştı ama Lucas bacaklarına yapışıp 45'liğini kılıfından çıkardı ve yanında tuttu. "Ne.

... ne ..."

"Bana bu saçmalıkları anlatma," dedi Lucas. "Ona tuzak kurdun, tuzak kurduğunu biliyorsun. Kendi aileni öldürttün ve bu saçmalıkları duymak istemiyorum."

"Ne ... ne ..."

Lucas derin bir nefes aldı. "Bir adama Bill Spooner'dan bahsettim. Bir kişiye. Sana. Yani bu gece Bill Spooner kendi bahçesinde, karısının gözleri önünde vurularak öldürüldü. Soğukkanlı bir cinayet. Bir tüfekte vuruldu."

"Yok, ben . . . Oh, hayır. Hayır, hayır," diye kekeleydi Olson. "Söyledim, söyledim, söyledim, oh hayır. Dört kişiye söyledim. Dört kişiye söyledim, Tanrım, dört kişiye söyledim."

"Kim?"

Ama soru kapının çalınmasıyla sona erdi. Del ziyaretçileri durdurmalıydı. Lucas geri çekildi, kapıyı açtı ve baktı. Del koridorda duruyordu. "Bir şey çıktı," dedi. Lucas'ın yanından geçip şimdi yatakta doğrulmakta olan Olson'a baktı. Lucas geri çekildi ve Del, "Ona Spooner'dan bahsettin mi?" diye sordu.

"Evet."

Del Olson'a baktı. "Spooner, bacasında yangın çıktığını söyleyen biri tarafından ön bahçesine çekilmiş. St. Paul polisi telefon konuşmasının izini sürdü. Telefon annenin üzerine kayıtlı bir cep telefonundan gelmiş."

"Ne?"

"Annene," diye tekrarladı Del.

Olson Lucas'tan Del'e baktı. "Tanrım, özür dilerim," dedi. "Kendi telefonu olduğunu bilmiyordum."

"Senin bununla hiçbir ilgin yok," dedi Lucas kuşkuyla.

"Dört kişiye söyledim," dedi Olson. "Cuma akşamı yemekte. Benton'lara ve Packard'lara söyledim."

"Şimdi neredeler?"

"Hafta sonu için evlerine döndüler," dedi Olson. "Burnt River ne kadar uzakta?" Lucas sordu.

"Beş saat. Arabayla."

"Telefon numaraları sende var mı?" Lucas sordu. "Evet.

Tabii ki."

"Onları aramanı istiyorum," dedi Lucas. "Eğer biri cevap verirse, mesela Bayan Benton, kocasını sormanızı istiyorum. Bay Benton cevap verirse, eşiyle konuşmak için bir neden bulmanızı istiyorum. Size yardım ettikleri için onlara teşekkür edin."

"Onlara ihanet ediyormuşum gibi hissederdim,"

dedi Olson. "Ama onlar evdeyse sen olmayacaksın," dedi Lucas. "Bileceğim--"

Del, "İnsanlar ölüyor," dedi.

Olson aramaları motel telefonundan yapmış, Lucas da dahili hattan dinlemiş. Her iki çift de evdeydi. Olson, "Onlar olamaz," dedi.

"Sadece dört kişiye söyledin," dedi Lucas.

"Sadece o dördü. Onlar gitmeden önce caddenin karşısındaki Perkins'e yürüdük ve birlikte yemek yedik. Cuma günü hava karardıktan hemen sonra."

Lucas bir an için düşündü. Burnt River, Burnt River. Ya bu işi tamamen yanlış yapıyorlarsa? Ya da yarı yarıya yanlış? Derin, eski bir bağ ama aile değil. Onu eski günlerden beri tanıyan biri... Telefonu kaldırıp Lane'i aradı. "Şu uydurduğun soyağacı var ya? Alie'e'yi beyzbol sahasında çivileyen adam kimdi?"

Lane, "Bana bir dakika ver, maçı izliyorum," dedi. Bir dakika sonra geri döndü. "Louis Friar," dedi. "Oradaki insanlar ona Rahip diyor ama o nedenini bilmiyor."

"Teşekkürler. Ben kaçıyorum. Yarın konuşuruz," dedi Lucas. Tekrar Olson'a döndü. "Louis Friar kim?"

"Burnt River'da bir adam."

"Benton'lar ya da Packard'lar onu tanıyor olabilir mi?" Lucas sordu.

"Evet. Özellikle ailesi. Louie'nin ailesi, benim ailem, Benton'lar, Packard'lar ve birkaç aile daha, hepimiz aynı sosyal çevredeyiz. Kart oynarız falan."

"Bir zamanlar Alie'e ile cinsel bir ilişkisi vardı." "Bu sadece bir söylenti."

"Burnt River'daki herkes buna inanıyor. Hepsi bunun olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Evet, biliyorum," dedi Olson.

"Sizce ona karşı korumacı bir tavır takınmış olabilir mi? Sence o--"

"Hayır, hayır. O sadece bir adam. Çim servisi var. Tatil köylerine falan gidiyor ve peyzaj bakımı yapıyor."

"Bekar erkek mi?" Del sordu.

"Evet."

"Geyik avcısı mı?"

"Muhtemelen. Onu o kadar iyi tanımıyorum. Okulda benden birkaç yıl gerideydi."

Lucas tekrar telefona sarıldı ve Rose Marie'yi aradı. "Havaalanını ara, büyük helikoptere yetki ver. H e m e n Burnt River'a gitmeliyiz,

Bu gece. Üçümüz."

"On beş saati çıkarabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Parmaklarımı çapraz tutuyorum," dedi Lucas.

"Havaalanına git. Ben seni ararım."

LUCAS'A sabahın üçü gibi geliyordu, sanki sonsuza kadar ayaktaymış gibi. -Ama helikopter saat ondan birkaç dakika önce havalanmış, Lucas, Del ve Olson da arkaya binmişlerdi. Metro bölgesinden ayrılmadan önce Lucas Howell County şerif departmanını aradı, şerife bağlandı ve ona kısa bir özet geçti. Burnt River'a en yakın olan Sheridan havaalanında onları bir şerif arabasının karşılayıp karşılayamayacağını sordu. Şerif birkaç araba göndereceğini ve kendisinin de geleceğini söyledi. "Biraz ilginç," dedi.

Uçuş bir saatten biraz fazla sürdü. Lucas etkilenmemişti. Sabit kanatlı uçaklar onu korkuturdu; beklenmedik bir anda düştüklerinde içindeki insanlar posta pulu büyüklüğünde et parçalarına dönüşürdü. Helikopterdeyse her zaman bir şansınız vardı.

Şehirlerde gökyüzü çoğunlukla bulutluydu ama Sheridan'a, Lucas'ın bir hafta önce kulübesinden izlediği yıldızlar kadar parlak, kristal gibi bir gökyüzünün altında indiler. Onları ışık rafları olan iki Ford Explorer karşıladı. Şerif ve iki yardımcısı el sıkışmak için araçtan indiler ve şerif, "Önce kimi bulmak istiyoruz? Şu Friar denen adamı mı?"

"Evet," dedi Lucas. "Etrafta değilse ailesiyle konuşmak ve evine bir göz atmak isteyeceğiz, Alie'e'yle ilişkisi olabileceğine dair bir işaret var mı diye."

Şerif, "Etrafa bakma dürtüsünden başka bir şeyiniz yoksa arama izni almakta zorlanabilirsiniz," dedi. Kare omuzlu, kare yüzlü, fırça bıyıklı bir adamdı. Kar yağmasına rağmen kot pantolon ve kovboy çizmeleri giyiyordu. "Yargıçlarımız o kadar da işbirlikçi değiller."

Lucas, "Bu gece vurulan adam hakkında polis departmanı dışında bilgisi olan kişi sayısını azalttık," dedi. "Tam olarak beş kişi vardı. Buna Bay Olson da dahil -ki bu gece nerede olduğunu biliyoruz- ve iki Burnt River çifti de burada, evlerinde. Ama eğer Friar burada değilse -ki olamaz, eğer bu gece vurulma olayına karıştıysa, kendi helikopteri olmadığı sürece

-O zaman Biz düşünmek o değer bakıyor at. Obir kez vardı a Alie'e ile cinsel ilişki."

"Tamam, artık adamı tanıyorum," dedi yardımcılardan biri. "Eğer Alie'e'yi enseleyen adam oysa. Ona Peder diyorlar."

Şerif yardımcısına "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sence bunu yapabilir mi?"

"Bildiğim kadarıyla, o sadece iyi bir çocuk," dedi şerif yardımcısı. "Yıllar içinde birkaç kez alkollü araç kullanmış olabilir. Ciddi bir şey değil."

"Peki ya ailesi ona Spooner'dan bahsettiklerini söylerse?" Lucas sordu.

Şerif, "Bunun için arama emri çıkarttırabilirim," dedi. "Özellikle de Alie'e olduğu için."

"Öyleyse gidelim," dedi Lucas.

DEL VE LUCAS şerifin kamyonetinin arkasına, Olson ise diğer iki şerif yardımcısının yanına bindi. İçeri girdikten sonra Del şerife, "Adamlarınıza Olson'a göz kulak olmalarını söyledim," dedi. "Henüz ormandan tam olarak çıkmadı."

"Bunu yapabilirler," dedi şerif. Cebinden bir cep telefonu çıkardı, açtı, arama listesini gözden geçirdi ve bir düğmeye bastı. Bir dakika sonra, "Hey, Carl, benim, Friar'la ilgili bir şey bulabildin mi? Aldın mı? Ne zaman? McLeod'da mı? Uh-huh. Hı-hı. Tamam, o zaman o tarafa gidiyoruz."

Telefonu kapattı ve Lucas'a baktı. "Bir yolculuğu boşa harcamış olabilirsin. Burnt River kasabası polisi, Yer-In-And-Out Mağazası'nda karşılaştığı bir adamın Friar'ı göl kenarındaki McLeod's Tavern'de bazı arkadaşlarıyla bilardo oynarken gördüğünü söyledi. Yarım saat önce oradaymışlar."

"Lanet olsun," dedi Lucas.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" diye sordu şerif.

"Buradayız, onunla konuşalım," dedi Lucas. "O zaman gidip Benton'ları ve Packard'ları uyandırabilir ve ne diyeceklerini öğrenebiliriz. Buradan çıkmalıydı, bir yerlerden çıkmalıydı."

Olson'dan, Benton'lardan ya da Packard'lardan." Ama artık bundan emin değildi; ya bu bir departman sızıntısıysa? Ya da Olson yalan söylüyorsa ve başka bir adamı, müritlerinden birini yönetiyorsa? Belki de Olson'ın İsa olduğunu düşünen birini?

Şerif, "Sen nasıl istersen," dedi. Diğer arabayı çağırdı ve McLeod'un evine doğru gittiler.

MCLEOD'S göl kenarındaki diğer beş yüz meyhaneye tıpatıp benziyordu: karla kaplı park yeri ve kenarlarında sürülmüş kar yığınları; sahte koyu kahverengi kütük kabin tasarımı; ön taraftaki saçakların altında küçük pencereler; kapıda bir Noel çelengi; göl kenarında kar arabası park yeri. "Şehirlerde henüz hiç kar yok," dedi Lucas arabayı çekerken.

Şerif, "Çünkü pratikte Miami'de yaşıyorsunuz," dedi.

Del, Lucas'a, "Sanırım ofisin dışındaki palmiye ağaçlarının sebebi de bu," dedi.

Hepsi içeri girdiğinde bardaki konuşmalar kesildi; Lucas başların döndüğünü hissedebiliyordu. Barbekü dumanının arasından geçerek oyun odasına doğru ilerlediler. Peder'i tanıyan şerif yardımcısı, "Kırmızı gömlekli olan bu," dedi.

Louis Friar onların geldiğini gördüğünde beşli topa odaklanmıştı. Ayağa kalktı, ıstakasını yere vurdu ve "İyi akşamlar Şerif" dedi. Şaşkın görünüyordu, sonra Olson'ı gördü ve "Merhaba Tom. Alie'e için üzgünüm, Tanrım--"

Şerif, "Buraya gelip bizimle biraz konuşabilir misiniz?" dedi.

"Elbette... Ne yaptım?" Friar ıstakasını bir arkadaşına uzattı.

"Görünüşe göre bir şey yok. Ama konuşmamız gerek," dedi şerif.

Bardan uzakta bir köşeye geçtiler ve Lucas hemen Friar'a sorunu anlattı. "Evet, bizimkiler söyledi," dedi. "Yani sana adamın adını bu gece söyleyemedim ama cuma gecesi ve dün bütün gün söyleyebilirdim. Spooner, değil mi? Bankacı."

"Kimseye söyledin mi?" Lucas sordu.

"Tabii, şuradaki adamlar."

Hepsi dönüp Friar'ın birlikte bilardo oynadığı üç adama baktı. "Onlara ne zaman söyledin?"

"Cuma gecesi sanırım. Bizimkiler saat on gibi eve geldiler ve kar yağmaya başladı. Orada arabalarının yolunu açıyordum ve bana söylediler. Daha sonra birkaç bira içmek için buraya geldim. . . . Birkaç kişiye söyledim."

"Sence ... birilerine söylemiş olabilirler mi?" Lucas sordu.

"Bak," dedi Friar. "Burnt River'da bu adamın adını şimdiye kadar duymamış birileri olduğunu sanmıyorum. Benton'lar bizimkilere söylemiş, bizimkiler de muhtemelen birkaç arkadaşına daha söylemiştir ve sanırım Benton'lar daha fazlasına söylemiştir. Herkes Alie'e'ye ne olduğuyla ilgileniyor, o buradan gelmiş ya da gelecek en ünlü kişi. Tüm ilçede ya da belki de civardaki tüm ilçelerde yüzü bir dergide çıkan tek kişi o."

"Lanet olsun," dedi Lucas.

Şerif bilardo masasının etrafındaki üç adama el salladı. "Çocuklar, bir dakikalığına buraya gelebilir misiniz?" Etraflarında kümелendiklerinde, "Bilmek istiyoruz, Alie'e davasının şüphelisi olan bu bankacı adam hakkında Louie'den başka birinden bir şey duydunuz mu? Kimsenin başı derde girmeyecek, sadece isminin ne kadar yayıldığını bilmemiz gerekiyor."

İkisi bu ismi ilettiğini itiraf etti; üç kişiden ikisi bu ismi Cumartesi ya da Pazar günü bir sohbet sırasında duymuştu.

"Yani herkes biliyor," dedi Lucas.

"Millet," dedi yeşil gömlekli bir adam. "Ne oldu ki? Biri şu pisliği vursun mu?"

Lucas ona baktı. "Aynen öyle. Biri o pisliği vurmuş."

"Gerçekten mi?" Ayrıntı istiyorlardı. Lucas başını salladı ve "Dostum, asıl soru şu, şehirde böyle bir şey yapabilecek biri var mı?" dedi.

Altın rengi flanel gömlekli bir adam "Neyle vuruldu?" diye sordu.

"Bir tüfek olduğunu düşünüyoruz. Ateş eden kişi elli metre kadar uzaktaydı ve onu göğsünden vurdu."

"Tfekte pek de iyi bir atış sayılmaz," dedi mavi flanel gömlekli biri. "Ben olsam boynundan vururdum."

Friar, "Her zaman boynundan vurmaya çalışıyorsun ve bir dahaki sefere bir geyikle döndüğünde dede olmayı bekliyorum," dedi.

"44 Mag değildi, değil mi?" diye sordu altın gömlekli. Lucas ve Del ona odaklandılar. "Ne?" "44 Mag?"

"Evet, yleydi," dedi Lucas. Hepsi altın gömleğe baktı. "Kimde 44'lk var?"

Altın gömlek yutkundu, arkadaşlarına baktı. "Kim olduğunu biliyor musunuz? Bu o Martin Scott denen ahmak."

Friar alnını tokatladı. "Lanet olsun Steve." Lucas'a baktı. "Martin Scott'tı."

"Kim o?"

"Howell County'de Coca-Cola kamyon şoförlüğü yapıyor," dedi altın gömlekli. "44 Mag, Ruger kullanıyor ve Alie'e'ye karşı hep bir şeyler hissetmiştir. Yani, kötü. Ailesi için bedava çalışıyor, bahçelerini biçiyor, kar kryor fa la n , çünkü kız geri döndüğünde onunla takılmasına izin vereceklerini düşünüyor."

"Kızın göğüslerini bir kez gördüğünü söylüyor, havuzdayken," dedi yeşil gömlekli. "Ona yalancı herif dedim, Howell County'de Rahip dışında hiç kimsenin onun göğüslerini görmediğini söyledim ve o da bir kereden başka görmemiş. Ama Martin onları gördüğünü söyledi."

"şimdiye kadar onları sadece yaklaşık altmış altı milyar insan gördü," dedi altın gömlekli, sonra Olson'ı hatırladı ve yutkunarak, "Tanrım, zr dilerim Tom," dedi.

"Delinin teki. Kendini Coca-Cola ordusunda sanıyor, günün yirmi dört saati Coca-Cola üniformasıyla dolaşıyor," dedi mavi gömlekli.

"Evet, ama ne var biliyor musun?" dedi yeşil gömlekli. "O olamaz." "Tam bir pisliksin. O olmalı," dedi Friar.

"Hayır. Çünkü, tahmin et ne oldu?" Yeşil gömlekli kollarını kavuşturdu.

Lucas ısırdı. "Ne?"

"Çünkü bu insanların birçoğu Pazartesi günü vuruldu.
Bugün Pazartesi değil miydi?"

Lucas düşünmek zorundaydı: Bin yıl önceymiş gibi geliyordu. Ama Marcy pazartesi öğleden sonra vurulmuştu ve diğerleri de. "Evet," dedi. "Pazartesi."

Yeşil gömlekli arkadaşlarına baktı. "Martin pazartesi günleri çalışıyor."

"Ah, evet," dedi Friar.

"Ve o sazan emici Rand Waters'ın onu serbest bırakma şansı çok azdır ve hiç yoktur. O bir köle sürücüsü," dedi yeşil gömlekli.

"Ben olsam onun için çalışmazdım," dedi mavi gömlekli. "Orospu çocuğunun tekidir. Bir gün River Caddesi'nde bir Chevy Camaro'nun arkasını kaldırdığını gördüm."

"Hafif araba," dedi altın gömlekli.

"Bir tane al da görelim," dedi yeşil gömlekli. "Taşakların doğum günü balonları gibi patlayacak."

Lucas araya girdi. "Biri şu Waters denen adamı arayıp Scott'ın geçen pazartesi burada *olup* olmadığını öğrenebilir mi? Bu pek çok şeyi çözer."

Şerif, "Onu arayabilirim," dedi.

Friar, "Eğer evde değilse, yaşlı karısıyla birlikte muhtemelen limanda olacaklardır," dedi.

Altın gömlekliler barın etrafında kümelenirken birer içki ısmarladılar. Şerif barmenin telefon rehberini aldı ve mutfaktan bir dizi arama yaptı. Dışarı çıktığında Lucas ve Del'e, "Martin'in evine gitsek iyi olacak," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Geçen pazartesi izinliydi. Waters'a, Alie'e konusunda Olson'lara yardım etmek için Şehirlere gitmesi gerektiğini söyledi. Eğer izin alamazsa istifa edeceğini söyledi. İşte bu kadar ciddiydi."

Lucas Friar'a baktı. "Peki bu adam nerede yaşıyor?" Lucas sordu.

"Açıklaması zor ama sana gösterebiliriz," dedi Friar.

Bardan iki pikap ve iki şerif departmanı Explorer'ından oluşan bir konvoyla ayrıldılar. Burnt River'a girdiler, sonra diğer taraftan çıktılar, sonra da yüz metre kadar bir yan yola saptılar. Martin Scott küçük bir kulübede yaşıyordu, geniş, karla kaplı bir yolun karşısında bir garajı vardı. Kar sürülmüştü ama evde kamyonetine dair hiçbir iz yoktu ve sadece tek bir ışıklı pencere vardı. Pizza tepsisi büyüklüğünde bir uydu anteni evin köşesine tünemiş, Reno üzerindeki uyduyu hedeflemişti. Garaj yolunun bir tarafında bir propan tankı duruyordu ve garajın yanında, dört ya da beş kordon odunla kaplı bir sundurma vardı. Her şey mavi bir bahçe lambasıyla aydınlatılmıştı.

Friar karanlık eve bakarak, "Evde değil," dedi. Hepsi kamyonlardan inmiş ve Explorer'lardan birinin yanında toplanmıştı.

"Nereden biliyorsun?" Del sordu. "Belki de uyuyordur."

"Odun yakıyor ve odun sobası çalışmıyor," dedi Friar. "Şuradaki duman" - dört inç genişliğindeki bir bacadan çıkan ince bir dumanı işaret etti- "propan brülöründen geliyor. Onu sadece sen evde yokken, odun sobasını çalışır durumda tutmak için yakarsın."

"Neden beklemiyorsunuz?" dedi Lucas şerife. "Del . . ."

Lucas ve Del tabancalarını çıkarıp eve doğru yürüdüler. Lucas kapıyı çaldı, sonra da yumrukladı; hayat belirtisi yoktu. Fırtına kapısını açtı ve kapı tokmağını denedi. Kilitliydi. Şerif geldi ve "Arka tarafa bakalım," dedi.

Evin bir arka verandası vardı ama görünüşe göre kapı pek kullanılmıyordu: Son kar yağışından beri kürekle kazınmamıştı ve üzerinden geçen hiçbir iz yoktu. Lucas arka verandada ayağa kalktı ve pencereden içeri bakmaya çalıştı. "Flaş ister misin?" diye sordu şerif. Lucas'a bir el feneri uzattı. Lucas feneri pencereye tuttu ve bir mutfak gördü.

Altın gömlekli garaja doğru ilerledi ve ortadan açılan kapıları içeriye görebilecek kadar araladı. "Kamyon gitmiş," dedi.

Lucas evin uzak tarafına doğru ilerlemeye başladı, Del ve şerif de arkasından. Pencerelerden birinin perdelerinde beş santimlik bir yarık vardı. Lucas Del'e baktı ve "Seni kaldırırsam içeri bakabilir misin?" dedi.

"Sanırım."

Lucas elleriyle bir üzengi yaptı, Del onun içinde durdu ve Lucas onu evin yan tarafına doğru itti. Şerif ona bir el feneri uzattı ve Del pencereden baktı. Bir dakika sonra, "Pekâlâ," dedi ve Lucas onu aşağı bıraktı.

Del el fenerini şerife uzattı ve Lucas'a, "İşte adamımız bu," dedi.

"Ne gördünüz?" Dört gömlekli, iki şerif yardımcısı ve şerif etrafta dolandı.

"Bakmana izin vereceğim," dedi Del. "Şu pikaplardan birini buraya çekebilir misin?"

Altın gömlekli kamyonetine koştu, garaj yolundan çıkıp eve doğru ilerledi. Lucas el fenerini Del'den aldı ve hep birlikte kamyonetin kasasına girdiler. Lucas ışığı pencereden içeri tuttu.

Bir zamanlar yatak odası olabilecek bir yere bakıyorlardı; şimdi burası bir tapınaktı. Duvarlar Alie'e Maison'un binlerce yüzüyle kaplıydı, hepsi özenle kesilmiş, hepsi duvara düz bir şekilde yapıştırılmış, binlerce yeşil göz karşı duvardan onlara bakıyordu. Odanın ortasında, bir adamın gözlerin içine bakmak için oturabileceği tek bir ahşap sandalye vardı.

Şerif bunu anladı, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra bir yardımcısına döndü. "Git Swede'i yatağından kaldır ve arama emri çıkart. Ona hemen şimdi ihtiyacım olduğunu söyle. Ona on dakika önce ihtiyacım olduğunu söyle, çünkü zaten evdeyim."

Ve Lucas ekledi, "Bu adamın plakasını ve kamyonetinin markasını al ve beni ara. Olabildiğince çabuk."

"Bin dokuz yüz doksan yedi model Dodge ram, metalik siyah renkli, siyah borulu koşu bordürleri, ön tarafta çarpma çubukları ve kapıda 'Martin Scott' yazan kırmızı yazı," dedi altın gömlek.

Evin önünden geçerken Lucas Rose Marie'ye seslendi. "Onu yakalayamadık ama kim olduğunu biliyoruz," dedi. "Buradaki bir şerif yardımcısı merkeze telefon edecek ve sokaklarda bir kamyonet tarifi ve etiket bulmamız gerekecek."

ŞERİF, ön kapının camını yumruklayıp içeri uzanarak ve kapının kilidini açarak basit bir yöntemle evi açtı. Dört tişörtlüye etrafta dolaşmalarını söyledi ama içeri girmelerine izin vermedi.

Şerif, Lucas, Del ve bir diğer şerif yardımcısı eve girdiler. Ev ilk adımdan itibaren kötü kokuyordu, "sanki burada vizon derisi yüzüyormuş gibi," dedi şerif. Tapınağa geri döndüler ve içeri baktılar. Dışarıdan sadece karşı duvarı görebiliyorlardı; içeriden ise dört duvarın ve tavanın Alie'e'nin yüzüne yapıldığını görebiliyorlardı.

Şerif başını iki yana salladı. "Bu beni ürpertiyor," dedi. "Eğer bunu bana Alie'nin etrafta canlı canlı koşturduğu güzel bir yaz gününde gösterseydi, tüylerim diken diken olurdu."

"Bu biraz fazla," diye kabul etti Lucas.

Yeşil gömlekli verandadaydı. "Biz çocuklar sadece içeri girip hızlıca bir göz atmak ya da McLeod'a geri dönmek istiyoruz. Dışarısı buralarda takılmak için fazla soğuk."

Şerif, omuz silkmış olan Lucas'a baktı. "Umurumda değil... belki bizim görmediğimiz bir şey görürler."

Del ve Lucas Scott'ın yatak odasını ve mutfağını araştırırken şerif içeri girmelerine izin verdi; yatak odasındaki dolapta bir kutu on iki kalibrelik av tüfeği fişeği buldular, ama av tüfeği yoktu; bir dürbün .300 Winchester Magnum; ve bir Ruger .22 yarı otomatik karabina.

"Belki yanında bir de av tüfeği vardır," dedi Lucas. "Arayacağım," dedi Del.

Küçük oturma odasında ışığı engellemek için siyah kadife perdeler vardı; bir aşk koltuğu bir duvara yaslanmıştı; koltuğun karşısında bir projeksiyon TV vardı, bir Sony, beş fit genişliğinde bir ekrana sahipti; ve TV'nin yanında, ayarlama ve ses ekipmanlarından oluşan bir raf vardı. Kanepenin yanında yerde bir Nintendo konsolu, içinde bir düzine oyun kutusuyla birlikte duruyordu; o n u n yanında da bir Dreamcast konsolu ve içinde hatta daha fazla oyunu vardı. Beş küçük

TV'nin yanında çöp tenekesi büyüklüğünde bir sub-woofer ile odanın etrafında hoparlörler görüldü.

Del, sanki birinden alıntı yapıyormuş gibi, "Televizyonda seçebileceğin dokuz yüz doksan dokuz boktan kanal var," dedi.

Mutfakta hiçbir şey bulamadılar. Gömleklilerin sonuncusu tapınağa bir göz attı ve altın gömlekli mutfağa geldi, buzdolabını açtı, bir bira çıkardı ve üstünü kapattı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu şerif.

"Buna ihtiyacı olmayacak," dedi altın gömlekli. "Boşa gidecek."

"Şunlardan bir tane ver," dedi Friar. Altın gömlekli buzdolabını açtı ve ona bir bira uzattı. Kapağı açarken Friar, "Martin'le ilgili olan şey, her zaman ünlü olacağını düşünmüş olması. Belki de *tek* düşündüğü buydu. Burada, Burnt River'da küçük bir başlangıç yaparak bunu başarabileceğini, çok çalışır ve burnunu temiz tutarsa Coke'un onunla ilgileneceğini düşünüyordu. On yıldır o lanet kamyonu sürerek kışını yırtıyor ve şirket merdivenlerinde pek ilerleme kaydedemediğini söylemeliyim." Şişeden bir yudum aldı, sonra ekledi, "Buralarda şirket merdiveni böyle."

"Sence bir adamı öldürebilir mi?" Lucas sordu.

"Kimse onunla ava çıkmaz," dedi mavi gömlekli. "Silahları biraz fazla seviyor. Bir keresinde tanıdığım bir adam geyik standından içeri giriyordu--"

Altın gömlek atladı. "Ray McDonald."

Mavi gömlek devam etti. "--ve Martin'e rastlar ve Martin, 'Sigara içiyorsun ve geyikler bunun kokusunu bir mil öteden alır' der. Ray eve gidiyor ve o gece yatağına uzanıp uyumak üzereyken hiçbir şey düşünmüyor ve birdenbire izmariti çıkarıp attığında yaklaşık yarım mil uzakta olduğunu fark ediyor."

Mavi gömlekli Lucas'a, Del'e ve şerife baktı, *bunun önemli olduğunu* söyleyen bir bakıştı *bu*. Lucas'ın bakışı çözmesi bir dakika sürdü. "Onu dürbününden izliyordu."

"Evet. Ray yatakta yatarken neredeyse altına sıçtığını söyledi. Martin Scott, .300 Magnum'un dürbününden ona sigara içerken bakıyormuş."

"Onu vurmadım," dedi Del.

"Ama eminim bunu düşünüyordur," dedi mavi gömlekli. "Martin lanet olası bir kaçık ve onunla anaokulunda tanıştığımda da kaçıktı."

O GECE GEÇ SAATLERDE, Lucas, Del ve dalgın Tom Olson Sheridan havaalanından yüz mil uzakta, İkiz Şehirlere dönmek üzereyken şerif aradı. "Bazı kötü haberlerim var," dedi.

"Ah, Tanrım, hiç ihtiyacım yok," dedi Lucas. "Bunun için zamanım yok."

Şerif, "Scott'ı bulamadık ama kamyonunu bulduk," dedi. "Dağıtım merkezindeki kola kamyonunun yanına park etmiş. Randy Waters'la tekrar konuştuk ve Scott'ın çok soğuk olacağını düşündüğü gecelerde oraya park ettiğini, çünkü garajının ısıtması olmadığını söyledi."

"Bu gece o kadar soğuk olmayacak," diye itiraz etti Lucas. "Ne olacak?"

Şerif, "Belki on aşağıdadır," dedi.

"Bu bir şey değil," dedi Lucas. "*Hiçbir şey.*"

"Evet, biliyorum. Scott'ı da bulamayız, şehirde olduğunu sanmıyorum. Ama Twin Cities'de olsa bile, kamyonunu aramak size bir şey kazandırmaz."

"Gözünü dört aç," dedi Lucas. "Scott'ı bulamazsak belki işe gelir."

LUCAS DEL'e söyledi, o da başını salladı. "Yine de o olmalı," dedi Del. "Odayı gördün."

"Ama ne düşünüyorsun? Otostopla Şehirlere mi gidiyor?"

"Hayır, bir şekilde düşmüş. Yine de arabayı bilmek güzel olurdu."

YOLUN YARISINDA LUCAS, "Aklıma başka bir şey geldi. Matrix'teki şu Doğulu hatunu biliyor musun? Tetikçi olduğunu düşündüğümüz adamı sadece bir iki saniyeliğine gördü ama onun otomatçı olduğunu sandı. Ayrıca adamın biraz domuz gibi görüldüğünü de düşündü, Jael de öyle, o gece adamın biri evine girmeye çalıştığında. . . Ama Aziz Paul otomattaki adamı yakaladığında domuz gibi değildi. Sıskaydı."

"Öyle mi?"

"Bahse girerim bu Martin Scott denen pislik kola tulumunu giyiyordu. O adamlardan biri günde yirmi dört saat giydiğini söylemişti. Bahse girerim bu hatunun tepki gösterdiği şey de buydu - otomatçıların giydiği türden tulumlar."

"Bu çok ince," dedi Del.

"Ama orada," dedi Lucas.

"Kıçım tekmelendi," dedi Del, yere inmeden hemen önce. "Beni bırakacak mısın?"

"Evet. Ama yukarı çıkıp Jael'in evine bir göz atacağım, çevreye yayıldıklarından emin olacağım."

"Bunun için ben de geleceğim," dedi Del.

Lucas'ın arabasını motelde bırakmışlardı, çünkü sadece iki kişiyi taşıyabiliyordu ve Olson'ın çingiraklı Volvo'suyla gelmişlerdi. Olson onları motele geri götürürken, "Vadiye geri dönüyorum," dedi. "Fargo'ya dönüyorum. Yarın. Cesetleri bırakacağınız zaman biri beni arasın. Gelip onları gömeceğim ama artık burada beklemeyeceğim. Burası cehennemin bir banliyösü."

"Oh, saçmalık. Burası oldukça güzel bir yer," dedi Del sinirli bir şekilde.

"Geçen haftayı düşün," dedi Olson. Sesi yumuşak ve sessizdi. "On gün önce bir ailem vardı, şimdi yok. Ama bunu yapanlar tek tek insanlar değil: Onlar sadece hayatlarını sürdürmeye çalışan ruhlar. Bunu yapan kültürdür. Bu bir ölüm kültürü ve şu anda burada. Televizyondan çıkıyor, dergilerden çıkıyor, internetten çıkıyor, video oyunlarından çıkıyor. Şuna bir bakın.

Zavallı Martin Scott'ın sahip olduğu televizyon seti. Kamyoneti dışında sahip olduğu en büyük, en pahalı şey. Ve tüm o video oyunları. Çalışkan bir adamdı; çok çalıştı. Ama kültür onu yaktı, uydu anteni aracılığıyla uzandı ve onu yakaladı. Bunu Fargo'da görüyoruz, ama orada hala mücadele edebilirsiniz. Burası . . . burası artık yok. Burası için çok geç. Çok geç. Göreceksiniz."

"Kapa  eneni," dedi Del.

PAZAR. DOKUZUNCU GÜN.

Sabah saat altıda.

Olson otele park etti ve "Cesetler hazır olduğunda beni ara." dedi.

Lucas yapacağını söyledi.

Lucas'ın arabasına bindiklerinde Del, "Hâlâ parmağı olabilir," dedi.

"Hayır. Burada komplo falan yok, Del. Saçma sapan bir uyuşturucu cinayeti ve ardından serbest kalan bir kaçık."

"Sence Scott nerede?" "Burada," dedi

Lucas.

"Cehennemin banliyösünde

mi?" "Evet. Bir yerde."

Jael'in bahçesinde iki adam vardı. "Yaklaşık her beş dakikada bir araba geliyor," dedi içlerinden biri. "Kinsley'nin yerinde biraz daha fazla trafik oluyor ama adamım, hiçbir şey olmuyor."

"P e k â l â ." Olabildiğince sessiz bir şekilde içeri girdiler. Bir polis koridordaki bir koltuğa oturmuş, yerdeki televizyonu izliyordu. "Pencerelerde televizyon titreşimi olsun istemedik," diye açıkladı.

"Jael uyuyor mu?" "Evet."

"Çevre nerede?"

"Her tarafta iki blok var; her sokağı t u t t u k . Gelecekse paraşütle inmek zorunda kalacak."

"Endişelendiğim şey, eğer gelirse, bir intihar saldırısı düzenlemesi," dedi Lucas. "O tüfek onda."

"I sadece keşke o Gel." ve polis dedi. "Bu o sıkıcı lanet beynim dışarıda."

Arabaya döndüklerinde Lucas, "Sakıncası yoksa Kinsley'lere gitmek istiyorum. On dakikanı ayır, etrafa bak."

"Benim için sorun yok."

Jael'in evinden iki blok ötede, dört yol ağzında, karşıdan karşıya geçen bir araba Lucas yaklaşırken durakladı, sonra yavaşça kavşağın karşısına geçti. "Yaşlı keçi," dedi Del.

"Evet..." Lucas karşıdan karşıya geçip dümdüz ilerledi, sonra, "Bir dakika," dedi. Direksiyonu kırdı, hızlı bir U dönüşü yaptı ve aceleyle, "Keçinin peşinden gidiyoruz. Lanet olası kalemını çıkar, künye numarasını yaz ve ihbar et." Kavşağa geri dönmüşlerdi, yavaş hareket eden eski GTO zaten bloğun sonundaydı. Lucas onun peşinden gitti.

GTO bir dur işaretiyle durdu; sürücü gideceği yerden emin değil gibiydi, iki tarafa da baktı. Lucas arkadan yaklaştı ve farlarını diğer arabanın plakasına tuttu. Del, "Buldum," dedi.

"Arayın, onlara hemen şimdi bir cevap istediğimizi söyleyin." "Ne . . . ?"

"Motelde Lynn Olson'ın ehliyetini istediğimizi ve araç kayıtlarını araştırmalarını istediğimizi hatırlıyor musunuz? Bir Volvo'su, bir Explorer'ı ve eski bir GTO'su vardı. Eminim Scott kamyonunu kola kamyonunun yanına park edip Olson'ların evine gitmiş ve GTO'yu almıştır. Artık sabahın altısında etrafta kaç tane GTO görüyorsun?"

Del çoktan cep telefonu ile konuşmaya başlamıştı. Koluna yazdığı numarayı okuyordu. GTO dümdüz ilerledi. Lucas sola döndü, bir U dönüşü daha yaptı ve ışıklarını kapatarak sokağın sonuna kadar ilerledi. GTO bir sonraki köşeden sola döndü. Lucas köşeyi dönerken hızlandı, ışıkları söndürdü, neredeyse bloğun sonuna kadar koşabildiği kadar koştu, frene bastı ve tekrar sürünerek ilerledi.

GTO bloğun yarısındaydı. Bloğun sonunda durdu, sonra sağa döndü. Lucas köşede hızlanırken, "Etrafta dolanıyor," dedi. "Bu o olmalı."

Del dinliyordu. "Pekâlâ." Lucas'a baktı. "Bu o." "Herkesi buraya getirin. . . . Herkesi sokağa çıkarın."

Ekip arabalarını GTO'ya doğru yönlendirmeye başladılar ve gözden uzak kalmaya çalıştılar. Ama kedi-fare oyunu başladıktan dört beş dakika sonra GTO'nun sürücüsü izlendiğini fark etti. Lucas tekrar sokağın sonuna doğru ilerledi ve GTO'nun bir sonraki köşeyi döndüğünü gördü. O köşeye varıp ilerlediğinde GTO iki blok ötedeydi ve hızlanıyordu.

"Lanet olsun, bizi görmüş olmalı," dedi Lucas.

Gaza bastı ve Porsche köşeyi hızla döndü ve dar sokak boyunca uçuyorlardı; ışıklar olmadan bunu yapamayacak kadar hızlıydılar, eğer dışarıda yürüyen biri varsa, Lucas ışıkları yaktı ve ileride GTO bir dur işareti kıldı ve görüş alanından çıktı ve Del telefona sokak isimlerini bağııyordu; köşeyi döndüler ve GTO çoktan bir sokak lambasına dönüyordu.

"Lake'in batısında," diye bağırdı Del. "Lake Caddesi'nin batısına doğru gidiyor." Lucas vites küçültüp motordan çığlıklar yükselirken, kavşakta sürüklenirlerken ve Lucas vitesleri yükseltmeye başlarken Del konuşmayı bırakıp kendini destekledi ve tekrar telefona sarıldı. "On beşinci ... on dördüncü ... on üçüncü ... on ikinci ... yerde. Herkes nerede?"

"Arkamızda," dedi Lucas. Dikiz aynasında yanıp sönen ışıkları görebiliyordu. Flaşörleri için zamanı yoktu; onları düşünmedi bile. Sonra Del, "Otoyolun altından dönüş yapıyor!" diye bağırdı.

"Eyaletler arası yola çıkıyor, onu yakaladık," dedi Lucas. "Beton bir çukur."

Lucas virajı dönerken Del kendini tekrar hazırladı; GTO'yla aralarındaki mesafeyi kapatmışlardı ve şimdi sadece birkaç yüz metre önlerindeydi. GTO sürücüsü bir trafik lambasını daha kıldı ama Lucas

yavaşlamak zorunda kaldı ve yer kaybetti; ve sonra GTO rampada gözden kayboldu. Lucas peşinden hızlandı, rampadan çıktıklarında onu fark etti ve aralarındaki mesafeyi açmaya başladı. Del telefonuna bağırmaı bırakıp, "Ona yetiştığımızde ne yapacağız?" diye sordu.

"Bunu henüz çözemedim," dedi Lucas. "Belki de onun yanına yanaşmamalıyım."

"Bu kötü bir fikir olurdu," dedi Del. "Tabii arabanın içinde bir yere sakladığın kendi pompalı tüfeğin yoksa."

"Kıçına yapışıp onu iteceğiz," dedi Lucas. "Ya kendini kaybedecek ya da biz onu cezalandıracağız."

Yolda dört ya da beş araba daha vardı; sabah trafiğinin başlamasına daha bir saat vardı. On beş saniye sonra, Porsche iki yüz metre gerideyken, GTO daha yavaş giden bir Ford'un önüne geçti ve direksiyonu emniyet şeridine kırdı. O anda hava çakıl taşlarıyla doldu; küçük bir taş Porsche'nin tertemiz kaputuna çarptı ve Lucas homurdanarak, "Bunun için seni vuracağım," dedi. Sola doğru hareket etti ve GTO on saniye daha emniyet şeridinde ilerledikten sonra aniden yaklaşan bir çıkışa takıldı.

Lucas otoyolun karşısına geçip rampaya zar zor yaklaşmadan önce Del'in "İsa" demeye vakti olmuştu. En tepede GTO virajı alamayacak kadar hızlı hareket ediyordu; sürücü denedi ama büyük araba kontrolden çıktı, geriye doğru savrulurken kaldırıma çarptı, bir otobüs bankının üzerinden sıçradı ve yan dönerek bir Amoco istasyonunun pompa yastığına çarptı. Lucas hem frenleri hem de debriyayı yere sabitlemiş, kavşak boyunca zıplamış, uçan bir otobüs bankı parçasını kıl payı atlatmış ve sonunda GTO'dan inen bir adamı görece kadar zamanında durmuştu. Uzun bir silah taşıyordu ve benzin istasyonuna doğru gidiyordu.

Lucas motoru durdurdu ve Del'le birlikte sokağa çıktılar, Del hâlâ telefona bağırıyordu. İstasyonun camlı penceresinden GTO sürücüsünün silahını ellerini başının üzerine koymuş bir kadına doğrulttuğunu görebiliyorlardı. Ama o diye bağırıyordu.

ve bir dakika sonra kasiyer kabinindeki adam kapıyı iterek açtı.

Şoför kadını kabinin içine itti ve kapıyı arkalarından kapattı.

On dakika içinde, Minneapolis polis teşkilatının yarısı oradaydı. Lucas kulübedeki adamla telefonla konuştu: "Kim olduğunuzu biliyoruz Bay Scott. Oradan çıkamazsınız. Kendinize ya da o masum insanlara zarar vermek istediğinizi sanmıyorum. Senin amacın bu değil."

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi Scott.

Lucas, "İletişim kanallarını açık tutmanın en iyisi olduğunu düşünüyoruz," diye söze başladı.

"Arabulucunuzla konuşmak istiyorum."

Lucas telefona baktı, doğru duyduğundan emin değildi. Ama duymuştu. "Siz nasıl isterseniz Bay Scott."

Müzakereler saat yediden hemen önce başladı. Scott'ın Alie'e adında bir kadına olan takıntısı nedeniyle, birileri önce bir kadın müzakereci denemeye karar v e r d i . Bu işe yaramış gibi görünüyordu. Müzakereci ve Scott güven oluşturmak için dostça bir sohbet yaptılar ve sonra Scott taleplerini sıraladı: Havaalanında onları Küba'ya götürecek kadar yakıtı olan bir Northwest Airlines jeti, yoksa rehinelerini öldürmeye başlayacaktı.

"Aman Tanrım," dedi Lucas. Porsche'sinin boyasına bakmaya gitti.

TV kamyonları 7:10'da gelmeye başladı; Rose Marie 7:12'de oradaydı, Lester ise iki saniye gerisindeydi. "Adam bu mu?" Lester benzin istasyonuna doğru bakarak sordu.

"Bu o," dedi Lucas. "Bu arada Porsche boyası için bana biraz para borçlusun."

"Onu oradan nasıl çıkaracağız?" Rose Marie sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Kurşun geçirmez bir kabinde, yaklaşık altı yüz kola, yüz kilo mısır cipsi ve

Hostess kekleri, bin dolar değerinde sigara ve bir televizyon." "Kulağa iyi bir hafta sonu gibi geliyor," dedi Lester.

Rose Marie, "Rehineleri öldürmediği sürece sorun yok," dedi. Etrafındaki televizyon araçlarına baktı. "Bundan daha fazla yayın alabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Bilemiyorum. Rusları ya da Çinlileri kaçırıyor olabiliriz ama hepsi bu kadar," dedi Lucas.

Arabulucu terliyordu. Monitörde Scott şöyle diyordu: "Ne yaptığınızı biliyorum. Oyalıyorsun. Buna katlanmayacağım. Aynı anlaşılmayı yirmi kez gördüm; oyalaman gerektiğini biliyorum. Ama size şunu söyleyeyim: Buradan her gün Los Angeles'a, San Francisco'ya ve Hawaii'ye giden uçaklar olduğunu biliyorum ve bunlardan herhangi biri Küba'ya ulaşabilir. Bana bilgisayarları yeniden programlama ya da benzin alma saçmalıklarından bahsetme, bu bayanı öldürmek zorunda kalmadan önce beni havaalanına götür ve uçağa bindir."

"Sanırım bir sorunumuz var," dedi arabulucu Rose Marie'ye. Lucas'ın yanında duran Del, "Birden fazla. Şuna bir bakın."

Jael Corbeau, peşinde üç mutsuz polisle birlikte caddede onlara doğru yürüyordu. Çevredeki polislerden biri onu durdurmak için hamle yaptı ama Corbeau Lucas'ı işaret edince Lucas, "Aman Tanrım," dedi ve el sallayarak geçmesine izin verdi.

"Bu o mu?" diye sordu. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti: siyah yün bir palto, siyah pantolon, siyah botlar ve kulaklarında küçük siyah inciler. Işıl ışıldı.

"Bu o. Burnt River'dan bir adam, adı--"

"Scott. Evet, çocuklar söyledi. Martin Scott. Peki onu oradan nasıl çıkaracaksın?"

Arabulucu dedi ki, "Dinle, bir son tarih belirleyecek ve bunu yaparsa şaşırmam. Rehineri öldürdü. Eğer intihara meyilliyse.

. . "

"İntihara meyilli olduğunu sanmıyorum," dedi Lucas. "O sadece deli. Birkaç olayda izini kaybettirmeye çalıştı. . . . Yakalanmak istediğini sanmıyorum."

"Evet, belki. Öte yandan, o kadını patlatabilir," dedi müzakereci.

Rose Marie, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Onu havaalanına doğru yola çıkarmanın bir yolunu bulabilir misin? Belki onu vururuz?" Lucas bunu önerdi.

Lester'a baktı. "Şu Iowa'lı çocuk nerede?" Iowa'lı çocuk departmanın keskin nişancısıydı.

"Yola çıktı."

"Öyleyse ona tuzak kuralım. Eğer net bir atış yaparsa ..." Arabulucuya baktı. "Biraz daha zamana ihtiyacımız var. Ona havaalanına nasıl gitmek istediğini, kendisini neyin güvende tutacağını sorun."

"Ah, dostum," dedi

Lucas. "Ne?"

"Bilmiyorum. Şu saçmalığa bak." TV kamyonlarına el salladı; sekiz ya da dokuz tane vardı. Dört helikopter tepelerinde dönüyordu.

"Pekala, Bu ne o " Gül Marie dedi. O baktı at arabulucu. "Ona nasıl yapmak istediğini sorun."

Arabulucu konuşurken belediye başkanı geldi. Önce benzin istasyonuna, sonra da Lucas'a baktı. "Onu oradan nasıl çıkaracaksın?"

ZIRHLI BİR ARABA.

"Ah, dostum," dedi Lucas.

"Çeneni kapatacak mısın?" Rose Marie söyledi.

"Şu adamla konuşabilir miyim? Sadece bir dakikalığına?"

Arabulucu Lucas'a baktı ve "Aramızda bir güven unsuru oluşturduk," dedi.

"Saçmalık, bizden önce harekete geçmiş gibi görünüyor," dedi Lucas.

"Sen ona güveniyorsun, o sana güvenmiyor. Onunla konuşmama izin ver."

Rose Marie belediye başkanına baktı, o da omuz silkti. "Ben uzman değilim," dedi.

"Devam et," dedi Rose Marie.

Lucas telefonu aldı. "Ben Lucas Davenport. Seni Porsche ile kovalayan adamım ve bilmeni isterim ki mükemmel bir boya işini mahvettin."

"Zor iş. Ne istiyorsun?"

"Benzin istasyonunun kapısına kadar gelip seninle konuşmak istiyorum, bu kalabalıktan uzakta. Yukarıda kurşun geçirmez bir kabindesin, sana zarar veremem, sen de bana zarar veremezsin ve rehineler var. Sadece seninle bu kalabalıktan uzakta konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Televizyon hakkında."

"Ne?"

"Tüm bu televizyon hakkında. Bana iki dakika ver. İçeri girmeyeceğim, sadece kafamı kapıya sokacağım."

Bir süre sonra: "Eğer bu bir numaraysa, bu bayanı öldüreceğim."

"Bu bir numara değil. Sadece tüm bu saçmalıklardan bıktım," dedi Lucas.

Elleri açık, koltuk altı hizasında tutarak istasyona doğru yürüdü, kapıda durdu, yavaşça iterek açtı, sonra içeri eğildi.

"Nasılsın?"

"Ne, Henry Fonda taklidi mi yapıyorsun?"

"Hayır. Sadece kimsenin ölmesini istemiyorum. Özellikle de benim." "Ne istiyorsun?"

"Seninle birkaç şeyi halletmek için. Öncelikle, Küba'ya gitmek istemezsin. Küba'da sana ne yaptıklarını biliyor musun? Seni hapse atarlar. Sonsuza kadar. Orada uçak kaçıran son adam 1972'den beri görülmedi. Komünist olabilirler ama suçluları sevmezler. Sizi bir grup fareyle birlikte ıslak ve damlayan bir zindana tıkarlar ve Monte Kristo Kontu gibi görünürsünüz. Stillwater hapishanesi, Küba'da göreceğiniz her şeyin yanında bahçe gibi kalır."

"Belki de bu şansını değerlendirmeliyim," dedi Scott. Sert adam olmak, diye düşündü Lucas. Lucas camın arkasından onu net bir şekilde görebiliyordu.

Saman rengi saçlar, ağır, kırmızı bir yüz, plastik çerçeveli gözlükler ve kola tulumu.

"Bak, dışarıdaki tüm o kameraları görüyor musun? O kameralardan birini buraya getirsem ve Alie'e için yaptıkların hakkında dünyaya bir açıklama yapmana izin versem nasıl olur? Böylece tüm bu Küba saçmalıklarını ve masum insanları TV kameraları önünde öldürmeyi keseriz, böylece herkes senin bir pislik olduğunu bilir ve sen de gelip bize başına gelenleri anlattırırın. Avukatlarınız ve her şeyiniz olacak. Size iyi davranılacak."

"Hangi kanal?" Scott sordu.

Lucas, "*Yakaladım* seni," diye düşündü ve "İstediğin kanalı. Kanal Yirmi Dokuz'u tavsiye ederim, çünkü en iyi haber departmanına sahip olan Fox'a oynuyorlar, eminim biliyorsundur."

"Hayır, hayır. Fox saçmalığı yok. Kanal 3: CBS burada mı?" Scott sordu.

"Evet."

Scott, "Kanal Üç'ten birileriyle konuşalım, bakalım ne diyecekler," dedi.

Lucas sıraya geri döndü.

"Neler oluyor?" Rose Marie sordu.

"Konuşuyoruz," dedi Lucas. "Gidip sinemacıları çağırmam lazım."

Dizlerine kadar çamura batmış gibi hissediyordu. Kanal Üç'ten Ginger House'u kameramanıyla birlikte gördü, onu işaret etti ve eliyle gösterdi. Kadın göğsüne vurdu ve Lucas başını sallayarak, "Kameramanını da getir," diye bağırdı.

Yanında kameramanla birlikte polis hattını koşar adımlarla geçti ve diğer muhabirler arka planda çılgılık atmaya başladı. Lucas, "Şimdi bana ödeyebileceğinden çok daha fazlasını borçlu olacaksın." dedi.

"Ne?" Dar burnunun üzerinde çilleri olan hoş görünlü bir kızıldı.

"Oraya gideceğiz ve adam bize bir ifade verecek, belki o zaman iyi bir şeyler olur."

"Tehlikeli mi?" diye sordu. Sesi isteksiz geliyordu.

"Hayır, sanmıyorum--"

"Tehlikeli olan ne biliyor musun, Ginger?" diye sordu kameraman. "Tehlikeli olan, eğer bunu reddedersen, yemin ederim kamyonu geri döner, silahımı çıkarır ve seni alnından vururum. Dünyadaki herkes bunu yaptığımızı görecek. Bunu yaparsak, film yıldızı olacağız."

"Yoksa ölmüş olacağım," dedi.

"Lanet olsun, Minneapolis'te ikinci sınıf bir muhabirsin. Bu zaten ölmekle aynı şey," dedi kameraman.

Bir an düşündü ve sonra "Tamam," dedi. Benzin istasyonuna doğru yürürlerken Lucas'a, "Bunu yaptığım için sana sakso çekmeme falan gerek yok, değil mi?" dedi.

"Evet, bu da anlaşmanın bir parçası," dedi Lucas.

"Belki de ben olsam ne yapacağımı anlatırım, sen de kendin halledersin," dedi tatlı bir gülümsemeyle; ama titriyordu. "Ona ne diyeceğim?"

Lucas, "Klişelerinize geri dönün," dedi.

LUCAS kapıyı iterek açtı ve "Ben Ginger House, Kanal Üç'ten" dedi. Kameraman Scott'a odaklandı. Ginger, "Tanıtımı yapmak için oraya gelmem gerekecek. Silahım ya da başka bir şeyim yok."

"Bir numara olmasa iyi olur," dedi Scott. "Bir televizyonumuz var ve Kanal Üç'e ayarlı." Kabinin içindeki rafta duran dört inçlik küçük televizyona başıyla işaret etti.

"Herhangi bir numara yapamayacak kadar gerginim," dedi Ginger ve sesi inandırıcıydı. Kapıdan içeri adımını attı ve sonra kameraya doğru döndü, Scott kurşun geçirmez camın ardından arkasında belirliyordu. Kameraman yeniden ona odaklandı; "Canlı yayındasınız" diye fısıldadı.

Ginger dedi ki, "Ben Ginger House. Şu anda Minneapolis'te I-35W üzerindeki bir Amoco istasyonundayız ve burada Bay Martin Scott iki kişiyi rehin tutuyor. Bay Scott, Minneapolis polisi tarafından geçen hafta Alie'e Maison cinayetinin intikamını almak için işlenen cinayetlere karıştığından şüpheleniliyor. Bay Scott sadece kendisiyle röportaj yapılmasını kabul etti.

Kanal 3 *Günaydın* programı için. Nasılsınız Bay Scott?" Gülümseyerek Scott'a doğru döndü ve o da gülümseyerek, "Şey, Ginger, gördüğün gibi bu sabah oldukça meşgulüm. " dedi.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Lucas kendi kendine. Döndü ve büyüyen kalabalığa doğru baktı. Durduğu yerden diğer televizyoncuların ulumalarını duyabiliyordu. "Aman Tanrım."

On dakika boyunca konuştular ve Scott hiç de fena değildi, diye düşündü Lucas. Cinayetleri mantıklı bir şekilde açıklamış ve haklı göstermişti. Plain öldürüldüğü gece çıplak fotoğraflarını satarak onun ölümünü istismar etmişti; ailesi onu en başta uyuşturucuya ve sapkın cinselliğe bulaştırmıştı; Spooner, tabii ki Alie'e'yi gerçekten öldürmüştü.

Röportajın sonunda Ginger, "Rehinelere bir iki soru sorabilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii, devam et."

Kadının adı Melody'ydi. "Bize çok iyi davranıldı, beklediğimden daha iyi. Bay Scott tam bir beyefendiydi" dedi, tanımlanamayan hafif bir aksanla. Sonra da kameraya küçük bir parmak işareti yaptı. Diğer rehine, Ralph adında siyah saçlı genç bir adam, "Sadece buradan çıkmak istiyorum. Bu sabah dersim var, sınavımız var."

GINGER VE kameraman benzin istasyonundan polis hatlarına doğru yürürken basının uğultusu yeniden yükselmeye başlamıştı. Lucas kapıya doğru eğildi. "Artık yayın zamanın geldi. Şimdi birini öldürürsen, geri kalan her şeyin saçmalık olduğunu ve senin her zaman bir sahtekâr olduğunu anlayacaklar."

"Düşünüyorum," dedi Scott.

Ve kadın, Melody, Lucas'a "Lütfen, lütfen beni buradan çıkar." dedi. Ve Scott'a: "Lütfen, bırak gideyim."

"Henüz yapamam," dedi Scott. Lucas'a baktı. "Bundan daha fazlası olmalı."

"Bundan daha fazlası yok Martin," dedi Lucas. Kalabalığı ve kameraları işaret etti. "Az önce tüm *dünyaya* seslendin."

"Bilmiyorum," dedi. "Daha fazlası olmalı."

Lucas içini çekti, etrafına bakındı ve sonra, "Pekâlâ. Belki de vardır." "Ne?"

"Geri geleceğim."

Park yerine geri döndü. Rose Marie, "Ne?" dedi. "Oraya varıyoruz. Sanki lanet olası bir salyangozu kabuk." Jael'i gördü ve ona doğru yürüdü. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Benzin istasyonuna doğru birlikte yürürken Jael, "Altıma yapacağım," dedi.

"Bu iyi," dedi Lucas. "Altı milyar izleyici için pantolonunu ıslatacaksın."

"Bir çeşit yolculuk, değil mi?"

LUCAS tekrar kapıdan içeri eğildi. "Bay Scott, eminim bu genç kadını tanıyorsunuzdur. Onu öldürmeye çalışıyordunuz. Alie'e'ye yapmış olabileceği herhangi bir yanlış için sizden özür dilemek istiyor ve karşılığında, çok sevdiği kardeşini öldürdüğünüz için sizden özür dilemenizi istiyor."

Jael kapıdan içeri adımını attı. Lucas onu yakın durması konusunda uyarmıştı, böylece Scott çılgınca bir şey yaparsa geri çekilebilirdi. "Kabinin *içinde* olduğu sürece sorun çıkmaz."

"Bay Scott, gerçekten çok üzgünüm. . ."

Bunu neredeyse mükemmel bir şekilde yapmıştı, diye düşündü Lucas, gözlerini ona dikmiş, yırtık kâğıttan yüzünü görmesine izin vermişti. "Zor bir çocukluk geçirdim. Yara izlerime bak," dedi. Yüzüne dokundu. "Bir araba kazası geçirdim."

. . ."

Birkaç dakika konuştuktan sonra Scott sersemlemiş gibi başını salladı. "Peki olay nedir?" diye sordu Lucas'a.

Lucas dedi ki, "Anlaşma şu: Hatlara geri döneceğiz, senin seçeceğin başka bir kamera alacağız. Buraya geri geleceğiz. Tüfeğindeki bütün fişekleri atacaksın. Tüfek nerede?"

"Arabada. Kazadan sonra ona ulaşamadım."

"Pekala. Her neyse, tüfekteki tüm fişekleri çıkarıp tüfeği kenara koyuyorsun. Sonra kulübeyi açıp Jael'e teslim oluyorsun.

-Burada dünyanın en büyük TV izleyicisinden bahsediyoruz ve sonra hepimiz gaz pedinin üzerinden geçeceğiz ve siz gözaltına alınacaksınız. Avukatınız da yanınızda olacak."

"Hangi kanal?"

"Üç mü? Ginger'ı geri mi istiyorsun?" Lucas sordu.

"Hayır. İyiydi ama biraz fazla yumuşaktı. O iyi pürüzlü kaliteye sahip değildi. Ne dersin?"

"Altı. Six'in yanında bir kadın var, sade bir güzelliği var, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Ellen değil mi?"

"Aynen öyle. Ellen. O dışarıda, Martin."

Uzun bir süre bunu düşündü. Sonra: "Pekâlâ. Ellen."

LUCAS GERİ GİTTİ ve kamerasını çekerek kalabalığın arasından hızla çıkan Ellen Goodrich'i işaret etti. "Lucas. Ne diyebilirim ki? Ve biz ne yapıyoruz?"

"Teslim olacağız."

"Ah, Tanrım, bu sadece ... bu sadece ..." Kadının minnettarlıktan ağlayacağını düşündü ama ağlamadı.

"Gidelim," dedi Lucas.

Lucas, teslimiyetin bir noktaya kadar iyi gittiğini düşündü.

Jael bir açıklama yaparak Alie'e'ye yapılan tüm yanlışlar için resmi bir özür diledi. Scott cinayetler için özür diledi, hala gerekli olduklarını düşündüğünü ama Jael'in zarif davranışlarıyla bunların bir kısmını telafi ettiğini söyledi.

Sonra, televizyon kamerası ona odaklanmışken, Scott Ruger'ın sürgüsünü mermiler patlamayı durdurana kadar çekti. "Cesur bir kadın olan Jael Corbeau'ya teslim oluyorum." dedi.

Uzandı ve kapının kilidini açtı. Kapı açıldığında, siyah saçlı rehine Ralph, "Seni pislik" diye bağırdı. Raftaki küçük portatif televizyonu kaptı ve Scott irkilerek döndüğünde Ralph televizyonla yüzüne vurdu.

Scott bir göktaşı çarpmış gibi yere yığıldı ve Lucas "Hey," diye bağırarak kapıyı açmaya çalıştı ama Melody adındaki kadın beklenmedik bir Meksika aksanıyla "SONABEECH" diye bağırarak Scott'ı tekmelemeye başladı. Sonra raftan bir kutu Pyroil başlatma sıvısı kaptı ve Scott'ın kafasının arkasına vurarak kafa derisini parçalara ayırdı.

Scott ayağa kalktı, darbe yağmurunun içinden sürünerek geçmeye çalıştı. Jael oradaydı. Lucas onu iterek geçmeye çalıştı ama kadın, "Kardeşimi öldürdün, seni orospu çocuğu," diye bağırdı. Sersemlemiş ve kanlar içindeki Scott başını kaldırıp baktığında kadın onun gözüne bir tekme attı ve Scott tekrar yere yığıldı.

Kamera kalabalıklaşıyordu ve Lucas, Jael'i bir kenara itip Scott'ı taşınabilir televizyonun kalıntılarıyla döven siyah saçlı adama ulaşmaya çalıştı. Lucas onu gömleğinden yakalayıp Scott'ın vücuduna doğru çekti ve kameramanın üzerine fırlattı; kameraman, Ralph ve Ellen Goodrich bir yığın halinde yere yığıldılar. Melody aniden paniğe kapılarak çığlık attı ve koşarak yanlarından geçti. Bir an için Lucas ve sersemlemiş, kanlar içindeki Scott tezgâhın arkasında küçük bir huzur ve mahremiyet havuzunun içindeydiler. Scott kendini yukarı itmeye çalıştı ve Lucas, "Bu Marcy için, göt herif," diye fısıldayıp burnuna olabildiğince sert bir yumruk indirdi.

Tatmin edici bir kemik çıtırtısı duyuldu ve Scott yere yığıldı.

BİR SAAT SONRA Belediye Başkanı, "Bence gayet iyi geçti. Bilirsiniz, her şey göz önüne alındığında."

Futbol başlayana kadar medyanın ilgisi sabah boyunca yoğundu. O gece saat dokuzda, dışarıdan gelenlerin çoğu gitmişti.

PAZARTESİ günü LUCAS, Rose Marie, Frank Lester ve belediye başkanı Rose Marie'nin ofisinde bir araya geldi. Rose Marie, "Spooner'la ilgili bir sürü şey bulduk. Boğazına kadar bu işin içindeydi. Ramsey ME'nin ofisi Rodriguez'in intihar ettiğinden pek emin olmadıklarını söylüyor. Saçında ahşap koruyucu kalıntıları bulmuşlar."

"Sana söylemiştim," dedi Lucas rahatça. "Lanet olası bir dörtlükle vuruldu ve tırazanın üzerinden düştü. Spooner tarafından. Spooner sadece Rodriguez'i öldürmekle kalmadı, bahse girerim Rodriguez'in adını *Spittle*'a sızdıran da oydu. Ona tuzak kurdu, onu kötü adam yaptı ve öldürdü."

"Spooner'ın Hudson'da bir kiralık kasası vardı," dedi Lester. "Rodriguez'in Miami'deki şirketine yarım milyon dolar kişisel kredi verdiğini söyleyen bazı belgeler vardı. Sonra da şirketin Dade County'deki mülküne haciz konduğunu söylüyorlar. Rodriguez, haciz çözülmeden şirketi satamazdı, bu da Rodriguez'in şirketten çıkmaya çalışması halinde Spooner'ın alarma geçeceği anlamına geliyordu. Spooner'ın başka bir kancası daha vardı. Rodriguez satmaya kalkarsa ipotekleri kapatmak zorunda kalacaktı ve Atheneum'daki kredi memuru olarak Spooner'ın bundan haberi olacaktı."

Belediye Başkanı, "Spooner kişisel kredi için yarım milyonu nereden buldu?" diye sordu.

"Yarım milyon falan yoktu. Hayali bir krediydi. Bu Spooner'ın işteki payıydı," dedi Lester. "Bunu kâğıda döktüler ve kâğıdı sakladılar. On beş yıl sonra, faiziyle birlikte Spooner'ın payı belki iki milyon olacak. Böylece Spooner, Rodriguez'le kişisel bir anlaşmazlık yaşarsa işi her zaman elinde tutabilecekti. Dade County'de dava açabilirdi ve burada kimsenin haberi olmazdı ... Rodriguez de anlaşmak zorunda kalırdı."

"Rodriguez öldükten sonra bile işe yarayabilirdi," dedi Lucas. "Biri krediyi öğrense bile Spooner'ın yatırımının biraz şüpheli olduğunu düşünebilirdi ama bu önemsiz bir şey olurdu. Özellikle de azınlıklara yardım ettiği gibi saçmalıkları ortaya atarsa."

Belediye Başkanı, "Bizi dava edecek kimse var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Rose Marie. "Spooners'ın karısı biliyor olabilir. Olson'a verdiğimiz brifingde Spooner'ın adının geçtiğini ve bunun dolaylı olarak onun ölümüne yol açtığını biliyor."

"Bu onu hiçbir yere götürmez," dedi belediye başkanı. "Bu tür davaları ben de açtım ve bir buçuk dolar alırsa şanslı sayılır. Kocasını *biz* öldürmedik, onu kendi açgözlülüğü öldürdü. Bir kaçıkla birlikte."

"Bir de Al-Balah var," dedi Rose Marie.

Lucas, "Dava açacak kadar uzun süre ortalıkta olmayabilir," dedi. "Narkotik'teki adamlar onun sokaklara geri döndüğünü söylediler ama eski bölgesinin tamamı yeni sahiplerinin elindeydi. Yeni sahipleri geri vermek istemiyor. Sorun çıkacak."

"Bu her şeyi güzelce temizler," dedi belediye başkanı. "Ne, kokain savaşı mı?"

"Hey, doping kullananlar ölür. Bu konuda yapabileceğiniz pek bir şey yok," dedi Belediye Başkanı. "Elbette bu bir trajedi. Hiç kimse bir ada değildir, vesaire."

Hepsi başını salladı.

Belediye Başkanı gittikten sonra Rose Marie, Lester ve Lucas'a bakarak, "Biz iyiyiz," dedi.

Lucas, belediye başkanını kastederek, "Her şeyi yuttuğunu sanmıyorum," dedi.

"Yapmadı. Ortada bir saçmalık olduğunu biliyordu. Ama o çok iyi bir avukattı. Bariz soruyu sormamanız gereken zamanlar olduğunu bilirdi."

"Yani sorun yok," dedi Lucas.

"Kıl payı kurtulduk," dedi Lester.

"Ama hâlâ iyiyiz," dedi Rose Marie. Ayağa kalktı ve pencereye doğru ağır ağır hoplayıp zıpladı, tam bir jig sayılmazdı. "Diğer tüm şehirlerde büyük suçlar oluyor, medya içeri giriyor, tartışmalar aylarca sürüyor. *Bizde* büyük bir suç işleniyor ve *bir* bakıyorsunuz katillerden biri ölmüş, bir bakıyorsunuz diğeri ulusal bir kitleye itirafta bulunuyor. Bir hafta. Lanet olası filmciler güneşin kışımızdan doğduğunu sanıyor."

Lester utanmış görünüyordu. "Evet, ama biliyorsun ..." dedi. "Sakın söyleme," dedi Rose Marie. "Aklından bile geçirme."

"Elimde değil," dedi Lucas. "Bu sefer pek çok şey berbat oldu. ve ben şahsen çoğunu mahvettim. Rodriguez'in üstüne atladım. Olson'ı satın aldım. Tetikçinin tüfek kullanabileceğini düşünmedim, çünkü 44'lüktü. Kirli Harry'nin *tabancası*. Küçük bir kasabada haberlerin nasıl yayıldığını düşünmedim. "

"Hepimizin içinde biraz kibir var," dedi Rose Marie. "Evet, evet," dedi Lucas.

"Sen çoğundan daha fazla," diye ekledi.

TOM BLACK, "Onu normal bir odaya aldılar." dedi. Lucas, "O daha iyi," dedi.

"Başaracak," dedi Black.

Del, Black'e "Gidip biraz uyumalısın," dedi.

MARCY UYANIKTİ.

"Artık şu zatürre saçmalığını yapma," dedi Lucas. Kadın gülümsemedi. "Acıyor," diye fısıldadı.

"Biliyorum, lanet olsun."

"Acıyor," dedi tekrar. Yardım edebileceymiş gibi Lucas'a baktı. Elleri kucağında çaresizce oturuyordu. "Öyle olduğunu biliyorum. . .
."

LUCAS, Jael'i benzin istasyonundaki kavgadan beri görmemişti ama mesaj bırakmıştı. Ve Catrin'den bir geri arama kaydı almıştı. Weather'ın onunla konuşması gerekiyordu: "Bir kurbağa hakkında," diyordu mesaj fişinde.

Nasıl başlayacağını tam olarak bilmiyordu. Başlamak yerine, bir şeye karar vermek yerine, ofisine geri döndü, ayaklarını masanın çekmecesine koydu, sandalyesinde arkasına yaslandı ve çözmeye çalıştı. Bir şey vardı ki, Jael'le birkaç gün daha geçirmeyi gerçekten istiyordu. Tabii ki Weather, gerçekten sevdiği tek kadındı. Ama Catrin'le birlikte oldukları zamanı hatırlıyordu. Tanrım. Leydi Remington'la telefonda Jael'e yaptığı şey... Bunu Catrin *icat* etmişti.

Hatırlayarak gülümsedi ve telefon çaldığında neredeyse uykuya dalmak üzereydi.

Sıçradı, gözlerini açtı ve eline aldı. Bir kadın sesi, "Lucas?" dedi.

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya adresini ziyaret edinwww.penguin.com/sandfordchecklist](http://www.penguin.com/sandfordchecklist)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

